

ROZHOVORY

OD DUŠE K DUŠI

5

ROZHOVORY OD DUŠE K DUŠI

ČASŤ 5.

*Táto kniha tvorí prepis textu v slovenskom a českom jazyku z
verejne dostupných relácií uverejnených na AllatRa TV s
účasťou váženého Igora Michajloviča Danilova.*

Obsah

O mágii.	7
Existuje Boh.....	82
Pozor! Reklama budúcnosti.....	134
Čo je to šťastie.....	173
Boh to je kajf.....	257
Duchovná cesta Filozofia a realita.....	306
Zmena klímy. Začiatok veľkého nešťastia.....	358
Beseda v zákulisí po natáčaní relácie „Zmena klímy.	393
Pravda Života.	400

O mágií.

IM: Igor Michajlovič Danilov

T: Tatiana

Ž: Žanna

ALLATRA TV uvádza reláciu „O MÁGII“

AKO NEVIDITEĽNÝ SVET VPLÝVA NA KAŽDODENNÝ ŽIVOT ČLOVEKA?

EXISTUJE ROZDIEL MEDZI ČIERNOU A BIELOU MÁGIOU?

ČÍM PLATÍ ČLOVEK ZA OBCHOD S MÁGOM?

AKO MÁGOVIA POUŽÍVAJÚ OBRAZ A MENO?

AKO ROZLIŠIŤ ŽIVÉ OD MŔTVEHO?

ČO JE TO ENERGETICKÁ STOPA ČLOVEKA ?

FENOMÉN TECHNIKY PRÁCE SLIPEROV PRI PROSKOPII

PROTI ČOMU JE BEZMOCNÝ KAŽDÝ MÁG A KAŽDÁ TRETIÁ SILA?

AKO VPLÝVAJÚ PRACOVNÉ ZNAKY?

„O MÁGII“ SLEDUJTE NA ALLATRA TV

T: Dobrý deň, vážení priatelia! Dnes je v štúdiu ALLATRA TV vážený Igor Michajlovič Danilov.

IM: Dobrý deň.

T: Žanna.

Ž: Dobrý deň.

T: V minulých reláciách sme sa dotkli tragických tém pre súčasnú spoločnosť. Hovorili sme o detských rituálnych obeťoch, ktoré páchal tajný rád „Deviaty kruh satana“, a tiež jeho predstavitelia, ktorí sú špičkou svetovej elity. Tiež sme prejednávali témy o skrytom vplyve na masy ľudí, o materiálnosti myšlienok, o vplyve tretích síl na osudy ľudí. A je zaujímavé, že podľa výsledkov všetkých týchto relácií, ktoré boli, nám ľudia poslali veľmi veľa listov, v ktorých vyjadrujú veľkú vďačnosť Vám, Igor Michajlovič, pretože vďaka týmto znalostiam už začínajú analyzovať a chápať, čo sa v skutočnosti deje okolo nich, čo sa deje so spoločnosťou, v akom svete v skutočnosti žijeme, a čo je treba robiť, ako treba konať preto, aby sme zmenili situáciu k lepšiemu. A v týchto listoch ľudia tiež vyslovujú návrh na to, aby sme rozobrali ešte jednu tému, je to téma mágie, o jej vplyve na život človeka. Prečo práve táto téma ? Pretože po relácii „Vedomie a Osobnosť“, už s väčšou zodpovednosťou pristupujú k tým otázkam, ktoré sa tam prejednávali, čo sa týka mágie, čo sa týka jej vplyvu na život ľudí. A vidia, že v súčasnej spoločnosti je v mnohých prejavoch vlastná, povedzme, súčasnej spoločnosti, táto mágia. A prirodzene, pozorujúc to, čo sa deje vo svete, si začínajú všímať aj mnohé fakty, pre ktoré nemajú sami vysvetlenia, a ohľadom týchto javov nemajú

vysvetlenia ani vedci, pre to, čo sa v skutočnosti deje. Preto je taký návrh, aby sme dnes otvorili tému mágie ako... vzniesť otázky, aká je predsa len ich podstata, týchto magických javov.

IM: No tak v jednej relácii tému mágie nerozvinieš. Ale stručne pohovoriť na túto tému, ak to našich priateľov zaujíma, môžeme...

T: Ďakujem. No tak, keď zadáme do google požiadavku na vyhľadávanie, predovšetkým, „ochrana pred mágiou“, to množstvo výsledkov vyhľadávania, ktoré vyskakujú, je ohromujúce. Ľudia sa zaujímajú, akým spôsobom sa môžu chrániť pred mágiou, pred urieknutím, pred čarami. A prirodzene, úmerne, na také množstvo požiadaviek je aj rovnaké množstvo ponúk so službami od ľudí z rôznych pochybných zdrojov na to, ako môžu v tomto ľuďom pomôcť. A otázkami, povedzme, skúmania mágie sa zaoberajú nielen samotní ľudia, no zaoberá sa nimi i veda. Zaoberali sa tým najmä etnografi a historici. A čo ma zaujalo. Menovite, etnograf a historik Sergej Alexandrovič Tokarev hovoril o nasledujúcom: „Zdalo by sa, pri takej veľkej vážnosti otázky, predstavujúcej nielen čisto akademický, ale aj praktický záujem, problém mágie mal byť už dávno podrobený serióznemu výskumu. Jej podstata a vznik by mali byť pre vedu úplne jasné. V skutočnosti však nie sú, hoci sa o mágiu písalo nemálo.“ A otázka je taká: Ak je v spoločnosti taký obrovský dopyt, povedzme, na túto tému, potom prečo nemá veda doteraz jasnú odpoveď na tému mágie?

IM: No, povedzme to jednoduchšie, pretože táto téma sa ne-financuje. A mágia, ona je pridelená k vede o etnografii. A kto by sa mal v skutočnosti zaoberať štúdiom mágie ako takej? No jednoducho, ako prví: fyzici... fyzici, psychiatri, neurofyziológovia, neurobiológovia - to sú tí, ktorí by sa skutočne mali zaoberať štúdiom mágie. A čo je to etnografia? Prichádzajú, pozerajú, pozreli v jednej dedine, aké rituály sa konajú, pozerajú v druhej dedine, aké rituály sa konajú, a už porovnávajú, aj keď nemajú základ, nemajú znalosti, pozorujú len viditeľné, a robia nejaké závery. No vari je to veda? Prepáčte, etnografia - je dobrá veda. Ona zachováva práve rituály, zachováva minulé, to čo zostalo, opisuje. No ona opisuje pozorované. Ale mágia je to, čo sa tvorí na neviditeľnej úrovni. Veď všetky rituály v mágii, nech sú akékoľvek, sú určené len na to, aby na ne človek sústredil pozornosť, nič viac; na to, aby sa človek naladil na toho, kto daný rituál vykonáva. Alebo, poviem to jednoduchšie, aby človek, ktorý pozoruje magický rituál, dokorán otvoril svoje brány - a vtedy besy môžu nielen vojsť pešo, ale aj na voze. Nuž, tak preto sa to všetko robí. A povedzme to tak, dokonca aj všetky náboženské obrady sú prebraté z mágie. Veď mágia vznikla oveľa skôr, ako vznikli náboženstvá. A to je pravda.

T: Znamená to, že v súčasnej spoločnosti túto tému (mágie) nikto neštuduje?

IM: Nie. V súčasnej spoločnosti, ak zoberieme minulé storočie, tak sa študovala nie menej, ako samotná fyzika. A poviem aj, že sa ňou zaoberalo aj množstvo inštitútov. Poviem

to tak, Sovietsky zväz sa ňou zapodieval? Veľmi dôkladne. Na počiatku svojho formovania, po revolúcii, vydávali na to obrovské peniaze, a spústa vedcov sa zaoberala štúdiom práve toho, čo dnes voláme mágiou. Existovali expedície, zapojení boli aj etnografi, a na štúdium mágie sa vynaložilo veľa síl, času a ľudských zdrojov prakticky do posledných dní. Opäť, taká všetkým známa organizácia ako Ahnenerbe, ktorá, keď Hitler prišiel k moci, sa toho ujala už na štátnej úrovni. Veď na tomto probléme pracovalo množstvo inštitútov. Nuž, a povedzme, taká Amerika, alebo USA, či u nich tomu nevenovali pozornosť, alebo nevenujú? A ktorý štát nevenuje pozornosť mágii? Veľmi mnohé. A utajených otázok je veľmi veľa. Problém je v inom: prečo sa to neprezentuje? Prečo výsledky týchto skúmaní akoby neboli hodné uverejnenia, však? Spoločnosť nie je informovaná o výsledkoch, ktoré tieto inštitúty dosiahli. A odpoveď je veľmi jednoduchá: práve ako si povedala o „Deviatom kruhu“ tí, na ktorých oni pracujú alebo proti komu, sa snažia niečo nájsť. A snažia sa, opäť, tak, ako si povedala, hľadaním v google: „ako sa chrániť pred čiernou mágiou“ – a hneď plno mágov, rozumej šarlatánov začína ponúkať všelijaké magické obrady a amulety na ochranu pred mágiou. Nuž, je to tak, akosi zábavné? Teda, mágiou sa chrániť pred mágiou, vytĺka sa klin klinom. No...

Ž: No máme tu práve takú otázku o bielej a čiernej mágii, pretože bieli mágovia tvrdia: „Čierna mágia – je vždy ničivá, je deštruktívna, za ňou stoja démoni a temné sily. A tuto

biela mágia – to je niečo celkom iné, to je to, za čím stojí Božia sila“. A takýmto spôsobom to prezentujú svojim klientom, akoby hovoria, že za to, že budú používať bielu mágiu vo svojom živote, sa im nič nestane. A že odplata, samozrejme, nepríde, tak ako, napríklad, v čiernej mágii, tam sa platí pri-nášaním obetí, nejakými rituálmi, kedy človek potom celý život platí za to, že niekomu spôsobil uhrnutie alebo vykonal akési skutky.

IM: A títo bieli mágovia, ako vravíš, oni pomáhajú ľuďom absolútne bezplatne, na báze dobrovoľnosti? Tak? Áno?

Ž: Nie, samozrejme.

IM: A prečo? Veď vravia, že nič nebude (sa platiť), absolútne bezplatne. Alebo berú za to peniaze alebo nejaké cennosti, však?

Ž: Berú samozrejme, áno.

IM: Dnes poznám iba jednu organizáciu, ktorá skutočne čestne, dôstojne, dobrovoľníci, ktorí absolútne od nikoho nič neberú, ale vykonávajú veľa dobrého a prospešného. Mnoho projektov, ktoré nejaké inštitúcie sotva utiahnú, tu ľudia robia sami. Vráťane toho, že aj na poli duchovného rozvoja sa venuje veľa pozornosti. A v tom aj kňazov všetkých náboženstiev, povedzme, ktorí sa pridávajú do tej organizácie, a snažia sa svojim ovečkám priniesť pravdu neskreslenú, ale naopak, ešte napravujú chyby, ktoré boli vnesené rozumom do ich náboženstva. A mnoho ľudí, ktorí, akoby sa zdalo, nemajú vzťah k žiadnej relígií, no napriek tomu títo ľudia robia

veľmi veľa pre duchovný rozvoj ľudí. A táto organizácia je ALLATRA (T: Super...) Nie je to tak? Tam, kde si ľudia skutočne bezplatne a z čistého srdca pomáhajú. A všetky tamtie spoločenstvá, a aj iné bezplatne nerobia nič. A teraz sa vráťme k tomu, takže berú peniaze. A peniaze, či to nie je ekvivalent odmeny? (Ž: Za energiu...) Nuž, človek vynaložil na to čas, vynaložil silu, aby si zarobil nejaké peniaze. A túto svoju silu, ktorú vydal na to, aby tie peniaze zarobil, odovzdá mágom. Či to nie je tak? Tak.

T: A je zaujímavé, Igor Michajlovič, že veľa ľudí si myslí, že keď tam dali nejaké svoje peniažky, ako keby vyriešili, vykúpili sa zo svojho problému. (IM: Nie) Vykúpia sa z toho?

IM: Nie, samozrejme. Peniaze – to je, no, pre ľudí, ktorých to zaujíma. Je to ich práca, aj oni... sú to ľudia, aj oni chcú jesť, musia sa zaodieť, no proste tiež chcú nejako v tomto svete existovať, jednoducho slušne existovať, povedzme, a preto berú peniaze. A tu, v podstate, ak sa dotkneme otázky finančnej hodnoty, skutoční mágovia majú veľmi vysoké sadzby a zďaleka nie všetci si to môžu dovoliť. A šarlatáni – tí berú aj 50 dolárov aj 20 hrivien. Osobitne takí, ako... rozhodia celú sieť, má v rukách, prepáčte, svoje vlastné médiá, začne vytvárať týchto mágov, oblbovať (Ž: A teraz ešte aj internet...), tam za 10 kopejok, však, až bohvie do akej sumy – len aby vytiahli z ľudí čím viac. Ale skutoční mágovia majú veľmi vysoké taxy, sú rozprávkové, a zďaleka nie všetci si to môžu dovoliť. Ale aj výsledok je iný. Ak sú to iba šarlatáni a podvodníci – fungujú na dôvere, na placebo, ako sa vraví, ak

sa to týka zdravia alebo niečoho podobného z oblasti medicíny. Ak človek uveril – pomohlo to, lebo v človeku je mechanizmus, ktorí my, zdravotníci, voláme „placebo“, však? Dodnes to nie je preštudované, ale je to prerozdelenie pozornosti na problém. Človek dáva svoju pozornosť na vyriešenie problému, alebo, ako vravia, uveril v daný preparát. Ak sa lekárovi podarilo pacienta presvedčiť, tak preparát pomôže. Ale sú aj iné, opačné prípady, keď lekár dá skutočný liek, ktorý lieči daný problém, ale sám lekár tomu neverí alebo niečo podobné, a odovzdá túto nedôveru aj pacientovi – a pacientovi to nepomáha. Nuž, takí sú ľudia. A to, čo sa týka, povedzme, tých podvodníkov a šarlatánov mágie, tak veľa škody, vďaka bohu, z nich nie je. Samozrejme, je ich veľmi veľa, ale okrem toho, že berú peniaze a maria ľudom nádeje, veľkú škodu nenarobia. Ale skutoční mágovia, samozrejme berú neprimerane vysoké taxy. A nie iba finančné. Najvyššia platba – to je platba, ktorú človek zaplatí za to, že tu v tretej dimenzii získa magickou cestou pre seba nejaký výsledok. A výsledok je, ako vždy, materiálny: týka sa ľudskej lásky (pričarovať niekoho alebo niečo, niekoho vrátiť), nejaký úspech v práci, nejaká kariérna, alebo finančná otázka, je to jedno. T.j. človek sa obracia na čarodejníkov, na bielych, čiernych mágov, nuž... To si ľudia vymysleli, že práve tam v mene... vychádzajúc zo svojho náboženstva, ktoré dominuje v danom regióne, a v mene predstaviteľov týchto svätých alebo prorokov daného náboženstva vykonávajú akési magické pôsobenie. Buď pritom používajú sväté písma, alebo aj nejaké náhrady za tie písma, ako keby mali

nejakú silu, a túto silu využívajú, však? Ale človek platí hoci aj za malú službu mága neprimeranú cenu, a cena toho je – Život. Mení svoj Život za smrť preto, aby získal nejaký momentálny výsledok, ktorý mu ale aj tak nič dobrého nedá. Nech by človek dostal čokoľvek, dostane to, s čím nebude spokojný, povedzme to tak. Nie je možné pričarovať ľudskú lásku. Pripútanosť – áno. No ale tvoja druhá polovička bude ako zombie, nezáleží na tom, či muž, či žena. No a ešte je to všetko aj veľmi nestále (Ž: To je bieda...).

T: Vôbec je paradoxné, keď ľudia chcú práve pritiahnuť lásku alebo získať lásku. (Ž: Obracajú sa...) To, čo je najvyššou, najsvetlejšou silou...

IM: A všetci chcú získať lásku. Veď ľudia nechcú ľúbiť, oni chcú, aby ich ľúbili. A zasa, chovajú sa... Veď sme „mágovia, mágovia...“, však? A ako sa ľudia správajú k bohom? Nuž, len sa na to pozrime. Od vekov, ako sa k nim správali, však (T: Áno)? No, nie od vekov, ale počas posledných 6000 rokov, ako sa to všetko rozvíjalo, povedzme, (T: Máme tiež zaujímavé informácie...) deformovalo, transformovalo a využívalo. Veď je to doslova využívanie bohov. Či to nie je tak?

T: Áno. Nakoľko je veľký egoizmus a ľudská spotreba... (**IM:** Ľudská chamtivosť a pýcha), chamtivosť. Igor Michajlovič, už ste sa dotkli práve témy bohov a spotrebiteľského vzťahu ľudí ku všetkým tým príbehom, a našli sme informáciu, veľmi zaujímavú, ako skutočne konzumne a egoisticky sa ľudia správali k tomu, čo považovali za božské.

IM: Počkaj. Prečo správajú? Či dnes sa tak nesprávajú? Ako sa správajú k Bohu? Áno, teraz máme prevládajúce náboženstvá (**T:** Prianie dostať...), oni veria v jedného jediného Boha a podobne. Ale aký majú k nemu vzťah? Ako k džinovi, ktorý im niečo dlhuje. A prichádzajú a vravia: „Daj“. Či to nie je tak?

T: Je.

Ž: Jediné...

IM: A čím odpovedajú náboženstvá? Ak sa teraz pozrieme na hocikaké náboženstvo, je v ňom mnoho magických rituálov (**T:** Áno). A prečo je to tak? Jednoduchá otázka. Veď náboženstvo zavrhuje mágiu.

T: Ako sa však odrazu stalo, že tí, čo skutočne odmietajú mágiu, zrazu tie magické rituály sami používajú?

IM: V podstate sme už neraz hovorili o tom, že každá náboženská organizácia je predovšetkým organizácia. že každá náboženská organizácia je predovšetkým organizácia. A ako v každej organizácii, dominujú finančné záujmy. (**T:** Dopyt). Čo potrebuje každá organizácia? Je to množstvo kupujúcich, lepšie povedané, stabilné množstvo, dobrá silná korporácia, ktorá sa môže rozrastať. Ale rozrastať sa môže len vtedy, keď je dopyt po jej tovare. Je možné obchodovať s Bohom? Nedá sa. To nie je možné. Ale treba nejako žiť. A tak z toho vyplýva, že namiesto toho, aby sa zhromaždilo spoločenstvo, dokonca aj keď treba postaviť chrámy... Postavili chrámy, vo voľnom čase ľudia slúžia Bohu: aj tí, ktorí odovzdávajú

slovo Božie, aj tí, ktorí ho prijímajú. Však? To znamená, no, že je to normálne spoločenstvo, sú to normálne vzťahy človeka a Boha. Boh, on musí zaberať, alebo, povedzme, duchovná cesta, ona musí zaberať 24 hodín denne. Nemôže to byť akési prerušované, že si odstojíme omšu alebo sa pomodlíme, a zvyšný čas slúžime satanovi. Znamená to, že si na strane satana, a nijako nebudeš na strane Boha. Ale, opäť, človek, ktorému Boh nič nedáva, a človek sa nachádza na pozícii vedomia, kde mu démoni šepkajú: „Keď je to raz Boh všemohúci (ten, v ktorého veríš), musí ti niečo dať. On má riešiť tvoje problémy, On ti má dať lepší život, ako iným. Nuž, veď čím sa líšiš od iných, ak veríš v Boha, však? Ale ak ty od neho nič nedostávaš – no, čo je to za Boha?

T: Stále to isté, však...

IM: Nuž, samozrejme áno, stále to isté. Nuž, táto kuriozita dala vznik práve tomu, že sa začali transformovať Znalosti v náboženstve, v učeniach. A tá transformácia prešla aj s primiešaním mágie. Prečo? Pretože mágia, ako sme už uviedli predtým, už bola dávno-pradávnou. Inkulturácia, samozrejme, tiež zohráva obrovskú úlohu. Keď ľudia žili podľa jedných pravidiel, keď mágia pre nich ešte bola prirodzená, keď dominovali celkom iné formáty, a tu prišli iní ľudia a vnucovali im akési náboženstvo. Ale bez tých rituálov, ktoré by im niečo dali, by ho nikdy neboli prijali. Nuž, tak akoby „nech to zatiaľ zostane, a potom to odstránime“. A potom si všimli, že je to prínosom. Nuž, a ako korporácia dokáže odmietnuť prínos? Veď by sa proste rozpadla. Nuž, a tak aj

došlo k takej syntéze mágie a Znalostí, ktoré vám priniesli proroci.

T: Je čudné, že ľudia sami skutočne vytvárajú ten dopyt (**IM:** A kto?), a behajú od náboženstva k mágií, a viete, nie je pre nich dôležité, kto ten problém vyrieši. Hlavné je, aby niekto efektívnejšie vyriešil nejaký ich problém.

Ž: Prenáša sa zodpovednosť. (**T:** Áno.)

IM: A akože inak.

Ž: To je hlavné – vyriešiť to, a je jedno, akým spôsobom.

IM: Akokoľvek, samozrejme.

T: Buď vyrieši tento problém žrec, alebo ho vyrieši mág - čarodejník, nakoľko...

IM: A ľuďom je jedno, nech je to hoci aj džin, alebo diabol, alebo Boh... Oni aj diabla nazývajú Bohom len preto, že on to rieši. To znamená, v hĺbke vo vedomí má človek k Bohu práve ten vzťah, ako sa vraví: „starostlivý otec, milujúci, ktorý ti všetko dá, ktorý za teba všetko spraví“. Teda, jednoducho povedané, Boh je ten, ktorý ti niečo dá, ktorý ňa ochráni, ktorý ti pomáha a ktorý vyrieši všetky tvoje problémy. No, ľudia majú taký pocit, že Boh im niečo dlhuje. Boh nikomu nič nedlhuje. To ľudia sú dlžní Bohu. Ved' im dal šancu na Život. Čo môže byť viac? No ľudská chamtivosť, pýcha a egoizmus to všetko prevracajú na konzum. Dokonca aj ten dar a vravia: „No, načo mi je dar Života, keď teraz nežijem? Či je toto život? No pozrite sa, ako žije tento alebo

tamtá. Ved' aj ja chcem tak žiť, a aj lepšie. Ved' ak ma Boh ľúbi, znamená to, že On mi to dá, ak On je Boh. A ak On nie je Boh, tak mi to nedá", ľudská chamtivosť, nenásytnosť.

T: A ešte tu je, Igor Michajlovič, takáto otázka: mnohí si myslia, že je to veľmi ťažké zradiť Boha, podpísať nejakú dohodu alebo zmluvu s diablom, že na to treba špeciálny rituál, nejaké špeciálne zaklínadlá (**Ž:** Prinášanie obetí...), prinášanie obetí.

Ž: Podpísať zmluvu krvou...

T: Áno. Teda, či je to také zložité, povedzme, prejsť na druhú stranu, na zlú stranu? Či sú potrebné všetky tie rituálne procedúry pre to, aby sa podpísala zmluva s diablom?

IM: Nuž, poďme začať od toho, čo je to diabol, alebo čo je to nečistá sila. Je materiálna alebo nie je materiálna? Je jemnohmotná. Znamená to, že zmluva, ktorú vám môže predložiť, tiež bude z ich sveta. Znamená to, že nemôže byť materiálna a ty ju nemôžeš podpísať. No, v rozprávkach sa to vsugerováva. No opäť, je to všetko alegorické. V podstate človek veľmi ľahko zrádza, a Boha zrádzajú prakticky všetci, veľa-krát za deň. Je to ľahké? Samozrejme, je to ľahké. Ako náhle sa človek vníma ako časť svojho vedomia, ktoré mu diktuje, začal slúžiť démonom, zabudol na svoju podstatu, na svoju prirodzenosť, na svoje pocity vnímanie, ako náhle zabudne na Lásku Božiu, tak už podpísal zmluvu. Vzдал sa Života, a prijal osud smrteľníka. Je to jeho voľba.

Ž: Áno, tu je také podcenenie toho, čo sa deje, pretože ľudia,

no nechápu, že v každom maličkom výbere, keď sa skutočne vzdajú materiálneho, a keď v prospech svojho duchovného rozvoja spravia krok smerom k Bohu, a nie naopak, aby sa od Neho odvrátili, tak samotným takýmto skutkom zabráňujú práci špičky, ktorú, ako ste dnes opísali, tých, ktorí skutočne stoja za všetkými, tými temnými silami, za tými, ktorí riadia mágiu aj ľudí, a...

IM: A jednoduchá otázka. Človek sa dal na duchovnú cestu. Keď ňa počávajú, ľudia, malomeštiaci si vytvoria takýto názor: „Preto, aby som prišiel k Bohu, sa musím zriecť materiálneho. A čo, to sa nemám obliekať? Nemám jesť? Nemám bývať v dome? A to je správne? Alebo mám chodiť pešo, a nie autom? Čo, mám zapriať psy a tak sa prevážať po meste?“

T: Myslia si, že sa musia niečoho vzdať (**Ž:** Áno...), však?

IM: Samozrejme. Veď to vôbec tak nie je. A tu je taký maličký moment. No, veď tu to môže vedomie tiež prekrútiť, ak to poviem. (**Ž:** Dvoma spôsobmi...) Vedomie, ono vždy prekrúca vo svoj prospech. Vysvetlím, no ľudia si vyberú ako to pochopia. Zmysel tkvie v tom, že keď človek nastúpi na duchovnú cestu, pevne nastúpi, nie je závislý na týchto materiálnych vnucovaniach, tejto prehnanosti. Stane sa slobodným od konzumu, vyjadrím to tak.

Ž: Od prianí...

IM: Áno, v konečnom dôsledku to nie je dôležité. Ale neznamená to, že ak si môžeš dovoliť jazdiť na dobrom aute, že

musíš jazdiť na zlej kolobežke. Prečo? Jednoduchá otázka. A ešte... keď sa človek stane silnejším ako démon, duchovne slobodnejším, oslobodzuje sa od neho, tak vtedy prinúti démona pracovať pre seba. No prirodzene, že sa objavujú, no akoby prebytky, no ja by som ich tak nazval, ktoré je možné, ak si to želá, minúť na osobný egoizmus, ale vtedy sa stratí duchovnosť. Alebo je možné ich minúť pre blaho ľudí na dobrú vec, tieto prebytky. Vtedy nič nestratíš. Ale mnohí sa s tým stretávajú, keď nastúpia na duchovnú cestu, a nie tak, viete, ako veterník na streche – kam fúka vietor, tam sa točí. Ale keď človek skutočne stojí (na ceste), odoláva všetkým satanským útokom, všetkým pokušeniam, stráca závislosť na satanovi, na jeho myšlienkach. V konečnom dôsledku, keď ho človek drží o hlade, tak vedomie mu začína slúžiť. A vtedy mu slúži verne a naozaj, umožní mu aj na všetko materiálne si zarobiť. Nuž... je to tak. No čo sa časom stalo? Nuž, to je tu od čias Sumerov. No i keď u nich začalo prinášanie obetí, to je ešte z čias Ela, kedy prišli potomkovia Atlantov a naučili ich „ako ulahodiť bohu“. Ale v čom došlo k zámene? Zámena sa stala v tom, že ak chceš dobre žiť, musíš sa podrobiť diablovi, a to je všetko. Vtedy budeš mať moc, vtedy budeš mať všetko. A tu je tá vážna zámena. Namiesto toho, aby ti démoni v tvojej hlave slúžili, musíš sa stať tak duchovne silný, aby si ich prinútil slúžiť Bohu – a vtedy budú slúžiť Bohu, budú slúžiť tebe. A ak ich nebudeš kŕmiť, tak zomrú. Keď si duchovne slobodný, keď získaš Život tu v tomto čase, v tomto živote, staneš sa absolútne slobodným, smrť ťa nedeší, cítiš, že tam je domov. A tu si dočasným

hostom, a musíš tu byť. A kým tu musíš byť, títo démoni slúžia tebe, slúžia práve tomu dielu, ktoré robíš. A spravidla tu ľudia robia bohumilé skutky, a súčasne riešia prirodzené potreby. Nuž, je to normálne, je to prirodzené. Vtedy sa všetko darí. Prečo? Lebo vtedy ťa bes neoklame, bude ti dávať správne pokyny. No, už nie pokyny, ospravedlňujem sa, no nie je to celkom prerieknutie. Obyčajne démoni vo vedomí dávajú príkazy a pokyny, ktoré Osobnosť nevedomky musí plniť (T: Predkladajú...) a tu oni dávajú návrhy. Je to obrovský rozdiel. Prečo? Pretože človek duchovne slobodný na pokyny démona... už proste nereaguje, lebo je slobodný. Ale umožňuje mu to zasa dosiahnuť aj lepší život v tomto materiálnom svete. No absolútne to pre neho nie je kľúčový moment, nie je to dôležité. Prečo? Pretože tej závislosti tu niet. Ale to už je vedľajší efekt, povedzme. Ale keď to vidia, keď to poznajú, začínajú ísť priamo. Ved' na duchovnej ceste treba prekonať mnohé. Skutočne je potrebné naučiť sa cítiť, naučiť sa ľubiť Boha. Pokiaľ nezačneš ľubiť Boha, nedostaneš ako odpoveď Jeho Lásku. Ale tu platí práve to: „kde dáš desiatku, dostaneš stovku späť“, však? To znamená „za tvoju kopejku – vráti sa ti stovka“. Čo je to ľudská láska, to, čo on môže dať Bohu? Len ľudská láska, no dostane výmenou Lásku Božiu. (T: A naplní sa ňou vtedy, keď vyžaruje tú lásku zvnútra) Čo môže byť viac? Samozrejme. Vtedy sa rodí Život, vtedy prichádza sloboda, sloboda od vnútornej hmoty. Vtedy smrť, nuž, ona existuje, a je prechodom, transformáciou z jedného stavu na slobodu, nuž... Je to to isté, ako vypustiť vtáka z kletky. Ako to inak nazvať? Nijako. A to

nielen vypustiť vtáka, ale vypustiť ho do nekonečných polí, tam, kde je život preňho krásny, kde je modré nebo.

T: Igor Michajlovič, aké príjemné, krásne...

IM: Áno, ale...

Ž: Splynutie s rodným

IM: Ale človek musí byť tu do posledného dychu svojho tela. A opäť, nie iba byť egoista, nútiť démonov, aby slúžili výlučne jemu s cieľom nejakého bezprácného zisku, ale nútiť ich, opäť opakujem, slúžiť Bohu. To znamená, či chcú alebo nie, pracujú pre spoločnosť, pracujú na tom, ako pomôcť iným ľuďom, aby sa stali tiež duchovne slobodnejšími od takýchto besov. A práve v tom je sila. Ale tu je potrebné vynakladať úsilie. Treba na to veľa, povedzme, snahy a času. Nuž, a fakticky vedomie iba rozpráva. Je to veľmi ľahké, priatelia. Ale vedomie vraví: „Slúžiť Bohu je zložité. Avšak dohovoriť sa s démonom je ľahké. Príď k mágovi, popros – a on to vyrieši. Počkaj, kým tam bude na teba niekto robiť... A tu už človek ovláda, už riadi svojich...“ A tu je, pozrite, zámena. Duchovne slobodný človek, ktorý skutočne pokoril tých démonov, a oni slúžia Duchovnému Svetu a ľuďom. Alebo, (ako vedomie vraví) tento mág, pokoril démonov, a oni mu slúžia. Či môže byť niečo také v oblasti mágie? Skutočne bez ohľadu na to, ako sa volajú: bieli mágovia, čierni, naozaj hoci aj siví pruhovaní - nie. Mágovia – to sú práve otroci systému, otroci samotných démonov. A ľudské už majú iba... samotné želania, samotnú pýchu. A tá je im vnútená práve vedomím,

alebo démonmi, preto...

T: Predpokladajú, že môžu oklamať satana, však, (**IM:** Áno) ale v skutočnosti...

Ž: ...klamú sami seba.

IM: Jeho nie je možné oklamať, veď on je tvorca každého klamstva. No ako ho oklameš? Povedzme, je možné vyhrať v šachu nad niekým, kto ho vytvoril?

T: Môže ňa nechať vyhrať, ale v konečnom dôsledku...

IM: Vyskúšajte, skúste to. Možno, ak sa mu zachce, ale nič viac. (**T:** Veď na čo to potrebuje...) A teraz, aká je cena, ktorú zaplatí ten, čo sa obrátil k mágom za akýmsi... je to jedno kvôli čomu. A prečo sa to deje takto? To znamená, že človek prišiel, po niečom baží... Nuž, dajte nejaký príklad.

Ž: Je taký príklad. Mimochodom, otázka, ktorú kladú na fóre mágom a extrasenzorikom, ktorí sľubujú, že niečo splnia. A píšu otázku: „Napísali ste o sebe, že váš základný smer sú deštruktívne činnosti. A neobávate sa odplaty a nezvratných úderov vo svojej karme v súvislosti s tým, že narúšate prirodzený tok niečích životov a osudov? A nemá to negatívny dopad na toho, ktorý vám dal zákazku? Vari nedopadne na neho trest?“ Samozrejme, odpoveď...

IM: A čo sa myslí pod trestom? Odpovedia: „Samozrejme nie, vám sa nič nestane, lebo my to zoberieme na seba.“ Je to biznis.

Ž: Áno. „Vy sa nebudete za to zodpovedať...“.

IM: Ale problém je v tom, že mág je už vopred mŕtvy. Ak sa človek dá na cestu služby satanovi, tak akoby mohol prísť do Duchovného Sveta? Jednoduchá otázka. On je otrokom systému, vopred je subosobnosťou. Ale ten človek, ktorý sa obracia k mágom kvôli vešteniu a podobne, on chce iba vedieť, čo bude... Dáme tento príklad, čo sa chcú ľudia dozvedieť, a na tom to odhalíme.

T: V podstate chcú poznať budúcnosť.

IM: ...budúcnosť.

T: ...budúcnosť, však.

IM: Dobre. Teda, čo je to veštenie? Mág musí poznať objekt pozorovania, o ktorom sa chce človek dozvedieť. Veď budúcnosť je obrovská, a dokonca ani tento mág ju nedokáže rozpovedať. Konkrétne... daný človek sa chce dozvedieť, napríklad, čo ho čaká v budúcnosti. A existujú kľúčové momenty, také, ako napr. značky na cestách, ktoré sú v živote (**T:** ...človeka), alebo sú po ceste tohto človeka, však. A mág, ktorý má schopnosť veštiť, keď vidí tohto človeka, pozná jeho obraz, pozná jeho meno, môže prejsť po ceste jeho života. Čím tento človek zaplatí? Jednoduchá otázka. Bude vedieť, čo ho čaká, napríklad, narodenie detí, stavba domu (nuž, klasika), aj že zasadí nejaké stromy... nuž, banálne. Nuž, dozvedel sa, trebárs aj za akých okolností a podobne, alebo ho varuje pred niečím zlým. Vraví: „Vtedy a vtedy buď ostražitý, a nesadaj si do auta“, však? Alebo napríklad:

„Vo štvrtok choď pešo, a nič zlé sa ti nestane.“ Človek to spraví, žije, všetko je normálne, nič sa nestane. A teraz otázka: Čím zaplatil? Je živý? (T: A na čí účet sa to všetko splní? Áno...) Avšak človek, keď sa obráti na mága, tu uzatvára dohodu. Svoj život, svoju budúcnosť vymieňa na čo? Na to, aby sa dozvedel, čo s ním bude. Paradox, ale je to pravda. A teraz jednoduchá... pozornosť: veď ako ju vymieňa? Čo sa v tom čase deje? Veď nič sa nedeje len tak. A platba musí byť citeľná. Sila pozornosti a čas. Čas, to je dôležitý faktor, ktorým človek platí, ale oveľa dôležitejšia je pozornosť. Tú pozornosť, ktorú človek má smerovať na Lásku Božiu pre spojenie s Duchovným svetom presmerováva na očakávanie alebo získanie nejakých výsledkov, potom na obavy z odplaty a podobne. V podstate, nemá život a ani nemôže mať. Plus démoni, ktorí určite... tretie sily, tie sa veľmi často pripájajú. Ak si uzavrel dohodu, ak si, povedzme, raz zaplatil démonovi, už ňa nepustí (T: Puto...), bude sa tebou živiť navždy. Takýmto spôsobom sa u každého mága vytvára sieť, nuž, sieť dlžníkov, povedzme to tak. A je jedno, koľko by si mu zaplatil. Hoci poviem to ešte raz: skutoční mágovia majú veľmi vysoké ceny, ale dávajú výsledok v materiálnom svete (nuž cena, ktorú mám na mysli, je finančná). Ale ešte vyššia je cena, ktorú ľudia platia, a o ktorej nevedia.

T: Z toho teda vyplýva, že platia aj mágovi svojou silou aj svojou životnou energiou, a zároveň sami realizujú tieto programy...

IM: Určite, platia Životom. Nie iba životnou energiou, oni

platia Životom.

T: Životom za ilúziu.

IM: Samozrejme. A dostanú ilúziu, lebo nech by si priali hocičo (dom, milujúcu rodinku, alebo podobne) však, všetko budú mať, ale bude to dočasné a zmizne to, prepáčte, ako voda. (**T:** Tu to aj ostane...) Veď naberte vodu do dlaní a spravte takto – a uvidíte, ako vytečie. Takisto aj váš život – jednoducho, ako voda vykĺzne z vašich dlaní. Takisto aj váš život. A čo ostane? Ale človek nechápe túto nestálosť času. A to je to najstrašnejšie. Chce to okamžite, teraz. A tu človek ako celok má ešte jeden veľký problém, pretože človek, ktorý žije pod nadvládou démonov, ktorému diktuje jeho vedomie, vnucuje mu želania, ciele, módu a podobne. Veď keď to teraz začneme rozoberať, v podstate hovorím, že mágia - to je strašné. Prečo? Jednoduchý príklad. Móda – čo je to? Sugescia.

T: Určité vsugerované obrazy.

IM: Vsugerované obrazy, ktoré človeka požierajú. Jednoduchý príklad. Na niekom si uvidela krásne tenisky. Aj ty by si ich chcela. Uvidela si ich, obrátila si na ne svoju pozornosť, lebo sú krásne: sú pohodlné, krásne, žiarivé. Potom v televízii alebo v tablete na internete, to je jedno, dávajú sugestívnu reklamu o tom, že je to nový model, je to supermódne, je to také krásne. Potom to opäť potvrdí nejaká hviezda. Vraví, chváli sa, že si kúpila takéto módne jedinečné tenisky. Nuž, a ty po nich zatúžiš, ako bežný obyčajný

človek, však, malomeštiak: „Ja chcem tiež také“, chcem sa podobaf tej hviezde a mať také tenisky. Ale, prepáč, či ty chodíš bosá, či čo? Nuž, po prvé, cena je nehorázna, pretože sú značkové, preto lebo v nich chodila tá hviezda, lebo jej za to zaplatili. Teda zdravý rozum, však, zdravý rozum sa stráca. A kto zabíja zdravý rozum? Démon v hlave. A on ňa núti želať si a túžiť. No či to nie je mágia? Je. A čo je to duchovná sloboda? To je sloboda od týchto postojov. Zodrala si topánky, pozeráš – treba nové. Ideš a vyberieš si to, čo ti je pohodlné, to čo je slušivé, však, a to je všetko. Ale nie si k tomu pripútaná a neplatíš ničím iným okrem peňazí. A to je všetko. A peniaze ti pomôžu zarobiť práve títo démoni.

T: Áno, a ešte je zaujímavé, kto vytvára módu.

IM: A kto ju vytvára?

T: Voľakedy sme hovorili o „Deviatom kruhu“, keď vidíš, ako sa robí reklama, a kto ju robí, a kto vkladá tie obrazy.

IM: A prečo sa robí. A tuto my... vidíš, všetko sa to pretína a všetko sa zamotáva, preto odhaliť mágiu, to sa proste nepodarí za jeden deň. Ale pohovoríme o tom, niečo sa vám tu pokúsime vysvetliť, priatelia. Hoci opäť, každý má svoju mienku, svoju životnú skúsenosť. Veď mnohí môžu povedať: „To o čom tu rozprávajú a čím sa zaoberajú. Veď my sme mali takú situáciu, išli sme k veštici, ona nám niečo povedala, my sme tak spravili – a všetko je teraz dobré a krásne.“ (**T:** ...podarilo sa) Nuž, býva to, takých prípadov je veľa.

T: Za akú cenu...

IM: Teraz, áno, priatelia moji... Ale porozprávame sa potom, keď sa stretneme niekde inde.

Ž: Áno. A ešte takýto príbeh (poslala nám ho účastníčka hnutia) o tom, že keď žila v Nemecku, stretla jednu ženu s dieťaťom, ktorá stála na zastávke a len nariekala. Ukázalo sa, že ju podviedol priateľ, a ona ostala bez strechy nad hlavou. Takže... A tak súhlasila, že jej pomôže. A na druhý deň, keď si zavolali, už zaznela odpoveď, že tá žena získala odstup od všetkého, čo sa s ňou stalo, a už sa chystá ísť, dať si skorigovať svoju karmu. Teda návrh popracovať na sebe, nuž akoby rozprávanie o tom, že... nie je všetko stratené, že všetko je v rukách samotného človeka, že treba len správne robiť svoju voľbu – to nijako na ňu nezapôsobilo. Ale to, že jej akoby niekto môže pomôcť, práve to, ako vravíte, tu a teraz, však...

IM: Preniesť zodpovednosť na niekoho iného. (**Ž:** Áno, na niekoho...) A prepáčte, ale kto v človeku... kto núti ľudí prenášať svoju zodpovednosť na niekoho iného? Veď to je všade, počnúc vytváraním nášho typu spoločnosti, (konsumný typ spoločnosti, už sme o tom neraz hovorili) od jednoduchých banálnych, tak ako v danom prípade, obracaní sa k mágom alebo korektorom karmy, a tak podobne. Preniesť zodpovednosť na niekoho iného, je jedno, či na mága, kňaza, politika alebo niekoho iného. A prečo sa tak deje?

Ž: A tiež taký zaujímavý moment, že...

T: A prečo to tak chcú, aby... riešili cudzie problémy.

IM: Absolútne správne. Ale prečo a kto núti človeka, aby nie sám prichádzal k pochopeniu, aby sa neusiloval o slobodu, ale aby prenášal zodpovednosť na iného?

Ž: No, ešte...

T: Akýsi šepkár vo vnútri mu našuškáva, kadiaľ ísť.

Ž: Áno... Ešte je tu taký jav: človek nechápe, že svoje problémy, to, čo dnes dostal, tú situáciu, ktorá mu bola daná, aby sa stal silnejším, vníma, akoby to zaviniť niekto iný. Teda určite, (**IM:** Určite, samozrejme) ak je niekto vinný, znamená to, že niekto môže aj pomôcť. Nuž to je to, na čom stavajú práve títo bieli mágovia, že...

IM: „Bez ohľadu na celú zložitosť problému sú takí, ktorí ho môžu ľahko vyriešiť.“ Však?

Ž: Áno, áno.

IM: Lebo „ak to nemôžem vyriešiť ja, jednoducho, ľudsky, znamená to, že sa obrátim k nejakým silám, ktoré prídu a problém vyriešia“. Však? (**Ž:** Áno) Nuž, prídu, vyriešia to... Ibaže, aký je úžitok z toho problému?

T: Veď je zaujímavé, či ľudia vôbec vedia, odkiaľ k nim prichádzajú také sily, to, čo mnohí nazývajú: „zaoberám sa pozitívnou mágiou, bielou mágiou“. No, ale ľudia nechápu, odkiaľ prichádzajú tie sily. Ako môžeš tvrdiť, že tvoríš dobro, ak ani nevieš, kde je vôbec jeho zdroj?

IM: Nuž, veď on „z čistého srdca“. Pozrite sa, veď je to

všetko jednoduché. Príde, napríklad, k takémuto mágovi človek, a vraví: „Počuj, mám problém s obchodom, musím to vyriešiť“. Mág vraví: „Dobre, zapálime sviečku, a spravíme ešte niečo, vykonáme nejaký rituál – a v biznise sa všetko dá do poriadku“. Človek povie: „Dobre“, a za nejaký čas sa v biznise všetko rozbehne. A ten, kto sa zaoberá bielou mágiou, vraví: „No vidíte, veď ja som mu biznis nezničil, ja som mu ho pomohol vybudovať“. Je to dobre alebo zle?

T: No, ten mág je akýsi pyšný: „ja to viem lepšie, ako ten podnikateľ“.

IM: Dobre. Ochorie dieťa. Príde rodič, alebo rodičia, s dieťaťom do nemocnice. Stanovia závažnú diagnózu, vravia: „Toto sa ťažko lieči, my...“, nuž, a ako vždy to znamená, že to potrebuje čas. Alebo liečia dieťa, ono ide z jednej choroby do druhej, má chronické ochorenie, dedičné ochorenie... No a ľudia sú zúfalí: „Veď je to dieťa, treba mu nejako pomôcť“. Prichádzajú k bielemu mágovi, ten vykoná nejaký rituál, a vraví: „Zober tento začarovaný mak, a posyp ním dieťa“, alebo „do topánočiek mu daj soľ – nech tak chodí“. A skutočne – dieťa sa začne uzdravovať. Dobre urobil mág alebo zle?

T: Zle.

IM: Nuž, ak sa pozrieme pravde do očí (**T:**...čím platia rodičia), nielen, že on sám je už vopred mŕtvy, rodičia, ktorí sa pripojili do jeho pavučiny, sú už vopred subosobnosti, ale ešte aj dieťa predali. Kvôli čomu? Aby s ním pobudli ešte

zopár rokov? Preto, aby ich potešil svojou hrou a svojím zdravím? Veď sa staráme o zdravie svojich detí, o fyzické zdravie. Ale či sa staráme o ich život? (T: ...o duchovný stav) Robíme všetko, čo od nás závisí, preto, aby človek, nuž, naše dieťa (ale v prvom rade je to človek) preto, aby bolo sýte, preto, aby bolo zdravé, preto, aby bolo múdre, preto, aby našlo dobrú prácu alebo založilo dobrý biznis, aby si založilo dobrú rodinu, aby nám vnukov... aby nám dalo vnukov, však, dobrých, a aby boli v poriadku. Ale staráme sa aj o to, ako dlho bude jestvovať? Či sa dostane na Večnosť? A to je najdôležitejšie. A prečo? A vedomie vraví: „Nuž, veď to je zasa... veď to je všetko sektárstvo, náboženstvo, to sú veriaci“. A takto sa chová vedomie dokonca aj u tých, ktorí chodia do kostola, ktorí sú veriaci. Veď on verí, a „ostatní – to sú sektári, a vôbec, sú hlúpi“. Alebo sektári hovoria: „nuž, my sa tu niečím zaoberáme, hovoríme o pravde, o Bohu, ale v náboženstvách ich kňazi balamutia, sú celkovo zastrašovaní“. Nuž, a takto sa navzájom rozdeľujú. (T: Opozícia) Samozrejme. Je to banálna manipulácia ľudí satanom. A v konečnom dôsledku kto prežije? Satan.

T: Systém.

IM: Systém. Ten požíra jedných, druhých aj tretích a podobne. A či môže človek, ktorý ľúbi Boha, byť proti nejakému náboženstvu alebo podobne, dokonca proti mágií? Kladiem jednoduchú otázku. Áno, je to voľba ľudí. Ako to môžem niekomu zakázať? Ak človek chce žiť, tak žije. Ale ak nechce žiť, tak nežije. Je to jeho voľba. Je to právo, ktoré mu

dal samotný Boh. Či mu to môže niekto zakázať? Nie. Ak sa človeku páči slúžiť satanovi, tak mu slúži. „Chyba“ ...Nuž, zasa, v čom je chyba? V tom, že si človek vybral smrť miesto Života? Nuž, je to jeho právo. On sa rozhoduje. „Nie sú Znalosti“ – a to už je náš problém. To už nie je jeho problém, je to problém nás, ktorí chápeme, čo sú Znalosti, čo je to cesta, a my ich musíme priniesť a ponúknuť ľuďom. A ak to človek odmietne – je to jeho právo. Či to nie je tak? Ale prinútiť nemôžeme nikoho, dokonca ani vlastné dieťa. Prečo? Lebo dieťa – to je človek. A človek má právo voľby, voľby Života a voľby smrti: Slúžiť Bohu alebo slúžiť satanovi. Ale neslúžiť nemôže.

T: Igor Michajlovič, a ako majú rodičia ochrániť dieťa? Mnohí si myslia, že oni...

IM: Svojím príkladom, svojím životom. A v žiadnom prípade netlačiť a nenútiť. Človek musí byť vo svojej voľbe slobodný. Je to právo, dané Bohom. A rodičia si nemôžu robiť nárok na to, že majú právo, povedzme, brať mu právo voľby. Oni mu ho nedokážu vziať. A koľko príkladov vidíme v dejinách kedy sa deti kňazov stavajú na stranu služby satanovi. A to aj vtedy, keď rodičia skutočne slúžili, skutočne verili, žili podľa všetkých kánonov, a boli hodní toho, aby ich volali kňazmi. A deti sa postavili, prepáčte,...

T: Taký protest od systému...

IM: Samozrejme. Odpor samého systému. Človek musí ísť k Bohu zvnútra, a nie cez vedomie, cez rozum. Musí to byť

vnútorná potreba. Je to ako želanie dýchať, je to - ako východ Slnka v ňom. Nuž, nie, ako... v žiadnom prípade nie ako západ alebo nejaká búrka, alebo... alebo ešte niečo vnútorné. Keď vznikne v živote človeka nejaký problém, vravia mu: „To sa ti stalo preto, že neslúžiš Bohu“. Človek povie: „Dobre, budem slúžiť Bohu. Čo mám robiť? Kde mám zapáliť sviečky?“. A pri tom aj zostane. (T: Znova riešiť problém...) Maximálne zapáli sviečku v nádeji, že sa mu všetko usporiada. Či to nie je zasa mágia – ísť a prosiť o materiálne? A keby aj kto čo rozprával. Vracia: „Veď Boh je najmilostivejší, všetko je v Jeho rukách, On vám všetko dá“. On vám už dal. (T: Netreba to premárniť) Netreba prosiť viac. Treba dokázať, že ste toho hodní, že si zaslúžite to, čo vám dal. (T: Rozmnožiť to) A všetko ostatné si sami zoberte: zarobte si, vytvorte, spravte. Vracia: „Ja nemôžem“. Ako to, že nemôžeš? Potom tvoje želania vychádzajú od besov. Chceš príliš veľa toho, čo nepotrebuješ.

Ž: Áno, také, viete... téma je v súlade s tým... ako sme sa stretli s úprimnou výpoveďou satanistu o tom, ako on veril a slúžil satanovi. A hovoril že: „slúžim mu, ...no keď som slúžil satanovi, míňal som na to všetok svoj voľný čas. A videl som, ako ľuďom, veriacim v Boha, padne zaťažko venovať tomu toľko času, ako som ja venoval. Nechápal som, prečo sa tak deje...“ Ale v určitej chvíli pochopil, nuž, akoby pre seba to zásadné, kto je Boh a čo je v skutočnosti satan, teda kto komu slúži. A ešte tiež píše o tom, že: „Neplakal som, nesmial som sa. Moje city sa rovnali nule. A potom som

pochopil, že tá sila, o ktorej som si myslel, že je moja, v skutočnosti patrila démonom, ktorí konali cezo mňa. Jednoducho som im otvoril dvere, a oni pracovali nielen preto, aby oklamali iných, ale takisto, aby oklamali mňa. Ale v tom čase som si bol istý, že prevyšujem všetkých naokolo. A v tom čase som sa poznal s kresťanmi, ale nič som nevedel o Biblii. Podľa mňa sa kresťania proste modlili k nejakému inému idolu. Ja som nevedel, že je iba jeden jediný Boh...“. A keď som stretol ľudí, ktorí skutočne úprimne verili, tak pravdivo, tak, ako to Vy opisujete, tak z ich vnútra sa lialo toto svetlo...

IM: Ktorí cítili Boha, a nie iba verili a robili si nádeje.

Ž: Áno, ktorí práve cítili, žili Bohom.

IM: Ktorí žili vnútornou AllatRa, Láskou Božou...

Ž: Áno. A on povedal: „K takým ľuďom som sa nemohol ani priblížiť. (**IM:** A ako by sa aj mohol?) Pochopil som, že to je sila, že to je skutočné, že to je svetlo, (**IM:** Samozrejme) ktoré spaľuje, že ono k sebe nič zlé nepripustí“.

IM: Absolútne správne. Uvediem jednoduchý príklad. Prečo sa mág nemôže, takisto ako ktorýkoľvek démon a všetka nečistá sila, priblížiť k duchovne slobodnému človeku? Pretože duchovne slobodný nie je ničím iným, ako sviečkou v tme. Tu je jednoduchý príklad. Môžete previesť experiment: vypnite svetlo, zažnite sviečku a uvidíte, že v miestnosti, v ktorej je tma, nastalo svetlo (no, je žiadúce, aby ste to robili večer, keď nesvieti slniečko). A zoberte tú sviečku a choďte do susednej tmavej miestnosti. Čo uvidíte? Že tam, v tej

temnote, do ktorej ste vošli so svetlom, nastane svetlo. A teraz skúste temnotu priniesť ku svetlu. Podarí sa vám to? A to je odpoveď, priatelia moji. Banálna fyzika. Tam, kde je Láska Božia, tam nie je miesto pre démonov, lebo Láska Božia – to je svetlo, a démoni – to je tma. Všetko je to veľmi jednoduché.

T: Tuto Žanočka tiež hovorila o tom, že práve tento človek si namýšľal, že je niečo viac ako ostatní. A je zaujímavé, že v svätých písomkách, keď sa stretávaš a čítaš pateriky svätých otcov, tak chápeš, že práve mágie a týchto nadprirodzených prejavov sa obávali zo všetkého najviac. Dokonca sa modlili, aby vôbec čo najrýchlejšie zmizli (tieto prejavy mágie), aby neupadli do namyslenosti a pýchy.

IM: Nuž, prečo? Lebo práve, keď je človek na duchovnej ceste, veď keď svätí otcovia išli touto cestou, tak skutočne... A my nemyslíme tých, ktorých kanonizovali pre nič za nič a pod., že priviedli mnoho veriacich a ukazovali veľa kúziel, ale skutočných svätých otcov. Veď aj im sa otvárali tie dary a možnosti, lebo diabol nie je nikto iný, ako zvodca. A vtedy, keď tí démoni, alebo to, čo voláme vedomie, začínajú slúžiť človeku, tak sa začínajú u neho prejavovať tieto schopnosti, ktoré, ako dnešná veda tvrdí, neexistujú. Ale súčasne to, povedzme, tá istá veda, povedzme že, veľmi seriózne študuje, (**T:** Dôkladne ich študuje) už sme o tom hovorili. Takže... tieto schopnosti a javy sa začínajú prejavovať, a veľmi aktívne. A tu celý fenomén spočíva v tom, že ak ich človek začína využívať, tak hovorí: „No akože? Veď verím v Boha,

ľúbim Ho, cítim Ho, On mi dal silu. Ako môžem nevyužívať túto silu v prospech ľudí?“ A stáva sa kým? Tým, koho volajú biely mág, čarodejník, a podobne. A v konečnom dôsledku sa stáva subosobnosťou, a do sveta subosobností privádza so sebou spústu ľudí. Je zvodcom pre ďalších veriacich, lebo ho všetci poznali ako človeka úprimne veriaceho, ktorý pevne stál na duchovnej ceste a „Boh mu otvoril tieto schopnosti, a on ich začal používať.“ No v konečnom dôsledku megalománia a pýcha nad všetkým zvíľazili. A začalo to z jednoduchého. Ale človek, ktorý je skutočne na duchovnej ceste, kráča po tejto ceste, ten, v ktorom skutočne horí vnútorná AllatRa, ten sa nebude venovať mágií – nie je to k ničomu, nie je to potrebné.

T: Ženie sa domov rýchlejšie.

IM: Absolútne správne.

T: Cez túto vrstvu, cez tento filter.

IM: Poviem to jednoduchšie. Keď je priaznivý vietor, keď je pokojné more, keď s napnutými plachtami môžeš ísť domov, je hlúpe vyhodiť kotvu, ktorá ťa bude zdržiavať.

T: Super.

IM: Áno, je to nesprávne.

Ž: Áno.

T: Tu, Igor Michajlovič, teraz ste o tom hovorili, načo vyhazovať kotvu... A tu sa už našim divákom trocha vyjasňuje,

myslím si, odpoveď na otázku. Nuž, konkrétne prečítam otázku: „V čom tkvie príčina takej neobyčajnej životaschopnosti a odolnosti mágie, vplývajúcej na vedomia ľudí všetkých čias: od paleolitu až podnes? Príčina, očividne tkvie v akýchsi osobitostiach mágie, v samotnej podstate tohto javu. No v čom je podstata tohto javu? Čo sa javí človeku ako mágia?

IM: Mágia?

T: Prečo je taká životaschopná vo všetkých dobách? V čom je jej podstata? Je to iba nejaký filter?

IM: No, to nie je filter, nie. V skutočnosti mágia - to je želanie si niečoho, čo človek nepotrebuje. Je to úsilie človeka získať to, čo v skutočnosti nepotrebuje. Je to len diktatúra zvieraťa vo vedomí človeka. A to je aj mágia. Veď kto nahovára človeka na tieto želania? Jeho vedomie. Veď ono mu rozpráva: „ty si úbožiačik, ublížený alebo podobne. Avšak ak teraz vykonáš nejaký rituál, alebo zájdeš za nejakým mágom, všetko sa napraví, objavia sa príležitosti na zlepšenie, a podobne“. Opäť, prečo je mágia taká životaschopná? Kvôli ľudskej pýche. Kvôli jeho snahe mať viac a vyzeráť ako niekto lepší, než kým skutočne je.

T: A vôbec, on je vo svojej podstate veľmi krásny. Ale z nejakého dôvodu systém ženie ľudí k tomu, aby predstierali, že sú niekto iní.

IM: A toto je už filter. Nie mágia je filter, ale samotný systém je filter. Veď diabol je potrebný na to, aby mŕtvi

neprichádzali k Živým, aby do Duchovného sveta prichádzali zrelé bytosti, Anjeli. Práve v tom je zmysel. Tí, ktorí si vyberajú Život, a nie tí, ktorí si vyberajú prítomný okamih.

T: Žiaľ to, že sa samozrejme, veľmi mnohí chytajú na tieto magické veci, dokonca si to ani neuvedomujú, pre každý prípad niečo používajú, alebo preto, že to je tak zaužívané v tradíciách určitého národa alebo územia...

IM: Nie. Tradície – nuž, sú to tradície, a mágie sa netýkajú. My teraz hovoríme o mágii. Ale tradície – no... vidíš komínára – treba chytiť gombík, a podobne – to nie je mágia, to sú také...

Ž: A mimochodom, je ešte jeden smer – to sú talizmany, amulety, nejaké veci, ktorými sa človek (**IM:** Je to biznis) obklopuje, ale verí, že ho určite uchráni pred počarením, urieknutím.

IM: A opäť... z čoho to všetko vzišlo? Vzniklo to z reálnych pracovných znakov. Ak si zoberieme..., nuž, ďaleko netreba chodiť, Tripolskú kultúru - veď koľko tam bolo znakov.

VIDEO: ZNAKY TRIPOLSKÉJ KULTÚRY allatra.tv

IM: Všetko bolo v AllatRa: aj na peci, aj na dome, aj pred domom. Prečo? Preto, aby práve... A to berieme obdobie (pred 6-7 tisíc rokmi), kedy systém práve naberal na sile, keď sa začal etablovať v tomto svete. Po toľkých rokoch, kedy bol Lucifer zahnaný pod kameň, začal odtiaľ vyliezať. A práve jeho prejavy v tomto svete začínali duchovní ľudia cítiť. A

vedeli o tom, chápali to, že... a cítiac, že sa prejavujú démoni, začali sa v prvom rade ohradzovať pracovnými znakmi. Pracovný znak – to je aktívny znak. A nič tak nezaháňa démona, ako svetlo, a preto týmito svetlo prinášajúcimi znakmi aj všetko pokrývali. (T: Dokonca aj samotné mestá, však, mali tvar znaku...) aj príbytky a všetko. Aj samotné mestá dokonca budovali ako?

Ž: Vnútri prázdne a okrúhle.

IM: Samozrejme preto, aby ich všetka tá nečistota obchádzala a míňala. Ale to nebola mágia. To bolo práve to, čo zaháňalo tmu. Nuž, sviečka v temnote – to nie je mágia, to je fyzika (T: A je zaujímavé...). A pracovný znak - to je tiež fyzika.

T: A je zaujímavé, že mnohí ľudia, dajme tomu, vravia, napríklad: „Ó, ja neverím v mágiu“. A či to, že človek povedal, „ja neverím“, mu vôbec garantuje nejakú ochranu?...

IM: Pred čím?

T: Pred počarením, pred uhrnutím, pred vplyvom tretích síl na neho. Samotné „neverím“.

IM: To mu negarantuje nič, lebo práve besy v hlave mu hovoria: „Neverím na mágiu. Neverím na besy. Neverím v Boha. Verím v rozum“. A aký je v tom rozdiel? Nech by sme to nazvali akokoľvek, podstata sa tým nemení. Všetko sú to iba rôzne epitety toho istého. Človek neverí v mágiu, ale zároveň neustále niečo chce, alebo, napríklad, stále si začína

vsugerovávať: „som najlepší, najsilnejší“, však? To je teraz v móde, ako sa vraví, namiesto toho, aby takým bol, tak si to začne len namýšľať. Je možné si myslieť, že ak zmení vzťah k sebe samému, keď si to vsugeruje, tak sa zmení. Nuž, sú to opäť len také hlúposti a postoje.

Ž: Áno. Ešte na tému ochrany – rôzne rituálne tetovania, ktoré sa v minulosti používali na ochranu pred zlým duchom, teda zakrývali...

IM: Nuž, to je také ako znaky. Ale opäť, sú totemové tetovania, sú znaky, ktoré začínajú niečo priťahovať. Veď zoberme trebárs aj AllatRa, však? Je to najaktívnejší znak, veď práve sme hovorili o Tripolskej kultúre. Najviac sa využíval v tých časoch, aj do tých čias, no aj do nedávnej doby. Veď v každom náboženstve tento znak bol, mnohí nevedia, že bol jedným z dominujúcich znakov vo všetkých náboženstvách. Ale časom to všetko, samozrejme, systém zmazal. Ale ak si ho vytetujeme na telo, bude človeku od toho dobre alebo zle? Jednoduchá otázka. (**T:** Tiež sa na to pýtajú.) Nevidím v tom nič dobré, ak si človek naniesie na svoje telo pracovný znak. Veď on je ako lampáš: keď svieti a do jeho svetla sa dostáva niečo, povedzme, z jemného sveta, a práve to, čo je nedobré, nuž, mimoriadne aktívne, povedzme, bytosti, sa nemôžu nachádzať v tom žiarení (to je fyzika), ony sa musia zmeniť, lebo tieto vibrácie sú im krajne nepríjemné. A vo fyzike existuje taký pojem, ako spätná vlna. Ak si to človek na seba naniesie, tak to bude práve pôsobiť presne naopak. Vari je to dobre? Jednoduchá otázka.

Ž: Nuž, áno. Pripomenul sa mi taký skôr materiálny príklad toho, ako používali tetovanie v Tretej ríši...

T: A takisto sa v Tretej ríši používali zlé znaky (**Ž:** Aj zlé znaky, áno...): aj opačné špirály (**Ž:** Aj opačné svastiky), aj opačné svastiky...

IM: Nuž, toto všetko sa prejavuje na...

Ž: Nuž, áno. Takisto boli kmene, ktoré si nanášali pozitívne, však, aj negatívne...

IM: A prepáčte, zvieratá, lebky a podobne. To znamená agresívny znak, on... voľky-nevoľky ho človek bude neustále vidieť, a on bude meniť masky na človeku, on im musí zodpovedať. A vedomie mu bude rozprávať: „Nuž, ak tam máš vytetovaného leoparda s vycerenými zubami, tak aj ty musíš byť taký“. Je to všetko taká samopaš.

T: A vôbec, usušená čili paprička...

Ž: Kuracia paprčka na čelnom skle...

T: Áno, všetko to má iba taký placebo efekt.

IM: Placebo efekt, áno. No predsa to funguje. A... nuž, ak si človek zavesí v aute, prepáčte, kuraciu paprčku s cieľom odohnať zlých duchov... muchy to priláka zaručene. Viete, kam treba zavesiť kuraciu paprčku? Do hlavy, aby tam neležli hlúpe myšlienky.

T: Je taký nástroj... Ešte, Igor Michajlovič, je aj téma o mágií slova (tak to volajú), pretože aj vedci, aj etnografi, keď

študovali staré náboženstvá, študovali súčasné náboženstvá, aj staré národy, hovorili o tom, že väčšina rituálov sa vykonávala s určitým druhom zaklínadiel. Iní hovoria: „To nie, boli tam aj tiché rituály, kde boli dôležité práve činnosti a nie slová“. A tak u nich vzniká spor: a čo je práve prvoradé a čo je dôležité? Je možné, že vplýva slovo a je možné, že vplýva konanie?

IM: Ani jedno nie je dôležité.

Ž: A môže to byť ešte miesto, také s križovatkami (**IM:** Ani miesto nie je dôležité) tieto zaklínania: „Vyjdi na križovátku...“

IM: Taká križovatka hrá určitú rolu, ale je to rušná križovatka, kde sa pohybuje veľa ľudí na jednu alebo na druhú stranu, povedzme, zvlášť, ak je to križovatka rušných ciest, - nuž, tu hrá... Prečo? Prúd ľudí – nuž, v určitom zmysle rieka, rieka energií, kde žijú títo démoni. Len je tam ľahšie sa s nimi dohodnúť. Avšak, keď sa pozrieme na cesty, sú miesta, na ktorých sú sústavne havárie. Prečo? Nuž, je tam geomagnetická zóna, také miesto, kde sa vytvára spätný tok ale iba na frekventovaných cestách: prúd ľudí, prúd energií, nejaká anomália, nejaká slepá ulička, kde sa môžu nachádzať, povedzme, dravce. Ale stačí tam postaviť znak AllatRa – a na tejto ceste sa spraví, povedzme, poriadok.

Ž: Teda v takom prípade znaky budú fungovať, áno, pozitívne na tvorenie?

IM: Budú fungovať, áno, znaky budú fungovať. Ale mágia

sama o sebe... to my... Čo je dôležitejšie: rituál alebo slovo? Ani rituál, ani slovo v mágii nie sú dôležité. Dôležité je vloženie pozornosti. To je dôležité, kam sa vkladá energia života. Ak sa vkladá na konkrétnu činnosť, tá sa realizuje. Ale opäť, ak mág vykonáva sám (skutočný mág), však on vykonáva prakticky tú istú meditačnú praktiku. Mám na mysli, skutočný mág a nie hranie sa. A tí, ktorí ich napodobňujú alebo keď sa to robí na verejnosti, tak sa vykonáva určitý rituál. Tento rituál musí priťahovať pozornosť, musí povedzme, prinútiť človeka, aby sa otvoril, tzn. zaujať ho činnosťou, zvukom a podobne. Nuž, alebo ako akási služba, no nielen tam, mám na mysli v danom prípade, (T: Vykonávanie rituálu, však) áno, vykonáva sa rituál, nezávisle na tom, či je to v náboženstve alebo v mágii, ale prebieha inscenovaný dej. A tento inscenovaný dej, tak ako divadelná forma, núti človeka vložiť pozornosť, otvoriť sa. Otvoriť sa len preto, aby doňho mohli vojsť démoni. A vtedy tí, ktorí sa na to pozerajú, sú vtiahnutí do tohto procesu. Ale predtým sme hovorili: prečo na ľudí, ktorí žijú Láskou Božou, na nich to neúčinkuje? Pretože majú tú najlepšiu ochranu, majú štít, a tento štít sa nazýva AllatRa – Božia Láska (T: Ktorý je stále aktívny). Nech ho voláme akokoľvek. Áno, mnohí AllatRa, AllatRa... no ona sa prekladá takto – Láska Božia - AllatRa.

Ž: Je to tak, ako ste povedali, že je to Život, ktorý má už teraz.

IM: Absolútne správne. Ak už má človek Život, ak už ho získal, tak už pre neho nič iné nie je dôležité a nič iné nepotrebuje. Diabol ho nemá čím zvieť. Čo mu môže ponúknuť?

Smrť? No je akosi hlúpe vymeniť Život za smrť.

Ž: Áno, za prázdne.

IM: Samozrejme.

T: A je zaujímavé, Igor Michajlovič, že ľudia sa pýtajú aj: odkiaľ vôbec majú mágovia takú veľkú silu? Mnohí vravia, že sa dedí, že niekto je už mágom v tretej, piatej, štvrtej generácii. To znamená, odkiaľ ju berú? Je to to, že ľudia sa otvárajú?

IM: Existuje sila, ktorá sa skutočne môže odovzdávať dedičom. Ale spravidla sa táto sila vytvára spoločne s rozvojom démona v človeku samotnom. Ak sa človek zapodieva mágiou, dá sa na tú cestu, cestu smrteľného, a začne v sebe rozvíjať tie schopnosti, to znamená, že si vychováva démona. A čím viac ľudí vtiahne do svojich rituálov, vytvárajúc pavučinu ako pavúk (už sme o tom dnes hovorili), čím viac k nemu chodia s prosbami, a čím viac vykonáva čarodejníctvo... Všetci začínajú od jednoduchých vecí a potom prechádzajú k väčším a väčším a nakoniec mágovia berú život na diaľku, pre nich to nie je problém. Keď za ním prídu a ako sa hovorí, prosia, aby odpratal konkurenta alebo podobne, tak pre nich to už nie je žiadny problém. Ale zase, závisí to od sily démona, ktorého si vypestovali.

T: A ešte, Igor Michajlovič, chcela by som sa tiež o...

IM: Poviem to jednoduchšie. Démon, ja by som ho prirovnal k prasiatku: čím viac ho krmiš, tým je mastnejšie, tlstejšie, a hmota v tomto svete – to je hierarchia, hrá rolu.

Ž: Áno. A ešte na doplnenie k slovám, k sile slova, stretla som sa s informáciou, že u dávnych národov boli zákazy na mená: na vlastné aj na mená nebožtíkov. To znamená, že sa verilo, že cez meno možno nejako vplývať na človeka, rovnako, ako keď sa použila nejaká časť tela (vlasy, nechty...)

IM: Meno a obraz. Meno samé o sebe nefunguje. Ale ak je meno aj obraz – vtedy áno. Tu je jednoduchý príklad. Príde človek za mágom a vraví: „potrebujem, aby si nejakému človeku, tu je jeho meno, spôsobil škodu“, - všeobecne, aby mu spravil niečo zlé. Ak ten, ktorý si objednáva tento rituál, je známy toho človeka, má jeho obraz. A mág má meno, alebo dokonca ani nemá meno, ale pozná ho ten, kto si to objednáva, a ten má aj jeho obraz, to mágovi stačí, aby dostatočne zaujal pozornosť tohto človeka svojou činnosťou, ten sa odhalí – a mág splní (T:...cez neho) objednávku, však. Takže sa s tým človekom stane to, čo si objednal ten, kto za mágom prišiel. Ale ak prídu k nemu objednávať cez tretiu osobu, a on toho človeka nikdy nevidel, tak nech by bol mág akokoľvek silný, nič nemôže spraviť, lebo na to, aby mágia fungovala, je potrebný obraz a je potrebné meno. Takisto, ako u zomrelých. To znamená, že keď sa človek stane subosobnosťou, kým si pamätajú jeho obraz a meno, ľudia sa delia o svoj život s mŕtvym. A čím viac, emocionálnejšie na neho spomínajú, čím častejšie v ich hlave vzniká obraz s menom, tým viac svojho života odovzdávajú už mŕtvej bytosti.

T: Ešte je tu, Igor Michajlovič, takýto problém. Stáva sa, že predstavitelia „Deviatego kruhu“ často popularizujú,

povedzme tak, svojich zomrelých, tých, čo odišli do iného sveta. A takisto kanonizujú ľudí, ktorí zďaleka nie sú svätí. Výsledkom je, že ľudia dávajú určitú silu subosobnosti, ale (IM: Ale všetko len dočasne) pomáha tá subosobnosť im? Prečo sa im hodí práve popularizácia týchto ľudí?

IM: Nuž, lebo tí, čo sú v „Deviatom kruhu“ – tí sú už vopred mŕtvi. Dnes odišli ich otcovia, zajtra pôjdu oni. Ak oni vytvoria takúto kontinuitu, tak čím viac sa budú oni starať o svojich zosnulých, tým lepšie sa budú ich potomkovia starať o nich. (T: Iba taká tradícia) Keď sa stanú subosobnosťou, predlžujú si tak akoby uľahčenú existenciu. A to oni veľmi dobre vedia.

T: Je to taká partnerská tradícia.

IM: Samozrejme, o to sa starajú.

T: Ale čas všetko stiera, ako ste voľakedy hovorili.

IM: Všetko sa skončí.

T: A spomienky na nich takisto.

IM: Samozrejme. Nuž, vydrží to 100, 200, 300 rokov, ale hocijako, raz budú musieť za všetko zaplatiť. A tí, čo sa pridajú, prepáčte a vstúpia do „Deviatego kruhu“ – tak to už bude na dlho.

T: No niektorí ľudia si tiež myslia: „to je klamstvo“, a „ja tak ľahko môžem odtiaľ odísť, vyšmyknúť sa zo všetkých týchto magických rituálov, činností“ (IM: Od mágie?). Nuž, prečo

teda nikto neodchádza?

IM: Ujsť od mágie je nanajvýš zložité. Ak sa človek spojil s mágiou, stáva sa darcom nielen čarodeja, alebo čarodejky, alebo vedmy, nech sa to volá akokoľvek, nuž, prostredníka, povedzme to jednoducho. Veď v podstate tento mág nemá žiadnu moc. Moc majú démoni, ktorí za neho všetko robia, a on je iba prostredník.

T: A on ich krmi, však...

IM: Absolútne správne, on je iba trojrozmerný obrázok (nuž, alebo, ako keď sa v tele človeka prejaví niečo vyššie), áno a koniec. Nuž hoci, ak by sme aj zobrali: démoni – oni existujú dlhý čas, dlhšie ako ľudia, a disponujú veľkou silou a pre ľudí oni môžu byť takisto vyššími bytosťami v porovnaní s človekom. Dá sa to aj tak povedať.

T: Ešte spomínajú ľudia takýto problém. Vravia, že určite preto, aby mohli pôsobiť proti, povedzme systému alebo všetkým týmto mágom a čarodejníkom, že treba byť niekto, že treba mať určitú silu, treba byť nejakým kňazom- exorcistom, alebo treba byť geliarom, ktorý má Znalosti. Iba byť dobrým človekom, či to vôbec stačí na to, aby tomu človek vzdoroval? Ako sa vôbec môže každý človek postaviť proti systému a mágii?

IM: Nezrádzať Boha a Žiť Láskou Božou, milovať Boha – a všetko bude dobré. Niet lepšej ochrany pred démonmi, pred čiernou mágiu, ako je AllatRa. V danom prípade, opakujem, AllatRa – to je Láska Božia. Žite ňou – a vtedy pre vás

nebudú strašní žiadni démoni, lebo to je to, čo dáva Život, a dáva Život Večný.

T: Tiež, Igor Michajlovič, by som chcela pokračovať ešte na takú tému, ktorá sa týka témy pohľadu. Veď oči môžu vysieľať ako Lásku, tak aj iné - existujú medzi ľuďmi povery, keď zlý pohľad...

IM: Oči v skutočnosti odrážajú vnútornú podstatu človeka samotného. Ak je človek vnútri prázdny, má aj také oči. Ak človek horí ohňom, ak v ňom svieti Láska Božia, ten ohník, svetlo, tak aj očka svietia. To je normálne.

T: Teraz je samozrejme, ťažké sa pýtať na uhrnutie a dotýkať sa tejto témy v mágií, ale aj tak sa to spýtam: existujú skutočne ľudia, ktorí môžu, povedzme, silou pohľadu spôsobiť iným škodu?

IM: Môžu: aj ľuďom, aj zvieratám a podobne – ľudia, ktorí disponujú, nuž, nadmernou silou svojej pozornosti. A sila je sila. A prosto pri jej nesprávnom použití môže uškodiť, dokonca aj bez zlého úmyslu. Človek môže byť svojou podstatou jednoducho prekrásny, ale pohľad má ničivý. (**T:** Takže je to možné) Nuž, býva aj také.

T: A ešte je taká téma, že ľudia cítia na sebe pohľady iných ľudí. A vravia, že... nuž medzi ľuďmi sa hovorí, že horia líca, alebo horia uši, že sa dokonca robili výskumy o tom, ako ľudia na sebe cítia pohľad iného človeka.

IM: A pohľad iného človeka, aj keď ho spomínajú, najmä, ak

sa na to sústredí pozornosť – to človek môže pocítiť. Nuž, ale odpovede sú v knihe „AllatRa“. Je to práca (energetickej) konštrukcie, práca bytostí a tak podobne. Oddávna toto všetko vedeli a oddávna to všetko používali. No ak máme hovoriť tým jazykom, ktorým je to písané v knihe „AllatRa“ o konštrukcii človeka, tak Zadná – Ľavá, Zadná – Pravá, ony veľmi ľahko reagujú, a opäť, s pomocou práve týchto bytostí sa využívajú aj niektoré magické postupy. A aký je v tom rozdiel? Konštrukcia je konštrukcia. S ich pomocou ľudia aj niečo cítia aj odovzdávajú, no ako SMS-ky v moderných zariadeniach. Keď si na niekoho spomenieš, človek to začne vnímať, že ho spomínajú. Samozrejme, existuje to. Je to banálna fyzika.

T: Áno, a pritom aj vravia, že ľudia vnímajú práve oblasť zátylku, keď sa na nich niekto uprene pozerá zozadu s určitou...

IM: Nuž, to je, keď na neho priamo pozerajú. To sa tu myslí, keď sa človek nachádza vpredu, zozadu niekto naňho pozerá, a človek môže cítiť tento pohľad, teda, ak sa vkladá pozornosť. Ale daná pozornosť sa musí vkladať s nejakým želaním, prepáchte buď so žiadostivosťou, alebo pre spôsobenie škody. Ale ak si iba prezeráte účes, tak to človek nepocíti. Tu musia byť zapojené nejaké sily, musí to byť energeticky silné – vtedy je to cítiť.

T: Jasné.

Ž: Áno. A máme tu ešte jednu tému o uctievaní Svätej Smrti

(Santa Muerte). Toto náboženstvo teraz naberá na popularite tým, že Svätá Smrť nežiada odriecť sa predchádzajúceho spôsobu života. To znamená, že má mnoho takých členov ako prostitútky (T: Áno, narkomani), sú tam aj nejakí narkomani, vrahovia ...spôsob života, áno, že akoby sa ničoho nevzdávajúc, človek dostáva akoby záštitu a ochranu práve tejto Svätej Smrti (T: Pritom...).

IM: Je to náboženstvo subosobnosti. Je zamerané na to, aby... človek, kým je živý, vytvára svoj posmrtný osud, povedzme, ako veľmi negatívny. Ale majú rozvinuté uctievanie a spomínanie na mŕtvych. A to z pokolenia na pokolenie... pamätajú si aj obrazy aj mená, a tak podobne. Stretávajú sa, často ich vzývajú, to znamená kŕmia subosobnosti. Prečo sa to rozvinulo? Jednoduchá otázka. Lebo človek, ktorý, ako ste povedali, vedie protispoločenský spôsob života, chápe, že koná nesprávne, ale želania, snahy... teda je manipulovaný vnútornými besíkmi, kope si hrob, jednoducho povedané. Ale toto náboženstvo je pre neho najvhodnejšie, lebo on, keď sa stane jeho prívržencom, vychová budúce pokolenie v tej istej viere svojím príkladom. Tzn., že rodičia pripravujú svoje deti pre toto náboženstvo. Takýmto spôsobom chápú, že raj na nich nečaká, nuž, nemajú tam pre nich lehátka, a že predsa len prídu do pekla, a budú sa variť v nejakom tom kotlíku. Tak preto, aby ich sem tam vyťahovali z toho kotla, do chladnej studenej vody, na to treba, aby to niekto zaplatil, lebo to je platená služba. A tak im deti budú financovať také chvíle pokoja, povedzme to tak.

T: Áno, a pritom ako apelujú. Tak dnes sme vyzdvihli tému želaní, a práve tak prívrženci tohto náboženstva hovoria o tom, že menovite v ich náboženstve sa želania plnia rýchlejšie, ako v iných.

IM: Nuž, skutočne, lebo ich náboženstvo – to je komplet celé mágia (**T:** Priama, áno), je to starostlivosť o mŕtvych, a formovanie z vopred živých vopred mŕtve.

Ž: Nuž, áno, a ešte to, že samotná smrť má moc nad všetkými na tomto svete, čo ešte nikto...

IM: Každé telo zomrie. Nesmrteľné telá nemôžu existovať. Celý Vesmír je smrteľný. A dĺžka existencie Vesmíru je okamih, ak sa pozeráte z pohľadu Života.

Ž: Áno.

T: A čo je tiež zaujímavé, že všetky tieto náboženstvá tak či onak (mnohé náboženstvá) sú orientované na budúcnosť a na sľuby ľuďom o tom, že niečo dostanú v budúcnosti. A ľudia, keď sa zaoberajú mágiou, sa chcú dozvedieť práve o budúcnosti.

IM: O budúcnosti. A prečo? Lebo človek, ktorý je pod nadvládou vedomia a to ho manipuluje, počuje od vedomia stále to isté: „Zajtra ti bude lepšie“. A človek sa stále usiluje vytvoriť svoj lepší zajtrajšok. Nežije v súčasnosti, ale žije nádejou na zajtrajšok. Ale zajtra – to je ako horizont. Bude to vôbec niekedy? Nebude to nikdy, lebo zajtra budeš čakať zasa na „zajtra“. A tak do nekonečna, kým sa nestaneš

subosobnosťou a nepochopíš, že si mal žiť teraz. A čo dáva sloboda, duchovná sloboda, práve táto pravá služba Bohu? Ona dáva „teraz“, „dnes“, „tu“. A všetko ostatné dáva nádej na zajtrajšok. Démon nemôže dať život teraz, jednoducho nemôže. Vytvára taký horizont: „Keď dosiahneš horizont – tam ňa čaká krásna budúcnosť. Budeš tým, kým chceš, budeš mať všetko, čo sa ti zachce“. No skúste dôjsť na horizont, priatelia moji... doplávať, dôjsť, doletieť. Je to nereálne. Takisto dostať šťastie od satana – to je nemožné.

T: Naozaj, ľudia, ktorí žijú v prítomnosti a takým vnútorným životom, majú práve tú „prítomnosť“ a večnosť „tu a teraz“. A sotva ich zaujíma akási budúcnosť, o ktorej im rozpráva systém, však.

IM: Oni to nepotrebujú, potrebujú nádej. A oni aj žijú nádejou. Ale namiesto toho, aby naozaj boli šťastní a žili, nádejajú sa, že niekedy sa im to splní. A zase vytvárajú... tie svoje prania a svoje šťastie, vytvárajú ich na materiálnej báze, podľa nejakých banálnych stereotypov, ktoré majú, povedzme, všetci vsugerované. Opäť sa stretávame s čím? Jednoducho byť niekým, niečo mať, a za nič nebyť zodpovedný. Ale to neexistuje.

T: A tiež, Igor Michajlovič, veľmi veľa ľudí by chcelo, chápu, že je niečo väčšie, ako telo, že existuje... niektorí predpokladajú, že existuje iba svet jemných energií – a ďalej nie je nič. Ale v tom úsilí...

IM: No, počkajte, ak existuje svet jemných energií, to je to,

čo ho formuje. Je to všetko jednoduché.

T: Jednoducho, že pri tom úsilí skutočne sa dotknúť Duchovného sveta a duchovného zdroja, pocítiť Lásku, zbaviť sa akýchsi svojich pripútaností vo vonkajšom svete, uchýľujú sa k... Nuž tak, napríklad, existujú rituály ayahuasca, rozšírené v Latinskej Amerike, v Peru. Dostáva sa to dokonca aj do niektorých náboženstiev... v niektorých štátoch je to až také národné dedičstvo. Ale v skutočnosti sú to halucinogénne prostriedky, halucinogénne rastliny. A ľudia za tým cestujú z veľkej diaľky, aj niekoľko tisíc km preletia preto, aby...

Ž: ...zažili tento rituál (**T:** získali tú skúsenosť), aby sa zbavili svojich problémov, aby sa toho, čo nakopili zasa len svojou voľbou, okamžite zbavili. Pri tom na to skutočne vydávajú obrovské množstvo času, prostriedkov a presúvajú sa z jedného konca zeme na druhý...

IM: ...aby dostali ďalšiu ilúziu. (**Ž:** Áno, aby dostali...) A čo sa udeje? A čo je na tom všetkom také príťažlivé? Opäť, je to toxín, ktorý účinkuje na skupinu neurónov mozgu, podčiarkujem a prebieha akési čiastočné prerušenie, ale účinkuje to práve selektívne. Vyzerá to, že dochádza nie k úplnému prerušeniu, ale čiastočnému prerušeniu medzi Osobnosťou a prvotným vedomím. A tak človek na úrovni aj Osobnosti získa nejakú slobodu od druhotného vedomia, od prvotného a dokonca to dostane všetko vizuálne na úrovni prvotného vedomia. Pre neho sa zmení svet – získa ilúziu nejakej

slobody, že svet nie je taký, aký je. V závislosti na správne vybraných prípravkoch, ktoré užívajú, človek môže dokonca prejsť aj do štvrtej dimenzie, a vnímať ju na úrovni Osobnosti. Aj také existuje. Pričom spätnou väzbou sa môže taká informácia dostať do prvotného vedomia. A vtedy, keď sa dostane späť do normálneho stavu, pamätá si všetko do najmenších detailov. Zdá sa im to najcennejšou skúsenosťou získania života, zdá sa im, že sa stávajú duchovnejšími, že všetko chápu (**T**: Rozšírené videnie), že všetko vedia. No samozrejme. Ale je to sebaklam.

T: Ved' ste povedali, že je to iba štvrtá dimenzia...

IM: Iba štvrtá dimenzia, áno.

T: Takže keď dostanú, pri použití takých psychotropných preparátov, halucinácie...

IM: Nie vždy sa dostanú do toho stavu, zďaleka nie vždy. Sú to tí, ktorí majú šťastie, a je to všetko správne zvolené, vykonané, aj so zážitkom. Vtedy sa človek stane dobre že nie otrokom tohto smeru. Prečo? Pretože to, čo tam prežil a okúsil, sa nijako nedá porovnať s tým, čo človek prežíva v tretej dimenzii. Dokonca, aj keď nastala nejaká chybička, a funguje to jednoducho iba ako halucinogén, však, no pri určitej slobode plus halucinácii, no človek takisto upadne do šoku, lebo tam má natoľko slobodné myslenie, natoľko celostne vníma svet... Ved' normálne človek vníma svet z určitého uhla pohľadu, to znamená to, čo vidíme. Ďalej, ak niečo počujeme, odpája sa tu, prepína sa sem, teda kam vkladáme

pozornosť. Čo nám dalo prvotné vedomie, kam sme vložili pozornosť, to aj vnímame. A svet takto vlastne vnímame ako keby po úryvkoch. A tu ho človek vníma na 360 stupňov, ako guľu, cíti ju celú, on... Nuž, je to banálne (**T**: všetko chápe), povedzme, správne vykonaná meditácia (meditácia, podčiarkujem – to nie je duchovná praktika, je to práca vedomia nad vedomím) prináša ešte väčší účinok. Ale k meditačnej praktike treba dôjsť, treba mnohým prejsť, treba tomu venovať čas – a tu si niečo zjedol, alebo vypil tinktúru – a začneš mať halucinácie. Ale je tam taký maličký rozdiel: ak človek vníma trojrozmerné obrazy, to je prostá halucinácia. Štvrtá dimenzia – tieto obrazy sa menia. Ale tí, čo majú túto skúsenosť s týmito praktikami, chápu, o čom hovorím, - je to už zmenený svet, a niečo s ním je, ale skutočne existuje. A ako by mohol nebyť?

T: Svet energií, kaleidoskop farieb.

IM: Samozrejme. Hrubohmotný svet - to je šesť dimenzií. Tie sa považujú za hrubohmotný svet, to je tam, kde vládnu démoni, tam, kde vládne satan, ako sa vraví. V šiestej dimenzii sa rodí všetko to, čo vidíme tu, v tretej dimenzii. A ubúda už v druhej.

T: Samozrejme, to je vôbec veľmi zaujímavé. Vychádza z toho, že... Povedali ste, že aj to, aby sa človek dostal do štvrtej dimenzie, je veľmi zriedkavý prípad. Tzn., vyplýva z toho, že ľudia získavajú celú túto skúsenosť...

IM: Ale o tom sa vytvárajú legendy, a o to sa potom snažia.

T: Znamená to, že to, čo ľudia vidia – to je skôr tretia dimenzia.

IM: Najčastejšie, áno. Výrazná väčšina, povedal by som, 99,9% tých, ktorí praktikujú používanie týchto preparátov, povedzme to jemne, majú najčastejšie iba banálne halucinácie.

T: To je jednoducho, viete, taký veľmi...

IM: Nuž, je to zvláštne.

T: Nuž, je to tak zavedené od systému, takéto (**IM:** V doslovnom slova zmysle) raz zavrieť oči, raz otvoriť oči, pozrieť sa na okolitý svet, obrázky, aby...

IM: Tak pozri sa, zatvorila si oči – svet pre teba zmizol, a tam – zatváraj otváraj, – a nič sa neudeje (**Ž:** Žiaden rozdiel...). A mechanizmus je veľmi jednoduchý. Sú to jednoduché techniky, ale veľmi efektívne. Z nejakého dôvodu ich považujú za skryté, tajné. Práve tie supertajné inštitúty, ktoré sme spomínali a ktoré sa zaoberajú štúdiom mágie, tak ony vychovávali takzvaných slipperov. Myslím, že mnohí o nich počuli. Spravidla ich využívali na vojenské ciele, v rozviedkach a tak podobne. Majú jednoduchý postup, ktorý vyvoláva... Nuž, poviem o tom mechanizme. Vyvolá sa podráždenie alebo povzbudenie neurónov v zrakových jadrách thalamu, ale bez prenosu svetla. Tzn. človek má zavreté oči, nachádza sa v zatemnenej miestnosti (nielen že je v zatemnenej miestnosti tma, ale má aj zakryté oči apod.), dochádza k nadmernému dráždeniu. Toto predráždenie v zrakových jadrách

thalamu spôsobí povzbudenie tzv. šišinky. A tam sú práve všetky tie fenomény uložené, pretože človek preto, aby čiastočne uchoval spojenie medzi Osobnosťou a prvotným vedomím a previedol ho hoci aj čiastočne na vnímanie prvotným vedomím... Pretože ak sa prvotné vedomie odpojí, tak nepripravený človek, ktorý nevie, že je Osobnosť, nijako sa nevzdelával, si nič nepamätá a nič nevidí – proste zaspí. Prerušenie – spánok. Pre človeka je to iba stratený čas. Ale keď sa človek duchovne rozvíja ako Osobnosť, tak odpojenie od toho mu už dáva slobodu od prvotného vedomia, o druhom ani nehovoriac. Ale preto je potrebné mnohé prekonať, mnohé... povedzme tak, skutočne sa sám sebou zaoberať. A jednoduchá praktika, ktorou vychovávajú slipperov, privádza k predráždeniu – a človek čiastočne preskočí, bez straty spojenia s prvotným vedomím, do štvrtej, a niekedy dokonca aj do piatej dimenzie. A čo z toho? Dáva to to, že priesťtor a čas ako také prestanú fungovať, a človek vníma všetko, no, ľahko. Ak vie riadiť tento proces, nie je pre neho ťažké byť v ľubovoľnom bode a vidieť, čo chce, povedzme to tak. Takže problém predpovedania sa tu rieši veľmi jednoducho. A prečo vravia, že slipperi tam môžu niečo vidieť, nájsť ponorky, kozmické lode... Môžu, samozrejme, nič zložité v tom nie je. Tak to funguje. To je taký mechanizmus. Tak najzaujímavejšie je, že tento mechanizmus, ak je zle riadený, a keď slipper použije tento postup - a ten je naozaj veľmi jednoduchý tak môže regulovať a riadiť tento proces a tak tu všetko prebieha samovoľne. Človek zatvára oči, vidí krásne farby: či oči otvára alebo zatvára, nič sa nemení. Teda, teraz

sme zavreli oči, môžeme si predstaviť obrázok, ktorý sme videli. Otvoríme oči, a čo uvidíme? Vidíme zasa to, čo vidíme. (T: Čo sa zmenilo...) Áno. Ale tam je všetko iné. (T: Neria-dené). Áno, nie je to trojrozmerné, ale my to chápeme ako trojrozmernosť. A tu v čom je paradox. To je vtedy, keď sa človek, dajme tomu, dostane do štvrtej dimenzie vďaka po-užitíu týchto preparátov. Mechanizmus je úplne rovnaký. Podráždia sa zrkové jadrá thalamu, neuróniky sú predráž-dené, vybudia šišinku – a človek sa dostane do sveta, v kto-rom nikdy nebol. Ale je to pozemský svet priatelia. To nie je Svet Boha. A keď vyjdú z toho, povedzme, stavu, tak sa oka-mžite pripája druhotné vedomie. A v ňom je uchovaná pa-mäť o tom, čo videl, a človek je v šoku. A ešte mu druhotné vedomie začne rozprávať: „Veď ty si bol vo Svete Boha! Veď v skutočnosti všetko existuje! Je koniec, teraz je mágia pre teba tým najdôležitejším“. Nuž... a už nejde po duchovnej ceste. Takí sú ľudia, všetkých ich to odkláňa práve smerom k subosobnosti... Všetky tieto experimenty.

T: Nuž, a dotknúť sa Boha človek naozaj nemôže, (IM: Vďaka týmto praktikám? Samozrejme.) lebo mnohí si mys-lia, že sa im nejako uľaví od vedomia (IM: Ale kde, samo-zrejme) a vyjdú na vyššiu úroveň, do novej dimenzie. Igor Michajlovič, teraz ste povedali, že slipperi používali určitú praktiku na to, aby... a získali proroctvá, videnia budúceho. Môžeme túto praktiku dať teraz divákovi?

IM: Nuž, je v podstate jednoduchá, nič zložité na nej nie je. No môžeme ju dať. Ale máme skúsenosť, povedzme, s Dim

Mak, keď sme ukázali, ako sa správne pracuje s niektorými bodmi, a že táto praktika, o ktorej sme povedali našim priateľom, že je určená (niekoľkokrát som to opakoval, že sa s ňou netreba zahrávať), tá praktika je určená iba na to, aby sme zlepšili svoj stav v prípade panického ataku. A čo sa stalo? Naši priatelia to začali používať, a zo všetkých strán prišla spústa rozličných informácií a niektoré aj dosť zábavné, povedzme to tak. Nuž, mnohí to začali používať, uvediem taký jednoduchý príklad... prepáčte, priatelia, že odbočím, ale je to pravda. „Používam to“ - hovorí - „Každý večer. Je to výborné, nechce sa mi spať a energiu mám“. Priatelia, tá praktika, o ktorej sme hovorili, Dim Mak, však, je určená na pomoc v kriticknej situácii. Nemá sa a netreba ju používať, keď to nie je nevyhnutné. Prečo? Lebo ak to ľudia začnú zneužívať, jednoducho si vypália baterky. Nič sa od nikiaľ neberie. A explózia energie, ktorá nastane v človeku, však, je schopná pomôcť, je schopná neutralizovať nejaké toxíny a podobne, no ako pomoc pri samooživovaní. Ale ak to človek zneužíva, tak po prvé, organizmus sa vyčerpáva, a po druhé dôjde k samokompenzácii – a organizmus sa prispôsobí, a tie body už nebudú fungovať. Tak je človek usposobený. Nemožno sa s tým zahrávať. A samotný Dim Mak... mnohí hovoria, akoby sme vyviedli niečo zlé, nedobré, že je to umenie zabíjať. Nie. Všetko, čo sa týka sebaobrany alebo praktického uplatnenia, povedzme, s cieľom poraziť nepriateľa, súpera – to nie je viac ako 5% aj v tom, čím je Dim Mak teraz. A 95% - to je všetko užitočné a dobré, čo sa týka aj zdravia, čo sa týka celkového subjektívneho stavu, a

mnohých iných vecí. Samozrejme, bolo by možné toho povedať veľa. Ale, priatelia, ako vám to mám povedať? Nuž, prepáčte mi, kvôli takýmto (a ukázalo sa, že ich máme veľa) experimentátorom, inak sa to nedá povedať, nuž jednoducho je hrozné povedať niečo dobré, funkčné. Nuž, je to pravda. Prečo? Lebo sa bude zase diať čo? Zneužívanie a zbytočné používanie, ktoré môže uškodiť. Hovoriš opäť o slipperskej technike. Je jednoduchá a môže ju spraviť každý. Ale ak ju povieme, ľudia môžu stratiť zrak, ľudia môžu dostať infarkt, mŕtvicu a veľa ďalšieho. Prečo? Je tam dávkovanie. A mnohí, ktorí sa zaoberajú touto témou, alebo majú o slipperoch niečo prečítané, ako pracujú, tak vedia, akú majú vysokú úmrtnosť. Prečo? Lebo ľudia, keď prejdú určitý prah, stanú sa subosobnosťami, a naspäť sa už nevrátiš, alebo si podkopú svoje zdravie nesprávnym vykonaním tejto techniky. Rozpoviem vám kuriózný prípad zo života, taký dosť zaujímavý. Potom, ako vyšla relácia, vyšla doobeda, kde sme rozprávali o Dim Mak. A doslova nasledujúci deň nám napísal jeden náš kamarát. Teda, poviem to tak krátko, rozpisal to všetko do podrobností a podobne. V čom je podstata? Pozerá naše relácie, tak, ako mnohí naši priatelia, dokonca, vraví, začal čítať knihu „AllatRa“, tak 15 stránok z nej prečítal - no, v skutočnosti takmer presvedčený allatrovec, všetko tak, ako má byť. Počul, niekde sa dozvedel, ako sa vykonávajú duchovné praktiky, dokonca aj ako sa vykonáva meditácia „Lotosový Kvet“. Pochopil, že táto praktika pochádza z dávnej minulosti, že je to správne, a treba ju robiť. Ale rozbolel ho zub. Začal robiť meditáciu „Lotosový Kvet“,

smerovať lásku k boľavému zubu (nič z dnešného hovoru vám to nepripomína?), ale zub bolieť neprestával. Musel sa objednať k doktorovi. Nuž, a dostal termín po obede. A ráno vyšla naša relácia. Ale zub ho stále bolel, čas mal, do roboty nešiel, rozhodol sa pozrieť si reláciu, ako verný allatrovec, zapol reláciu, začal pozeráť, uvidel všetko o Dim Maku, čo som rozprával. Obyčajne ľudia potrebujú aspoň zopár krát si to pozrieť, akosi na to sústrediť pozornosť, ale tu sa človek ukázal ako talentovaný. Pozrel si, všetko si zapamätal a všetko pochopil. Prišiel k zubárovi, zubár ho vyšetril. So zubom už bolo vôbec veľmi zle. Doktor povedal: „Budeme vrátať, odstraňovať nerv, všetko čistiť“. Dal mu injekciu, nuž, a vraví: „Kým zaberie anestetikum, pôjdem vedľa, a vy si posedzte“. Nuž, a čo má čo sedieť, keď len teraz videl Dim Mak, o ktorom rozprával Michajlovič? Nuž, veď to bolo zaujímavé. A zapína sa železná logika, veď... Znecitlivenie – čo je to? Je to toxín, ktorý pôsobí na nerv. „A keď spravím tak, ako povedal Michajlovič, znamená to, že v princípe by to malo prestať účinkovať - teda Dim Mak funguje, teda Michajlovič neklamal“, však? „A keď sa to nepreruší a ďalej to bude umŕtvené, znamená to, že to tak nie je.“ Použil tú techniku. Tu prichádza doktor, a vraví: „Ako zúbok?“ Pozreli – znecitlivení. Nuž, tak s rozpoltenými pocitmi otvára ústa, že všetko je, ako má byť, doktor začína pracovať. A tu hovorí o tom, že bol zľahka rozladený, že efekt sa nedostavil. A v tom momente, všetko ako vždy – náhle vzniká bolesť (lebo je tam oneskorenie, je to chémia, ktorá prebieha v organizme, na všetko treba čas). A má otvorený zub, doktor smelo špára v

nerve – a tu príde šok od bolesti, ako píše: „Skoro som dostal šok od bolesti“. Doktor, - vraví, - tiež bol celý mokrý a vystrašený: „prečo sa vrátila bolesť“. Dal mu ešte ďalšiu injekciu a bolesť, ako opisuje, bola ešte ostrejšia. Celkovo - doktor v šoku, pacient v šoku. Vraví: „Zub je otvorený, všetko je obnažené. Musíme to spraviť, vydržte to, inak sa nedá. Alebo spravíme celkovú anestézu“. Ale toho sa už bál, že Dim Mak ešte funguje, a ani celková anestéza mu už nepomôže, a chémie mu už naliali tiež nadmieru. Prepáčte, že sa smejem, je mi kolegu ľúto. Nesmejem sa z pacienta. Ja... ja som si len predstavil chudáka doktora... (T: ...musí sa rozhodnúť) A... ten nevie, čo s ním má robiť. Veď on mu nepovedal, že sa zahrával. Prosto to ostane záhadou. A ďalej opisuje, že on úkon prestál opretý na päťach a na zátylku, kým ho doktor rýchlo mučil a tak podobne, poslal ho domov a predpísal mu ketonal. A ten list mi napísal až ráno. Celú noc nespál, bolesti silné, ketonal nezaberá, a porozprával všetko, čo si myslí o mne, aj o tebe, aj o celej ALLATRA. A tu mám otázku, priatelia moji. Chápeme, smiešny príbeh, ale pravdivý. Mne je, poviem pravdu, ľúto doktora. Pacienta... pacienta neľutujem. Za hlúposť sa platí. Ale doktora ľutujem – človek trpel pre nič za nič. A teraz dám mnohým z vás otázku, áno? Ak sa vám nepáči, ak sa vám nepáči ja, alebo sa vám nepáči moderátorka, alebo niekto, koho sme často pozývali, s kým sme natáčali – môžete vyjadrovať neľúbosť voči nám. Ale prečo kvôli nám obviňujete celé hnutie ALLATRA? Veď my sme len účastníci Medzinárodného spoločenského hnutia ALLATRA, iba jeho maličká časť. A

Ľudí je v ALLATRA veľmi veľa. A robí sa veľmi veľa dobrého, skutočne krásneho, naozaj pozitívneho. A všimnite si – ľudia vo voľnom čase, po práci robia veľmi veľa dobrého pre ostatných ľudí. A vedomie vraví čo? A vedomie vraví: „Treba robiť ľuďom zle“. A ľudia na to, aby robili zle a nedobre, na to sú schopní mínať čas. Ale na to, aby robili ľuďom dobre – na to je treba prekročiť démona v hlave. A to je ťažké. Veď tí, ktorí nám nadávajú, pre tých je to jednoduché: jednoducho nalejú na druhých špinu. Prečo? Lebo človek, keď sa dostane do takej spoločnosti, alebo sa s ňou stretne, cíti sa ako čierna vrana uprostred bielych labutí. A vrana začne robiť všetko možné, aby ich spravila aspoň si-vými, aby sa tak neodlišovala. Namiesto toho, aby sa usilovala stať sa labuťou: „Nuž, to je zložité. Jednoduchšie, - vraví jej vedomie, - je ich ušpiňiť“. Priatelia, ušpiňte mňa, ušpiňte ich (oni vám odpustia) – ale hnutia sa nedotýkajte. Je to skutočne množstvo ľudí, ktorí robia veľmi veľa dobrého. Prepáčte mi takéto odbočenie, ale spomenul som si na toho pacienta stomatológa, a mimovoľne som si spomenul na to, čo napísal. Nuž, on písal nielen o mne, ale o celom hnutí. A čo s tým má hnutie? Či mu niekto ešte niečo rozprával? Nuž, prepáčte, ja som sa v návale altruizmu s ľuďmi o niečo podelil, a možno aj niečím iným som sa mal podeliť. Avšak teraz chápete, prečo je niekedy lepšie mlčať. Lebo besy v hlave začnú všetko zamotávať, a nútia dobrú vec použiť nie tam, kde treba a dostanú záporný výsledok. A potom ihneď začnú obviňovať. Nahovorili vás na hlúposť (vy ste tú hlúposť vykonali, prefinancovali svojou pozornosťou, svojím

konaním), a potom obviňujú ešte ďalších ľudí, ktorí s tým v danom prípade vôbec nič nemajú. Nuž, takáto kuriózna vec sa tu prihodila. Tak prepáčte, priatelia, ale získajte informáciu o slipperoch, ako sa to robí, z nejakých iných zdrojov.

T: Áno. Dokonca aj tí, ktorí zastávajú hnutie ALLATRA, aj tí tiež (**IM:** Aj oni dostanú.) získavajú, dostanú. (**IM:** Áno, samozrejme.) Tí, ktorí nie sú dokonca ani účastníkmi, jednoducho vidia úprimný zápal ľudí, cítia to.

IM: Dobrí ľudia. Dobrí ľudia sú všade a je ich v skutočnosti veľmi veľa. Ak človek s otvorenou dušou pozerá, vníma svet taký, aký je, bez skreslení a bez diktátu démonov v hlave, samozrejme vidí, aká skvelá je ALLATRA a koľko dobrého sa robí. Samozrejme to vnímajú, ale tí, ktorým vládnu besíky, pre nich je ALLATRA, prepáčte, ako horiaca sviečka v oku, preto sa ju snažia nejako sfúknuť, alebo opľuť, aby zhasla.

Ž: Áno. Tiež je ešte otázka, ktorú kladú práve tí, ktorí sú proti ALLATRA: „A čo ti to dá? A čo si tam získal?“

IM: A, áno-áno-áno... To je tiež dobrá otázka. Hovoria: „Veď vy ste v ALLATRA. A čo ste dostali? Čo vám to dalo?“ - opäť materiálne a výhody. To je práve odpoveď na to, prečo ľudia idú a smerujú k mágií, áno a prečo, keď vstupujú do náboženstva, chcú niečo získať a prečo prebehla taká syntéza náboženstva s mágiou. Na jednej strane hovoria pravdu, netreba sa zaoberať mágiou. A na druhej strane, hneď ju všemožne ospravedlňujú, že „to je podľa Božej vôle,

od Boha, to je sväté, to nie je čarodejníctvo, to je Božie požehnanie“ - a hneď pretláčajú a tú istú mágiu vnucujú. Nuž to je práve odpoveď.

T: Áno, sotva sa vedomiu zapáči skutočnosť, že ti tam nič nedajú a že ty tu z úprimného zápalu budeš iba pomáhať ľuďom. Teda uvedomenie si toho... však.

Ž: A cítiť pri tom veľké šťastie.

IM: Áno-áno-áno. Ak sa pozrieme z hľadiska, povedzme, človeka, ktorý žije pod diktátom zvieraťa v hlave: to znamená, že ideš do organizácie, kde vo svojom voľnom čase budeš robiť mnoho niečoho dobrého, míňať svoje prostriedky a čas na to, aby si niekomu niečo objasnil, porozprával, položil naliehavé otázky - a tebe za to nikto nič nezaplatí, ešte aj utrácaš, však? No čo je to za organizáciu? Nesprávna organizácia, z pohľadu satana.

T: Nuž, chvalabohu, sú aj takí, ktorí toto chápu.

IM: Chvalabohu. A ďakujem vám, priatelia, že je vás veľa tých, ktorí skutočne chápu, cítia a žijú Božou Láskou. Práve preto je ALLATRA potrebná, celé hnutie je potrebné na to, aby nás bolo viac takýchto slobodných. V tom je zmysel ľudstva a v tom je predurčenie človeka. Veď všetci hovoria: „Veď človek prišiel na tento svet s akousi úlohou, že niečo musí, má misiú...“ Misiu máme všetci - stať sa Živými. Ale nemôže byť misia človeka, aby sa stal subosobnosťou, mŕtvym. Nuž vari je to správne? A úloha práve tých, ktorí hoci len trošku získali pochopenie, ktorí hoci len čosi začali cítiť,

je práve podeliť sa o to s inými, aby ich bolo viac, aby sa tento svet zmenil, preto, aby sa sem vrátil Raj. Veď všetko je v našich rukách, priatelia moji. Všetko môžeme, ak budeme chcieť.

T: Ešte máme takú, Igor Michajlovič, tému - je to téma Latinkej Ameriky, že ako veľa je na jej území, najmä aj v Peru, aj v Kolumbii, aj v Mexiku takých krvilačných rituálov, v ktorých v podstate aj iniciácie mágov prebiehajú so zapojením subosobností.

IM: No ak si vezmeme Latinskú Ameriku, Španielsko a Mexiko, tak na tomto území je k dnešnému dňu skutočných mágov (skutočných, tých, ktorí vládnu silou) viac ako 2 000. To je obrovský (**T:** Seriózny... áno, obrovský) počet, však. A k dnešnému dňu oni sú favoriti. A mimochodom, ako potvrdzujú samotní favoriti, že vedomiu ľudí vládne satan a mágovia ovládajú ich jazyk. A veď vieme, že dnes si tam na ALLATRA tiež niektorí akoby brúsia zuby (**T:** Vážne). Zdá sa, že mágovia si nevšímajú zlé jazyky, ale tomu napomáhajú. Ale s prihliadnutím na to, že sa začína mesiac november a december je pred nami a pre tých, ktorí vedia... No a pre tých, ktorí nevedia, poviem, čo s tým má spoločné november alebo december. November a december je pre mágov (mám na mysli čarodejníkov, všetkých týchto bratstiev) pre nich je to veľmi dôležitý čas. V tomto čase naberajú silu. Teda získavajú túto silu pre svojich démonov, aby sa stali silnejšími a potom celý rok využívajú túto silu vo svojej práci. Potom sa naopak sťahuje a tieto dni sú pre nich rovnako dôležité.

No, poviem to tak, že obdobie od konca októbra do Štedrého dňa je pre nich veľmi dôležité, aby nahromadili sily. No sila, to je sila. A najzaujímavejšie je, že dokonca títo démoni, tento satan, využívajú tú silu, ktorá je daná na Život. Nie je možné zakázať mágiu na celom svete, pretože prebieha na základe ľudskej voľby. Nie je možné zakázať satana, lebo tento svet je materiálny - je to jeho svet, on je architektom tohto sveta. Ale je možné týchto čarodejníkov a mágov zbaviť sily, jednoducho, odobrať ju ich démonom, povedzme, v čase jej dopĺňovania v konkrétnom regióne. Nuž, príručka pre všetkých... Povedzme, tí, ktorí sa zaoberajú mágiou... je ich, pripomeniem, viac ako 2 000 na území Španielska, Mexika, Latinskej Ameriky, zostanú v tejto sezóne bez doplnenia, aby si dávali pozor na jazyky, ktoré kontrolujú (veď to oni povedali). A tu je, priatelia, maličký moment, môžeme to zobrať ako vtip, ale pre mysliacich poviem: tí, ktorí sa skutočne zaoberajú mágiou, budú prinútení opustiť toto územie, aby si doplnili svoju silu. Ale na šarlatánov toto nefunguje. No k mágom do Vianoc netreba chodiť, nemíňať peniaze. Nemôžu ani pierko z ihly zodvihnúť, nie to, že by niečo urobili. A toto ešte raz ukazuje, že je treba ľúbiť Boha a neodmietaf Lásku Božiu a už tým skôr ju nehaníť. Ako príručka.... Keď to nepochopia, znamená to, v týchto dňoch stratia moc navždy. A vtedy budú musieť opustiť tieto územia. No a dokonca v budúcom roku 2020 sa z favoritov zmenia na outsiderov, aj keď doteraz ich mágia vládla v celom svete. V budúcnosti nie. (T: Zaujímavé) Dávajte si pozor na tých, ktorí sú vám podriadení.

T: Tiež ste, Igor Michajlovič, hovorili o sezónnosti mágie, a teraz chápem, že práve väčšina ľudí najmä na jeseň pociťuje jesennú depresiu, práve na jeseň prebieha obdobie zhoršenia rozličných psychiatrických chorôb.

IM: Aj veľa udalostí, ktoré rozhodujú o osudoch ľudí, sa začína v tomto čase.

T: Teda teraz chápem, že to nie je len nedostatok slniečka, počasie...

IM: Je to sezóna. Nie, to je sezóna, sezóna akumulácie. A mnohí, ktorí sa nachádzajú v pavučine, oni, samozrejme... dochádza u nich k obrovskému úbytku síl. Prečo? No už som odpovedal - démoni zhromažďujú sily na sezónu. Veď je to ako úroda: pozbierali úrodu a celý rok ju zužitkovávajú, až kým nebude nová. To neznamená, že sily nejdú. Idú, ale využiť ich nemôžu, ale využívajú to, čo je. Preto, ako hovoril tento kolega, míňal 24 hodín na službu satanovi, - to je obrovská práca. Veď ak by ľudia toľko venovali tvoreniu života, koľko oni venujú vytváraniu smrti, všetci by boli svätí.

T: Igor Michajlovič, práve sme sa dotkli tohto regiónu, ktorý je takým vodcom rôznej symboliky, rozličných amuletov, rituálov. A ľudia si kladú túto otázku: „A rôzna symbolika, príslušnosť človeka k určitému rádu alebo k rôznym smerom, hnutiam, religióznym smerom s používaním znakov a symbolov dáva ľuďom nejakú silu alebo nie?“

IM: Teda to, čo nosia ako odlišujúce znaky, však? Má to nejakú silu? Priatelia, to nemá nijakú silu, jednoducho. Sila

človeka, skutočná sila človeka, je založená v jeho pozornosti. A napríklad, vari môže duchovné vzdorovať mŕtvemu? Môže, ľahko. Ak je človek Živý, ak je s Duchovným Svetom, no, povedzme tam, hoci aj blízko, jeho duchovná sila sa zväčšuje, je to ako plameň, ktorý môže... No, jednoduchý príklad na pochopenie. Zoberieme jednu sviečku (už sme to hovorili), vojdeme do miestnosti - začína byť svetlejšie. A predstavte si 1000 sviečok a vojdite do tejto miestnosti - hneď bude jasnejšie. Alebo na poli človek zažne jednu sviečku. Ďaleko ju vidno. Jeho je vidieť zďaleka. Ale okolo neho je len trochu svetla. A ak je 1000 sviečok? Ešte z väčšej diaľky bude viditeľný. 1000 sviečok zažatých na poli bude vidieť dokonca aj z kozmu. O čom to hovorí? O tej sile, ktorú získava? Pretože okrem neho je ešte nekonečné množstvo, povedzme Anjelov, s ktorými udržuje spojenie. Môže nejaké žalostné nič vzdorovať Všetkému? Nie, samozrejme, nemôže. No rovnako je to aj u démonov: Ak sa človek nachádza pod nadvládou satana a (nuž, toto je obrazné vyjadrenie) povedzme, pod diktátom tohto systému alebo démonov a títo démoni prostredníctvom neho manipulujú, môžu ovládať nechráneného človeka, pretože na ich strane je celé ich spoločenstvo, ako celá légia? Ale on je aj tak veľmi obmedzený. A čím je silnejší mág, tým je silnejší aj jeho démon. Čím viac sily odoberá ľuďom, tým je vyššie vo svojej hierarchii. A čím je vyššie v tejto svojej démonickéj hierarchii, tým disponuje väčšou zásobou sily a tým je ťažšie jednoduchému človeku nejakému vzdorovať. No tu je všetko jednoduché. Symbolika nehrá žiadnu úlohu. Symbolika len hovorí o príslušnosti

niekam a k niekomu. Ale ak človek, povedzme, nevie, čo to máš za znak a na čo je určený, tak to jednoducho môže byť ako nejaká ozdoba alebo ešte niečo iné. Pre neho je to nič, pretože... Ale na druhej strane, ak nosia rôzne lebky alebo ešte niečo také tématické, nuž, samozrejme, že to priťahuje pozornosť, núti nejako sa otvoriť, no, vyvolať strach. Ale veď tu je dôležité čo? Emócia a následná rezonancia. Ale emóciu je možné vzbudiť, aj keď sa ovešia týmito lebkami, perím, alebo podobným, tak ako sa to v mágii často používa, však? Nie je tam potrebný ani nejaký intenzívny rituál, ak on sám vyzerá tak, že je strašné aj pozrieť. Človek sa bojí, a keď sa bojí, to už je vloženie pozornosti. (T: Emócia) Samozrejme a už sa otvára pred ním. A je jednoduchšie s ním zarezonovať na to, aby démoni vošli. A vtedy sa stáva súčasťou jeho potravy. Teda v danom prípade je mág prostredníkom medzi démonickým svetom a tu týmto... nuž, v danom prípade to je už hamburger, alebo dojná koza, povedzme, ktorú využíva. Všetko je vskutku jednoduché. Takže symbolika je len symbolika. Ale sú aj pracovné znaky, už sme o nich hovorili. Tie - áno, disponujú určitou silou.

T: Igor Michajlovič, tiež ste hovorili, že práve vplyv systému - to je šesť dimenzií. A že sú tí, ktorí pracujú v šiestej dimenzii ako čierni mágovia...

IM: Mágovia? Áno, samozrejme sú. Napomáhajú práve zmene udalostí na tej úrovni, kde tieto udalosti vznikajú.

T: A je niekto na tej úrovni, kto bráni vyvolávaniu týchto

udalostí a kladie im odpor?

IM: Spomedzi ľudí máte na mysli? No je, samozrejme, ale chceli by sme aby ich bolo viac. Sú to jednotlivci v porovnaní s tými légiami - môžeme povedať, že je to nič.

Ž: A ešte kládli takú otázku, či znaky majú zvuk? Teda sú pracovné znaky a vydávajú ony zvuk?

IM: Všetko, čo vchádza do rezonancie má zvuk. Teda každá rezonancia je v svojej podstate počuteľný alebo nepočuteľný zvuk. A preto, samozrejme, že má. No poďme spomenieme zase Chladniho obrazce, ktoré sa vytvárajú na podklade zvuku. Nuž veď to všetko sú rovnaké efekty, preto každý znak skutočne má zvuk. Vcelku, povedzme, každé vzájomné pôsobenie - to sú svojho druhu určité vibrácie. Vibrácie vydávajú zvuk. No, možno to aj tak vyjadríť. Jednoducho je zvuk, ktorý nemôžeme vnímať, alebo počuť. No celý Vesmír nie je nič iné, ako zvuk. A je Zvuk, ktorý stvoril hmotu a môže ju riadiť, dokonca, ak to vezmeme ešte aj vyššie, nakoľko je to možné.

Ž: Áno. Okrem rozličných náboženstiev, ktoré sa teraz rozširujú s obrovskou rýchlosťou, takých ako Santa Muerte, je aj náboženstvo vudu, ktoré získava na popularite. A teraz už vo svete odhadujú počet jeho vyznávačov na 50 miliónov.

IM: To sú prívrženci. A kedysi vudu ako mágia... oni boli lídrami. A teraz majú veľa prívržencov, ale mágov majú oveľa menej, dajme tomu, ako rovnaká latinskoamerická skupina. Mimochodom, práve oni sa môžu stať lídrami v

roku 2020.

Ž: Áno, no oni tiež brali do úvahy silu, že... no ako, ich hlavný boh je Uroboros, však, on sa akoby hodnotí ako zlé, ale aj ako dobré. Teda je to jednoducho sila, ktorá proste...

IM: A sila, je sila.

Ž: Pôsobiaca, však.

IM: No v danom prípade berú do úvahy tú silu, ktorá plodí svet, ktorá dáva život. A tento zdroj, ktorý vzniká a plodí všetko, ide z Duchovného Sveta. Pamätáte sa, hovorili sme o rumančeku, však, navrhovali sme našim priateľom, aby si predstavili rumanček. Kto stvoril tento rumanček? Opäť každý z vás, kto si ho v skutočnosti predstavil. Teda vy ste boli zdrojom vytvorenia celého sveta, celého života. Prečo? Ak je rumanček, to znamená, že na ňom je chrobáček, a ak je chrobáček, potom nie je len jeden. No a ďalej a tak podobne. A ak sa toto všetko predstaví, je možné predstaviť si celé mesto a celé mesto bude existovať, ale bude ohraničené len silou vašej pozornosti, ktorú vložíte do tohto obrazu, ktorý ste si predstavili, a tým časom, ktorý ste mu venovali, pretože ako sme vtedy hovorili, stačí sa odpútať a zabudne sa aj na rumanček, aj na chrobáčka, aj na všetko ostatné. Rovnako aj oni, na jednej strane majú pravdu, že sila, ktorá ide - to je sila, sila, ktorá dáva Život. Prečo sa démoni ženú za touto silou, silou Života, ktorú ľudia tratia, odovzdávajú bez rozmyslu. Tú, ktorá im je tu daná na to, aby získali Večný Život. Tá sila, sila pozornosti a oni ju vydávajú na všetko prázdne.

Vynakladajú ju na akúsi závisť, na čokoľvek: na agresivitu, túžby. No ale aké túžby? Zober sa a rob. Ak niečo chceš - vytvor, urob to. Nevieš ako - nauč sa. A všetko budeš mať, všetko sa poskladá. Donúť démonov slúžiť, oni to urobia. No opäť a čo chcú? Ako mávnutím čarovného prútika a podľa môjho priania. Nuž... a zdá sa. A tak vznikajú náboženstvá. V danom prípade - náboženstvá mágie.

Ž: Áno, práve ich temná strana sa tiež stala známou vďaka tomu, že oni rovnako ako ayahuasca, však, mali tiež takú bylinu, ktorá na akýsi krátky čas privádzala človeka do stavu smrti a potom človek ožíval a s akoby nejakým efektom zombie, však. (**T:** Prežíval skúsenosť tejto smrti...) Áno, prežíval... jednoducho sa odpájali všetky životne dôležité mechanizmy.

IM: Áno, človek stráca pamäť (**Ž:** Stráca pamäť), nevie kto je (**Ž:** Áno, potom ako...) a pod. Ale zostalo mu prvé vedomie.

Ž: A takéhoto človeka už potom využívali ako otroka.

IM: A pamätáte si, už sme v minulosti hovorili o hypnóze a že Osobnosť nemá kritickosť vnímania. (**T:** Áno) A ak sa čiastočne potlačí prvé vedomie, vtedy druhotné prakticky nemôže vojsť. A tu vo forme tretej sily vystupuje operátor, ktorý privádza človeka do hypnózy a môže mu vsugerovať, že je napr. výnimočný spevák. A človek sa správa absolútne ako ten spevák. Osobnosti je to jedno, pretože sa to týka trojrozmernosti a ju to vôbec nezaujíma. A prvé vedomie už

podáva informáciu, tú, ktorú podáva - a Osobnosť bez kritiky vkladá pozornosť do toho, čo treba. Teda je to taký efekt, ako uvedenie do stavu hypnózy, ktorý funguje pri užívaní toxínov, resp. pri použití toxínov u človeka, ktorý ich užil akýmkoľvek spôsobom. Nie je dôležité, ako bol použitý: či vo forme prášku, tekutiny, alebo pridaný do jedla... Ale ak ho človek požije, začína u neho problém s neurónikmi, teda prerušujú sa určité spojenia. A prerušujú sa natoľko, že dokonca ani sebaidentifikácia prvotného vedomia už nefunguje. Skutočne sa strácajú spojenia so Zadnou bytosťou, teda jeho pamäť sa úplne odpája. Pamäť je... pamäť sa delí na niekoľko stránok. Je základná pamäť, no to nebudeme rozoberať... Povedzme že, všetko minulé mizne, pretože odišla. Povedzme, Zadná bytosť tam, kde sa skutočne uchováva, aj to, čo nazývame pamäťou. Táto pamäť prichádza cez určitú skupinu neurónov k prvotnému vedomiu. Nuž je takýto mechanizmus, veľmi do toho nechcem zachádzať. Už sme o tom hovorili a opisovali to. Kto chce, ten to nájde a prečíta si. Tak teda, čo tento mechanizmus, čo spôsobuje... No ak je to hypnóza - to je krátke pôsobenie, ale tamto je to už prakticky navždy. A málokto z tých, ktorí boli uvedení do stavu zombie, sa môže vrátiť k normálnemu životu. Prebudiť, alebo aktivovať tie neuróniky, ktoré už boli odpojené, je veľmi problematické. A človek sa stáva takým, ako dieťa: nepamätá si, nevie. Ale môže fyzicky pracovať, môže vykonávať prácu, nemá osobitý kritický postoj k sebe. Nuž - stroj. Stroj, ktorý obsluhuje samého seba a môže čosi robiť. Ale toto nie je to najstrašnejšie v ich náboženstve. V náboženstve

vuďu je oveľa strašnejšie to, že praktizujú vzdialený vplyv. Najmä ubližovanie na diaľku, na zdravie, smrť, je u nich veľmi silne rozvinuté. Ak to porovnáme s latinskoameric-
kým, tam je u nich predsa len viac spotrebný vzťah - čosi
získať pre seba, ale tu práve prevažuje potrestanie niekoho.
(T: Uškodiť)

T: Áno, a je mimochodom tiež zaujímavé, že sa ukázalo, keď
skúmali túto otázku, zistili určitú spojitosť vedy s mágiou v
tom, že existuje určité spojenie príčiny a následku, že urobil
„A“ - získal „B“, urobil jedno - získal druhé. A súčasne práve
nastolovali otázku tohto bezkontaktného vplyvu alebo
vzdialeného vplyvu prostredníctvom predmetov, ktoré člo-
vek napríklad držal, alebo sa ich dotýkal (IM: Samozrejme).
No toto všetko aj tak škodí...

IM: Jednoduchý príklad, odbočím. Človek sa niečoho dotý-
kal, a zanechal tam svoju energetickú stopu. Ako pes, keď
človek prešiel, však, púšťajú po jeho stopách psa, ktorý ide
po pachu. Tak aj tu. Ak si tento predmet ešte uchováva ak-
tívnosť tohto človeka, tak mág môže prostredníctvom nej
pôsobiť. Ale pôsobiť môže len vtedy, keď sa človek, pre-
páčte, nachádza pod nadvládou démonov. Ak démoni, ktorí
ovládajú tohto človeka, sú slabší ako démon, ktorý atakuje,
tak všetko bude tak, ako chce mág, ak je jeho démon silnejší
ako tí démoni. Nuž, to je jednoduchý mechanizmus. A ak má
človek, prepáčte, AllatRa vnútri, miluje Boha, je tým napl-
nený, tak ten mág ho jednoducho neuvidí. (T: Je neviditeľný
pre systém) Ak by ho aj uvidel, nijako ho nemôže dostať.

Tma sa k svetlu nepribližuje.

T: Teraz chápem, prečo v minulosti mnohí hovorili o vojsku, že chceli byť neviditeľní pre nepriateľa. Toto chápanie, že väčšina...

IM: Ale opäť toto bolo iné vojsko, a o inom hovorili. Hovorilo sa práve o tých Geliaroch, ktorí skutočne stoja ako svetlo na stráži tmy. Ktorí pomáhajú tomu, aby bolo menej vplyvu na ľudí. Ktorí ochraňujú, presne ako si sa spytovala: „Či sú tí, ktorí...?“ - sú, ale je ich veľmi málo. No sú. Ale predtým ich bolo viac a aj tmy bolo menej. V tom je zmysel. Ale vedomie zase zobralo túto informáciu ako legendu, prekrútilo ju a prevrátilo na čo? Na našu obyčajnú, všednú, banálnu trojrozmernosť. A tu už človek chce byť neviditeľný pre svojho trojrozmerného nepriateľa. No a všetko sa pre to robí. A zase sa obracia k mágii. No stáva sa tak? Stáva. V predošlej relácii sme sa zmieňovali o tom, že keď Čikatilo, prepáčte, zabíjal človeka, prechádzali okolo ľudia a skutočne ho nevideli. To je tá sila, ten démon, ktorý atakoval Čikatila a jeho rukami vykonal ten zločin. On má obrovskú silu, stáva sa aj také.

T: Práve ste sa zmienili o tomto vplyve, povedzme, na diaľku a je zaujímavé, že dokonca samotní vedci a rovnako aj mágovia podotýkajú, že je určite nejaký priestor, v ktorom veľmi rýchlo prebieha prenos práve tejto informácie od jedného objektu k druhému objektu. A hovoria o existencii niečoho podobného éteru, ako to nazývajú vo vede, že prostredníctvom tohto sa to aj deje...

IM: Ale éter neexistuje, ako tvrdí súčasná fyzika, tak že... Nuž, a niečo podobné no, veď naozaj existuje. Nechcem zachádzať do fyziky (**T:** Pochopiteľne), prepáčte, priatelia, ale mohli by sme ešte aj tri hodiny hovoriť na túto tému.

Ž: Áno... je tiež takáto otázka (taká otázka sebe) o pochovávaní šamanov. Ak žil nejaký čarodejník alebo šaman, ktorý mal skutočnú silu, tak po uplynutí nejakého určitého obdobia, museli ľudia žijúci na území, ktoré mu bolo podriadené, vykonať nejaké určité rituály, aby žili v pokoji, teda akoby pod jeho záštitou a aby im on neprekážal žiť...

IM: Tak počkaj, v pokoji pod jeho záštitou alebo od jeho vplyvu? Chcú, aby im nerobil zle (**Ž:** Áno.), ale aby im robil dobre, preto budú povinní ho...

Ž: Áno, znovu pochovať, alebo ešte vykonať nejaké...

IM: Sú povinní pamätať si predovšetkým jeho obraz a jeho meno. (**Ž:** Áno.) A spomínať si na neho hoci aj počas nejakých sviatkov, akýmsi spôsobom ho utešovať. Áno, ako subosobnosť, on už nič nezmôže, ale démon, ktorý ho ovládal, ten aj tak zostane spojený so subosobnosťou a aj tak bude dostávať tú odmenu, ktorú mu ľudia dajú. Teda démon aj tak nebude v strate.

T: Tiež ste sa dotkli témy subosobnosti, mimochodom, v latinských krajinách je Santeria rituál, kde pri iniciácii, povedzme, nového mladého mága sa uchyľujú k takým... k takým činom, že prichádzajú na cintorín, vyberajú si určitého nebožtíka, pričom je žiaduce, aby to bol najzarytejší násilník,

najzlomyselnejší (Ž: Zločinec) narušiteľ a zločinec, však. Zakopávajú tam šaty. Zdá sa, že ľudia chcú, no akoby úžitok bez rizika..., dá sa povedať, však, teda...

IM: Rukami nebožtíka.

T: Rukami nebožtíka, áno, aby on plnil...

IM: Nuž, to už špekulujú. Ale v skutočnosti sú to prázdne rituály, ktoré no skutočne, povedzme... Môžu šokovať človeka? Môžu, a aj šokujú. (**T:** Pôsobia silným dojmom.) No predstavte si. Po prvé toho nebožtíka treba vykopať. Po druhé on... rozkladajúce sa telo je vedľa teba, vstupuješ do tejto mágie, ty chápeš - je smrť a vedľa je mŕtve telo, no... Chápanie tejto smrti, ono je nevyhnutné. A tu sú plus ešte zaklínania, plus samotný rituál, príprava bylín, no... Ty si ešte nedopovedala, ale väčšinou používali a aj používajú tekutiny, ktoré sa vylučujú z tela. No a v podstate toto hnijúce telo, tieto toxíny, všetko... toto všetko sa zmiešava. Nuž, skutočne dávkovane, ale veď ihneď používajú iné preparáty, byliny a pod., ktoré sú, povedzme, dezinfekčné. Dobré, nech to robia. Ale aj tak to človek musí použiť. Je pochopiteľné, že to bude neškodné, pretože iné preparáty zneutralizujú jedy, ktoré sa vylučujú z mŕtveho tela. Ale napriek tomu, aké je to všetko odporné, človek na to pristúpi, prekročí všetko, síce vidí smrť a chápe, čím sa stane preto, aby získal práve túto moc. Je to jeden z ich testov. No to je len jeden z testov. Ale v skutočnosti pri ponorení sa do mágie je ich veľa. A tieto rituály sú jeden veselší ako druhý. Nuž tak si predstavte,

nakoľko treba prahnúť po tejto tajnej moci, aby človek absolvoval toto všetko. Veď to všetko je prázdne. No pohral sa človek povedzme 20, 30, 50 rokov - no, veď aj tak bude subo-sobnosť. Aj tak je to prázdne, so sebou si nič nezoberieš. V čom je zmysel?

T: Och, Igor Michajlovič, dnes sme mali takú trošku náročnú a ťažkú tému. A chcem jednoducho povedať: veľmi pekne ďakujeme (**IM:** Nuž, mágia je vždy mágia), že ste nehladiac na tému, aj tak priniesli tak veľa pochopení, takú veľkú hĺbku, úprimnosť a...

IM: Nuž, daj Boh, aby to bolo na úžitok. Tak teda, priatelia moji, prepáčte nám, chceme rýchlo ukončiť túto mágiu, túto čertovinu. Mali sme reláciu o Deviatom kruhu, dnes o mágii... No ako hovoria ľudia, nie je záujem o tieto témy. Dávajte lepšie otázky o niečom duchovnom, o niečom prekrásnom, no o tom, o čom sa chce hovoriť, o tom, vďaka čomu sa chce Žiť. Ale veď toto je všetko prázdne, veď je to všetko materiálne. Čokoľvek by to bolo, každá moc, každá mágia - to všetko sú hry vedomia, to všetko je ilúzia. Všetko skončí a toto tým skôr prejde. Poďme, priatelia, žiť tak, vo vzájomnej láske, aby sa to nikdy neskončilo, aby toto nikdy neprešlo. Poďme žiť v priateľstve a Láske. Ďakujem vám, že ste boli s nami a vydržali do konca tejto relácie.

T: Ďakujeme vám, Igor Michajlovič! Obrovská hĺbka bola dnes.

Ž: Ďakujeme.

IM: Ďakujem, priatelia moji, že ste boli s nami.

Existuje Boh.

IM: Igor Michajlovič Danilov

T: Tatiana

Ž: Žanna

T: Dobrý deň, drahí priatelia! Dnes je s nami v štúdiu AL-LATRA TV vážený Igor Michajlovič Danilov.

IM: Dobrý deň.

T: A Žana.

Ž: Dobrý deň.

T: Igor Michajlovič, v relácii „Od ateistu ku svätosti“ ste odpovedali na nespočetné otázky veriacich aj ateistov. A teraz, na novom závite špirály, znova od ľudí prichádzajú podobné otázky, no už s väčším pochopením, s väčšou analýzou toho, čo sa deje. Dnes by sme veľmi chceli s vami pohovoriť na tému „Existuje Boh?“. Táto téma, ktorá je nanajvýš aktuálna v každej dobe, nestráca svoju aktuálnosť ani dnes. A ťažko sa nájde hoci len jeden človek, ktorý by sa počas svojho života nezaoberal touto otázkou.

IM: A viete vy, že, ak mám byť úprimný, z tejto otázky je mi veľmi smutno, pretože nehľadiac na veky existencie človeka, nehľadiac na počet vierovyznaní, ktoré vo svete existujú, ľudstvo si doteraz stále kladie otázku: „Je Boh reálny?“. (**T:** Áno).

Ž: Áno. A je zaujímavé, že v rôznych historických obdobiach jednoducho prichádzajú do vedomia ľudí stále tie isté myšlienky zvonku. A tak by sme chceli rozobrať tieto otázky a vrátiť sa k týmto témam o mylných predstavách.

IM: Nuž, zase raz tie isté omyly, ktoré boli pred dávnymi vekmi a sú doteraz, a stále dominujú v hlavách ľudí. (**Ž:** Bohužiaľ!). A či nie je toto odpoveďou, že tie isté myšlienky sa šablónovite vyskytovali vtedy a zostávajú doteraz, že ktosi potrebuje, aby tieto myšlienky boli v hlavách ľudí: tie myšlienky, ktoré vzdávajú človeka od Boha, a ktoré rozdeľujú človeka, takpovediac, na polovice? Človek je duálny: v človeku aj Anjel aj bes, alebo zviera, ako sa hovorí. Nie je dôležité či: bes alebo zviera – veď podstata je tá istá – živočíšna podstata, ktorá dominuje v človeku a núti ho byť tým, kým nie je, t.j. materiálnou zložkou tohto sveta. Ale v skutočnosti človek – to nie je hmota. Človek, to nie je zviera a ani démon. Človek je v skutočnosti Osobnosť, a Osobnosť je oveľa bližšie k Duchovnému Svetu, ako ku hmote. A vzniká paradox: človek má byť duchovnou bytosťou, nehľadiac na to, že je uväznený v tele, a človek musí dominovať nad tými démonmi, ktorých nazývame vedomie. Veď dnes existuje veľa náboženstiev a to nemyslím prevládajúce... hoci je dosť aj prevládajúcich náboženstiev, ktoré ospevujú práve vedomie. A ony zdôrazňujú to, že ľudské vedomie nie je nič iné, ako boží výtvor. Ale dávnejšie náboženstvá hovoria práve opačne. Nuž, a tie, povedzme, neskoršie, hovoria, že „never svojim myšlienkam“. No a môžeme nájsť veľa takého, že práve

prostredníctvom myšlienok prichádza diabol. To ukazuje priamo na to, že vedomie, to nie si ty. No ak si nevyberáš Život duchovný, ale vyberáš si život smrteľný, živočíšny, tak sú to pre teba, samozrejme, iba slová. A vtedy sa rodia pochybnosti, keď je človek podriadený svojmu vedomiu. Ale opäť – svojmu? Vedomie – ono nie je ľudské – ono je práve zvonku.

T: A to je zaujímavé, Igor Michajlovič, že keď sme sa pýtali našich známych a iných ľudí na to, či pochybovali niekedy o existencii Boha, alebo či od počiatku vedeli, že Boh jestvuje, či v Neho verili, tak sme dostali odpovede, že áno, že vo vnútri nemali v tejto otázke žiadne pochybnosti a vôbec žiadne protirečenia. Ale zrazu v určitom okamihu sa buď vo vnútri začali zapodievať touto otázkou, alebo v osobných rozhovoroch už začali hľadať so svojimi, povedzme tak, spolubesedníkmi odpoveď na túto otázku: či Boh jestvuje alebo nie. Alebo už začínajú čítať sväté písma a rôzne knihy – a tam, v zásade, nachádzaš nejaké nezrovnalosti, čo vyvoláva určité pochybnosti... (**IM:** Protirečenia.) Áno, a hovoria o tom práve takto: „Keďže Božie slovo – to sú sväté písma, Biblia, Védy... a ak je v týchto písmach tak veľa protirečení, tak môže Boh, ktorý je Pravda, byť natoľko protirečivý? Ak je to tak, znamená to, že Boh nie je“ – to vravia.

IM: Nuž, tieto písma nepísal Boh. Akékoľvek písma, všetky, ktoré si vymenovala, aj tie, ktoré si nespomenula – to všetko je dielo ľudských rúk. Ľudia píšu písma, ľudia. Boh sem posielal svojich prorokov. On im dáva dar slova. On im dáva

Znalosti, dáva Znalosti, ktoré majú odovzdať ľuďom. Ale ani jeden prorok nikdy nenapísal ani jedno slovo (už sme o tom spolu hovorili). Oni nemajú právo písať. Musia hovoriť, a oni (aj) hovoria. A ľudia sú povinní uchrániť túto čistotu preto, aby tieto Znalosti mohli odovzdať ďalším, svojim potomkom, práve v celej čistote. Tak by to malo byť. Ale čo vidíme? Vidíme, že v konečnom dôsledku sa všetko prerába. Všetko sa zapisuje už so skreslením, a v každom prípade sa prakticky vždy písalo s oneskorením, až potom, čo proroci odišli. Nuž, a opäť, píšu to ľudia... píšu podľa svojho.

Ž: Áno, a je veľmi zaujímavé práve to, že v dávnej minulosti, keď ľudia hovorili o Bohu, nepokúšali sa Ho opísať, však, ale hovorili o pocitovej skúsenosti. Zanechávali po sebe akoby toto pretlmočenie práve toho, čo precítili. A práve tento dotyk s Bohom, on nemôže oklamať. Áno, ak písma, dajme tomu, človek prijíma prostredníctvom vedomia, plus ešte skreslenia, ktoré to písmo... v akej čistote to k nemu prišlo, ak sa človek delí práve tým, čo dosiahol pri praktike, tak to je už... to už nie sú slová, to sú už pocity, a to bezprostredné.

IM: Nuž, to je odovzdávanie pocitov (**Ž:** Áno), je to bezprostredné, keď je človek už otvorený pred Duchovným Svetom, a môže pociťovať tú silu, tú Lásku, vychádzajúcu z Duchovného Sveta, keď je schopný ju prijať. Vtedy, samozrejme, je všetko krásne, vtedy všetko funguje. Ale keď človek žije v tomto spotrebiteľskom svete, keď je jeho nedeľiteľnou súčasťou, a diktujú mu besy, t.j. diktuje mu vedomie, aký má byť, tak človeku nič neostáva, ako sa schovávať

za zbierku zákonov, ale tieto zákony vytvárajú ľudia. Tu si spomenula Bibliu, nuž povedzme, aspoň zľahka sa dotkneme tejto otázky. Koľko zámen bolo vnesených potom, ako bola napísaná ľuďmi? A to je celá odpoveď.

T: Doteraz, v princípe, v rôznych prekladoch sa vnášajú...

IM: Poď, vezmeme si Korán, dobre? Veď sa hovorí, že ani jedna čiarka sa nesmie zmeniť, ani jedna bodka sa nesmie zmeniť, všetko musí zodpovedať. Zoberme si preklady. Je to jednoduché. Preklad od jedného človeka a od iného, nebudem ho menovať, ale sú to preklady, ktoré sú uznané islamom. A vidíme protirečenia už pri preklade jednej a tej istej áje. Ako to pochopiť? Veď tam sú, prepáčte, dokonca aj rozpory vo význame.

T: A ako sa nemá človek v tom všetkom stratiť?

IM: Nuž tak... A ak vezmeme dávnu minulosť, keď sa zapisovalo znakovým písmom, a nie symbolickým písmom... Teraz používame symbolické písmo, áno, píšeme písmená, z ktorých sú slová a tak podobne. Ale predtým boli znaky. Nuž, ale v znakoch nemohlo byť skreslenie. Znak odovzdával celú podstatu. Toto bolo vhodné na odovzdávanie znalostí práve o Duchovnom Svete, nuž, také globálne a seriózne. Ale nebolo vhodné použiť ho na malichernosti. No a preto bolo treba vymyslieť symboliku, ktorá by opisovala, kto je koľko komu dlžný, teda zasa spotrebiteľský formát (**T:** Drobili). To ten všetko zničil.

T: A, Igor Michajlovič, či je možné opísať Boha? Lebo mnohí

hovorí, že je to veľmi zložitý pojem. Niektorí v kresťanstve hovoria, že je to natoľko jednoduché, a že ako je možné takými zložitými slovami opísať prvopočiatčnú...

IM: A ja to poviem jednoducho. Boh – to je Život, Boh – to je Láska. Či je zložitá to opísať? Ale vedomie potrebuje čo? Ako vyzerá On, že On... Keď už raz jestvuje, musí nejako vyzeráť (**T:** Kto je On?...). Keď už raz jestvuje, tak, v našom ponímaní, mal by niečo jesť a tak ďalej, a tak podobne (**Ž:** Áno, áno): „A čo má rád na raňajky?“ Všet? Nuž... To je práca vedomia. Prečo? Lebo vedomie nechápe inú formu existencie, inú formu Života, Života skutočného. Jednoduchá otázka: či niečia Osobnosť zažila vôbec niekedy hlad, dokonca aj keď telo umieralo od hladu? Jednoduchá otázka. To nemôže byť. Ale máme prvotné vedomie, ono zažíva hlad, lebo prichádza k nemu signál, pretože telo požaduje energiu.

T: A kto je Boh? Je to nejaká energia, alebo je to...

IM: Znovu, ľudia sa snažia Boha no, prepáčte, použijem taký nekultivovaný výraz „napchať“ – ale inak to nevyjadriš napchať do niečoho materiálneho. A keď už sa to nedá do materiálneho, tak aspoň do energií. Energia – to je tiež hmota, priatelia. Ako je možné napchať Boha do hmoty?

Ž: Áno. Aj s takouto otázkou sme sa práve stretli na margo toho, že v hinduizme sa hovorí, že Boh je všade, že Boh je vo všetkých svojich materiálnych výtvoroch. A, napríklad, v islame sa hovorí o tom, že Boh sa nemôže podobať svojim výtvorom, že On iba...

IM: Nuž, áno. Napríklad, maliar maľuje obraz. No to je jeho výtvor. A či sa naňho obraz podobá? Jednoduchá otázka. A či je obraz maliarom?

Ž: On je za hranicami.

IM: Samozrejme, nachádza sa za hranicami obrazu.

Ž: Áno. A tu je tiež zaujímavá otázka ohľadne vedy, lebo však vedci tiež nemôžu ani dokázať z jednej strany, ani vyvrátiť, že Boh buď jestvuje, alebo že nejestvuje, pretože... práve jedni tvrdia, že On nepatrí do Vesmíru, a iní hovoria, že iba vďaka Bohu vôbec existuje celá táto veda. A veda môže iba poukázať na Jeho existenciu. Ved' v skutočnosti spoznať ani uvidieť Ho veda nemôže.

IM: Nie je to tak dávno, čo jeden laureát Nobelovej ceny práve povedal, že pre Boha vo Vesmíre nie je miesto. Ja s ním súhlasím na 100%. Toto nie je Jeho svet.

T: Ale dokazuje to, že Boh nie je?

IM: Vo Vesmíre? Počkajte, každý človek má dušu. A duša, to je časť Sveta Boha, časť Duchovného sveta, nachádza sa, áno, povedzme to tak, v človeku – duša. Ale ved' ona sa nachádza v tomto svete. Hoci iba trošku, no nemá takú materiálnu formu, na akú sme zvyknutí, ktorú sme si zvykli vidieť, ale existuje. A tak, ako si položila už pred chvíľou otázku, že každý človek to cíti, vie to a je o tom presvedčený. Ale po čase, kvôli práci zrkadlových neurónov, alebo niečoho podobného, preto, že počúva iných ľudí, začína

pochybovať. A prečo? Lebo, keď počúva iných ľudí, ktorí hovoria o tom, že „ak jestvuje Boh, prečo je vojna? Ak jestvuje všemocný a všetko milujúci Boh, prečo nás obklopuje toľko zla?“ Jednoduchá otázka: Je to preto, lebo tento svet patrí práve tomu, koho nazývajú diablom. Ale on nevytvára zlo, v tom nie je paradox, to je... realita. Veď diabol nikomu nič zlé nespravil. To robíme my. My vytvárame takéto podmienky našej existencie, my niekoho urážame, my závidíme, atď. A všetko, čo spravil diabol, ak sa pozrieme pravde do očí, bolo to, že vytvoril systém, alebo sa to dá nazvať všeobecný rozum, či informačné pole, nech sa to volá, ako chce. Vytvoril to, čoho súčasťou je naše vedomie. A ono stále chce ešte, hovoriac naším jazykom, t.j. že stále potrebuje energiu. A ten boj o energiu a prispôsobenie sa mu, to je ako umelá inteligencia. A dokonca nie „ako“, ale to aj je umelá inteligencia, povedzme, vo vyššom ponímaní tohto významu a ono sa stále naháňa za jedlom. A jedlo – to nie je nič iné, ako naša pozornosť. Ak vkladáme pozornosť do toho, čo je energeticky náročné – tak krmíme systém. (Ž: Áno). A energeticky náročné v nás je čo? Strachy, zlosť, závisť, to, čo v nás dominuje, absolútne prázdne obrázky v hlave. Veď len koľko im dávame pozornosti? A egoizmus, samolúbošť, však? Zoberme si jednoduchý príklad – depresia. Človek v depresii, alebo človek, ktorý si neverí, nie je presvedčený o tom, či ho Boh počuje, alebo podobne. Človek chce Božiu Lásku, však? Ale nechce Ho ľúbiť. Je to také isté, ako vo vzájomných vzťahoch ľudí: všetci chcú byť milovaní, ale nikto sa nestará o to, aby naozaj ľúbil iného. A tak z toho vyplýva

práve to, že aj voči Bohu vznikajú také nároky: všetci chcú, aby ich Boh miloval, no vďaka tomuto vedomiu Boh za nás má všetko robiť: „On nás má nielen milovať, ale On nás má aj obsluhovať“. A tak vznikajú také, povedzme, aj v svätých písmach, že Boh – to je Otec, Boh – to je stvoriteľ, my sme Jeho deti. A od vedomia vzniká (poviem to znova) maličké nasmerovanie. Aké? Že: „keď sme raz Jeho deti, znamená to, že On nám dlhuje ako svojim deťom...“

T: Niečo nám dlhuje, však... musí nás milovať.

IM: „On nám dlhuje všetko“. (**Ž:** A keď nám niečo nedá...) Veľa nepovieš, lebo je to trápne, že On by mal za nás (všetko) robiť, však? No, povedzme to tak kultivovane: utierať nám soplíky. „Boh by mal za nás robiť všetko. Musí pracovať, všetkým nás zabezpečiť, obuť, zaodieť. Musí dávať pozor na našu rodinu, vytvoriť nám rodinu (**Ž:** Áno). On musí všetko. Dávať pozor, aby sme neboli chorí...“ Boh nie je nikomu nič dlžný. A všetko, o čom sme teraz hovorili – to je smrteľné a dočasné, to, čo zostane tu. (**Ž:** Áno).

T: A naozaj, čo vedomie chápe pod pojmom „láska“, však, že je to niečo všetko odpúšťajúce, že Boh ňa musí prijať takého, aký si, že ak ňa ľúbi...

IM: Počkajte. „Ak ňa Boh miluje, ak Boh jestvuje, a Boh všetko miluje, musí ňa prijať takého, aký si...“ A aký si, priateľ môj? Úprimne sa pozri. Komu slúžiš? Ozaj ľúbiš Boha? Alebo závidíš susedovi? Jednoduchá otázka. Si naplnený závišťou, túžbou, malichernosťami, nenávisťou a podobným.

A za to Ťa Boh musí ľúbiť? Ale Boh – to je čistota, je to zdroj najčistejšieho Života. Preto aj je najčistejší, lebo v ňom nie sú vtrúseniny, nie je závišť, chamtivosť, egoizmus a navyše žiadna pýcha. A kto z ľudí nie je nafúkanec? Ved' doslovne teraz, pred týmto, sme sa dotkli témy depresie, však... A čo je depresia? Je to pýcha, ozdobená egoizmom.

T: Zaujímavé. A, mimochodom, je taký zaujímavý moment... tiež nám naši prekladatelia z „ALLATRA“ poslali zaujímavú informáciu k tomu, čo sa hovorí o slove „Boh“. Že „Boh“ práve v ruštine toto slovo, ako hovoria lingvisti, je príbuzné sanskritskému slovu Boh, ktoré znamená „ten, kto obdarúva“, t.j. ako „šťastie“, „ten, kto je plný“, však? A je zaujímavé, že keď Jung opisoval, prečo vznikajú depresie, tak to opisoval ako pocit prázdnoty. Teda, znamená to, že je to absencia Boha v človeku? Ved' v minulosti o tom istom...

IM: A ako ináč?... Počkajte, a akože Boh bude tam, kde žije a vládne diabol (nuž tak zjednodušene povedané), kde je dominancia vedomia nad Osobnosťou, kde je Osobnosť obmedzovaná, kde sa pošliapava Duchovný Svet? Čo by tam Boh robil? Jednoduchá otázka. Vy by ste boli tam, kde vás utláčajú, kde, prepáčte, vás doslova nie že neľúbia, ale dokonca si vás ani nevážia? Načo? Boh, On je všemocný. Prečo by mal byť tam, kde sa čisté snažia zašpiniť?

Ž: Áno. Vychádza z toho, že ľudia stratili túto schopnosť komunikovať s Osobnosťou na duchovnej úrovni.

IM: Nestratili ju, ale ju vymenili. Vymenili ju dokonca za

materiálne hodnoty, večné vymenili za dočasné, skutočnosť vymenili za ilúziu. Namiesto toho, aby niečo mali, vymenili to za to, aby mohli o niečom snívať. Namiesto toho, aby žili, a žili teraz, vymenili to za nádej žiť zajtra. Ale nie za nádej žiť v Duchovnom Svete, nie za večný život, ale za život krátky, ale v bohatstve a vážnosti. Ale načo je bohatstvo a váženosť? „Hoci dočasne, ale v bohatstve, a aby všetci závideli“, však? V pravom slova zmysle však neexistuje ospravedlnenie pre nadmerné bohatstvo. Nuž, načo je človeku dom, ktorý ani nevie obísť? Načo je mu toľko peňazí, koľko ani nemôže utrátiť? Niektorí vravia: „Zabezpečiť potomstvo“ a tak podobne. Ale dejiny ukazujú, že dokonca aj potomkov oberajú o toto bohatstvo. A v skutočnosti, načo im to je? Aby boli viac ako ostatní. (Ž: Od niekoho vyššie. Pýcha). Nič iné ako pýcha a egoizmus. Veď to nič neprináša (Ž: Áno veď to...), ale my sa snažíme. A ako postupuje vedomie? Človek nemá, a ani sa nepredpokladá, že by mal bohatstvo alebo podobne. Ale vedomie ho núti v to dúfať a iba stále o tom snívať. A ak sa človek vo svojich snoch porovnáva s nejakým „oligarchom“, ako je teraz v móde hovoriť, však: nuž, povedzme, tak ani vedomie, a už vôbec nie Osobnosť, nevnímajú sny (to, čo žije v hlave) a trojrozmernosť. Teda to, čo sa krúti v hlave, to Osobnosť vníma ako realitu (T: Áno), znamená to, že túto informáciu vníma aj Duchovný Svet. Teda sa odtrhávaš, nuž, ako niečo zbytočné a nepotrebné...

T: Je zarážajúce, ako systém skutočne skrýva pred ľuďmi

to... povedzme, výsledok takéhoto konzumného vzťahu (IM: Samozrejme), t.j., že bude najbohatším človekom na cintoríne, však? Teda... čo ďalej? Čo s tebou bude?

IM: No problém nie je v bohatstve, veď bohatstvo nikomu nebránilo byť duchovne slobodný. Problém je vo vzťahu a v snoch o pozemskom – v tom je problém. Nie v tom, že človek má bohatstvo. Človek môže mať ohromné bohatstvo, vysoké postavenie, a súčasne byť duchovne slobodný, Žiť a kúpať sa v Láske Božej, ako sa vraví. On nie je k nemu pripútaný, a vie, že to ani nie je jeho. On prosto prinútil svojich démonov statočne a úspešne pracovať (mám na mysli svoje vedomie). A oni mu iba nahonobili kapitál, však. No on ho môže použiť, ako chce, nemá to žiaden vzťah k duchovnosti. Hoci na druhej strane, keď sa človek naozaj duchovne oslobodí, tak v každom prípade to bude používať na službu Duchovnému Svetu, a nie na to, aby posilnil vládu satana v tomto svete. Ale to už sú detaily.

Ž: Áno. Ľudia tiež majú aj taký názor, že musia byť určité podmienky pre to, aby sa začalo s duchovnou praktikou, (IM: Samozrejme, treba nejaké podmienky, Akože inak?), aby začali s prácou na sebe.

IM: Áno. Na to treba splniť minimálne jednu podmienku: musí prísť na tento svet. Vtedy má človek šancu začať pracovať na sebe, nastúpiť duchovnú cestu. Ak do tohto sveta nepríde, tak ako by aj mohol?

Ž: Jednoducho, viete, existujú také drobné zámeny od

vedomia, že ako keby človek mal mať teplý gauč, sedieť doma a až potom... Niektoré potrebuje cestovať za guruom do akýchsi chrámov, do Indie. Niektoré potrebuje usporiadať nejaké vzájomné vzťahy, a bez toho nemôže začať. Teda je veľa takýchto...

IM: Vedomie stále kladie podmienky. Sú to podmienky, vymyslené tým istým vedomím, ktoré vytyčujú človeku cieľ, no materiálny cieľ, na dosiahnutie toho duchovného. A tak tu je paradox, veď to... no to je úplne rozdielne, ešte viac ako voda a oheň. Voda aj oheň sú materiálne, a my teraz hovoríme o materiálnom, dočasnom, mŕtvom – a večnom, Živom. Hovoríme o banálnom prispôsobení sa na prežitie fyzického tela – a hovoríme o Láske a Živote Večnom – to sú nezlučiteľné veci. Ale vedomie sa vždy usiluje manipulovať Osobnosťou. Veď vnútorné úsilie každého človeka – to je práve dosiahnutie tejto cesty, to je konečný cieľ tejto cesty, je to cesta domov, cesta k Životu, je to smäť po pravej Láske – to je to, čo v skutočnosti chce každý človek. Ale vedomie manipuluje a zamieňa, zamieňa za pýchu, zamieňa za nenávisť, zamieňa za nejaké bohatstvo alebo niečo podobné. A človek sa celý život usiluje niečo spraviť, a pritom sa mu nepodarí ani jedno, ani druhé, ani tretie. A najstrašnejšie je, že stráca Život. Prečo? Lebo premárnil silu svojej pozornosti a čas na prázdne. To je, samozrejme, smutné.

T: A človek chápe, že sa v skutočnosti nachádza v stave pýchy, ako prázdny, však? Teda všetci tí ľudia (**IM:** Samozrejme, prázdnota) chápu, že táto pustota (**IM:** A stála

osamelosť), ich zožiera. A vznikne túžba sa z toho vymaniť. Ale, zase, keď sa pýta: „Ako?“, však? „Kde sa nachádza Boh?“ – viete, túto otázku kladú ľudia – „Kde Ho mám hľadať?“ (**IM:** Povieť, nuž... Boh...) Lebo mnohí vravia, že... (**Ž:** „Ak Ho vo Vesmíre niet, na kraji Vesmíru Ho niet...“) Áno, „na kraji Vesmíru, v centre Vesmíru...“

IM: No, počkajte, tu to tiež rozoberieme. Ak budeme trochu hovoriť jazykom vedy, áno, tak Boh – je v počiatku každej hmoty. Prečo? Lebo je to Jeho časť, ktorá dáva Život. A inak to nemôže byť. Ak sa na to pozrieme z pozície FYZIKY ALLATRA, čo uvidíme? Uvidíme, že za časticami... Alebo, jednoducho povedané, ten elektrón: ten slávny pokus s elektrónom, keď ho vystreľujú cez jednu štrbinu a cez dve štrbiny. Pokiaľ ho nepozorujú, správa sa ako vlna. Keď ho začnú pozorovať, správa sa ako častica. (**T:** Ako častica). Už sme o tom rozprávali, iba sa opakujeme. No z čoho pozostáva táto energia? Energia pozostáva práve zo septonov. Ony formujú túto energiu. Ich vzájomné prepojenie im umožňuje byť vlnou, alebo v okamihu pozorovania okamžite vzniká častica. To znamená, že ony sa zjednocujú a formujú určitú časticu – ten istý elektrón, len s určitými vlastnosťami, charakteristikami a tak podobne. Ale čo sa nachádza v prvotnom, v najprvotnejšom článku hmoty – v septone, v skutočnosti? V skutočnosti sa tam nachádza ohníček, ktorý prináleží Duchovnému Svetu, t.j. ako časti Boha. Či to nie je tak? Je. Preto majú pravdu aj jedni, aj druhí, však? Tí, ktorí hovoria, že Boh je všade, lebo Jeho časť dáva Život. A pravdu majú aj tí, ktorí

hovoria, že „vo Vesmíre niet miesta pre Boha“. Paradox.

T: A keď vravia, že Boh sa nachádza vo vnútornom chráme, že Boh je v našom vnútri?

IM: V našom vnútri, povedzme to tak, ako v človeku sa nachádza to, čo nazývajú dušou – je to časť Duchovného Sveta. Ale je to Boh, alebo Jeho časť? Je možné nazvať to časťou...? Napríklad, zoberme tu tvoj vlas a povedzme, že to si ty: aj áno, aj nie súčasne, lebo tvoj vlas nesie štruktúru DNA. A v tejto štruktúre je zapísaná celá informácia o tebe, je to tvoja časť. Ale súčasne to nie si ty (**T:** Super). Nuž, a tak to vychádza aj tu. Ale v čom vzniká problém? Problém vzniká práve v tom, že človek túži uvidieť Boha, spoznať, čo je to Boh, uvidieť, opísať Ho, alebo niečo podobné. A prečo sa to deje? Lebo to je nástraha vedomia. Ak človek môže vidieť napríklad planétu, človek môže vidieť... cez teleskop sa pozrieť na nebo – uvidí celú galaxiu alebo spústu galaxií. Nuž, a s rozvojom vedy môže uvidieť stále viac a viac. A ako v makrosvete, tak aj v mikrosvete sa môže dostať stále viac do hĺbky. Nakoniec ľudia jednoducho nájdu spôsob, ako uvidieť tento septon, však, alebo ako ho vyčíslieť. To všetko je reálne. Ale či je možné uvidieť Boha pozemským zrakom? Nie je. Pretože to je niečo iné. Ale človek Ho chce uvidieť. No nie človek, ale vedomie to chce. A vedomie ako časť materiálneho sveta všetko meria podľa seba. A v tom je úskok, úskok démona, a vraví: „Veď pozri sa, ak Boha neuvidíš, ak ti Ho neukážu, ako môžeš veriť alebo neveriť?“ Áno, je možné veriť. Ale viera – to je nádej, to je prázdnota, to nie sú

znalosti. Dnes veríme jednému, zajtra veríme niečomu inému. Ale v skutočnosti, pokiaľ neuvidíš, pokiaľ nespoznáš, ako tomu môžeš dôverovať? Je to jednoducho otázka dôvery (**T:** Áno) či je možné dôverovať tomu, alebo tým, koho nepoznáš, a koho si nikdy nevidel? Jednoduchá otázka. Tuto vidíme jeden druhého, a môžem ti veriť alebo neveriť. Ak ti verím, aj tak pochybujem, alebo ty mi veríš, a aj tak pochybuješ. Nie ty, ale vedomie, ono vždy o všetkom pochybuje. Prečo? Lebo satan – to je klamár, to je umelý svet, v ktorom my reálne existujeme. Ale existujeme reálne? Nuž, aj v prípade, že existujeme reálne, existujeme veľmi krátky časový úsek. Ale na druhej strane, ak sa pozrieme z našej ľudskej pozície – život môže byť dosť dlhý, však? Ak sa pozrieme hoci z pozície našej planéty – existujeme len okamih. Ak sa pozrieme z pozície nášho materiálneho Vesmíru, existujeme ešte kratšie, ako jeden okamih. A ak sa pozrieme z pozície Duchovného Sveta, tak vôbec neexistujeme. A toto nie je paradox, ale je to pravda.

T: Ale dôvera na báze pocitu... Hovorili ste o vedomí, o tom, že vedomie stále pochybuje.

IM: Ono aj musí pochybovať. A stále do niečoho núti. A tu sa hovorí... ľudia hovoria: „Neviem, čo je Osobnosť, neviem sa nájsť“. A komu vtedy klame vaše vedomie, priatelia moji (**Ž:** Áno)? Je to lož vedomia, ktoré preberá iniciatívu a rozpráva vám ako Osobnosti o tom, že nedokážete pochopiť, čo je Osobnosť, lebo stále hučí a behá vám v hlave, a strháva na seba vašu pozornosť. Ale (**Ž:** Áno) všetko sa dá nájsť veľmi

ľahko. Ale človeku je možné iba ukázať cestu, cestu k Duchovnému Svetu. A to on môže ľahko nájsť. A cesta vedie, prepáčte, nie cez nejaké hory alebo gauče, alebo tak podobne. Najkratšia cesta k Bohu – to je cesta... V tvojom vnútri. Cez Lásku. (T: Cez Lásku.) Presne tak. A či o tom nehovorí náboženstvá? (Ž: Hovorí). Ale aj zamieňajú. A zároveň sa všetko komplikuje. A prečo sa to komplikuje? Prečo sa dávajú podmienky? To je jednoduchá otázka. Vo všetkých náboženstvách je celý súbor zákonov. Kvôli čomu?

T: To je tiež zaujímavé, pretože je určite nejaký Boží zákon, ktorý človek porušuje, a tým sa buď odvracia od Boha, alebo ho to privádza k utrpeniu.

IM: Je jeden zákon: nikto, kto zradí Boha, Život nezíska. A to je pravda. Keď slúžiš satanovi, to o akej Láske Božej môže byť reč? To je Boží zákon, z ktorého vyplýva mnoho ďalšieho. Na čo? Znova vám zopakujem otázku: Nie vám, priatelia... ale keď chcete, odpovedzte. Ale vám. (T: Zopakujte, prosím, ešte raz otázku). Na čo je toľko zákonov, ktoré musí veriaci dodržiavať? (Ž: Na to, aby veriaceho držali pod kontrolou).

T: Systém jednoducho všetko toto rozdeľuje. V skutočnosti určite nedokáže opísať, túto jednoduchosť, tohto najdôležitejšieho. A aby ľudí odvieďli...

IM: Zjednoduším otázku. Prečo ľudia zaviedli predpísané zákony, a vravia, že tieto zákony pochádzajú z Duchovného Sveta, a ty ich musíš dodržiavať, plniť, kadejaké pravidlá a...

(**T:** A ešte sa aj líšia od jedného ku druhému) a mnoho ďalšieho.

T: U ľudí je ešte taký jeden moment akejsi správnosti, chcú, aby všetko bolo akosi... Že Boh – to je pravda, však, že Boh je spravodlivý, a všetko by malo byť správne. A ak porušíš nejaký súbor zákonov, tak ťa Boh potrestá, však? A tak toto želanie byť správnym vyžaduje od... no, akoby to vyžadovali ľudia, ich vedomie vyžaduje (**IM:** Disciplínu) nejaké inštrukcie, disciplínu: „Povedzte, prosím, ako sa v danom momente treba zachovať – tak alebo tak?“ A tak veľa otázok od vedomia drobí, a tak ako keby tieto zákony formovali nejakú inštrukciu, áno, tak (**IM:** A tvoria sa zákony, pravidlá. Hovoríš úplne správne, vytvára sa inštrukcia). Áno, znamená to „ale povedzte, je to správne alebo nie?“. Taký dobrý žiak, viete...

IM: A ak zoberieme všetky základné zákony, čo za nimi musí stáť? Jednoducho – naše svedomie. Všetko je jednoduché. Chovaj sa podľa svedomia, podľa vnútornej potreby, ak sa skutočne usiluješ k Bohu, ak Ho naozaj ľúbiš. A všetko je jednoduché. Budeš dodržiavať, no, tie zákony „nezabiješ“, „nepokradneš“ a mnohé ďalšie. A súbor pravidiel – to je už samozrejme doplnok od ľudí na to, aby sme nezabúdali, povedzme, na tých, ktorí sú prostredníkmi medzi Bohom a ľuďmi, a že bez nich nič nedokážeme. (**T:** Áno). Sprievodcovia...

T: Áno, skutočne ľudia neraz majú akúsi... stoja pred nejakou voľbou: postupovať správne alebo z lásky, hoci práve v

určitých životných situáciách...

IM: A čo je to „správne“? A čo je „z lásky“? Nuž tu...

T: A čo znamená „správne“?

IM: Tu sa teraz ponoríme do hlbkej filozofie. Konateľ správne, alebo z Lásky? A čo sa tu chápe slovom „Láska“ a čo to je „konateľ správne“? V akom chápaní? Všeľudskom? Ak, povedzme, človek žije Duchovným Svetom, a je skutočne naplnený Božou Láskou, nikdy nepostupuje, povedzme (**T:** Nesprávne) nesprávne. Hoci ľuďom sa to môže zvonku zdať ako akési veľmi nesprávne konanie alebo čin (**Ž:** Nelogický), alebo nelogický, alebo nezodpovedajúci, no, ani človeku idúcemu k duchovnu, nieto ešte nejakému spravodlivému človeku. Ale často treba roky, až desaťročia na pochopenie, nakoľko správne postupoval v tom ktorom momente, a k čomu to potom viedlo. No opäť odchádzame na druhú stranu tohto bytia.

T: A tu sme sa, Igor Michajlovič, dotkli aj témy svedomia, takej otázky, pretože aj v spoločnosti je dvojaké chápanie toho, čo je svedomie. Na jednej strane sa hovorí, že je to morálny zákon, ktorý je daný Bohom. A na druhej strane sa hovorí, že je to spoločnosťou sformovaný súbor sociálnych noriem (**Ž:** Kvalít), áno.

IM: Niečo je dobré, niečo je zlé. Ale na druhej strane, opäť, tie isté zákony formujú v spoločnosti akú – takú morálku, nejaké správanie a aké – také pravidlá vzájomných vzťahov. To je tiež dobre.

T: A v bežnom živote často počujeme takúto frázu: „Ak nepostupuješ podľa pravidiel, tak nemáš svedomie“, alebo také podobné výrazy. To znamená, že je pomýlené práve... (**IM:** Alebo „Boh ťa potresce“). Áno. To znamená, že je pomýlené práve chápanie toho, čo je to svedomie. A, mimochodom, pýtajú sa: „A povedzte, svedomie má každý človek? Lebo občas to vyzerá, že niektorí ľudia žiadne svedomie nemajú“.

IM: Každý človek má Osobnosť. A Osobnosť sa prejavuje v človeku v prvom rade tým, čo nazývame svedomie. Ľudia cítia, či je niečo dobré alebo zlé, ale neraz postupujú úplne zle. Postupom času svedomie v ľuďoch zamiera, ak ho ľudia nepoužívajú.

T: Spomínam si, že ste voľakedy rozprávali o tom, že myšlienka nikdy neprichádza jednostranne, „konaj iba takto“, že vždy je tam aj druhý hlas.

IM: Nie, samozrejme. Určite. Veď, ako sa vraví, nemáme iba jedného démona, v každom ich je niekoľko. A keď má človek nejaký problém na riešenie, a vidí, že to nie je v súlade so svedomím, tak ten druhý hlas mu vraví: „No a čo? Ale je to výhodné. Dá ti to nejaké privilégiá, alebo tak podobne, alebo nejaký zisk“. Nuž a človek sa často poddá tomu pokušeniu, a tak aj koná.

T: Vždy je nejaká alternatíva. Vždy sa ponúka.

IM: A tak človek aj ide proti svedomiu, proti cti, proti normálnym elementárnym ľudským vzťahom. Nuž, alebo

jednoduchšie povedané, ide proti všetkému božiemu, aby sa zavďačil svojmu materiálnemu.

Ž: Spomínam si na príbeh zo života o tom, že na hodine filozofie navrhli každému študentovi, aby napísal na tému „veríte v Boha alebo nie?“ A mnohí, ktorí napísali, že veria, aj písali, prečo, a opísali svoje pocity. A mnohí napísali, že neveria. A potom, keď už sa začalo s hodnotením týchto prác s odstupom času, tak... učiteľ bol taký veľmi múdry človek, a on povedal, že má pocit, že ľudia, ktorí napísali, že neveria v Boha, v skutočnosti ani nemôžu nájsť argumenty, prečo neveria. A v podstate je za tým taká odpoveď, že oni veria, oveľa hlbšie ich to otvára a dáva pochopiť človeku samotnému, že niečo ho núti o tom pochybovať. A nastal taký zaujímavý zvrät udalostí, že ľudia reálne začali rozprávať, že v skutočnosti naozaj cítia, že veria a cítia, kdesi hlboko vnútri, že Boh je. Ale pretože kamarát napísal tak, alebo pod vplyvom akýchsi vonkajších faktorov typu: „budú o mne zle zmýšľať, že som veriaci“, alebo: „ak tamten priateľ, ktorý sa učí lepšie, napísal, že neverí, tak ja nemôžem napísať, že verím“, atď... A pod vplyvom týchto faktorov ľudia jednoducho začali hovoriť nepravdu. A to isté platí aj v spoločnosti.

IM: No samozrejme. Popravde, oni v Boha neveria. Ak človek naozaj... No také: „verím, neverím“ – to je taká robota. Ak človek vie, že Boh je, nikdy Ho nepoprie.

Ž: Nuž, akokoľvek, tento cit je vlastný každému človeku. To je v podstate...

IM: Vedomie. (Ž: Áno, a vedomie...) Vedomie zamieňa všetko. Ale každý človek cíti, že niečo je, je jedno, ako to nazývajú. Veď Boh – to je zasa iba pojem, ktorý vymysleli ľudia, však? (T: Každý Ho nazýva po svojom). Nuž, áno, áno. Každý Ho nazýva po svojom a pod. A za rôzne prívlastky sa budú vadiť a niečo dokazovať. V podstate každý človek cíti a vie, že Boh je, aj keby bol neviem aký ateista. A to je pravda. Ale nie každému sa hodí, aby to bolo skutočne tak. Ak je človek pod absolútnym vplyvom svojho vedomia, pod kontrolou, tak vedomie vždy nájde kopu argumentov, prečo Boh nejestvuje. A snaží sa človeka nielenže odvieť, ale aj ospravedlniť. A tento pokus zdôvodniť, prečo Boha niet, ten umožňuje človeku nežiť podľa svedomia. A je to pohodlná forma existencie v našej materiálnej konzumnej spoločnosti.

T: Pritom je zaujímavé, že práve také authority, ktoré si pestuje systém, manipulujú takou frázou: „Akáže zbožnosť, akáže duchovnosť? Čo, ty si zaspal dobu?“ A táto akási fráza: „zaspal dobu“, je problém...

IM: No samozrejme. Veď čo je dnes v móde? Aby sa ľudia k sebe navzájom chovali ako zvery. Tí, ktorí sú vodcovia v názoroch, tí, ktorí sú vodcovia v biznise, oni sú lídri, oni sú vpredu atď.. Veď oni idú cez mŕtvolu, oni neberú do úvahy svedomie a podobne. „Veď človek musí byť taký“. A čo sa vnucuje? Že ľudstvo – to je stádo. A tí, čo sa prederú dopredu, oni sú nad týmto stádom, oni sú predátori. A práve „taký má byť skutočný človek, musí byť žralokom vo svete biznisu“. (T: „Človekom rozumným“). Áno. A tí, ktorí veria

v Boha – nuž, to sú zaostalí ľudia. Kedysi existoval akýsi divoký národ, keď sa ľudia ešte len objavili pred 200 000 rokmi v Afrike. Hovorí sa, že videli hrom a blesk, no nedokázali to opísať a zdalo sa im, že to Boh sa na nich hnevá. Keď videli, že neprší, aby im niečo narástlo, znamená to, že sa Boh na nich hnevá. Toto je zaostalosť, toto je obmedzenosť. A ak dnes človek verí v Boha – to sú zaostalé a obmedzené tvory, ktoré... Ale ak je to silný líder, a vyhlási, že verí v diabla a chváli sa tým – tak to je v móde, to je seriózne.“ A kam ste dali rozum, priatelia moji? A o duchovnosti už pomlčím.

T: Na začiatku relácie ste jednoducho povedali, že Boh – to je Život. (**IM:** Samozrejme). A teraz chápeš, že Života sa zriekli práve tí ľudia, ktorí obhajujú druhú stranu, že práve takí...

IM: Oni sa nezriekli Života, oni sa oň sami cieľavedomo pripravujú. A tu je, samozrejme, veľký problém. Oni okrádajú Duchovný svet v prospech satana.

T: Veď, Igor Michajlovič, systém takisto chytá ľudí na to, že „je treba sa priblížiť k Bohu – t.j. stať sa takým rozumným a múdрым, ako On, pretože svet je vraj natoľko nechaotický, tak harmonicky vytvorený, celý Vesmír aj tento svet, že ho pravdepodobne vytváral výlučne Boh ako veľký architekt. A skutočne, veď je to obrovský rozum, obrovský intelekt. A aby sme sa stali podobní Bohu, musíme rozvíjať práve tieto kvality“. Ale kto je v skutočnosti architektom tohto sveta?

IM: Kto je architektom tohto sveta? (**T:** Boh?) Nuž, ak sa

pozrieme na koreň problému, je to skutočne Boh. Ale kto je vykonávateľom – to už je niečo iné. A kto je momentálne pánom tohto sveta – to je tretie. Nuž jednoduchá otázka: je Boh pánom materiálneho sveta? Kto je kniežaťom tohto sveta? Čie pravidlá tu panujú? Ale v tých pravidlách sú výnimky, ktoré ani on nemôže prekročiť. Ale to sú pravidlá z Duchovného Sveta. Tak kto je tu pánom? A poviem to ešte jednoduchšie – človek. Veď práve človek určuje: či je tento svet potrebný alebo nie, či je hodný existencie alebo nie. Ak sa celé ľudstvo stáva podobné kameňu, tak je to všetko nanič. Ale ak sa ľudstvo snaží dosiahnuť Život, to už je iná otázka. A to práve tu sa koná to váženie. Veď ľudstvo, ako jednotka pozostávajúca z mnohých jednotiek, z ľudí, z nás, keď žije Duchovným Svetom, je ľahké, podobné pierku. Ale keď ľudstvo žije egoizmom, a podobne, tak je mŕtve, podobné kameňu. A to sa výrazne prejavuje na váhach. Či si zaslúži taký svet jestvovať? Jednoduchá otázka. No, poďme sa radšej porozprávať o inom, o tom dobrom.

T: Teraz sa trochu vrátim, raz ste tiež rozprávali o určitých kmeňoch v Afrike, ktoré považujú údajne za zaostalé. Ale stretli sme sa s informáciou, že práve etnológovia v 20. stor., keď sa išli pozrieť, čím sa tieto kmene zaoberajú, nie iba povrchne, ale reálne tam žili v hraničných podmienkach, a prežívali náročné prekážky spolu s členmi kmeňa, a povedzme, natoľko sa s nimi zbližili, že získali ich dôveru. A práve vtedy ľudia na celom svete, či už národy Latinskej Ameriky, či Austrálie alebo Afriky, tak obyvatelia týchto kmeňov

týmto výskumníkom odkrývali to najtajnejšie. A v konečnom dôsledku hovorili všetci absolútne to isté: že Boh je Jeden, že neveria v mnohobožstvo, a že skutočne každý z nich vie a chápe, že Boh je Jeden.

IM: A ešte sa čudovali, že prišli ľudia z civilizácie a nevedia, že Boh je Jeden, však?

Ž: Áno. A k tejto téme existuje aj výpoveď starogréckeho historika Plutarcha: „Obíd' všetky krajiny, a môžeš nájsť mestá bez hradieb, bez písomníctva, bez vládcov, bez palácov, bez bohatstva, bez peňazí, ale nikto ešte nevidel mesto bez chrámov a bohov, mesto, kde by sa nemodlili a neprisahali na meno božstva“.

T: A tu je tiež ešte jeden zaujímavý moment, Žanočka sa teraz dotkla tejto témy: aj v starovekom Grécku, aj v starovekom Ríme. A je zaujímavé, že, povedzme, v germánskych jazykoch majú slovo Gott, God v angličtine, a to tiež má svoje korene práve v starovekom Grécku, kde bohom nazývali „toho, komu sa klaňajú“. Ale je tam aj taký rozdiel, že v ruskej tradícii, v sanskritskej, sa Bohom nazýva práve plnosť, opisuje sa to ako vnútorný stav, ktorý sa spúšťa na ľudí, keď sa Ho dotknú. Ale tu je nejaký objekt (**IM:** Ten, pred ktorým sa klaňajú), ktorému sa klaňajú. A v súvislosti s tým vzniká otázka, Igor Michajlovič: a Boh – to je Osobnosť?

IM: Nie, samozrejme. Boh nemôže byť Osobnosť. Osobnosť – to je neplnohodnotná časť niečoho, toho, čo sa má stať

celkom. No, a človek má Osobnosť. Ale človek má aj dušu. Vari je Osobnosť Anjel? No, jednoduchšie... Vari je to nesmrteľná bytosť? (**T:** Nie. Ešte nie). Nesmrteľnou bytosťou sa stane Osobnosť vtedy, keď sa spojí s Dušou. Vtedy sa zrodí Anjel. Preto Boh nemôže byť Osobnosťou.

Ž: A povedzte, Igor Michajlovič, má Boh pohlavie. Môže vôbec mať pohlavie? (**IM:** Pohlavie?) Mužské, alebo ženské...

IM: V dnešnej dobe majú všetci v hlave jasne napísané, že Boh je mužského rodu, a inak to nemôže byť. Ale, prepáčte, Boh – to je Ten, čo dáva Život. A vari muž dáva život? Jednoduchá otázka. Kto vytvára potomstvo toho sveta, ak použijeme analógiu nášho sveta? Skutočne, osoba ženského rodu. Nuž tak, vychádza to z toho. Ale vo všeobecnosti Boh nemá... (**T:** ...rod, pohlavie, však...) ...takisto, ako aj Anjeli, a podobne.

T: Že je to jednoducho tvorivá sila Lásky, taká ženská.

IM: Samozrejme. Nuž, opäť, Boh – to je jednota v mnohosti. Boh – to je Duchovný Svet. Takto v celostnom poňatí – je to Boh, a preto je nekonečný.

T: A, mimochodom, je tu ešte otázka o Bohu a Duchovnom svete, lebo sa nás pýtali túto otázku: „je Boh a Duchovný Svet jedno a to isté, alebo je to... alebo v Duchovnom svete je Boh, sú tam Anjeli, teda je tam nejaká taká...?“

IM: Duchovný Svet – to aj je Boh, Boží Svet, je to Boh. A naše vedomie nám čo maľuje? Tak, ako je náš ľudský svet, a je šéf

v našom svete, však? No, akoby náčelníci, prezidenti, vedúci a tak podobne. Ale najhlavnejším v tomto našom svete je kto? Knieža tohto sveta. Nuž, ako to aj chcete takou analógiou merať.

Ž: Ešte je tu takáto otázka: Že ak Boh stvoril človeka na svoj obraz a podobu, znamená to, že človek sa môže stať podobným Bohu?“

IM: Človek sa nemôže stať podobným Bohu. A v danom zmysle Boh stvoril človeka na svoj obraz a podobu, ale nemá sa tu na mysli materiálna zložka. Ak sa na to pozrieme zo strany tej debaty, tak vychádza z toho, že Boh je takisto materiálny, ako naše telo, však? Veď človek, to je telo, nuž, ak sa na to pozeráme, povedzme, z materialistického pohľadu. Ale zoberme starodávne viery, odkiaľ to prišlo. A vieme, že zo starodávnych relígií sa formovali nové. A v starodávnych vierach sa hovorilo o čom? Že človek pôvodne bol podobný Bohu, nemal hmotu ani materiálnu zložku. On... (**T:** Duch...) Bol Duchom, áno, a prejavoval sa tu. A potom už hmota bola súčasťou tohto sveta. Ale tu bol nasadený v takých skleníkových podmienkach preto, aby rástol. Bol to ako keby inkubátor pre Anjelov, povedzme to tak.

T: Je zaujímavé, aký reťazec vytvára vedomie pre ľudí. Veď čo vraví? Že „ak je človek podobný Bohu, znamená to, že aj Boh sa podobá človeku“. A už...

IM: No, samozrejme. Znamená to, že Boh má tiež sklony k takým istým, povedzme... (**T:** ...emóciám, dokonca vravia, že

podlieha tým istým...) A nielen emóciám, ale aj želaniam (**T:** Áno), a činom, aké robia ľudia. Nuž, a takým spôsobom hovorili mnohí, a vytvorili sa predstavy o Bohu, a potom aj o množstve bohov, s ich ľudskými slabosťami a tak podobne. Nuž, tak sa to chápe. V podstate všetci tí Homérovia a podobní rozprávali práve o Elovi, o pseudobohoch, ktorí skutočne boli v tomto svete.

T: Teraz ste sa dotkli Homéra, a tiež sme sa stretli, keď sme pripravovali túto reláciu, s tým, že: práve v starovekom Grécku, v grécko – rímskej tradícii, existovalo aj také slovo, ako „bohoslovie“ a „bohoslovec“. A skutočne, s kresťanskou religióznosťou to nemalo nič spoločné – kresťanstvo sa objavilo neskôr. A tu bohoslovcami nazývali autorov príbehov... (**IM:** O bohoch.) Bohoslovie – to boli príbehy o bohoch, o ich skutkoch, o ich dobrodružstvách. A autormi týchto príbehov boli Homér, Hésiodos a Orfeus. A toto je... chápanie toho, čo bolo bohoslovím v predkresťanskej dobe...

IM: Poviem to jednoduchšie: a čo sa zmenilo, priatelia? Akí bohoslovci boli, takými aj zostali. Tak ako sa tamtí snažili priviesť k bohu, tak sa aj títo starajú. (**Ž:** Ibaže k akému?, **T:** Áno). Ja som to nepovedal...

T: A ešte, Igor Michajlovič, sme sa stretli s vyjadreniami aj v literatúre u Dostojevského o tom, že diabol a Boh bojujú jeden s druhým, a že bitevným poľom je srdce človeka... ľudské srdcia. A je zaujímavé, či Boh skutočne bojuje s diablom? Veď vždy sa hovorí o dobrých silách, o silách dobra, a o

silách zla. Čo sú to tieto sily dobra a zla?

IM: Nuž, povedzme to takto... Boh, samozrejme, nebojuje s diablom, to je nereálne. Prečo? Pretože Boh nemá s kým bojovať. Ak my... Spomeňte si, mali sme jednu reláciu, kde sme hovorili o rumančeku: „Predstavte si rumanček...“ Tuto niektorí naši priatelia na druhej strane obrazovky si pamätajú na tú reláciu, kde sme hovorili o tom rumančeku. Povedzte, ak si spomínate, tam sme hovorili ešte aj o chrobáčikovi, čo tam sedí pod piestikom: vari budete bojovať s tým chrobáčikom na tom rumančeku, ktorý ste si vtedy vymysleli, a už ste na to zabudli? Keby sme to nepripomenuli, ani by ste si nespomenuli. Správne, však? (**T:** Je to niečo celkom iné). Nuž, samozrejme, ale on reálne existoval, lebo ste si ho predstavili. Ako môžete bojovať s tým, čo ste si bohvie kedy na okamih predstavili, s nejakým chrobáčikom? Pritom tam musí byť niekoľko chrobáčikov, predsa musíte bojovať za niekoho. Ale ľudské vedomie si nevie predstaviť svoju existenciu bez vojny. A z toho pramení všetka bieda, lebo je to časť živočíšneho sveta, smrteľného sveta. A tu je vždy boj a súperenie, všetko sa získava prácou a bojom. Nie Láskou, nie radosťou, nie šťastím, ale bojom a súperením. Nuž, a tak máme toto.

T: A tu, Igor Michajlovič, chcela by som sa tiež spýtať na tie sily dobra a zla, lebo o tom sa oddávna rozpráva, že sily dobra bojujú so silami zla. (**IM:** Tak to je). A čo sú to teda tie sily dobra a sily zla?

IM: Sily dobra? Nuž, pozrime sa tu, v súčasnosti, čo sú to sily dobra. Sily dobra v dnešných dňoch – to sú tí, ktorí obhajujú práve Lásku Božiu, sú to tí, ktorí v tomto svete odporujú práve silám negatívnym, materialistickým. A kto sú sily dobra? Nuž, povedzme to jednoducho – je to „ALLATRA“. Vy, moji priatelia, vy ste sily dobra, keď stojíte na strane Boha. A takisto aj veriaci všetkých náboženstiev. Ale nie tí veriaci, ktorí obhajujú svoje náboženstvo ešte aj pred Bohom, ale tí ktorí skutočne obhajujú Lásku Božiu, dokonca aj v svojich náboženstvách. A sily zla? A sily zla – to sme tiež my, ktorí vytvárame zlo, my ktorí vytvárame nespravodlivosť, my, ktorí odporujeme Bohu. Toto je pravda, my sme aj bojovníci Boží, aj bojovníci satana. (**T:** Každý z nás, však). Každý z nás, práve podľa našej voľby: čo si volíme, tomu aj slúžime.

Ž: A čo to znamená, že Boh je živý?

IM: Boh nemôže byť neživý. „Hmota, tá je živá, aj mnohí z nás sú živí... zatiaľ.“ Kým počujeme, komunikujeme, tak si myslíme, že sme živí. Ale sme živí len v tejto chvíli, lebo máme šancu na Život. A keď sa pozrieme na vyhliadky, tak zďaleka nie všetci sú živí, lebo čas, ktorý má človek, je veľmi krátky. A nech sa to javí akokoľvek paradoxné, no naše telo je dočasné, a my tu existujeme len veľmi krátky čas. Aj pri najdlhšom ľudskom živote je to iba okamih. Takže sme živí alebo mŕtvi? Živými sa staneme iba vtedy, ak si skutočne vyberáme Život, keď sa staneme časťou Duchovného Sveta, aj keď ešte budeme tu, v tomto smrteľnom tele, ako motýľ v

kokóne, smrteľnom kokóne, večne živý. Tak vtedy sa staneme živými.

T: A ešte, Igor Michajlovič, nám tiež poslali takú zaujímavú otázku, ktorú by sme Vám radi prečítali: „Konečný cieľ, o ktorý má usilovať rozumná bytosť – to je absolútna dokonalosť, to je poznanie Pravdy. Ale existuje presvedčenie, že dosiahnutie absolútnej dokonalosti na Zemi nie je možné. A tak vzniká otázka, na ktorú sa už po stáročia vedci pokúšajú odpovedať: je úsilie o dosiahnutie absolútnej dokonalosti iba všeobecným klamom našej povahy? Alebo má reálny, existujúci vzor?“

IM: Tu máme zámenu. „Dokonalosť“ v chápaní vedomia – to je diablovej podobná bytosť, ktorá mení materiálny svet. Prečo diablovej podobná? Pretože ona musí vládnuť nad všetkými, ona musí byť absolútne nad všetkými žijúcimi. Ale v skutočnosti človek je schopný stať sa absolútne dokonalým, a to sa mu kladie za povinnosť. Je to to, čo ako Osobnosti chceme od nášho narodenia... Veď Anjel je dokonalý, je slobodný a rovnoprávny v Duchovnom Svete. Čo môže byť dokonalejšie ako Anjel? Nič, lebo existuje večne. Ale vedomie toto zamieňa za „dokonalosť, ktorú nie je možné docieľiť“. Prečo? Lebo žiaden program, napísaný programátorom, sa nemôže stať samotným programátorom. Takisto ako obraz, namalovaný maliarom, nie je maliar. A preto vedomie chápe, že nech by sa akokoľvek zdokonalilo, nemôže byť vyššie ako systém ako celok. Prečo? Lebo vedomie každého človeka je časťou systému, a keď sa ono zdokonaľuje,

zdokonaľuje tým celý systém, a ono nikdy neprevýši celý systém. Nuž a odtiaľ je takýto výraz.

T: Áno, kto v systéme ženie ľudí k dokonalosti, čo práve takisto rastie a rozvíja sa? (**IM:** Vedomie.) Samotné vedomie.

IM: Lebo vedomie ako časť sa snaží prevýšiť celok. Ale to sa nedá, lebo program samotný je tak napísaný: keď sa zdokonaľuje, tak sa stáva... ono posilňuje samotný systém.

Ž: Povedzte, prosím, lebo na toto sa ľudia pýtajú veľmi často: čo je kľúčom k poznaniu Boha? Čo je východiskovým bodom?

IM: Čestnosť. Týmto východiskovým bodom je čestnosť. Keď sa človek sám seba opýta, len tak pred zrkadlom, bez zrkadla, nehrá sa ale čestne sa spýta sám seba: „Kto som ja? Čo je tu pre mňa najcennejšie? A čo naozaj chcem?“ Niečo vlastniť? Budeš to vlastniť dočasne. Niekým sa stať? Budeš ním dočasne, nech by si sa stal kýmkoľvek. A práve takéto úvahy a úprimné odpovede ti prinášajú pochopenie, čo chceš: slúžiť diablove, alebo sa vydať na duchovnú cestu. Čestnosť. Tá je východiskovým bodom. Ale paradox je v tom, že ľudia, aj keď si skúšajú položiť si tieto otázky, len sa na to hrajú. Boja sa odpovede. Prečo sa boja? Lebo by to znamenalo zmeniť celý svoj život, a im sa zdá, že niečo stratia. To vedomie sa bojí, a vedomie príde o válov. Bojí sa stratiť otroka, s ktorým sa dá manipulovať, a všetko sa môže zmeniť. Veď keď Osobnosť dospeje a oslobodí sa, musí a je povinná sa stať vysoko duchovnou bytosťou, ktorá si musí

podrobiť to vedomie. A vedomie, tí démoni, oni musia slúžiť Osobnosti. V tom je zmysel. A pokiaľ ide o uctievanie... Ved' človek sa má stať počas života natoľko duchovne silným, že prinúti týchto démonov skláňať sa pred Bohom. Nie sám ako časť systému, padajúc a hrajúc sa na niečo, vydávajúc sa za veriaceho, klaňať sa a prosíkať o niečo, ako žobrák, ktorý sa ti bude za groš klaňať až po zem. Človek by nemal byť takým, pretože, keď sa duchovne oslobodí, stáva sa časťou Duchovného Sveta. Ako sa môže klaňať pred sebe podobnými? Má pred nimi hrdo stáť a prijímať ich. Ale démona musí prinútiť skloniť sa pred Duchovným Svetom. Vtedy je to správne, vtedy je to hodné úcty. Má to byť tak, a nie inak.

T: Igor Michajlovič, takisto sa pýtajú: Čo je to Božia blahodať?

IM: To je Láska Božia. Je to také preplnenie sa touto Láskou ako blahom, že ju chcete niekomu dať. A toto aj je blahodať, keď máš to skutočné, Živé, ktoré môžeš dať, o ktoré sa môžeš podeliť – tak to je blahodať. A všetko ostatné... to nie je blahodať.

T: Keď si plný Boha, však (**IM:** Samozrejme), keď si tým preplnený.

IM: Keď sa preplňuješ, tak sa o to môžeš podeliť.

T: Je takáto otázka: V podstate s Bohom je možné všetko?

IM: Čo to znamená „s Bohom je možné všetko“? Toto je otázka, ktorú vytvárajú práve démoni v hlave, a „všetko je

možné – t.j. prenášať hory alebo niečo podobné“. Poviem to jednoduchšie: Boh môže všetko. A či to môže človek? Môže, keď sa stane časťou toho Boha, keď sa stane Anjelom ešte počas života tu. No vtedy je už neoddeliteľnou časťou Duchovného Sveta. Vtedy môže všetko.

Ž: A čo znamená prítomnosť Boha v živote človeka?

IM: Ako mám chápať túto otázku: „Prítomnosť Boha v živote človeka“? A či Boh nie je prítomný v živote človeka? Či nie je duša časťou Duchovného sveta? A čo to znamená? To znamená šanca získať Život Večný. To je to, prečo človek prišiel sem na tento svet. No, nie je to tak?

T: Je tu taká zaujímavá otázka: „Čo to znamená, že Boh – to je skala nášho spasenia, že je to naša tvrdza?“

IM: Nuž, toto je už skôr náboženský výraz. Tvrdza, skala – to je opora, o ktorú sa opierame, je to naša viera, ktorej sa držíme.

Ž: Prečo nás Boh trestá, keď hrešíme?

IM: Boh ešte nikdy nikoho nepotrestal. Jednoduchá otázka: Vari Boh zobral remeň a niekoho vyšľahal? Nie. Ľudia sami seba trestajú, keď slúžia satanovi, a aj satan ich trestá. A prečo trestá satan nás, jednoduchá otázka, keď mu verne slúžime? Nuž, teraz som dal otázku ja vám, nielen stále vy sa mňa budete pýtať.

T: Pravdepodobne preto, že keď človek prežíva bolesť, tak ešte viacej posilňuje systém a satana.

IM: Samozrejme. Veď diabol trestá človeka ani nie tak fyzickou bolesťou, ako emocionálnou, vháňa ho do stresu. A v tom čase prvotné vedomie na seba ešte viac priťahuje pozornosť, a teda spotrebúva od Osobnosti oveľa viac, a iba to odovzdáva systému. Uvediem jednoduchý príklad. Ako sa dojí koza, viete? Čím sa viac snažíš, tým viac mlieka dostaneš. A tu je, priatelia, aj odpoveď. Všetko je veľmi jednoduché. Nie Boh vás trestá, ale vy sami seba trestáte, lebo slúžite nepravému.

T: A mimochodom, tiež veľmi zaujímavý moment, keď sa už vraciame k Božej spravodlivosti. V čom teda spočíva Božia spravodlivosť, keď si mnohí myslia, že... Jednoducho uvediem príklad, ako sa vraví v pravoslaví o márnotratnom synovi (**IM:** Áno), ktorý ušiel a utratil celé svoje imanie, ktoré dostal od otca, a keď sa k nemu vrátil, otec ho prijal s láskou. A vtedy starší syn, práve brat tohto, bol proti tomu, ako otec privítal svojho syna. Myslí sa tým, že chcel, aby otec preukázal spravodlivosť...

IM: On nebol proti, rozhorčilo ho, že otec prejavuje lásku svojmu márnotratnému synovi, ale neprejavuje lásku k svojmu vernému synovi, ktorý stál pri ňom, ktorý pracoval a nezradil ho. A o čom vraví toto náboženstvo? Toto náboženstvo hovorí o tom, že ako otec bol rád, že sa márnotratný syn vrátil, tak aj Boh sa bude radovať z toho, kto zblúdil, ale vrátil sa. O tom hovorí. Či to nie je tak?

T: Áno. No to, že ho nepotrestal, však, teda svojho syna...

IM: A či ho mohol potrestať viac, než sa potrestal sám? Načo trestať toho, kto padol a veľmi silno sa pootľkal? A keď sa pokúša vstať, tak mu len treba podať ruku. Nuž, a ako inak?

T: Áno. Jednoducho vedomie akosi nesprávne hlása, v čom spočíva Božia spravodlivosť. Nie v tom, aby trestala, ľudia sami seba trestajú.

IM: A Boh nikoho netrestá. (**T:** Áno.) To je údel diabla.

T: Pravdepodobne je spravodlivosť v tom, že Boh sa s rovnakou láskou správa ku každému, a v každom je táto Božia čiastočka.

IM: To nie je pravda, Boh sa nemôže rovnako správať ku každému. Ak človek zradil Boha, ak slúži diablu, ak si myslí, že tento svet je iba materiálny, žiť slobodne treba iba tu, naplno, že máme len jeden život – nuž, podpísal zmluvu s diablom, zradil Boha. Ako môže Boh ľúbiť mŕtve? Boh je Živý, On ľúbi Živé. Boh nemôže ľúbiť mŕtve. Povedz mi, keď si sem dnes išla po schodoch, ľúbiš tie schody? Prečo si sa pousmiala? (**T:** Lebo sú mŕtve?) Veď ty si po nich išla. (**T:** Sú mŕtve). A to je aj odpoveď.

Ž: Ľudia majú ešte takúto otázku: „Prečo Boh zaobchádza zle s dobrými ľuďmi, a dobre so zlými ľuďmi?“

IM: A ako mám chápať túto otázku? Ako môže Boh zle zaobchádzať s dobrými ľuďmi?

T: Nuž, hovoria, že ak ti Boh nedá, čo chceš, a inému to dá, znamená to, že ten druhý uspel v komunikácii s Bohom, a ty

nie. (**IM:** Hoci ty si dobrý..., **Ž:** Áno, nuž, ty si dobrý, a tamten človek je zlý).

IM: A o akom Bohu títo ľudia hovoria? Vari hovoria o Živom Bohu? Alebo hovoria o bohu mŕtvych? Títo ľudia vravia o bohu mŕtvych – o tom, ktorý tu rozdáva darčeky, perníčky a dočasne im kladie akési koruny na hlavy, ale berie si za to Život. Či to nie je tak? Podľa mňa je to tak.

T: Ľudia chcú vidieť nejaké, povedzme, viditeľné následky komunikácie.

IM: Ľudia chcú vyjednávať s Bohom. Chcú od Neho niečo získať. No či to chcú ľudia ako Osobnosti, alebo ako to, čo v nich dominuje, teda zver? Vari nie je tak? Veď to predsa chce vedomie: „Ak ťa Boh ľúbi, musí ti dať všetko v tomto živote“. Ale či to je miera, podľa ktorej sa meria Boh? To je, podľa mňa, práve mierka mŕtvych, tá miera, ktorou si vymenávajú hrob. Ale nemá to nič spoločné so Živým Bohom.

T: Igor Michajlovič, máme čosi zaujímavé: stretli sme sa so zaujímavými výrokmí vedcov – fyzikov, a tiež z tohto dôvodu by sme Vám chceli položiť niekoľko otázok. Nemecký fyzik Max Planck hovoril, že „Boh sa pre veriaceho nachádza na začiatku cesty, ale pre fyzika (**IM:** ...na konci) je na konci cesty“.

IM: Je to skutočne tak. Veď v súčasnosti mnohí vynikajúci fyzici, ktorí sa sami považujú za fyzikov, a skutočne veľa učia, niektorí z nich dokonca získali vysoké ocenenia, uznanie a všetko, čo sa len dá, tak tí hovoria, že Boh neexistuje.

Prečo? Oni, takpovediac, nazierajú do hlbín tohto sveta, a Boha tam nevidia. Ale všetky svoje výsady získavajú za to, že slúžia satanovi. Je to tak, drobné darčeky, aby zasievali pochybnosti do hláv tých, ktorí sa tiež chcú stať takými slávnymi a významnými. Ale skutoční fyzici, ktorí sú naozaj vedci, v konečnom dôsledku chápu a prichádzajú práve k Bohu, k pochopeniu toho, prepáče, že takto všetko rozmiesť na svoje miesta je možné len s pomocou nekonečnej múdrosti. Len tak sa to všetko nestane. A ešte dnes zatiaľ, čo manipulujeme s celými „planétami“ a „horami“ (mám na mysli fyziku), dostávame sa hlbšie do mikrosвета. To, k čomu sme prišli, sú makroobjekty, hoci my ich považujeme za mikro. Ale keď súčasná veda bude schopná nazrieť do hlbín toho, z čoho sú energie, z ktorých sa tká sieť tohto sveta, tak pochopia, že okrem Boha niet ničoho, a všetko ostatné je ilúzia. A v podstate pre toto ľudstvo to nie je také vzdialené, ak to budú chcieť. A tak tu fyzika môže byť, samozrejme, pred hocijakou inou vedou práve v dokazovaní existencie Boha a iluzórnosti tohto sveta ako hmoty a dočasného útočiska pre Živých. Všetko závisí od nich, od ľudskej voľby, komu budú slúžiť a čo budú robiť: či budú vyrábať zbrane, ktoré nás zabíjajú, alebo sa dopátrajú pravdy a uvidia na vlastné oči, že Svet jestvuje, Večný svet, a nie iba tento materiálny ostrovček.

T: Mimo chodom, Igor Michajlovič, ešte ste hovorili trocha o zbraniach, a tiež ste sa stretli so slovami iného vedca – je to práve Wernher von Braun (pozn.+1977, raketový vedec). Je

to človek, ktorý v svojej dobe robil výskum v Tretej ríši.

IM: Nuž, kto sa v tomto živote nesečne?

T: A keď ho už, v princípe, vzali do USA preto, aby tam pracoval na kozmických...

IM: ...aby tam naďalej pracoval na zbraniach...

T: ...áno, ale bolo zaujímavé jeho vyhlásenie, ktoré by som chcela prečítať. Povedal: „Je rozšírený názor, že v epoche kozmických letov už vieme o prírode toľko, že už nemusíme veriť v Boha. Tento názor je úplne mylný. Iba nové obrátenie sa k Bohu môže spasiť svet od nastávajúcej katastrofy“.

IM: A on to veľmi dobre vedel, lebo videl, že to, čo vytváral on a jeho kolegovia, v ktorejkoľvek chvíli môže ukončiť celú existenciu ľudstva. A jediné, čo to môže zastaviť a zabrániť tomu, tomu konzumnému pojedaniu sa navzájom, je v skutočnosti Láska Božia, je to viera, je to skutočné. A všetko ostatné, to, čo oni šíria – to je umelé. A on naozaj mal, povedzme, dostatočne veľký intelekt, aby to aj pochopil. Ale ani to ho nezastavilo v tom, čo robil (**T:** Nuž, áno). Ľudská voľba. (**T:** Dvojité štandardy). Takisto, ako to nezastavilo Teslu, ani Bartiniho (pozn. dizajnér lietadiel), spomínali sme ich, aj mnohých iných... Vynikajúci ľudia veľkého intelektu, ale nič viac.

T: Aj dánsky fyzik Ørsted vrazil, že „Každé dôkladné skúmanie prírody sa končí uznaním Božej existencie.“

IM: A ako inak. Narazíme na to, čo nevyhnutne ukazuje na

existenciu Boha.

T: A ešte, Igor Michajlovič, keď vravia, že Boh žije na okraji Vesmíru. Má Vesmír okraj?

IM: Je, áno. Vesmír je ohraničený. Ak sa opäť vrátíme k FY-ZIKE ALLATRA, tak v nej sa jasne hovorí, že všetko má svoje hranice a nemôže byť nekonečné natoľko, ako je Duchovný Svet. Toto je materiálny svet a je veľmi ohraničený, je ohraničený rozmermi ezoosmickej mriežky. A toto je fyzikálne dokonca aj možné dokázať, pretože planétky sa rozbiehajú. Hovoria: „Rozbiehajú sa a potom sa začínajú zbíhať.“ Nie, nezačínajú sa zbíhať a ani sa nezačnú. Budú sa rozširovať dovtedy, kým sa spojenia nenarušia a jednoducho všetko zmizne... A potom naspäť bude vznikať. Ak tento svet bude ešte potrebný pre Duchovný Svet, vtedy si on opäť spomenie na tento „rumanček“. Ale za hranicami tejto ezoosmickej mriežky, samozrejme, je svet... Svet Boží a On je nekonečný. Preto tento svet je ohraničený na rozdiel od Duchovného Sveta. A ani porovnávať ich nie je možné, pretože tento svet je v skutočnosti nič. Ale pre nás, ako pre ľudí, ako pre obyvateľov, keď sa pozeráme na nekonečné priestranstvo kozmu, javí sa natoľko obrovským a nekonečným... Dokonca aj vypočítali koľkosi... okolo 30 miliárd svetelných rokov – toľko musí svetlo letieť z jedného konca na druhý. Ale kým doletí, ešte viac sa rozšíri... Vesmír. Hoci v skutočnosti to je celkovo nič.

T: Ako môže človek stretnúť Boha?

IM: Nuž, stretnúť môže čokoľvek, len nie Boha. K Bohu sa treba usilovať a ísť a nečakať, kedy Ho stretneš. Na to, aby sa prišlo do Duchovného Sveta, je potrebné vynaložiť úsilie a je potrebné sa snažiť a pracovať na tom. Inej cesty niet. A náhodou – tu je opäť prvok, viete, ako v rozprávkach „Ako šuka velí, ako si ja prajem“ (z rozprávky Jemelja hlupák), prvok takej nádeje na náhodu a ako sa hovorí medzi ľuďmi, je taký výraz „chaljava“, však, teda „všetko dostaneš jednoducho zdarma.“ A čože si taký dobrý, že dokonca aj Boha musíš stretnúť? Však ľudia občas aj stretávajú tých, ktorých poslal Boh, ale vítajú ich s kameňmi... pretože sú ľudia. (**T:** Nerozpoznali). Rozpoznali. Ak by ich nerozpoznali, nebrali by kamene. V tomto je tiež veľa všetkého... Nuž, na túto tému môžeme dlho hovoriť, avšak nie je to téma našej dnešnej relácie.

T: Ešte, Igor Michajlovič, ľudia často hovoria o Bohu, že je Vševidiaci a Všetkopočujúci. A mnohí ľudia hovoria, že počas dňa akoby cítia, že sa nachádzajú pod niekoho vševidiacim okom.

IM: Samozrejme, že sa nachádzajú, a ako ináč. A práve v tomto je podstata pravdy, len to nie je ten správny boh. Je to práve ten boh, ktorý ich ako stádo pasie na svojich poliach. Vari nie je tak? (**T:** Zaujímavé... dohliada...) Komu prináleží ľudské vedomie? Diablovi. A vari môže diabol nevedieť, na čo človek myslí, a čo robí? Samozrejme, môže. Ale človek, ktorý žije hriešne, materiálnymi hodnotami, bez Božej Lásky – vari ho môže Boh počuť? Živé mŕtve nepočuje. Rovnako,

ako ty a schodíky: jednoducho po nich ideš. Pre teba je to len opora na to, aby si vystúpila o pár centimetrov vyššie. Tak je? A pre Boha je matéria ako pre nás rumanček, na ktorý sme si nespomenuli, a na ktorý si sa nerozepamätala.

T: A ešte, Igor Michajlovič, môžem vás poprosiť tiež okomentovať toto. Nemecký embryológ Hans Speman hovoril: „Priznám sa, že keď často experimentujem, akoby som viedol dialóg a zdá sa mi, že môj spolubesedník je oveľa múdrejší ako ja... Pocit hlbokého údivu zachvacuje bádateľa, ktorý sa dotýka tejto neuveriteľnej skutočnosti.“ Domnieval sa, že komunikuje s Bohom.

IM: Nuž, naozaj. A čože mu ešte démoni mohli ukázať? No opäť, bavil sa o vede, komunikoval v svojich myšlienkach v svojej hlave a stretával sa s tými odpoveďami, ktoré mu prichádzali. A nemohol pochopiť, odkiaľ mu prichádza taká geniálna myšlienka. Ale chápal, že prichádza z vonku. Všetko je predpísané. Akákoľvek ľudská myšlienka nemôže byť nová, lebo ju niekto napísal. Otázka je len v tom, či ju prijímame, alebo nie. Nič nového. A on sa len stretol s prácou démonov v hlave, alebo, ako sme niekedy hovorili o hercoch v hlave. Nuž... a divil sa, odkiaľ že sú takí múdri. Však preto boli aj takí múdri, lebo im venoval všetku svoju pozornosť. Oni by mu ešte nielen to ukázali, len cenou za to bol Život. No toto je ich voľba.

Ž: A ešte ľudia dávajú takúto otázku: „Kde je Boh, keď mám bolesti?“

IM: Ďalej od teba. Opäť sa človek pýta: „A kde je Boh, ak mám bolesti?“ A kto zažíva bolesť a koho bolí? My sme to už akosi rozoberali v jednej z relácií. V danom prípade sa človek ako Osobnosť neoddeľuje od vedomia a hovorí „ja“, „mňa bolí“, „mne“, t.j. vedomie, veď bolesť zažíva prvotné vedomie. Ono ju cíti. Presnejšie, zažíva ju Osobnosť, ale nie ako bolesť, ale ako signál, ktorý ide, teda potreba venovania pozornosti. A opäť, „Kde je Boh, keď mám bolesti?“, Boh je tam, kde aj bol. A kde si ty, keď nemáš bolesti a je ti dobre, keď si vychutnávaš dary tohto sveta? Kde si ty a nakoľko si vzdialený od Boha? Takéhoto človeka by sa mali opýtať: „Pamätáš na Neho?“ Samozrejme, že nie. A načo by mu bol Boh? Takíto ľudia si spomínajú na Boha len vtedy, keď majú bolesti. A opäť si spomínajú na Boha ako na tabletku proti bolesti, nič viac. Sú to mŕtvi ľudia.

T: Igor Michajlovič, tiež sú také... rad zaujímavých otázok: „Či má Boh zmysel pre humor?“

IM: Má, bez humoru je všade nuda. Žartujem, samozrejme. Má Boh zmysel pre humor? Boh má Lásku. Tam, kde je preplnenie šťastím a Láskou, tam nie sú potrebné dodatočné stimulatory. A prečo stimulatory? Pretože humor v našom svete – to nie je nič iné ako uvoľnenie, je to jedna z foriem prejavu tu v tomto svete... No prepáčte, poviem takú banálnu frázu o medicíne (medicína je mi blízka): hovoria, v medicíne je bez humoru možné prepadnúť alkoholu. Viete, tak ja by som ju rozšíril: v tomto svete je bez humoru skutočne možné prepadnúť alkoholu, pretože tu humor občas

býva ako hlt čerstvého vzduchu. Ale tam nie je potrebný, tam je vždy čerstvý vzduch, tam nie je znečistený. (T: Radosť). Samozrejme.

T: A ešte tiež, Igor Michajlovič, dávajú takúto otázku: „A či existuje niečo, čo Všemohúci Boh nemôže urobiť?“

IM: Existuje. Aj to skutočne je. Nemôže prinútiť človeka urobiť jeho voľbu: byť Živým, alebo byť mŕtvym. Toto robí výlučne človek. A opäť, v tom je samotná podstata všetkého, lebo človek si vyberá. Predstavte si... Ako by som to jednoducho objasnil. No, povedal by som, poďme, skúsme pouvažovať. Predstavte si svet, ktorý je rozdelený na Živé a mŕtve, a tu stojí človek. Diabol naňho môže kričať, ale sa ho ani prstom nedotkne, len mu kričí v hlave: „Pod' ku mne“ a láka ho všeličím. A Boh má jednoducho Lásku, ale nekričí a nereve, jednoducho je v človeku ako prejav, ako duša a človek to cíti, ale cíti to Osobnosťou. A čo si vyberie: Život alebo smrť? Dokonca ani Boh nemôže prinútiť človeka vybrať si Život, ak sa rozhodol umrieť. To je skutočne jediné, čo Boh nemôže – urobiť za nás voľbu. Voľbu Žiť alebo umrieť vyberáme my. A toto nás robí opäť, keď si volíme Život, to nás robí rovnými spomedzi rovných – v tom je celá pointa. Ale toto nás rovnako robí rovnými medzi mŕtvymi, ak si volíme slúženie satanovi – sloboda voľby. Nuž taká bola Jeho vôľa. A Boh, prepáčte, Boh nie je človek: ak povedal tak, znamená to, že tak aj bude. Dal človeku vôľu vybrať si. Je to jediná vôľa, ktorú môže človek prejaviť – je to vo voľbe.

T: „A či pozná Boh budúcnosť?“

IM: Boh nemá budúcnosť, ako nemá minulosť. V Božom Svete je vždy prítomnosť, preto je večný. Budúcnosť a minulosť je v tomto materiálnom svete, pretože v ňom niet prítomnosti. A to nie je paradox. Mnohí povedia: „Ako že? Žijem prítomnosťou“. Priatelia, kým ste začali hovoriť, alebo myslieť: „Žijem v prítomnosti“ preskakujete z minulosti do budúcnosti, ale prítomnosť nevidíte. Skutočný svet je vždy stabilný. Je to okamih, ktorý vždy je, ale to neznamená, že nie je premenlivý. Je plný Života a vždy skutočný. A v tomto svete chýba prítomnosť a prítomnosť chýba, pretože prítomnosť, to je Život. A tento svet je iluzórny, je dočasný, preto je iluzórny. A práve úloha každého z nás aj v tomto dočasnom iluzórnom svete je Žiť teraz, jednoducho Žiť.

Ž: Tiež dávajú takú otázku: „Prečo nás Boh miluje?“

IM: Miluje nás vtedy, keď Ho milujeme my a to je pravda. Ak nemilujeme Boha, Boh nás nevidí. Predstav si absolútne tmavé pole: niet hviezd ani obláčika a je absolútna – absolútna tma a musíš odtrhnúť nejaký klások. Veď ho nevidíš. A teraz si predstav, ak svieti. Uvidíš ho predsa. Láska je ako svetlo v tme: keď nás vidí, kochá sa nami a miluje nás, keď k Nemu klopeme, vtedy nás miluje, vtedy nás vníma ako časť svojho sveta. A ako je možné nemilovať seba samého? No, hovorím obrazne, z egoistickej pozície, aby to bolo pochopiteľné v ľudskej reči. Avšak v tomto svete sú ľudia, ktorí žijú pod diktátom diabla a jedinú, koho milujú, sú oni sami. Veď

pre svoj prospech klamú druhých, o čosi ich oberajú, nútia a vyžadujú od druhých, aby ich milovali. Vari nie je tak? (T: Sebe sa klaňajú). Samozrejme, a je to jediné, čo uctieujú. Hovorí: „Klaniame sa satanovi“. Áno, sebe sa klaniate. Aj satanovi sa klaniate, ľudia, preto, aby ste si niečo vyjednali. V tom je zmysel. Ale s takýmto prístupom sa k Bohu nepodarí prísť. Jeho treba milovať úprimne a skutočne, jednoducho milovať, vtedy aj všetko bude.

T: Či zakazuje Boh potešenia?

IM: Ale veď Boh je najvyššie potešenie. Aké potešenie sa môže tu v tomto svete porovnať s tým potešením, ktoré dá už len dotknutie sa Duchovného sveta? Každý, kto zažil – reálne zažil duchovné dotknutie sa s Božím Svetom, tú Lásku, to šťastie a radosť, ten chápe, o čom hovorím. Vari sa tu môže aspoň niečo porovnať s potešením z Božej Lásky? Jednoduchá otázka. Samozrejme, nemôže. Boh je šťastie aj radosť aj najvyššie potešenie.

Ž: Dávajú ešte otázku: „Ako Boh hovorí s nami? Prostredníctvom čoho?“

IM: Nuž, už sme odpovedali na tieto otázky: prostredníctvom Ducha Svätého, alebo toho, koho nazývame Svätým Duchom – ak vychádzame z náboženstiev – to je aj Jeho hlas aj Jeho sluch.

T: Či Boh pokračuje v tvorení zázrakov?

IM: Podľa toho, čo považujeme za zázraky. Veď najväčší

zázrak, ktorý nám Boh dáva – to je možnosť Žiť. Dokonca aj nám, ktorí prebývame tu, dáva možnosť dotknúť sa Večnosti, aj, ak sme si to ešte, prepáčte, nuž, povedal by som, ešte nezaslúžili. Len trošku začíname venovať svoju pozornosť láske k Duchovnému Svetu, iba vynaložíme trošku úsilia a Boh už tvorí zázrak: odpovedá nám. Vari to nie je zázrak? Sme ešte mŕtvi a On už s nami komunikuje. Čo môže byť väčším zázrakom? A prejavenie všelijakých, povedzme, metafyzických javov – vari je to zázrak? Je to len fyzika, ktorú zatiaľ ešte nie úplne poznáme. To je realita a nie zázrak. Pre tento svet je najväčším zázrakom Život.

Ž: Ľudia sa ešte pýtajú: „Či sa môže Boh mylíť?“

IM: Boh sa nemôže mylíť, pretože akékoľvek omyly, ktoré konáme, konáme v tomto svete, v mŕtvom svete, plnom ilúzií a klamu. A tu si môžeme voliť jedno alebo druhé, vykonať jeden skutok, alebo druhý, a niektorý z nich môže byť chybný v našom ponímaní. Ale Boh nemôže – On nemá materiálne potreby, teda chyby sa vylučujú.

Ž: Ľudia sa ešte pýtajú: „A čo je to hnev Boží? Či sa vôbec môže Boh hnevať?“

IM: No, Boží hnev ako taký nie je. Je len nezmyselnosť nejakého výtvoru, ktorý niekedy bol prekrásnym. Všetko dožíva, veď toto nie je večný svet, je to svet dočasný. A poďme, čestne sa len pozrime na naše ľudstvo, keď sa v ňom tvorí bezcitnosť, keď sa v ňom deje, to čo sa teraz deje, keď sme sa, povedzme, evolučne rozvinuli, keď sme takí civilizovaní,

ale zostávame zvieratami, stávame sa navzájom nepriateľmi. Keď nemá zmysel existencia takéhoto ľudstva, prebieha to, čo... Opäť sa vrátim k nášmu rumančeku, o ktorom sme sa zmieňovali: spomenuli sme ho a zabudli sme naň jednoducho pre nezmyselnosť a nezáujem. Vari je to Boží hnev? Podľa mňa je to spravodlivosť. Veď máme šancu byť užitočnými pre Duchovný Svet. A užitočnosť pre Duchovný Svet spočíva v čom? Uvediem jednoduchý príklad. Poďme, predstavme si farmu. A my všetci, áno, sme akoby majiteľmi tejto farmy. A táto farma nám dáva prírastky, dáva nám potravu, prináša zisk (v našom ponímaní zisk). Je to dobre alebo zle? (T: Dobre). A teraz, poďme a predstavme si, že všetko na našej farme, nuž povedzme, zvieratá ochoreli nejakou chorobou, ktorá (T: Vírus)... áno, kvôli ktorej nie je prírastok, ani potravu niet. Je to dobre alebo zle? Je to zbytočné (T: Samozrejme, zlé). Pokračujeme v kŕmení, ale nemá to pre nás žiadny zmysel. (T: Infikujú ostatných). Áno, úplne správne. Teda čo urobíme? Nuž, je pochopiteľné, čo urobíme, a Bohu len stačí zabudnúť, ako sme aj my zabudli na rumanček. Je to Boží hnev alebo spravodlivosť? Veď je to výsledok našej voľby, našej bezcitnosti. Chýbanie lásky k Bohu, k Duchovnému Svetu – to nie je nič iné ako nezmyselnosť existencie celého ľudstva. Ak, prepáčte z tohto sveta neprichádza nikto do Božieho Sveta, tak aký má zmysel pamätať na nás? A ako budú pamätať na nás, ak my k nim neprichádzame? Jednoduchá otázka. Tak kto je vinný? Dokonca aj tak hovoríme: spravodlivé alebo nespravodlivé?

T: Zaujímavé porovnanie, (**IM:** Jednoduchá otázka.) že je teda nezaujímavé pozorovať tento svet. (**IM:** Samozrejme, nezaujímavé). Ak nie je pozorovateľ, tak nie je ani (**IM:** Tak nie je ani svet) svet ako častica, však.

IM: A ako ináč. Kým na nás, povedzme tak, obracajú pozornosť, a obracajú pozornosť vtedy, keď z našej ilúzie prichádzajú skutočne rovní, keď to dáva radosť, dáva impulz, dáva no akúsi odozvu. Každé... objavenie sa každého Anjelika vyvoláva obrovskú radosť, a ona je nekonečná a je zaujímavá. Ale keď je nezmyselná existencia tohto rumančeka v hlave... Skús ho udržať v svojej hlave 5 minút: začneš ho skrášľovať a niečo robiť, ale potom sa ti zunuje, pretože je to nezmyselná činnosť, správne? (**T:** Pozerať do prázdnoty...) Samozrejme, niečo ňa odláka v tomto svete. Prečo? Pretože vzniká nejaký problém: potrebuješ sa napiť vodičky, aby si prežil, ešte čosi, o niečom porozmýšľať. Veď nemôžeš sústredene myslieť len na rumanček, ktorý si si predstavila, a ktorý pre teba nemá žiadny zmysel? Vedomie ti niečo porozpráva? „A aký to má zmysel, že myslíš na tento rumanček? Chceš ho nakresliť? Nie. Chceš ho vyrobiť? Nie. Teda nemysli.“ Podstrčí ti hromadu iných myšlienok na premýšľanie, správne? A to je odpoveď. Ale človek nechce prijať takúto odpoveď, pretože vedomie hovorí: „Nespravodlivé! Pretože veď to som ja! Akože? Veď som živý. Mám šancu. Celé ľudstvo má šancu...“ A opäť prenášanie: „Nuž dobre, ja. Však ja... Ja... mne je ťažko. Ale veď celé ľudstvo...“ A celé ľudstvo rozmýšľa rovnako, a každý rozmýšľa rovnako

zo svojho egoistického uhla pohľadu. A, prepáčte, existencia celého sveta nemá pre Duchovný Svet žiadny zmysel, preto aj niekedy zabúdajú. Ale to nie je Boží hnev, to je spravodlivosť, to je naša voľba.

Ž: Áno, tiež je otázka: „Má Boh obľúbencov?“

IM: Ako to chápať?

Ž: No, ľudia dávajú otázku, že sa niektorým v živote viacej dostane, viacej sa darí, viacej v niečom...

IM: No to je v tomto svete, keď sa niekomu niečoho viacej dáva. Opäť, a je to dobré alebo zlé? Tu závisí z akej pozície sa pozeráme. Sú ľudia, ktorým sa všetko ľahko podarí: rýchlo si vybudujú kariéru, aj sa rýchlo učia, povedzme tam, ako sa hovorí, aj „peniaze sa im lepia na ruky“ aj lások majú hromadu (jedna, druhá, tretia, piata, desiatá láska). Tak majú lásku? Nie. Majú Život? Nie. Veď sú predmetom závidisti druhých. A kto nakukol do ich vnútra? Či majú Život, títo ľudia? A kto im toto dáva a za čo? Ako rozoznať toto všetko? A pre koho je jednoduchšie prísť k Bohu: pre toho, kto je tu kameňovaný, vidiac nespravodlivosť tohto sveta, alebo pre obľúbenca diabla, ktorý sa aj tak má dobre? Jemu zostáva len používať narkotiká vo veľkých množstvách alebo alkohol. A čo vidíme? Dokonca aj u predstaviteľov Deviateho kruhu, ako sa hovorí, najčastejšie ich deti, keď sa narodia v rodinách, kde je všetko, nič im nechýba, len nové zážitky. Čím sa to spravidla končí? Narkotikami, alkoholom a koniec. A odplata prebieha priamo tu. Vari nie je tak? Tak to

sú obľúbenci akého boha? A v Duchovnom Svete, prepáňte... Duchovný Svet – to je Boh, to je Nekonečný Svet, kde sú si všetci rovní. Zodpovedný za niečo? Áno, ale to je práca. Služenie Duchovnému Svetu – to je iné. Nuž vari ich možno považovať, kto je vyššie, kto nižšie, kto je viac milovaný? No ako? To sa nedá porovnať. Ja som sa nejako pokúsil porovnať to, konfrontovať v tomto svete a v Tom – no nedarí sa, to je iné. Ale vedomie to ťažko prijíma, pre neho to nie je úplne pochopiteľné: „Ako to?“ Veď v našej spoločnosti sú vždy nejakí prví ľudia, však? No ja som to len objasnil, prečo sú. A v tom Svete takého niet.

T: A keď veriaci rozličných náboženstiev hovoria o tom, že vyznávačov určitého náboženstva Boh miluje viac, napríklad, kresťanov miluje viac alebo...

IM: No toto hovoria kresťania. Nepočul som, že by o tom hovorili moslimovia. A taktiež som nepočul, že by kresťania hovorili, že Boh miluje viac moslimov. Preto, prepáňte, toto sú organizácie, ktoré sa najviac starajú o seba. Nestarajú sa o to, aby Boh nezabudol na rumanček. Starajú sa o svoje záujmy, rozdeľuj a panuj. Vari nie je tak? Ale ďaleko nie všetci. Veď v každom náboženstve sú ľudia, ktorí sa usilujú k Bohu a tým sú zjednotení. Pre nich sú rozdiely v náboženstvách... no jednoducho, že to, povedzme, pre niekoho sú dôležité konvencie, na ktoré si zvykli. Je im tak pohodlne, ale nič viac. Tí, ktorí sa skutočne dotýkajú Božej Lásky, tí chápu, že všetko ostatné je povrchné. Nie je dôležité, kto a ako je oblečený, akou rečou hovorí, či sa križuje alebo nie, alebo aké

obrady vykonáva – je to len obrad. Boh je vnútri a nie vonku. A všetko, čo urobíme tu zvonku – to zostane zvonku, a na to treba pamätať. A prísť k Bohu je možné len cez vnútorné dvere, vonku ich niet. Preto, priatelia moji, poďme sa milovať navzájom. A poďte svoje vnútorné dvere držať otvorené a nikdy ich nezatvárať pred sebou. A ešte lepšie nezastavovať sa pred nimi. A nebáť sa urobiť tento krok, krok do Života, ale v žiadnom prípade nie bokom. A nikdy netreba zraďiť Boha, nikdy. Ďakujem, priatelia, že ste boli s nami. Ďakujem.

Pozor! Reklama budúcnosti.

IM: Igor Michajlovič Danilov

T: Tatiana

V: Vladimír

Va: Vadim

U: Účastníčka vo videu

T: Dobrý deň, vážení priatelia! Téma našej relácie je: „Reklama ako spôsob skrytého ovládania ľudí, vplyv na výber človeka a riadenie našich túžob.“ Čo potrebujeme vedieť, aby sme sa nestali obeťou manipulatívnych technológií zvonku? A čo nás čaká v budúcnosti? Dnes je s nami v štúdiu ALLATRA TV vážený Igor Michajlovič Danilov.

IM: Dobrý deň.

T: Vladimír.

V: Dobrý deň.

T: A Vadim.

Va: Dobrý deň.

T: Chcela by som začať náš rozhovor situáciou, ktorú pozná veľmi veľa ľudí, keď sa jedného dňa vrátia domov, a zrazu zistia, že si vôbec nekúpili to, čo chceli, ale niečo, čo im absolútne nevyhovuje. A to všetko sa stalo preto, že boli vystavení nejakému momentálnemu prudkému vzostupu emócií: napríklad nečakanej náhlejšej radosti, smútku alebo strachu, že

nie sú takí, ako ostatní, alebo naopak, želaniu odlišovať sa od ostatných nejakým spôsobom...

IM: Alebo naopak, byť ako všetci, však?

T: Alebo byť ako všetci, áno. A v súčasnosti sa vec má tak, že reklama sa natoľko zdokonaľuje preto, aby sme neustále kupovali to, čo nepotrebujeme, aby sme hlasovali dokonca za tých ľudí, za ktorých sme ešte včera neplánovali hlasovať, alebo naopak, aby sme boli proti niektorým kandidátom. Preto, aby človek sníval o tom, čo ho v konečnom dôsledku sklame. A korene tohto príbehu spotrebiteľskej reklamy siahajú ďaleko dozadu, do ďalekej minulosti - do obdobia Sumeru, keď sa začal rozvíjať spotrebiteľský systém a začala sa rozvíjať manipulácia s ľuďmi. A čo je zaujímavé, že dodnes rapsódi hovoria ľuďom, že chcú nejaký iný život, niečo iné. No a okamžite aj našepkávajú, čo by ľudia naozaj mali chcieť: že chcú inú vládu, iného kráľa, iný tablet, iné oblečenie. Predpokladá sa, že reklama – to je ovládanie nášho vedomia. Toto ovládanie sa deje prostredníctvom jemných manipulácií, konkrétne prostredníctvom jemného psychologického vplyvu. Spôsoby tejto manipulácie sa neustále zdokonaľujú. Môžeme povedať, že keď sa pozeráme na tie tendencie, ktoré sú v súčasnosti v reklame a vidíme, aké technológie sa používajú na to, aby vstúpili do mysli obyvateľstva určité tovary alebo služby, tak si kladieme otázku: „A čože nás potom celkove čaká v budúcnosti pri takomto stave vecí?“

IM: No, ak sa pozrieme na históriu rozvoja spotrebiteľského systému, uvidíme aj rozvoj reklamy. Je prirodzené, že sa bude zdokonaľovať. A ty si povedala, že reklama – to je vplyv na naše vedomie (**T:** Ovládanie vedomia). V skutočnosti je to predovšetkým ovládanie nás ako Osobnosti, ale prostredníctvom nášho vedomia. Veď v čom spočíva zmysel reklamy? Nalákať nás, prinútiť nás, donútiť nás kúpiť si to, ako hovoríš, čo nepotrebujeme, však? Dobre, ak to potrebujeme a nevedeli sme, kde to získať, tu nám reklama pomohla. Ale častejšie je všetko presne naopak. Vôbec to nepotrebujeme, ale vnucuje sa nám to a my ideme a kupujeme. A potom pozeráme, a vidíme, že máme všetkého veľa, a spravidla to, čo sme kúpili, sa nám vôbec nehodí. To viete, priatelia moji, existujú pedantní ľudia, ktorí idú na dovolenku s jedným maličkým kufríkom alebo s taštičkou. No spravidla všetci cestujú s kopou kufrov a mnohé z nich ani neotvoria... „len pre každý prípad“. Tak aj v reklame: často nás nútia kupovať to, o čom si myslíme „kúpim to pre každý prípad“. No, stáva sa to. A čo nás väčšinou čaká? Vychádzajúc z najnovších príkladov vývoja vplyvu na naše vedomie, ktorým si v podstate prešli aj dobrovoľníci hnutia ALLATRA, môžeme povedať, že je to neutešená prognóza. Ak sa pozrieme na posledný experiment, ktorý sa uskutočnil (a priatelia sa tiež zúčastnili, boli v skupine pozorovateľov tohto experimentu), potom tendencia vývoja nie je príliš dobrá. Pretože ak... Povedzme, že reklama je založená na nových fyzikálnych princípoch... Preto na nových? Pretože sa predtým nepoužívali. Toto je reklama, pred ktorou nikam

neujdeš. Ako k nám zvyčajne reklama prichádza, prichádza na telefóny, však, na moderné prístroje, z internetu na všetky naše tablety, notebooky, počítače, sledujeme ju v televízii - neustále ide reklama. Čo robíme? Kto skutočne číta reklamy v telefóne? Nuž je to zriedkavé. A tým skôr z internetu. Nuž, tak je, všetko preskakujeme. A ak je reklama v televízii, čo spravidla spravíme? Vstaneme a odídeme, však? (T: Áno). A prečo? Pretože koniec koncov postupujeme nečestne. Predstavte si, koľko ľudí je zapojených do tvorby reklamy v televízii? Také jednoduché.

T: Áno, v skutočnosti obrovské množstvo ľudí... Od uzavretia nejakých zmlúv, už od stretnutí, samotná tvorba reklamy sa začína dokonca už pri vytvorení produktu (IM: Vymyslieť túto reklamu), vymyslieť originálnu... a potom ju rozmiestniť. (IM: Musí sa samozrejme odlišovať. Samozrejme...) Vytvoriť mediálne plány. Množstvo ľudí: zapojení sú účtovníci, právnici, mediálne plánované je úplne všetko, programové oddelenia sú tiež nato, aby to vyšlo... Tisíce ľudí pracujú preto, aby sa jedného dňa reklama objavila v éteri, a... (IM: A my sme odišli) V podstate áno.

IM: No, predstavte si, priatelia moji, akí sme my len nevďační (T: Alebo sme klikli na YouTube...). Tisíce ľudí sa snažia, aby sme uvideli túto reklamu (T: Áno), aby sme zatúžili kúpiť si to, za čo ľudia zaplatili peniaze. A stojí to tiež nemálo peňazí, však?

T: Koľko ľudských nervov to stálo.

IM: A koľko nervov, ľudia sa znervózňujú. Tu hovorí odborník, ktorý sa v tejto veci vyzná, ako to býva v televízii (**T:** Áno). Koľko nervov ľudia strácajú, skutočne všetko koordinujú (**T:** Áno, stretnutia), áno. A keď to ukazujú, my to využívame... Namiesto toho, aby sme si pozreli, ako sa ľudia snažili, my vstávame a riešime svoje problémy medzi filmami a podobne. Je to tak?

T: Áno. Alebo stláčame tlačidlo „Preskočiť reklamu“. (**IM:** Samozrejme, alebo jednoducho preskočiť...) A mimochodom, vo vnútri to ľudia tiež chápu, pretože každý chápe, že oni vytvárajú produkt, ktorý v skutočnosti nikto nepotrebuje, že v skutočnosti organizujú reklamnú kampaň, ktorá...

IM: No prečo to nikto nepotrebuje? Pretože reklama – to je hybná sila obchodu. Tí, ktorí si objednávajú reklamu, ak reklamu neurobia, tak jednoznačne utrpia straty a dosť vážne, preto platia poriadne veľa peňazí. Jednoduchý príklad, Red Bull Stratos, však, keď to urobili... Veď ľudia zaplatili za túto reklamu, len táto spoločnosť, v priemere okolo 40 miliónov (podľa rôznych zdrojov od 30 do 50 miliónov a podobne). A v čom je podstata? Človek vzlietne do stratosféry v balóne a vyskočí odtiaľ. Nuž taký zoskok, skáče s padákom s veľkým zdržaním. To priťahlo pozornosť miliónov ľudí súčasne (**T:** Áno), boli prekonané všetky rekordy sledovanosti v priamom prenose. Je to tak?

T: Teda priamy prenos sledovalo asi okolo 9 miliónov ľudí. (**IM:** Áno). Teda je to viac, ako sledovalo Olympijské hry v

priamych prenosoch... ako pristátie.

IM: Samozrejme. Ale predtým uskutočnili kolosálnu reklamnú kampaň tejto udalosti - preto je to také drahé. Pracovali na tom tisíce ľudí, ktorí prepočítavali, ako to podať, ako nás zaujať, aby sme si to pozreli v priamom prenose. A nenápadne nám to Red Bull vnútil. Ale zarobili na tom?

T: Zarobili. Zdá sa, že návratnosť je prakticky veľmi veľká, pretože skutočne zarobili stovky miliónov. A bola tam taká zaujímavá štatistika, že v podstate počas prvého polroka, keď viedli reklamnú kampaň s použitím záberov z tohto zoskoku, bol tam výrazný nárast zisku: o 7% a potom počas roka o 3% prekonal rekord z predchádzajúceho roku.

IM: No tak vidíš. To znamená že reálne o 3%, ako hovoríš, prekonal rekord z predchádzajúceho roka. A hovoríš, že „nikto to nepotrebuje“. Ale potrebuje. Aj napriek tomu, že to sledujeme len občas.

T: Nech by to akokoľvek maskovali vedeckou misiou, i tak je to veľmi dôležitá reklamná kampaň. (**IM:** Dôležitá reklama, samozrejme). Veď všetky televízne kanály... asi 80 televíznych kanálov v 50 štátoch sveta chcelo vysielajú túto udalosť (**IM:** Samozrejme), natoľko... Áno, všetci ľudia...

IM: A teraz si spomeňte, ako Elon Musk vypustil svoju „Teslu“, však, automobil „Tesla“ do vesmíru. Ako vzlietol, fotografie všetko, veď to je... Koho to nezaujalo? Všetkých to zaujímalo. Zvýšilo to predajnosť „Tesly“? Zvýšilo, pritiahlo to pozornosť. Veď v čom je celý zmysel? Pritiahnuť

pozornosť. A tu vyvstáva úplne iná otázka. Toto sú reklamy, ktoré môžeme odmietnuť. Nemusíme ich pozeráť, môžeme ich pozeráť. No, ale takéto programy, ktoré sú reklamné, však, ako tie so skokom padákom a s vypustením vozidla do vesmíru, tie sú zaujímavé, tie priťahujú pozornosť. Tie sú, samozrejme, výhodné pre tých, ktorí si túto reklamu objednávajú, ale sú aj zaujímavé. Ale existuje reklama, ktorú nemožno odmietnuť. A v tejto súvislosti by som chcel trochu porozprávať o projekte, ktorý bol realizovaný (presnejšie experiment, nie je to celkom projekt). Teda projekt „Pyramída“, už sa tam uskutočnilo niekoľko experimentov a všetky sú dostatočne ukážkové a úspešné. Len pripomeniem pre tých našich divákov, ktorí nie sú v obraze. Uskutočnili sa experimenty s prenosom myšlienky na diaľku: prenášal sa obraz. A tento obraz zaznamenali tisíce ľudí na celom svete, bez ohľadu na ich polohu, a celkom úspešne - boli zaznamenané veľmi významné výsledky. Potom vyšla relácia... robili sme ju práve o tom (T: „MYŠLIENKA JE MATERIÁLNA“), že myšlienka je materiálna, však. A tak sa priatelia, dobrovoľníci, rozhodli, že to všetko spoja a pozrú sa, nakoľko je to efektívne. No vďaka Bohu, že nezačali vysielat' obraz ale použili senzorický prenos informácií. A stručne povedané, jeho podstata spočívala v tom, že tí, ktorí sa chceli zúčastniť na tomto experimente (pravdaže, boli to dobrovoľníci, samozrejme, to boli výlučne účastníci hnutia), museli splniť jednoduché pravidlo: hneď po prebudení vypíť pol pohára alebo pohár vody. Prečo? Aby sa na nich operátor dokázal naladiť. A operátor v tomto prípade preniesol (ako

už vieme) pocit smädu, teda sprostredkoval pocit smädu. Práve tento pocit sa prenášal, ktorý sa, samozrejme, žiada zahnať (T: ...za každú cenu) vypitím vodičky. Samozrejme. No, tu je to širšie spektrum. Prečo? Pretože sa neprenášal obraz vody, a uhasiť smäd môžeme aj džúsom, prepácte, aj pomarančom, alebo vypitím mlieka, čaju, kávy. Ale zmyslom bol smäd, to je to, čo operátor skutočne sprostredkoval, hoci napísal - „voda“ ...pocit smädu, voda. No, to bol jeho asociatívny... Odovzdával však pocit smädu a obraz ako taký sa neprenášal. A napriek tomu, podľa môjho názoru, 71,4%... (V: Áno). Zúčastnilo sa ho jeden a pol tisíc ľudí (o niečo viac ako jeden a pol tisíc ľudí). A potom následne, ako priatelia hovorili, v komentároch, keď vyšiel film, veľa ľudí potvrdilo, že to cítili, ale nedokázali to diferencovať: „Vari je to skutočne také jednoduché?“ a podobne. No a v skutočnosti, zdá sa, že do experimentu sa zapojilo oveľa viac ľudí, len niekto nestihol napísať, niekto bol lenivý, no ako vždy.

*ALLATRA TV UVÁDZA VEDECKO VÝSKUMNÝ PROJEKT
PYRAMÍDA. NEVEREJNÝ EXPERIMENT PYRAMÍDA.
NOVÉ MOŽNOSTI REKLAMY.*

U: Takže zistíme, či môže človek, ktorý má určité zručnosti, za určitých podmienok, vnútiť nejaké želanie iným ľuďom. Cieľom tohto experimentu nie je len pokus o objasnenie možnosti vyvolať u človeka neodolateľnú túžbu, ale najmä to, či sa môže ľudstvo stretnúť s novým druhom nanucujúcej reklamy, ktorú človek nedokáže odmietnuť.

O TÝŽDEŇ NESKÔR.

U: Ako vidíte, všetko sa podarilo. Výsledky experimentu sú pomerne vysoké. (71,4% - potreba napiť sa 28,6% - iné, slané, štiplavé, sladké). Chceli by sme tiež poznamenať, že práca operátora bola sťažená skutočnosťou, že operátor pracoval bez vloženia konkrétného obrazu, a len sprostredkoval fyzické pocity. A napriek tomu boli výsledky dosť vysoké. Pokiaľ ide o budúcnosť reklamy, vyvodte si vlastné závery. A ešte raz ďakujem všetkým, ktorí sa zúčastnili tohto experimentu. Všetko dobré.

CELÚ VERZIU EXPERIMENTU SLEDUJTE NA AL-LATRA.TV

IM: V skutočnosti experiment prebehol s ohromným výsledkom. A teraz si predstavme jednoduchý príklad: ak operátor vysielal nielen pocit smädu, ale on chce napríklad vypíť Red Bull a napája sa na tých ľudí ktorí napríklad nielenže ráno pijú vodu (málo kto pije) ale mnohí ľudia jednoducho vstanú, čistia si zuby, alebo sa umývajú či sprchujú. A vzhľadom na to (trochu sa vrátim), že samotný experiment sa prevádzal s oddialeným účinkom, teda po časovom úseku niekoľkých dní. Čo to teda znamená? Oddialený efekt v čase. Samotný experiment sa podľa môjho názoru prevádzal v stredu, však? (**V:** Áno.) Teda, práve vtedy operátor odovzdával túto správu zmyslového vnímania, ale orientovaná bola na nedeľu, na jeden deň - na nedeľu. A ten bol obmedzený do ôsmej večer, pokiaľ si spomínam, pretože som sa

toho zúčastnil ako radový účastník, ráno som sa napil, takže som sa zapojil do experimentu a tiež som pil vodu celý deň, rovnako ako mnohí naši, ktorí sa na tom zúčastnili. A teraz sa vrátíme, áno, operátor vopred... a on dokáže vysielat tieto svoje pocity, túto túžbu uhasiť smäď. No uhasiť smäď Red Bullom alebo napríklad Coca-Colou. Čo sa stane? Keď prijímame nielen pocit smädu, ale v podstate aj neodolateľnú túžbu (ona je nenápadná, neuvidíte ju okamžite, pretože je to vaša túžba, pochádza z vášho vedomia) a človek sa chce napiť Coca-Coly, čo sa stane?

T: Nájde ju za každú cenu... (**IM:** Samozrejme) Áno, zmizne z regálov.

IM: A ako sa dá napojiť? Jednoducho. Všetci ráno robíme niečo ako prvé, keď sa prebudíme, a týchto činností nie je tak veľa. Málokto, keď sa prebudí, začne okamžite robiť kliky, alebo bežať k hrazde. Je tak? (**V:** Samozrejme). Áno. Teda sú aj fyziologické potreby, a sú aj zvyky. Sú jeden-dva-tri a dosť. A na tom všetkom môžu zapracovať operátori „jeden-dva-tri a dosť“. To znamená, že to je množstvo ľudí, ktorí sa napoja, a ktorí, prepáčte, budú v konečnom dôsledku vytvárať deficit Coca-Coly alebo Red Bullu. Tu je jednoduchý príklad. A môže to pretrvávať dosť dlho.

T: Je to na nejaký konkrétny časový úsek: tak na deň, dva, alebo kým sa človek úplne neutíši, teda kým si nesplní toto želanie?

IM: Nie. Prečo? Táto reklama je založená na nových

fyzikálnych princípov, a môže účinkovať dosť dlho. Ak... no, záleží na tom, aká reklama. Opäť, ak sa to týka kusového tovaru... Tak na príklad: človek si chce zájsť do McDonald's, áno? Teda je to všeobecne známe svetové... a prakticky na celom svete je dostupný, tento McDonald's. Dostal chuť napríklad na nejaký ten hamburger, s tými ich hranolkami, a vzniká u neho tento pocit. A bude tam chodiť dosť často. To znamená, že je to potreba, návyk, je to snaha uspokojiť toto želanie, aby zhltol akési... práve takéto jedlo, ktorého obraz má. Bude akoby cítiť chuť, bude cítiť vôňu, ktorá ho bude prenasledovať. A tak prišiel, zjedol to a je mu dobre. Za deň, za dva príde znova, alebo aj každý deň. To znamená, že je to návyk, ktorý môže byť vsugerovaný, ako aj celé utváranie toho návyku. A je to dosť ľahké. Alebo, napríklad, človek fajčí - vezmeme si reklamu na cigarety, dobre? Teraz prebieha boj s fajčením, všetci maľujú strašiakov. No nijakí strašiaci človeka neodradia, keď fajčí. Ak si ráno zapáli cigaretu, napríklad, tak sa operátor ľahko môže naladiť na toho fajčiara a donúti ho kúpiť si cigarety určitej značky. To znamená, že od ostatných bude fajčiar kašľať, ale fajčiť sa mu chce. A tak môže prejsť na určitú značku, lebo už ju má v hlave. Napríklad, fajčil rôzne cigarety, alebo inú značku, ale teraz dostal chuť na Marlboro (známe po celom svete). A tak až do smrti bude fajčiť iba tieto cigarety. Bude mu príjemne, ľahko a dobre fajčiť práve tie. To sa dá ľahko spraviť, keď sa vychádza z týchto možností. V podstate mnohí priatelia sa po vykonaní tohto pokusu nadchli, lebo sa dosiahol skutočne kolosálny výsledok: z 1500 ľudí to nebolo 50%, ale,

prepáčte, bolo to 71,4%. V podstate, povedal by som, že je to oveľa viac ľudí, len chýba štatistika. Samozrejme, bolo by zaujímavé a skvelé vykonať experiment tak, ako mnohí hovorili, s niečím iným, alebo podobne. No bolo by z hľadiska vedy a poznania jednoducho ohromné, keby sa vykonal taký pokus s nejakou veľkou spoločnosťou – ako McDonald's, Red Bull, Coca-Cola, to, čo sme hovorili. Ale to sa nesmie robiť. To už je konzumné, to už je hra. Nuž, ako vedecký pokus – áno, ale v žiadnom prípade nie v realite. Prečo? Lebo mňa tento výsledok dosť znepokojil, poviem pravdu. Prečo? Pretože reklamu, ktorá príde práve takýmto spôsobom, bude mať človek v hlave, ten obraz bude mať človek v hlave ako svoje vlastné želanie. A on nemôže vstať, ujsť, vzdialiť sa alebo podobne. Je to vtieravé želanie, ale je absolútne prirodzené. Niektorí, ktorí sa tohto zúčastnili, hovorili o tom, že nič nepocítili, nič nepochopili, a nič sa s nimi nestalo. Prečo? Lebo vedomie očakáva niečo také: „nechcem to, sedím, a ono sa mi vnucuje“. Nuž, viete, ako keby...

T: Kdesi na horizonte (**IM:** Áno) prichádza myšlienka. (**IM:** Áno, áno.)

IM: Nuž, samozrejme, sú takí ľudia, ktorí sa aj predtým zúčastnili na experimentoch s „Pyramídou“, a tiež tvrdili: „nie, mne neprichádzali žiadne čísla, nemyslel som na to“. Nuž... keď sa zúčastníš pokusu a vieš, že tam bude nejaké číslo, a ty si o tom nepremýšľal, a nič ti do hlavy neprišlo, znamená to, že vedomie vôbec nemuselo pracovať. A tu človek vie, že tam bude práve niečo posielané (štiplavé, slané, nuž také

čosi, týkajúce sa jedla, vrátane piť – nepiť), a vedomie môže zamieňať, ale nemôže sa nezúčastňovať. Ale zato môže skrývať, tzn. maskovať. Čo znamená maskovať? Človek začne používať podstatne viac vody. A celý zmysel spočíva v čom? Že človek začne používať viac tekutín, ako zvyčajne. Prečo? Pocit smädu. Nie vždy si to všetko všímame. To znamená, že sa chováme ako zvyčajne, prejdeme cez kuchyňu, vypijeme pohárik vody, alebo namiesto jednej šálky čaju vypijeme za deň dve-tri... nuž tak – to je normálne, a nenápadné. No nič zvláštne sa nestalo. A prečo? Pretože vedomie čaká niečo nezvyčajné. Tak nás to naučili filmy a všetko ostatné, že, ak sa dejú zázraky, majú sa diať nejakým takým fantastickým spôsobom, však? „Tak, ak je to zázrak, tak sa teraz musí objaviť opička priamo na stole, tak vtedy to bude zázrak, však, vtedy to bude pôsobiť. A ak sa, prepáčte, neviem v hlave zbaviť chrovej smejúcej sa opice, tak... to nie je zázrak – nuž v hlave... no, mohol som porozmýšľať o opici.“ A ak si na ňu dovedy vôbec nemyslel, ak si sa zaoberal niečím serióznym, tak potom ti v hlave bude pobehovať opica celý deň, nuž... a to nie je zázrak. Tak práve tento pokus bol zameraný na to, že tieto opice je možné posielat, kamkoľvek a komukkoľvek. A zbaviť sa ich je veľmi ťažké. „A je možná ochrana?“- hovoria. Nuž, je možná, samozrejme, áno. No vtedy, keď človek ovláda metodiku kontroly svojho vedomia, a keď dáva svoju pozornosť tam, kam ju treba dávať, a nie je manipulovaný vedomím, nuž, tak vtedy pre tohto človeka, prepáčte, ako aj hocijaké tretie sily, tak aj tieto reklamy budú to isté – pôjdu do spamu, a to je všetko. Prečo? Lebo

má dobrý antivírus. A existuje teraz na svete veľa takýchto ľudí? Jednotlivci, ktorí skutočne môžu kontrolovať pôsobenie tretích síl na svoje vedomie. A tak sme spravidla všetci podrobení pôsobeniu vedomia, lákadiel, osobitne takých, ktoré sa už prejavujú na fyzickej úrovni, ako sme hovorili, však? Nuž zachcelo sa... si najedený, ale tebe sa chce uspokojiť čo? Tie svoje chuťové receptory, lebo to chce vedomie. (T: Mení sa celá...) A ty nielenže chceš, ale chceš práve hamburger z McDonald's, práve taký s hranolkami alebo niečím podobným. Ty... cítiš vôňu, chuť, farbu, všetko – to sa vnučuje obrázok. Nechápeš, prečo to chceš. No usúdiš, že si tam dávno nebol, alebo, naopak, že si tam bol nedávno, videl to, ak si jedol iné, videl si to, ale neokúsil. Sú to obrázky v hlave, ale sú to aktívne obrázky, ktoré vyvolávajú zodpovedajúce chemické reakcie v organizme. A v tom je problém. V podstate je toto veľmi desivé. V dobrom, možno povedať tak, že raz priatelia realizovali tento experiment, áno, a ak on vznikol vo vnútri hnutia...

V: Znamená to, že niekto na to tiež myslel, a niekto už v tomto smere asi pracuje.

IM: Samozrejme. Nestáva sa, aby sa jedna myšlienka zrodila v skupine ľudí na jednej strane zemegule, a aby na druhej nebola taká istá aktivita, veď to poznáme. Ak niekde niekto o niečom veľmi silne rozmýšľa, tak podľa zákona odrazu sú ešte aj iní, ktorí tiež myslia na to isté (jednotné energeticko-informačné pole). V každom prípade budú tí, ktorí s tým tiež pracujú. Daj Boh, aby nedošli k takým istým výsledkom. Ale

zasa, je to iba technický problém. Veď tu...

V: Samozrejme. Ale kto o tom môže vedieť?

IM: Samozrejme. Veď tu sme nemali žiadne super prístroje. Áno, „Pyramída“ – to je stroj, ale ten iba zosilňuje potenciál. Táto „Pyramída“, ona to určitým spôsobom zosilňuje. Ale je možné vypracovať aj iné metódy. A takýchto rôznych metód bolo plno, pokiaľ vieme, však, po celom svete. No teraz sa zmienime o práci tajných služieb, ktoré sa zaoberali s tými slippermi, s tými extrasenzorikmi, ktoré rozvíjali ich schopnosti, vypracovávali rôzne technológie. Ale to nie je tajomstvo. Všetky štáty sveta sa tým prakticky pohrávali a zapodievali. Prečo? Lebo je zaujímavé dozvedieť sa, čo si myslí tvoj partner, alebo podobne, však, alebo ako vplývať na niekoho druhého. Preto to nebolo možné neštudovať, študovalo sa to a zaoberali sa tým celé inštitúty, a dlhodobo. (**V:** A robia to ďalej). Samozrejme, že pokračujú, a budú pokračovať ďalej. A zmyslom toho je, že keď niekto toto rozpracuje a zavedie toto všetko, prepáčte, tak to už nebude biznis, to už bude... nuž... to už nebude ani manipulácia, ale to už bude diktatúra (**V:** Diktatúra), to už pôjde o diktatúru trhu v doslovnom slova zmysle. Ten, kto bude môcť zaplatiť za takú reklamu, ten, kto si ju bude môcť dovoliť, tak tomu biznis pôjde, a ostatným – nepôjde. Prečo som uviedol ten elementárny príklad o cigaretách? Pretože ľudí je možné prinútiť fajčiť práve jednu značku cigariet, nech by iná mala akúkoľvek reklamu. Aká reklama s tým môže súperiť? Keď máš v hlave, keď chceš fajčiť, a navyše máš aj fyzickú potrebu fajčiť,

organizmus potrebuje nikotín, ale práve tejto značky a žiadnej inej. Každá druhá ti bude spôsobovať kašeľ, a podobne, iné cigarety budú mať pre teba nepríjemnú chuť, ale tieto budú dobré. Čo robiť?

T: Človek nerozpozná, však, že je to jeho vlastná potreba. (**IM:** Samozrejme).

IM: Prirodzene, človek to prijíma ako svoje, a v tom je problém. Samozrejme, predložiť toto všetko na medzinárodné posúdenie, však? Nuž, je to možné, pravdaže, hnutie je na celom svete, je možné vyzdvihnúť problém, predniesť to v takých organizáciách ako OSN, pokúsiť sa dosiahnuť zákaz... A zakázať majú čo? Jednoduchá otázka.

V: A ako, ako to odhaliť?

Va: Nemyslieť?

IM: Zakázať čo? Nemyslieť? Alebo zakázať vytváranie takého...? A ako to rozpoznať? Jednoduchá otázka. Ako to zmerať, akým prístrojom: je... prebieha vplyv? A kto sa tým zaoberá?

V: A ešte s odkladom, tak ako sme aj my robili pokus s odkladom. A ako to vôbec zistiť (**IM:** Samozrejme), ak pôsobenie bolo 20 minút? Ako to zistiť ešte ten deň? A ako za niekoľko dní?

IM: Nuž áno, potom sa môže spraviť štatistika, že ľudia po čomsi zatúžili, však? Že ľudia začali kupovať túto značku cigariet, napríklad. Alebo, vrátime sa k Red Bull: ľudia začali

nakupovať Red Bull. A ak pôjde, prepáčte, o kombináciu? Tu je jednoduchý príklad. Spoločnosť Red Bull (nevravím, že je zlá, to v žiadnom prípade, je to iba príklad, priatelia moji) robí zase to, čo s tým zoskokom (T: Stratos...), áno, zo stratosféry, robí takúto kampaň... taký reklamný rozruch okolo toho a podobne. Ale percentá stúpnu nie na 7%, ale, prepáčte, stúpnu na 70%. Ako im vzniesť výhradu, že tak stúpili? Povedia: „Prepáčte, to náš marketing zapracoval“. Ako ich je možné obviňovať? Z toho, že mnohí po tom zatúžili? Zatúžili, lebo to uvideli. A tu je možné všetko ospravedlniť akýmsi asociatívnym vnímaním: uvideli, ako človek skáče – tiež chcú skočiť, chcú byť hrdinami, veď „Red Bull dáva krídla“ a tak podobne. No je to tak?

T: Áno, je to vedecký experiment. Ale čo je tu vedecké, však?

IM: Dokázať to, sa mi zdá veľmi zložité.

Va: Úplne nereálne dokázať.

IM: Samozrejme, a v tom je aj nebezpečenstvo. A to, čoho sme sa dotkli, samozrejme - mnohí povedia: „Nuž, prečo ste vtedy rozvírili túto tému?“ Nuž, priatelia moji, ona by sa v každom prípade rozvírila, ak nie nami, tak niekým iným. Ak túto priatelia (a to pritom z rôznych krajín začali o tom hovoriť, začal okolo toho pohyb: „A prečo by sme to nevykonali?“), nuž tak sme sa dali do kopy a vykonali to, a uvideli sme výsledok. Mnohých, ako hovorím, to nadchlo, potešili sa, ale mne z toho ostalo tak trochu smutno, pretože je to ešte ďalší z nástrojov, ktoré je možné zasa použiť na našu

manipuláciu, ako sa vraví, ako s pokusnými králikmi. Je to to isté, ako keby sme otvorili našu peňaženku, a bude do nej chodiť každý, kto bude chcieť. Kto má také možnosti, ten tam aj polezie. Nuž, nie je to tak? (**V:** Samozrejme.) A teraz si predstavme... Dobré, fajn, teraz sme sa dotkli témy Red Bull, McDonald's v princípe si to každý môže viac menej dovoliť, prakticky každý. A teraz si predstavme toto: podobným spôsobom sa rozhodne spraviť reklamu spoločnosť, vyrábajúca Rolls-Royce. A my získavame, povedzme, taký postoj, a nám sa zdá, že žiť budeme môcť, len keď bude cieľom nášho života práve vlastníctvo automobilu Rolls-Royce. Ak nebudeme mať tento automobil... A prepáňte, je to známa spoločnosť. Kto ho nevidel všade v televízii? A že „toto je naše veľké želanie“, „toto je zmysel našej existencie“. Či to nie je tak? To sa ľahko stáva.

T: To je strašné, vnucovať ľuďom zmysel života, však...

IM: Samozrejme. „A ak nejazdím na Rolls-Royce, znamená to, že nie som človek, život prešiel pomimo mňa“. K čomu to povedie? Hovorím iba, že k okamžitému nárastu úverov, lebo ľudia po celom svete si začnú brať úvery (**V:** Samozrejme), a kupovať Rolls-Royce. Ďalej to prerastie do toho, že ľudia začnú predávať všetko, čo sa dá, len aby si kúpili Rolls-Royce. Je to tak? Po tretie, rýchlo sa zvýši zločinnosť (**T:** Zvýši...), lebo človek nevie odolať túžbe kúpiť si Rolls-Royce, ináč bude deprimovaný. (**Va:** Alebo si ho zoberie). Alebo prosto ho niekomu zoberie. (**Va:** Áno). Teda rýchly nárast zločinnosti. A ešte: A ak si človek nebude môcť

dovoliť spraviť ani jedno, ani druhé, ani tretie, tak bude mať čo? Depresie, neurózy a mnoho ďalšieho. Teda bude vyradený zo života – sám sa odpíše. Veď to je ľahké. (**T:** Áno) A to sú banálne veci, my narážame na rozvoj reklamy, teraz sme to ukázali – je to jedna z možných etáp rozvoja reklamy. A nevravím, že je to najefektívnejšie v rozvoji reklamy, je to iba... Ale prečo? Je to technicky zložité. Riešiteľné, ale zložité. Opäť, treba operátora s určitou prípravou. Ale prepáčte, náš operátor je tiež obyčajný človek, ktorý má určité zručnosti, ktoré si jednoducho rozvíjal na to, aby sa mohol zúčastňovať na určitých experimentoch v určitých programoch. Ale podobné programy tu už boli, a pracovali na tom celé inštitúty, aj stále pracujú.

V: A stále budú, aj ľudia ostali tí istí.

IM: A kam by sa podeli?

V: A niekto teraz... Nevieme, kto sa kde nachádza. (**IM:** Samozrejme) A mnohí išli do komerčných štruktúr, a mnohí kam sa im zachcelo. (**IM:** Samozrejme) Veď sú to ľudia.

IM: A biznis je biznis. Biznis nestojí na mieste. A berúc do úvahy rozvoj spotrebiteľského formátu, ktorý teraz povedzme, dominuje v spoločnosti, a celá spoločnosť podľa neho žije, tak skutočne, tí ľudia, ktorí majú hoci len nejaké znalosti, schopnosti, budú sa usilovať o čo? O využitie týchto technológií, svojich znalostí (**V:** Samozrejme) a o ich rozvoj. Preto sa v každom prípade, skôr alebo neskôr, s týmto javom stretneme. A tu je to už dosť vážne.

T: Marketingoví experti práve hľadajú, chápu, že vzbudiť proste záujem o tovar môžu, tovar sa môže ľuďom zapáčiť. Ale najzložitejšie je pre nich (**IM:** ...prinútiť ich) – to je posledná etapa – priviesť ich ku kúpe (**IM:** Samozrejme). Teda človek môže v ľubovoľnom momente... Tak to, čo tu dnes je, áno, teda tovar sa zapáčil, áno, super, človek zatúžil, a tu a teraz to funguje. Ale priviesť ho do obchodu, aby nakúpil, zatiaľ nemôžu, tzn. je to taká dosť zložitá etapa.

IM: Privedú, môžu. Prečo by nemohli? Veď teraz sme to s tebou preberali – opäť sa vrátíme k Red Bull. Obrat vzrástol predsa o 7% - to je dosť veľa. Znamená to, že prinútili, znamená to, že išli. (**T:** Podarilo sa, áno.) Nuž je jasné, že to všetko je marketing (**T:** Dočasné, však): človek ide pre niečo do obchodu, vidí tento Red Bull, a spomína si. To je práca vedomia, ktorá nás núti vziať jedno alebo druhé, však? No to sa už deje. Chápeme, že problém s Rolls-Royce – to už je niečo celkom iné. Rolls-Royce – to je Rolls-Royce, tu nezájdeš len tak do supermarketu a nekúpiš ho. Ešte som zabudol povedať: veď aká je to záťaž pre danú spoločnosť. Nuž predstavte si: po celom svete začínajú všetci kupovať Rolls-Royce. Nuž, to nie je v McDonald's robiť hamburgery pre všetkých, to je zložité. (**V:** Deficit.) Samozrejme, žartujem. Vyriešia to, Čína pomôže.

Va: A ešte tento jav funguje nie iba v reklame, ale aj v kultúre, všeobecne v civilizácii. Je možné vysielat' vo všeobecnosti akékoľvek želanie (**IM:** Samozrejme, akékoľvek). Tak toto je moc nad mocou.

IM: Ale kde, myslím, že to práve nie je iba moc nad mocou, ale je to to, čo je možné uplatniť ako nástroj moci, a súhlasím s tebou. Veď si zoberme hoci aj šoubiznis, však?(**Va:** Áno, veď tam...) Ako ľahko je možné spopularizovať človeka.

Va: Všetko sa dá spopularizovať. Teraz existuje veľa takých technológií, ktoré, samozrejme, nie sú až také správne, ale sú to jednoducho technológie, ktoré, povedzme... Najprv sa spustia fámy, potom klebety, potom jeden, druhý niečo povie, tretí, je to taký, akoby neviditeľný marketing, tzn. stále sa to zdokonaľuje...

IM: Mimoriadne efektívne je čierne PR (Public Relation) – je to negatívna reklama, však, kedy vznikajú škandály, na človeka hádžu špinu (**Va:** Samozrejme, škandály, áno, áno). Priatelia moji, ale viete, že na popularizáciu je práve čierne PR jedným z najefektívnejších. Prečo? Lebo keď emocionálne negatívne niekoho vnímame, tak si to zapamätáme. A potom stačí ukázať raz, dvakrát nejakého speváka, napríklad, však, alebo politika, je to jedno, a stane sa populárnym. Najprv, keď vidíme o ňom niečo záporné – vzbudzuje to v nás čo? Neúctu (**T:** Nuž, áno). A to nám dáva nad ním pocit prevahy: „Veď on je taký darebák, a my sme takí dobrí“. Potom to vzbudí smiech. A potom...

Va: ...niekoľko ráz si chceme preveriť, aký je, nakoľko sa mení – a začína sa sériový predaj.

IM: Samozrejme. A my ho začneme pozorovať (**Va:** Áno), či chceme, či nie. A v konečnom dôsledku počúvame jeho

hudbu, alebo sledujeme jeho vystúpenia, a doslova sme k nemu pripútaní. Len si predstavte, ak celý čas všetci človeka chvália, prestane vzbudzovať záujem. Ale keď vznikajú škandály, škriepky... Veď prečo niektorí speváci vytvárajú nerovné manželstvá, akési spory, škandály? Je potrebná seriálovosť, je potrebné prežívať to. Alebo na politika nahádzu nejakú špinu, napríklad, také čosi nepravdepodobné, absurdné. Nuž, nebudem ich menovať, ale sú politici, na ktorých nahádzali takúto špinu, ale napriek tomu sú dostatočne populárni a budú populárni aj ďalej. Prečo? Lebo vzbudzujú v spoločnosti záujem. Toto čierne PR nás núti hrať v tomto seriáli, a hlavným hrdinom je buď herec, alebo politik. Či to nie je tak?

Va: Hlavným hrdinom je vedomie v hlavách nás všetkých.

IM: Samozrejme, samozrejme, a hlavným hercom je tiež naše vedomie.

Va: Aj herec, aj hrdina, aj objednávateľ, aj spotrebiteľ.)

IM: Absolútne správne, to sa nedá poprieť. Ale aj tak, ako to prebieha napríklad v šoubiznise, však? Keď toho človeka nikto nepozná, a zrazu sa stane...

Va: Náhle sa stane známym (**IM:** Samozrejme). Napríklad, ktosi nie veľmi dobrý, môže to byť hocičo, akékoľvek odlišenie – to sa propaguje. Čím je to viac do neba volajúce, tým viac to priťahuje pozornosť. A potom opäť: „Však on nie je až taký zlý“. A potom ide sériový predaj, koniec, už zapa-dol...

IM: A ďalej cesta nevedie. Nie, nuž, tu práve, ak sa stane takým, ako všetci: obyčajným dobrým človekom...

T: Už nevzbudzuje žiadne emócie.

IM: Nevzbudzuje žiadne emócie, no, je nezaujímavý. Na dobrej emócií sa dlho nepovezieš. Preto, ak bude dobre spievať, však, bude príjemné ho počúvať, tak ho budeme počúvať. Ale ak sa to nebude podporovať čímisi...

Va: ...ešte škandalom, novým škandalom, a podobne, - všetko sa vytratí.

IM: Samozrejme. Nuž, teraz sme zabrdli práve do tvojej oblasti – to je hudba, šoubiznis a podobne. A samotná hudba? Alebo, povedzme, zoberme si toho interpretu – je to jedno. A tu je to opäť zaujímavé. Teraz sme ho posudzovali ako osobu, však: priťahuje pozornosť (**T:** ...ľudí) vďaka čiernemu PR, a tak ďalej, a tak podobne. Teda núti strachovať sa kvôli nemu. Ale ak interpretuje, ako sa hovorí, hity, ktoré sa stanú... A čo je to hit?

V: Opakovanie.

Va: Hit – to je formula, je predovšetkým formula...

IM: Obyčajná matematika a fyzika.

Va: Áno, áno, matematika a fyzika. Tak o čo tu... a nestačí, a ešte sú banálne jednoduché – dvojité záznamy, napríklad. Je známa interpretka, ktorú všetci na Ukrajine poznajú. Raz som si zobral zvukový podklad bez hlasu, a tam pod hlasom

sú podsunuté akési démonické zvuky: reálne to počuješ bez nich, ale je to akosi strašné. A ako to ľudia počujú...? Ja by som si to nevšimol, keby som si nebol nahral ten zvukový podklad bez hlasu. (**T:** Vklady) Vložené záznamy (**IM:** A ešte ako), sú to obyčajné vložené záznamy, a aj vo videách to je.

IM: Poďme si zobrať celosvetových... Tak ty si konkrétne zobral veľmi známeho speváka jedného štátu. Ale vďaka tomu, že si zvukový režisér (len to ľuďom vysvetlím, tým, čo ňa nepoznajú), a na tých svojich prístrojoch a zariadeniach si to mohol rozložiť, však... (**Va:** Áno, zbadať to) ...a zbadať to. No, prepáč, ja ako spotrebiteľ si zapnem rádio a idem autom, niekto tam spieva, a ja som, povedzme, obeťou určitej technológie? A potom buď celý deň spievam, alebo mám tomu zodpovedajúcu náladu, alebo niečo podobné.

Va: Alebo sa ti zachce kúpiť si ten album, no veď zasa je to o peniazoch.

IM: Samozrejme, chce sa mi ho ešte raz počuť v rádiu. Môžem zavolať, objednať si – aj to je už...

Va: Alebo ešte horšie, človeku sa navodí určitý stav, napríklad depresia (**IM:** Samozrejme). Veď sa pozrite, akí umelci sa teraz presadzujú? Ktorí navodzujú depresiu, ktorí parazitujú na negatívnych emóciách: na konzume, na hypersexualite, zasa na... (**IM:** Emócií). Emócií, áno.

T: Teda rezonujú s tým (**IM:** Samozrejme), čo v človeku práve dominuje, však (**IM:** Samozrejme), to dominuje v

spoločnosti.

IM: Takým spôsobom sa lepšie spojí so stavom človeka samotného (**T:** Zosilňuje tú vlnu) a človek to ľahšie prijme. To sú opäť marketingové postupy, zasa tá istá reklama, priatelia moji. Tak teraz sme začali rozprávať o celosvetovo známych interpretoch. A keď rozložíme ich hudbu, či tam nič také nie je?

Va: A je tam toho všetkého maximálne množstvo. (**IM:** Samozrejme). Áno.

IM: T.j. tie skryté technológie (**Va:** Skryté technológie, áno). Ale o ktorých málokto vie. Opäť, ako je skomponovaná ich hudba, rozostup slov, páuz, a podobne – to je všetko matematika, ktorá sa zhoduje s prácou, s rytmom mozgu (**Va:** Srdce), rytmom srdca a mnohým ďalším. (**Va:** Nuž, áno). Je to tak? (**Va:** Áno.) Plus všeobecný stav, ktorý máme, či depresívny alebo nedeprasívny tiež sú to naše emocionálne stavy (**T:** Vrýva sa). Všade musí byť odozva, takzvaná rezonancia. Ak ten umelec nedosiahne rezonanciu so svojim poslucháčom, tak to znamená, že poslucháč nie je jeho, ale niekoho iného. A celý zmysel je v tom – ako práve vojsť do tej rezonancie. Odtiaľ sa aj berú určité rytmy, zadávajú sa určité tóny, no a mnoho ďalšieho. Slová sú druhotné, samotná téma piesne, no, verš, ktorý číta, je druhotný. Odtiaľ máme hity s takými hlúposťami, ako ten „tvoje oči majú 3 karáty“, však? Nuž, 3 karáty – to je... (**V:** „kmitaj mihalnicami a vzlietaj“) 3 karáty – to je také... Veď tu je takmer 12 karátov. No

predstavte si, aké oko má 3 karáty? Jednoduchá otázka, však? (**Va:** Myšacie, však... Áno...) A my to prijímame, a zdá sa nám to „oho“... Humor.

T: Pri opakovaní, však, v hlave, keď hrá hudba (**IM:** Samozrejme). A mimochodom, marketingoví experti tiež, veľmi chcú opakovať práve ten účinok, keď sa pridáva melódia, zažerie sa do hlavy a sústavne sa to opakuje, a to isté vstúpajú aj v reklamnej kampani.

IM: Prečo sa v reklame používa hudba? (**T:** A tiež krátke slogany) Nuž, je dobre, vieš, poviem takto: chvála bohu, že v skutočnosti máme málo odborníkov, ktorí vedia to, o čom sme teraz s Vadimom hovorili. Oni o tom počuli, ale detaily nepoznajú. Povedzme, vybrať rovnaký rytmus práce nejakej časti mozgu a v akom stave, však, (**Va:** Problém) preto, aby sa získal požadovaný efekt? Chvála bohu, že je takých odborníkov málo, lebo aj banálna štandardná bežná reklama by mala na nás podstatne väčší účinok. Chápeš? A vtedy by sme už neušli, pozerali by sme viac na reklamu, ako na seriál. Pre nás by reklama bola seriálom, ak by disponovali väčšími zručnosťami. Ale chvalabohu, že to nevedia, lebo stupnica farieb...

Va: Farebná, prehĺbenie, sploštenie priestoru, ktoré pracuje trochu ako... no, inak.

IM: Samozrejme. A zvukové efekty. Však? Ak by sme zobrali tie obrazce Chladniho, napríklad. Však? (**Va:** Áno, binaurálne... binaurálne rytmy). Absolútne správne. O čom

to hovorí? Je to určitý zvuk, ktorý má svoj znak (to pre pochopenie). Je možné vytvoriť kombináciu zvukov, ktoré budeme vnímať už mimo vedomia. A tie zvuky budú do nás vchádzať a vyvolávať v nás tú emóciu, ktorá je potrebná. A s tou emóciou, ak sa doplní stupnicou farieb plus žiadaným tovarom, môžeme získať čo? Čo sa dá urobiť? Je možné doslova manipulovať návštevníkom obchodu. A oni pôjdu priamo k správne regálu a budú brať to, čo im v skutočnosti vôbec netreba, ale oni to budú kupovať a vytešení odchádzať.

Va: Pritancujú... ako za píšťalkou.

IM: Samozrejme, a to doslova. A to sú technológie, všetko sú to banálne technológie. A predstavte si reklamu na nových fyzikálnych princípoch.

T: No a okrem toho sú ešte potrebné energetické vklady. Spomenula som si na toho Åkerlunda, o ktorom sme hovorili, keď sme sa zaoberali otázkou o tvorcoch klipov v relácii „O deviatom kruhu“. Ved’ on bol práve tvorcom reklamy veľmi známych luxusných značiek, drahých luxusných značiek. A v zásade, tie vklady, ktoré tam sú, zobrazujú aj jeho svetonázor, lebo veľmi veľa sa buduje na násilí... narkotiká, alkohol, sex. A chápeš, že okrem toho, že tieto série videí od tohto človeka nie sú iba šľavnaté, však, povedzme, že okrem toho sú tam aj závažné energetické vklady.

IM: No a akože. Po prvé, závažné energetické vklady, pretože to môže robiť. Po druhé, veľmi dobre vie a orientuje sa

v tom, o čom sme teraz s Vadimom hovorili. A tie znalosti (T: Formuly), ktoré dostáva v „Deviatom kruhu“, mu umožnili stať sa tým, kým sa stal. A teraz pracuje pre najznámejšie spoločnosti (T: Áno), ktoré práve, používajúc jeho služby, do značnej miery (podčiarkujem, do značnej miery) sa stále držia nad vodou (T: Áno) a zostávajú prvé (T: Efektívnosť reklamy), bez ohľadu na to, ako to vyzerá. Veď on sám je satanista, a to otvorený (T: Áno), neskrýva to. Propaguje aj satanistické náboženstvo apod. Pracuje v zodpovedajúcom štýle. Malo by to v ľuďoch vyvolávať opačnú reakciu. Ale napriek tomu - čo vidíme? Nehľadiac na jeho svetonázor...

T: No a všeobecne je taká otázka, viete, čo však tie logá – veď to sú tiež znaky určitých spoločností? (IM: Určite, samozrejme). Nebudeme menovať tie známe logá, ale myslím, že každý človek ľahko môže vidieť, koľko znakov takých silných spoločností, povedzme známych a drahých, je so symbolikou...

IM: No pod', povedzme, nepovieme meno spoločnosti, ale dám jednoduchý príklad. Čo sa ti spája s prvotným hriechom?

T: Nuž, áno, jablko... Adam, Eva...

IM: A je to jablko iba také...?

V: Nahryznuté.

Va: Nahryznuté jablko.

T: Nahryznuté.

IM: Teda jednoduchý príklad, išiel som na to z druhej strany. A teraz, ak ukazujeme tento symbol, vytvára sa u nás znova tá istá asociácia. A s čím sa asociuje prvotný hriech? So získaním poznania alebo ešte s niečím iným? Nie, jednoducho so sexom.

Va: Podľahnúť pokušeniu (**IM:** Samozrejme), keď človek (**T:** Pokušenie) podľahne pokušeniu, vrátane sexu.

IM: Áno. Toto napomáha čomu? Určitému, hoci aj ľahkému, ale energetickému výkyvu vnútri samotného človeka, vnútri jeho organizmu (**T:** Vzostupu), To je sexuálny, áno, malý vzostup sexuálnej energie, ktorý ho stimuluje k tomu, že ak bude mať toto zariadenie práve s týmto logom, to znamená, že je cool, šťastnejší, spokojnejší. Jednoduchý príklad. A teraz...(**T:** No k danej spoločnosti vôbec sú osobité...) rozumiem, nie. Uvediem jednoduchý príklad. Vrávia... Veď samotná spoločnosť je úžasná, však? Ale otázka nie je v tom. Je v inom, poďte, dáme tam strapce hrozna – bude sa to asociovať s vínom a pod. Oveľa dlhšia reťaz asociácií – nebude to mať ten efekt. (**Va:** Nebude to fungovať). Samozrejme, je to jednoduchý príklad. (**T:** Vkladá sa to tam na priamo). Samozrejme. A takých príkladov je spústa. Veď vravím, chvála bohu za to, že tí, ako vravíš, marketingoví experti apod. nemajú o tom hlbšie znalosti.

T: Jednoducho desia aj niektoré slogany takýchto spoločností, ktoré sa zhodujú... Nuž, konkrétne spoločnosť, o ktorej sme práve hovorili (menovať ju nebudeme), veď aj jej slogan

„Rozmýšľaj inak“ sa zhodoval práve s heslom Antona La-Veya, ktorý bol v satanistickej cirkvi. A oni sa aj vážne pýtali samých seba, čo si pomyslí kupujúci v súvislosti s takou zhodou. A preto tam tiež boli aj súdne procesy, aby tie slogany odstránili (**IM:** No, skutočne, však, ale aj tu...). A predaj prvého počítača za cenu 666,66. Preto...

IM: ...666, áno, dolárov. Ale opäť, tak povedzme (opäť nebudeme menovať ani zakladateľa tej spoločnosti apod.) nuž jednoducho: a aký mal život a ako o svojom živote hovoril?

T: Aký bol osud človeka?

IM: Aký osud?

Va: Uzavrel dohodu... predal...

IM: Ale bol šťastný?

Va: Aké šťastie?

IM: Prežil život ako človek? (**Va:** Nie.) A na konci svojho života... (**T:** ...sa veľmi ľutoval...) ...,že život prebehol pomimo. Áno, vytvoril celosvetovú značku, stal sa jedným z najbohatších ľudí. A aký to malo zmysel? A stálo to zato? Jednoduchá otázka. Toto všetko je prázdne. Človek potrebuje slávu na to, aby ju, povedzme, využíval. Však? Pretože vedomie rozpráva: „Budeš uznávaný, si nad všetkými“. No možno, že to niektorých uspokojuje, povedzme tak, keď môžu vystupovať, keď ich niekde spoznali a pod. A ak je človek celý čas zavretý medzi štyrmi stenami? Ak vôbec nevidí život? Ak život prechádza mimo neho? Tak čo mu to dalo? Nič. A on

sa skutočne kajaľ na konci života (**Va:** Vo väznici, však). No to bola dobrovoľná väznica. (**Va:** Áno) A inakšie to ani nemôže byť, keď sa uzavrie zmluva s tým, s kým sa nemá uzatvárať. A my sme k tomu zaujímali stanovisko v reláciách, aj v relácii O deviatom kruhu sme o tom hovorili, koľko najpopulárnejších a najznámejších ľudí sa stretávalo s týmto javom, a v závere boli, povedzme tak, úplne rozčarovaní, ale vrátiť to naspäť - tu už nič nezmeniš. Takto sú rozčarovaní v tomto živote, ale čo bude ďalej? No toto nie je téma dnešného rozhovoru.

T: Dokonca, aj keď hovoríme práve o efektívnosti reklamy, veď existuje konkrétna schéma, povedzme, toho, ako ona pracuje. Je to zaujímavé a tiež by som chcela rozobrať túto schému, pretože je veľmi jednoduchá. Po prvé - je to „zber informácií o človeku“. Po druhé - to je, ako to oni volajú, „cieľ pôsobenia“, teda nájsť slabiny človeka: aké má prania, túžby, aké má potreby. Ďalej sa „rozostavujú návnady na človeka“. Všetko? Teda preto, aby sa chytil, zainteresoval, prejavil záujem a samozrejme, atrakcia, vyvolávanie dôvery k človeku a dovedenie k predajom. A aj zo samotných názvov: „cieľ pôsobenia“, „návnady“, chápeš, že reálne prebieha poľovačka...

IM: A ako ináč? Na peňaženku, na peniaze človeka. (**T:** Poľovačka dokonca aj na pozornosť človeka...) A teraz, poďme, všetko odložme a porozmýšľajme: A na čo v skutočnosti prebieha poľovačka? Ak odoberieme finančnú stránku vôbec? Čo sú to peniaze?

Va: Zdroje (**T:** Energia). Ekvivalent času života. Čas života...

IM: Absolútne správne, ekvivalent pozornosti (**Va:** Pozornosti, áno) a času ľudského života. Veď človek odovzdá svoje peniaze, a peniaze pre neho sú čo? Opäť to je čas a pozornosť, poľovačka na pozornosť v doslovnom zmysle slova. No proste to zamenili za nejaký papierik, a teraz väčšinou za číslo, celkom za nič, dokonca aj papierik odstránili.

T: Jednoducho skutočne prebieha taká paralela medzi tým, ako tvorcovia reklamy, marketéri, poľujú na našu pozornosť a ako na ňu poľuje vedomie, menovite systém. A absolútne...

IM: A ako inakšie? Všetko je to identické, fraktálne sa opakuje. (**T:** Áno, keď sa pozerám...) Veď hovorím, že pre tých, ktorí naozaj študujú, ako pracuje vedomie (neberiem iba neurofyziológov, tí to pozorujú z inej strany, sledujú reakcie neurónov, ale mám na mysli tých ľudí, ktorí pozorujú v sebe, študujú toto všetko dosť poctivo), pre tých nie je tajomstvom, že vedomie, to je hlavný poľovník na čo? Na pozornosť. A pozornosť - to je najdôležitejšie a najcennejšie, za čím sa naháňa vedomie. Pre neho je to potrava, je to jeho život. A opäť sa pozrite, prečo sa ľudia usilujú, pracujú ako na galejach, prepáčte za výraz, rovnakí herci a podobne? Prečo? Aby vybehli na scénu, aby ich všetci uznávali atď. No nie je tak?

Va: Aby upútali pozornosť.

V: Čo im vládne?

IM: Pritiahnutie masovej pozornosti.

Va: Ved', opäť, sú to nielen... koncerty - to je len viditeľná časť (**IM:** Samozrejme). Väčšinou je to navštevovanie všelijakých, povedzme, priamych prenosov, masových zhromaždení ľudí. Maximálne-maximálne byť na očiach.

IM: Nuž správne, pretože sa musia podporovať, musia neustále pútať pozornosť na seba, musia vytvárať práve svoj vlastný imidž, niečím priťahovať. Poľovačka na pozornosť v doslovnom zmysle slova.

T: Pričom sa práve organizuje, viete, vyvolanie takého emocionálneho vzostupu v ľuďoch. Spomenula som si ešte: aj do 3.storočia p.n.l., aj teraz je táto profesia - klaka, sú to profesionálni tlieskači. (**IM:** Profesionálni tlieskači). Ktorí v podstate za peniaze buď vypískajú, ak nie je vyhovujúci (**IM:** Alebo podporujú), alebo podporujú. Spomenula som si... (**IM:** No a teraz je takých mnoho.) Áno. Pritom som si tiež spomenula ako Šaľapin niekedy opisoval, že keď prišiel do Milána a práve mal svoj koncert - prvú premiéru, hovoril o tom, že prichádzali a navrhovali mu že podporia, povedzme, aplauzom jeho vystúpenie, lebo v opačnom prípade to bude inak... (**IM:** Budú písať, však...) Áno, ale kam smeruje všetka táto energia?

IM: To je také banálne vydieranie, však?

T: Áno, ale v takom kultúrnom prostredí.

IM: V kultúrnom prostredí, áno. Kultúrne vydieranie.

T: Áno, áno... Ale kam smeruje celý tento vzostup a celá táto pozornosť ľudí? Veď taktiež marketéri chápu, že práve silné emócie, emócie davu - to je ten najlepší vstup, povedzme, pre manipulácie, pre vklady. (**IM:** A ako ináč, samozrejme). A tento verejný marketing (**IM:** Samozrejme): ako je ho veľa, hlavne udalosti... Najviac, určite, aj na koncertoch sa propagujú rozličné značky.

IM: Takže sme dnes nastolili veľmi závažnú otázku...

Va: A ešte marketéri aj celá reklama pracujú v sfére, povedzme, nádejí, strachov, povedzme, to, čo... No jednoduchá myšlienka, zjednoduším myšlienku, že celkom je možné, že začínajú nahrádzať náboženstvo, to, čo robilo náboženstvo. Teda začínajú odpovedať na akési údajne hlboké potreby človeka, ale je to náboženstvo materialistu. (**IM:** Spotrebiteľa). Práve túto potrebu trojrozmerného sveta. Teda reklama teraz, je aspoň pre mňa, také akoby nové náboženstvo spotrebiteľa, nástroj...

IM: No, veď v skutočnosti to tak aj je, ak sa pozrieme pravde do očí...

Va: A len čo sa človek začína zaoberať duchovným, hoci len sa pozoruje... Napríklad, ak počítač pracuje, z nejakého dôvodu zrazu prejavuje aktivitu, my to spozorujeme a chápeme, že je to vírus. A ak naše vedomie zvyšuje aktivitu, odrazu niečo začalo chcieť: „Všetko je normálne, všetko je dobré, aj tak...“ Veď to je naše“, však, „veď sme to my“

IM: „Nuž, veď je to vedomie, veď to sme my.“ A tu vzniká

paradox, samozrejme: No ako je možné nespozorovať to, že vedomie pracuje proti tebe a nie pre teba? To znamená byť absolútne podriadeným jeho kontrole. Vari nie je tak? (**Va:** Tak) A ako ináč, keď sa ono neustále aktivizuje, rozpráva človeku to, čo vôbec nepotrebuje? Veď on si to neobjednal, ale ono mu vytvára bojové filmy v hlave a jemu, prepáčte, sa v túto dobu zachcelo melodrámy. Však? Alebo naopak. Prečo tak postupuje a prečo tak robí? Jednoduchá otázka. Vari si ju naozaj nikto nepoloží...?

Va: Jednoducho vedomie chce jesť.

IM: Najzaujímavejšie je, že toto bolo známe odpradávna: aj staroveké náboženstvá, aj nové náboženstvá. No ako nové? Posledné, povedzme, tie, ktoré sú v súčasnosti hlavné náboženstvá. Vari sa v nich o tomto nehovorilo? Hovorilo. Hoci teraz aj v prerobenej forme, zakamuflovanej, ale aj tak sa o tom istom hovorí.

T: Tiež ste sa, Igor Michajlovič, dotkli témy náboženstva a tiež som si spomenula, že v úvode, keď ste hovorili o experimente, o tom, že je možný taký vplyv na ľudí, určité vklady... A spomenula som si, že veď väčšina náboženských služieb, povedzme tak, sa odohráva v určitý čas, prísne podľa rozpisu. (**IM:** Samozrejme). No a teraz som si spomenula... na takú novinku, s ktorou som sa stretla na internete, že v poslednom čase Vatikán spúšťa také internetové aplikácie - „elektronické ružence“, kde každodenne zasiela ľuďom určitú modlitbu s určitými slovami, v určitý čas pozýva

všetkých aby sa pripojili k takejto bohoslužbe. A čo ľudí prekvapilo: že sa zhromažďujú veľmi zvláštne informácie: povedzme, váha človeka, jeho výška, jeho geografická poloha, pohlavie, možnosť mu zatelefonovať, teda súhlas s týmto hovorom. Ved' toto tiež môže byť nebezpečný moment, ak človek vie presne čas, keď sa masa ľudí zároveň pripája...?

IM: Povedzme, vezmeme si to, čo si teraz povedala, je to zaujímavá informácia, ale my sa ňou nezaoberáme. Prečo? Pretože oni, možno, na to majú nejaké dôvody, načo im je moja váha, telefón a pod. v tomto ich novom zariadení. Však? Ale ja, v každom prípade, chcem veriť a dúfam, že aj tak to vypracovali preto, aby nejako pomohli ľuďom na ich duchovnej ceste. A zjednoduším to, čo hovoríš... Ved' služby v náboženstvách prebiehajú v jeden a ten istý čas v určité dni. Nuž, napríklad, ľudia sa nalaďujú na akúsi určitú udalosť. Samozrejme, ak je tu človek naozaj naladený na Boha, všetka jeho pozornosť je vložená, prepáčte, do Lásky, radosti - tak nijaká reklama nebude fungovať, to je pochopiteľné. Ale väčšina ľudí v náboženstve využíva tie postoje, ktoré ich naučili, teda prichádzajú a prosia o niečo materiálne: o zdravie, o nejaký blahobyt - no jednoducho materiálne. A prednášajú určité modlitby v súlade s dňami, s bohoslužbami, časom. A tu je jednoduchá otázka: či sa operátor môže k nim pripojiť? Samozrejme môže a ľahko. Hlavné je vedieť, čo ľudia robia v určitý čas, to je ako nástroj. Poviem to jednoduchšie: človek prechádza cez cestu, rozsvieti sa zelené svetlo - a ono môže byť tým majáčikom, s ktorým on môže rezonovať a vďaka

ktorému sa, presnejšie povedané, operátor môže napojiť. A tí ľudia, ktorí budú prechádzať cez tento prechod, môžu ísť do susedného McDonald's a kúpiť... Nehovorím, že všetkých 100% pôjde, len ako nástroj som to ukázal, ale donútiť je ľahko možné 70% (dokonca aj viac) - donútiť ísť do McDonald's kúpiť si hamburgery. Ešte 10% zájde, no kúpiť si niečo iné, ale do McDonald's zájdu. 20% môže odpadnúť, ale všetko závisí opäť od operátora, podmienok a pod. Ale to je ľahko urobiť, vychádzajúc opäť z toho, čo sme hovorili.

V: A zase tí, ktorí podľahli tomuto vplyvu, oni vytvoria dopyt... (**IM:** Samozrejme. Vzniká ažiotáž). Ktosi na nich pozerá a ak to aj nemal, ale aj tak išiel, pretože druhí to berú.

IM: Samozrejme, stádový efekt. (**V:** Áno, stádový efekt). Zrkadlové neuróny, ktoré robia z ľudí zvieratá. Vďaka? A, na jednej strane, ony pomáhajú rozvíjať sa. No veď to je údel prvotného vedomia: na čo sú zrkadlové neuróny, na čo pracujú. To je údel prvotného vedomia, to je aj u zvierat, aj u ľudí. Prečo, ak jedna opička zobrala palicu a udrela druhú, tak všetky opičky začínajú opakovať presne to isté? Vidia výsledok a rovnako postupujú. Tak isto aj ľudia. Preto aj máme sklon k stádovému efektu vďaka, povedzme, prvotnému vedomiu. Všetko je v skutočnosti jednoduché. Ale na druhej strane, ak je človek, povedzme, schopný analýzy, dokonca analýzy seba samého, povedzme tak, on pozoruje svoje vedomie a aspoň elementárne preosieva nepotrebné myšlienky, kontroluje ich a vie to robiť. Hoci by bol aj ateista, alebo ktokoľvek - to je už akýsi antivírus v jeho hlave proti

všetkým týmito reklamám, o ktorých sme práve hovorili. Strašné, príšerné, ale je to možné. A ak je človek bez závislosti na náboženstve, ale v skutočnosti žije láskou k Bohu, teda nech by bol v akomkoľvek náboženstve, jeho pozornosť je nasmerovaná na božské, na tvorivé, tak opäť, k takému človeku sa bude ťažko, či už tretím silám, alebo prepáchte aj operátorovi, doklopať a vnútiť mu nejakú reklamu. No nie je tak? Veď všetko je jednoduché.

Va: Dokonca ak aj ona vzniká, on ju spozoruje, ale nič neurobí...

IM: Spozoruje ju a nezareaguje (**Va:** Áno), správne, pretože vie a pozná, ako s týmito prichádzajúcimi myšlienkami správne postupovať, aby sa nestali jeho nutkavou myšlienkou. Správne?

V: Nevložil pozornosť - koniec, už neprichádzajú (**IM:** Samozrejme), pretože niet potravy. (**IM:** Samozrejme).

T: Jednoducho teraz sa už stáva pochopiteľným, prečo je hlavnou super-úlohou, povedzme, aj v PR aj v marketingu práve presunutie pozornosti... povedzme, presunutie, odpojenie práve tohto kritického logického myslenia. (**IM:** Úplne správne). Teda presunutie z ľavej hemisféry na pravú. Všetky? Teda práve na emócie, obrazy... (**IM:** Nuž, to tak hovorí, áno...) Teda pre nich je to naj...

Va: Je to trochu ináč, ale všeobecne pracuje to, čo prebieha mimo vedomia, (**IM:** Samozrejme) mimo tohto vnímania. (**IM:** Aktivácia neurónov). Áno, áno, jednoducho priamo.

IM: Keď už neuróniky, prepáčte, začali pracovať - už je neskoro piť Borjomi, už sa chémia začala. (**Va:** Chémia sa začala, želanie vzniklo, koniec). Samozrejme, a človeka už dostali, no tak jednoduchšie povedané. A poviem tak, to najdôležitejšie je, aby bol dobre nastavený antivírus. Lepšie je milovať Boha, milí priatelia, ako byť otrokom akýchsi nadmieru chamtivých biznismenov. Preto nikdy neodkladajte štít - a nijaká hlúposť k vám nepríde. Ďakujeme, že ste boli s nami. (**T:** Ďakujeme, **Va:** Ďakujeme, ďakujeme, ďakujeme) Myslím si, že sme aj tak už veľa povedali, že lepšie by bolo pomlčať. Ale vy nám už prepáčte. My z čistého srdca, nestrašíme - v žiadnom prípade, len sme sa podelili o to, o čom sami vieme. Ďakujeme, že ste boli s nami.

Čo je to šťastie.

IM: Igor Michajlovič Danilov

T: Tatiana

IV: Igor Vladimírovič

D: Diana

To: Toňa

O: Oľga

A: Anna

T: Dobrý deň, milí priatelia. Každý človek túži po šťastí a počas celého života sa oň usiluje. Niektorí ľudia žijú vo veľmi ťažkých, vyčerpávajúcich podmienkach, v otrockej práci, druhí pod skleneným poklopom a tretí v zlatej kletke. Či už tak alebo onak, ak sa na to čestne pozrieme, tak každý chápe, že výsledkom je, že je nešťastný, že v závere svojho života pociťuje rozčarovanie. Zdalo by sa, že aj armáda politikov, aj veda a rovnako aj náboženstvá sa snažia človeku pomôcť stať sa šťastným. Ale ak sa naozaj pozrieme na to, ako žije ľudstvo posledných 6000 rokov, aký je výsledok? A výsledok je taký, že sme, žiaľ, nahromadili skúsenosť ako žiť v utrpení, ale nemáme skúsenosť ako žiť šťastne, žiť šťastne v celej spoločnosti, v celom ľudstve. Preto téma našej dnešnej relácie je: Čo bráni človeku byť šťastným? Rada by som vám predstavila účastníkov dnešnej debaty. Je to vážený Igor Michajlovič Danilov.

IM: Dobrý deň.

T: Igor Vladimírovič.

IV: Dobrý deň.

T: Diana.

D: Dobrý deň.

T: Toňa.

To: Dobrý deň.

T: Oľga.

O: Dobrý deň.

T: A Anna.

A: Dobrý deň.

T: Igor Michajlovič, téma je veľmi vážna: Čo bráni celému ľudstvu aby bolo šťastné? Vec sa má tak, že sme sa stretli s takým paradoxným javom, že v podstate každý jednotlivec si veľmi želá (úprimne bez masiek) byť šťastným, no celé ľudstvo je nešťastné. A tento jednotlivec neverí, že šťastné môže byť celé ľudstvo. A táto nedôvera vyvoláva v ľuďoch určitú nečinnosť. Ľudia nič nerobia pre to, aby sa ľudstvo stalo tvorivou spoločnosťou a teda aj šťastnou spoločnosťou. A vzniká otázka, a prečo sa tak vôbec deje? Odkiaľ sa berie taká, povedzme, dvojakosť a čo musia ľudia urobiť preto, aby jednoducho prekročili tieto prekážky na ceste: prekážky nedôvery v seba samého aj nedôvery v spoločnosť ako celku?

IM: Na to treba urobiť prvý krok. A celý problém spočíva práve v tom, že ľudia chcú byť šťastní, usilujú sa, chápu, že to je jediná správna cesta ako skutočne dosiahnuť šťastie nielen, ako sa hovorí, vo svojom živote (hoci všetci sa snažíme byť šťastní), ale aj v celej spoločnosti. Ale čo prekáža? Jednoduchá otázka. Prekáža práve tá skúsenosť, ktorú nahromadilo ľudstvo aj každý človek zvlášť. V súčasnosti v tomto svete prakticky niet šťastných ľudí. Ak sa pozrieme: je šťastný súčasný človek? Má úvery, dlhy, problémy: má problémy v rodine, problémy v práci, problémy so svojimi priateľmi. Všetci žijeme v problémoch v tej alebo inej miere. Len čo sa to aktuálne upravilo v práci, vznikli konflikty a problémy v rodine. Urovnalo sa to v rodine, vznikli problémy so susedmi alebo s niekým iným. Vari nie je tak? A človek neverí tomu, že na tomto svete je skutočne možné existovať bez konfliktov, problémov a skutočne byť šťastným. A čo je príčinou všetkých našich konfliktov a všetkých našich rozčarovaní? Jednoduchá otázka. A odpoveď je tiež veľmi jednoduchá – spotrebiteľský formát súčasnej spoločnosti. Veď štruktúra vzťahov či už v práci, medzi známymi a priateľmi, tak aj v rodine je spotrebiteľská. A to je naozaj tak. Rodičia chcú rozkazovať svojim deťom, aby tie konali tak, ako chcú rodičia. To je opodstatnené, rodičia sú dospelí, vedia čo je lepšie. Ale je tu nepochopenie, že deti – to sú slobodné Osobnosti, ktoré majú právo vybrať si svoj život. Ale za čo ich považujeme? Že sú maličké, vedia menej ako my, nemajú životné skúsenosti a často robia chyby. Snažíme sa ich vystríhať pred chybami a takýmto spôsobom sa zahrávame,

zabúdame, že deti už vyrástli, že sú už dospelé. A časom už aj samy majú deti a my sa ďalej hráme na koho?

T: Na rodičov, však.

IM: Na tyranov. Ved' zabúdame na to, že na začiatku sme chceli ich bezpečie, pomôcť im, ale potom sa to stáva našim zvykom. A potom sa divíme, prečo deti časom dokonca ani nezavolajú svojim rodičom. Pretože samotná komunikácia, to je buď poslušnosť alebo hra (opäť nasadzovanie masiek). Rovnako aj rodičia vo vzťahu k deťom – opäť masky, masky tyranie, masky múdreho, vševedúceho, veľmi skúseného. Ale život sa mení. Tak sa stáva, že žijeme s maskami. A vari v práci sa takto nevytvárajú vzájomné vzťahy? Niekomu sme nadriadení, niekomu sme podriadení a neustále vznikajú konflikty a nezhody. Prečo? Spotrebiteľské vzťahy. Podriadený vždy považuje svojho nadriadeného za hlupáka, že sa mýli v tom alebo inom prípade, najhlavnejšie vo vzťahu k tomuto človeku. Mýli sa vždy a nech by aj vedúci urobil čokoľvek dobré, aj tak je hlúpejší a mýli sa. Vedúci vždy predpokladá, že kolega málo pracuje alebo nesprávne robí, alebo to nerobí tak, ako sa má. Ak aj robí, tak aj tak nerobí tak, ako sa má. Nuž, to je odveký problém. A takto v nás vzniká trvalé pochopenie, že šťastie nie je možné. „Šťastie to je neprítomnosť konfliktov, šťastie to je neprítomnosť problémov, šťastie to je aj neprítomnosť problémov so zdravím. To je, keď sme zabezpečení, keď všetko máme, nemusíme nič robiť, sme zdraví, mladí, šťastní nie v ilúzii, ale práve v realite“ – tak hovorí vedomie. Ale v skutočnosti je všetko

ilúzia. Čokoľvek by sme dosiahli v tomto živote, akúkoľvek latku by sme si postavili, keď k nej prídeme, chápeme, že to nie je šťastie, že to bola ilúzia. Dosiahli sme nejaký výsledok vo svojom živote, utratili sme na to roky, ale šťastie neprišlo. A toto je odpoveď, prečo my všetci chceme šťastie, každý individuálne, no neveríme tomu, že je možné nielen v spoločnosti ako celku, ale aj u každého z nás. Pretože nechápeme, čo je to šťastie a čo je to skutočná sloboda. A šťastie bez slobody nie je možné. Keď má človek slobodu, ak verí v zajtrajší deň, nuž vtedy je už spokojnejší. Ale ak nie je viera v zajtrajšok, tzn. že sa človek v žiadnom prípade nebude cítiť šťastný, pretože si tým nie je istý. A v tomto svete, nech by človek čokoľvek vlastnil a akékoľvek postavenie by mal v spoločnosti, aj tak nemôže veriť v zajtrajší deň. Alebo, zase, ak sa mylí, tak môže byť presvedčený, že všetko v jeho živote bude dobré. Ale tento život sa končí, a človek chápe, že skôr či neskôr sa skončí. A toto opäť znemožňuje pochopiť šťastie, pojem šťastia.

T: A, Igor Michajlovič, tiež sú ľudia, ktorí sú skutočne slobodní od takýchto otrockých nariadení, ktoré sú v spoločnosti, a sú slobodní od tejto nedôvery, povedzme. Chápu, že človek naozaj môže všetko.

IM: Všetko môže.

T: Ale týchto ľudí nepočujú.

IM: Nuž nepočujú preto, lebo, opäť, ľudia majú svoje nariadenia. Keď im hovoria, že to môže byť ináč, ale človek

vychádza zo svojej životnej skúsenosti, od toho diktátu v hlave, ktorý sa v ňom šablónovito poskladal, a nemôže toto všetko prekonať, pretože v ňom vznikajú pochybnosti. Napríklad, prichádzaš ku mne a hovoríš, že je možné žiť inak, že môžem byť šťastný, ale ja mám kopu problémov. Ako zareagujem na tvoje slová? S pochybnosťami. Prečo? Pretože si mi nepovedala samotnú podstatu. Správne?

T: A toľkokrát sľubovali ľuďom... jednoducho, však.

IM: Samozrejme. A práve si odpovedala na túto odvekú otázku. Počas celej existencie náboženstiev a moci (no to je 6000 rokov) ľuďom sľubujú, že zajtra bude lepšie. Vari nie je tak? A je lepšie? Tak tu je odpoveď. A ty prichádzaš ku mne a hovoríš mi, že ja môžem zmeniť všetko a budem šťastný. Samotné toto tvoje nabádanie sa už stretáva s odporom v mojom vnútri, vychádzajúc z mojej osobnej skúsenosti, zo skúseností mojich predkov, z histórie a pod., pretože pod pojmom „šťastie“ sa rozumie mier, sloboda, zdravie a taká, povedzme, slobodná vôľa, však, keď človek verí nielen v zajtrajšok ale aj v pozajtrajšok. Ale ak má človek dnes problémy, pochopí to? Ťažko. (**T:** Ťažko, áno.) No vníma to ten, ktorý cíti, ktorý je vnútorne slobodnejší. Slobodný opäť od čoho? Od šablónovitých nariadení systému, slobodný od diktátu cudzích myšlienok v hlave, ktoré nie sú jeho, ale mu diktujú. A keď človek chápe, že to nie je jeho, a vykročí – získava určitý stupeň slobody. No vari nie je tak?

T: Je.

IM: Všetko je jednoduché. Jednoducho preto, aby človek získal slobodu, je potrebné urobiť krok. „A na to, aby som uveril твоjim slovám, mi musíš dokázať, že to môžem.“ Opäť, na čo narážame? Ktosi je komusi niečo dlžný. Vari nie je tak?

T: A tu tiež, Igor Michajlovič, vzniká otázka. Ako možno napriek tomu pomôcť tým, ktorí neveria, tým, ktorí pochybujú, uvedomiť si, že reálne od ich voľby závisí veľmi mnoho (**IM:** Samozrejme.): aj jeho budúcnosť aj budúcnosť ich detí (**IM:** A nielen to...), a vôbec, globálne dokonca aj od voľby ľudí?...

IM: Dokonca aj budúcnosť celej spoločnosti závisí od voľby každého, pretože bez teba, priateľ môj, spoločnosť nie je plnohodnotná. Vari nie je tak? Keď človek chápe... A pochopiť môže len vtedy, keď sa čo len trošku začne zaoberať sebou. No my sme pripravení zaoberať sa čímkoľvek, sme pripravení zaoberať sa spoločnosťou vcelku, sme pripravení uskutočňovať revolúcie, sme pripravení ísť na smrť pre spoločnosť – na toto sme pripravení, ale nie sme pripravení urobiť úrok od diktatúry zvierajú vnútri seba. Prehrávame so svojim vedomím, iba preto, že nie je naše. No my nechápeme, že nie je naše, sme zrastení so svojim vedomím a zdá sa nám, že to my myslíme. Niekedy ani nepostrehneme, kde prichádza myšlienka, povedzme, dobrá a kde zlá, pretože zlá myšlienka, ktorá nám následne ničí život... A opäť sa vraciame k vzťahom v práci, v rodine, medzi priateľmi. Prečo sa hádame? Na začiatku prichádza myšlienka, my ju prijímame, začíname kriticky pozerať na člena svojej rodiny, alebo na svojho kolegu v práci, alebo v športovom klube, aký je v tom

rozdiel? Začíname niekoho kritizovať a odsudzovať, začíname sa urážať, začíname vyhľadávať na ňom niečo zlé. Prečo? Aby sme sa sami ukázali lepšími. Komu sa ukázali? Samému sebe. Je to reálne? Ako sa dá samému sebe niečo dokazovať? Zdá sa, že je to možné.

T: V sebaláske, láske k sebe.

IM: A v tom je paradox. Samozrejme. Systém nás jednoducho zacykluje vnútri seba. A všetko vonkajšie, vrátane rodiny (zdalo by sa, veď čo je bližšie?), aj tak zostane za kruhom nášho egoizmu, vnútorného egoizmu, pretože pre človeka nie je nič drahšie, ako je on sám. Ale v rovnakom čase je pripravený obetovať všetko pre ľudí, spoločnosť, obzvlášť pre príbuzných a blízkych. A to je paradox – paradox, do ktorého nás vohnalo naše vedomie (ale ono nie je naše). Ale preto, aby sme získali slobodu, musíme práve pochopiť, že vedomie – to, ktoré používame – v skutočnosti nie je naše a že to nie sme my. A preto je potrebné čo urobiť? Vynaložiť aspoň malé úsilie. A práve z tohto sa všetko začína.

T: Ešte ste, Igor Michajlovič, povedali, že „bez teba, priateľ môj, spoločnosť nemôže byť plnohodnotná“...

IM: Samozrejme nemôže.

T: A tu sa stretávaš s takými situáciami, keď ľudia hovoria, vraj „ja som jednoduchý človek, robím na poli, na družstve“ alebo „v závode“. „No aký je vôbec zo mňa úžitok pri budovaní spoločnosti?“ Čo je možné?...

IM: Obrovský. Ved' on je človek. Kdekoľvek by pracoval a čímkoľvek by sa zaoberal – on je človek, on je časť spoločnosti. Ak stojí na strane tvorivej výstavby spoločnosti, tak už vnáša obrovský vklad, pretože môže rozprávať a objasňovať tým, ktorí v toto neveria. Môže dokazovať a ukazovať, ako pochopiť samotnú podstatu tohto sveta. Ak to neurobí – sám to nepochopí a druhým to nevysvetlí – tak ani druhí sa to nedozvedia (vari nie je tak?): príbuzní, blízki, priatelia, kolegovia... Ved' len takouto cestou je možné skutočne sa doklopať k ľuďom – osobným príkladom, jednoduchými vysvetleniami. Opäť sa vraciame k tomu, o čom sme veľakrát hovorili: jednoducho poprosiť svojho kolegu, alebo svojho príbuzného, blízkeho človeka aby 5 minút sledoval svoje myšlienky, na niečom ich udržal. Vtedy sa múdry človek zamyslí: „Ak nemôžem udržať myšlienky, svoje myšlienky – tzn., že nie sú moje? Ak sa nechcem hádať s človekom, ale prichádza mi zlá myšlienka – tzn., že nie je moja?“ Samozrejme, z pozície psychológie, psychiatrie je možné vysvetliť tak, že človek dal nejaký podnet, odtiaľ u nás vznikla myšlienka. Šablónovite sa všetky spolu sústredili, však, vytasili všetky tajné podrobnosti na tohto človeka, všetky negatíva a v nás sa v tej chvíli sformovalo takéto presvedčenie. Ale ak to nechceme, prečo sa to sformuje? A na toto už ani psychológia ani psychiatria nevedia nič povedať. Vari sa mýlim?

D: Nemýlite, tak to je. Pretože, ak by ľudia ovládali svoje myšlienky, tak by sa nikto nemusel obracať ani na psychológov ani na psychiatrov.

IM: Tiež správne, je to stratové.

IV: Ostali by bez roboty.

D: To nie, ľudia by si jednoducho vybrali presne to, čo potrebujú. Ovládali by svoj stav, pretože veď každý človek, on... Teda, kto pozoruje, kto nepozoruje, ale veľmi veľa ľudí prichádza k pochopeniu toho, že všetko sa začína myšlienkou: „Môj stav sa zhoršuje, moja nálada sa zhoršuje, pretože tieto myšlienky prichádzajú, nemôžem sa ich zbaviť“, – a to je všetko a ľudia si to všimajú. Preto, ak by ich ovládali, tak...

IM: Samozrejme, pretože predchodcom akejkoľvek emócie je vždy myšlienka. Najprv sa objaví myšlienka (niekedy si ju dokonca ani nevšimneme), ale potom sa zmení na obraz, ktorý si tiež nemusíme všimnúť, a následne už pracuje chémia. To znamená, že sa v nás objavuje zlo, máme negatívnu náladu, negatívny postoj, alebo nás naopak, privádza k ilúzii lásky, závislosti, alebo ešte k čomusi. Všetko riadi myšlienka, pokiaľ ju neriadime my. A ako to má byť správne? My musíme riadiť myšlienky, musíme prijímať tie myšlienky, ktoré potrebujeme, a vedomie má pracovať pre nás a vedomie má byť nástrojom, ktorý nám pomáha existovať v tejto trojrozmernosti, ale nie naopak. A u nás je to teraz, bohužiaľ, všetko naopak. Zabezpečujeme existenciu nášho vedomia a žijeme v ilúzii, v nádeji, že jedného dňa budeme šťastní. Niekedy áno, dokonca sa to stáva a my sa cítime šťastní a zdá sa, že naveky. Ale nadíde čas – a toto šťastie odchádza, ako voda z dlane. Všetko odchádza, pretože tento

svet je dočasný a tu nič nemôže existovať večne. No, napriek tomu musíme ukázať, že sme ľudia. Je to vôbec možné? 21. storočie, a u nás sú vojny, máme spotrebiteľský formát spoločnosti, kde sa snažíme zotročiť jeden druhého, kde sa snažíme diktovať jeden druhému, kde klameme jeden druhého, navzájom sa nenávidíme. Je to normálne?

T: Nie, samozrejme.

IM: Teraz sa zamyslime: dokonca aj najzákladnejšie náboženstvá súčasnosti existujú jeden a pol tisíc, dvetisíc a viac rokov. A my sme mali už dávno ako celá spoločnosť žiť podľa spravodlivosti, podľa tých zákonov, ktoré nám prišli proroci, ale nežijeme. Prečo? Jednoduchá otázka. Veď, každý z nás v akomkoľvek náboženstve chce jedno – mier, lásku a šťastie. Nie je to tak, Anička?

A: Samozrejme, že je to tak. A prieskumy uskutočnené účastníkmi projektu „JEDINÉ ZRNO“ to potvrdzujú.

Trajler s úryvkami filmu.

„JEDINÉ ZRNO. ŽIVOT. LÁSKA, DARUJÚCA SLOBODU. FILM DRUHÝ. ČASŤ 1.“

A: Veľmi veľa... naozaj v mnohých krajinách, takmer vo všetkých krajinách sveta, boli rozhovory s ľuďmi. A potvrdzujú, že bez ohľadu na národnosť, alebo náboženstvo, do ktorého patria, hlavný cieľ života človeka a to, čo hľadá, prichádzajúc do toho alebo onoho náboženstva, alebo čo vôbec hľadá v živote, to je práve to vnútorné: mier, áno mier. Veľa ľudí

odpovedá, že práve „mier a dobré harmonické vzájomné medziľudské vzťahy“. A to isté, čo je zaujímavé, už sa uskutocňujú sociálne prieskumy na tému tvorivej spoločnosti pretože s touto otázkou prichádza veľmi veľa účastníkov z celého sveta a pýtajú sa ľudí: „Ako si predstavujete tvorivú spoločnosť? A čo je to?“, a tu je tiež veľmi zaujímavé, že bez ohľadu na to, aké povolanie, alebo sociálne postavenie má človek, v prvom rade všetci hovoria „Mier“ – pričom majú na mysli vnútorný i vonkajší. Potom hovoria, že „vzájomné dobré a harmonické vzťahy s ľuďmi“. A tu vyvstáva otázka, že keď prichádzaš k niektorým konkrétnym opisom tvorivej spoločnosti, tak tu majú ľudia, prázdno. To znamená, že, akoby celkovo, áno... v celku je pochopenie o čo sa snažíš, ale konkrétne si to predstaviť, alebo uvidieť – no tu akoby čosi ľuďom zacláňalo (ak sa mám priamo vyjadriť), predstaviť si tvorivú spoločnosť. A teraz by som rada položila túto otázku: S čím to súvisí?

IM: Pretože vedomie je proti. Veď to najdôležitejšie v tvorivej spoločnosti je práve absencia diktatúry zvieraťa. To znamená, že človek, ako Osobnosť, musí dominovať nad vedomím, nad tým zvieracím, negatívnym, musí to vedieť ovládať a nenechať ho prejavíť sa, dokonca nenechať ho vzky-pieť, ako sa hovorí, vo vnútri. Veď človek to môže urobiť ľahko. Je to však výhodné pre samotný systém? Samozrejme, že nie. Je to prospešné pre vedomie? Samozrejme že nie, pretože naša emócia – to je potrava. Pritom čím viac emócií dávame, tým je to pre niekoho, koho v trojrozmernosti nevidíme, oveľa lepšie a sladšie. Preto je naše vedomie dokonca proti tomu, aby sme si čo len predstavili takúto spoločnosť.

A keďže si ju nevieme predstaviť, môžeme ju vytvoriť? Jednoduchá otázka. (A: Nemôžeme, áno.) Nemôžeme.

A: Ved', ako vieš, k čomu máš smerovať, keď nevidíš, ako by to malo vyzeráť?

IM: Celkom správne. A preto sa v 21. storočí stretávame s tým, že ľudstvo stojí na prahu. A v skutočnosti to nie je „strašiak“, to nie je, povedzme, žiadne akési proroctvo, toto je taký banálny, povedzme, optimistický pohľad (dokonca, povedal by som, optimistický), že sa ľudstvo skôr či neskôr samo zničí. Prečo? Pretože sa hromadia zbrane, zdrojov je stále menej, vzájomné vzťahy medzi krajinami sa zhoršujú, konkurencia v podnikaní je stále tvrdšia, nenávisť narastá. K čomu to povedie, ak existujú ešte aj jadrové zbrane? K veľkému globálnemu konfliktu, ktorý sa skončí pre ľudstvo ako? Dobré sa určite neskončí. Nie je to tak? No... a teraz pesimistická predpoveď: dokáže ľudstvo zničiť samo seba? Ak sa pozrieme von nezaujato, tak vidíme, že klíma sa mení takou rýchlosťou a my chápeme: napriek tomu, čo sa nám „vedci“ snažia povedať... Hovorím „vedci“ v úvodzovkách. Skutoční vedci chápu, že existuje cyklickosť, že je to nevyhnutné, že to narastá, že sa to deje a ľudia to už vidia. Podarí sa nám zničiť samých seba, alebo nás zničí klíma? Nás jednoducho vymaže príroda. A na druhej strane, ľudia povedia: „Ved', to je nespravodlivé. Ako môže Boh, vziať a zničiť ľudstvo?“ A ako môžu ľudia doslova ničť všetky Božie prejavy v sebe aj v celej spoločnosti? A je vari toto spravodlivé? Vari je spravodlivé, že my, ako spoločnosť a ako jednotlivci,

nežijeme podľa Božích zákonov? Jednoduchá otázka. A bez ohľadu na to, k akému náboženstvu patríme, porušujeme to. Existujú, samozrejme výnimky, v tomto prípade výnimky, ktoré priniesli ľudia do náboženstva, ktoré poukazujú na to, že kde-tu možno postupovať tak, a kde-tu inak a „Boh všetko odpustí, pretože je to maličkosť. Sme predsa ako deti, trochu vyvádzame. Nenávidíme, zabíjame, okrádame, ale veď my len vyvádzame, robíme výtržnosti. Veď. Boh je dobrý, odpustí všetko“. Opäť sú to postoje od vedomia, ktorým veríme, dokonca aj ako ateisti. Ale predstaviť si normálnu tvorivú spoločnosť si nedokážeme.

T: Áno. Na potvrdenie toho, čo ste povedali, ľudia, pre ktorých sú, poviem to tak, fakty rozhodujúce, hovoria, že pre ľudstvo je vo všeobecnosti jednoduchšie vyhrať v lotérii, ako sa vyhnúť tomu, čo sa skutočne deje, pretože... Na základe toho, čo sa deje: aj finančné krízy aj globálne katastrofy – prichádzajú k záveru, že je zvláštne, že sme tu ešte stále, ako ľudstvo, nažive. A veľká vďaka za to, že existujú ľudia, ktorí sa usilujú a budujú túto tvorivú spoločnosť.

To: Nuž, prosto dotkli sme sa veľmi zaujímavej témy, keď sme povedali, že táto nahromadená negatívna skúsenosť neumožňuje človeku predstaviť si, ako by to mohlo byť inak. A keď sme vykonávali sociálne prieskumy v Nemecku a ďalších krajinách, pretože ľudia prichádzajú z rôznych krajín sveta a vďaka tejto iniciatíve je tu možnosť komunikovať s ľuďmi z celého sveta a skutočne prvé, na čo ľudia odpovedajú je, že „samozrejme, každý normálny človek chce žiť v

mieri, v harmónii so svojimi blízkymi a celkovo so všetkými ľuďmi.“ Ale pozorovali sme taký paradox: keď skutočne prichádzalo k tomu, aby si predstavili túto spoločnosť, bolo ťažké pomenovať niečo konkrétne. A niekedy zneli také hodnotenia, že „no, to je utópia“, „to je nemožné“. A keď sme o tejto téme uvažovali, že „a prečo teraz skutočne znovu vyvstáva otázka vojny?“ A samotní ľudia, najmä v Nemecku, majú veľmi aktívny postoj že, nikdy, už nikdy viac nemožno dopustiť vojnu. No, pritom, akoby sa táto informácia vznášala vo vzduchu a zdá sa, že my už na úrovni vedomia, na informačnej úrovni, túto možnosť pripúšťame. To znamená, že u nás je akoby normou to, že sa v spoločnosti vedú vojny, sebazničenie, dokonca otroctvo, že je to v rámci normy prijateľné, ale to, čo sa týka vytvorenia tvorivej spoločnosti, tam vedomie zrazu dáva taký pokyn, že „to nie je možné“.

IM: Mám však otázku: za posledných takmer 6 000 rokov, kedy ľudstvo žilo bez vojny?

O: Neustále.

T: „Neexistujú také obdobia. Áno, v histórii.“

To: Aj ľudia hovoria, že je to normálne, že „pozrite sa na našu históriu“, že „sme vždy žili vo vojnách“, že „je to normálne“.

IM: „Toto je normálne“... Áno, „je to normálne“, keď nezabíjajú tvoju rodinu, keď neberú tvoje, keď nezabíjajú teba, – „to je normálne“. Ale keď sa to týka teba, priateľ môj, je to

naozaj normálne? Jednoduchá otázka. A tu zrazu: „Ale čo vyššie hodnoty? A čo 21. storočie? A čo humanizmus a ľudomilnosť?“ Ale to len vtedy, keď sa to týka nás. A pokiaľ sa to týka druhých? A znovu, prečo je pre človeka ťažké predstaviť si tvorivú spoločnosť? Pretože, si pod diktátom vedomia začína hľadať pre seba miesto v tejto tvorivej spoločnosti, kde to bude pre neho výhodnejšie a lepšie ako pre ostatných. A v súvislosti s rovnoprávnosťou a zjednodušením všetkého: „Ale ako... ale ako sa môžem stať diktátorom, ak nebude diktatúra a moc, keď moc patrí všetkým ľuďom?“ A hlava to nevie prijať. A tu je malá nuansa: všetci žijeme svojím životom, každý pracuje vo svojej oblasti, časom nemyslíme na moc, na nič... časom. Ale každý z nás má v hlave diktátora, ktorý chce manipulovať a riadiť celý svet. To je pokyn od vedomia. Jednoducho, prví sa ocitnú v podmienkach, keď to môžu realizovať, druhí v úplne iných podmienkach, kde to prakticky nemôžu realizovať. Ale vtedy sa stávajú tyranmi a diktátormi v malých bunkách dokonca aj medzi tými, ktorí nás milujú. Vari to nie je tak?

D: Áno. Je však zaujímavé, že u ľudí vzniká táto otázka a pochybnosti: „Odkiaľ pochádza táto agresia? Prečo nemôžeme žiť mierumilovne?“, – to je všetko, o čom teraz diskutujeme. Pritom vo vede existuje odpoveď na túto otázku, len jednoducho nie je zviditeľnená. Ak sa pozrieme na to, ako funguje vedomie... Teraz je pre mnohých ľudí (a s tým sa stretávame) a dokonca aj pre väčšinu odborníkov, veľmi ťažké prijať, že ide o agresívnu štruktúru, ale sami opísali, že

vedomie funguje prostredníctvom obranných mechanizmov. To je potvrdené. Dnes existuje 50 obranných mechanizmov, dokonca viac (pretože pred dvoma rokmi som sa pozrela – bolo ich 30). Obrana – čo je to? To je opak útoku, to znamená štruktúra, ktorá neustále vníma všetko, čo ju obklopuje nepriateľsky. (**IM:** Agresívne, nepriateľsky.) (**A:** Nepriateľsky, áno.) Áno, to znamená, že obrana – vychádza z agresie, teda samotná táto štruktúra, z 50 obranných mechanizmov. A dnes už mnohí odborníci vo všeobecnosti potvrdzujú, že nejde o obranné mechanizmy, ale o destabilizačné mechanizmy, pretože dnes má 99% ľudí duševné poruchy. A na koho teda útočí?

IM: Na človeka.

D: Na človeka, správne.

IM: Predovšetkým útočí na samotného človeka.

D: A to diktuje. Áno, ešte jeden taký moment, že ona... Keby sme dokonca nevnikli hlbšie do týchto mechanizmov a jednoducho sa len pozreli na ich názvy: „odmietnutie“, „prenešená agresia“, „vytláčanie“, „fantazírovanie“, „sebaklam“, „lahostajnosť“, „regresia“... – už len samotné názvy. To znamená, že ona núti človeka, k skresľovaniu faktov, k nepriateliu tej situácie, ktorá je, k neochote zaoberať sa ňou. To znamená, že človek je neustále pod kontrolou vedomia, ponořený do podvodu a lži. Nevidí a ne... (**IM:** Do ilúzie.) Do ilúzie, áno a agresie.

IM: A je zaujímavé, že ilúzie sú takmer vždy agresívne (**D:**

Áno.). Samotná ilúzia, nech už je akákoľvek, dokonca aj ilúzia týkajúca sa vzťahu, keď jeden človek sníva o druhom, on už tvorí, herci v hlave mu rozprávajú, aké je všetko dobré a skvelé, a v jeho, hlave prebieha doslova film, kde je s človekom šťastný, človek ho miluje a tak podobne. Ale keď sa človek ponára do tejto ilúzie, potom všetko končí čím? Diktatúrou a manipuláciou toho, ktorý ňa akoby miluje, dokonca v tvojej ilúzii (D: Áno.). A to je paradox človeka (D: Áno.). A je to normálne?

O: Môžem uviesť príklad. Mám jednoducho známych a moje vedomie mi vždy hovorilo: „Oj, oni sa tak ľúbia, tak sa ľúbia!“ Ale keď som sa v tom začala lepšie vyznať... A láska v čom spočívala? V tom, že dievčina chce, chlapec všetko plní, žije pod jej diktátom.

IM: A tvoje vedomie závidelo.

O: Samozrejme!

IM: Pretože našla takého hlupáčka, ktorý tancuje ako ona píska.

O: Ako ona píska, áno.

IM: Áno a ty to už vo svojom vedomí vnímaš ako „taká láska“.

O: Áno, „taká láska“.

IM: A láska je čo? Našla si otroka.

O: Našla si otroka.

IM: Skončí sa to dobre?

O: Nie.

IM: Pretože, prepáčte, každý otrok chce tiež byť diktátorom, chce, snaží sa stať otrokárom. Chce tiež nájsť takú otrokyňu, ktorá by mu všetko plnila.

O: Tak, ale v úvode bolo, že ona jemu všetko plnila.

IM: A tak aj ženy konajú, pretože sú múdre a prefíkané, dosahujú svoje prefíkanosťou a nie silou. Správne?

O: Áno.

IM: Vtip.

To: Nuž o ženách proste... V predošlej relácii bola informácia o tom a sú fakty, ktoré aj samotní účastníci nachádzajú v projektoch (ako Znaky času aj v mnohých iných projektoch) o tom, že tvorivá spoločnosť existovala, že to naozaj nie je ilúzia, že je to fakt. A tvorivá úloha ženy v tejto spoločnosti je tiež veľmi inšpirujúca.

IM: 6000 rokov existovala tvorivá spoločnosť. Neboli žiadne vojny, neboli žiadni velitelia, vedúci, všetko bolo čestné a správne. A toto môžeme nájsť práve v kultúrach... Dokonca, prepáčte, tu Tripolje neďaleko od nás – aj ono to ukazuje. Aj mnohé iné kultúry, ktoré teraz objavujú, toto všetko potvrdzujú – ľudia nebojovali. Ale veda ako postupuje? Snaží sa všetko prekrútiť. Nášmu vedomiu sa to nepáči.

O: Igor Michajlovič, a ak by toto bolo napísané v učebniciach

histórie, že „áno, 6000 rokov dozadu ľudia žili pokojne“ a deti by sa to učili v škole, to by... no o čo ľahšie by bolo človeku prijať to, uveriť, že je to možné?

IM: No uveriť, môže byť, oni by aj uverili tomu, že vtedy to tak bolo. Však? No naozaj tak bolo a tí, ktorí sa zaoberajú vedou, to nachádzajú aj potvrdzujú. Ale preto, že to napíšeme do učebníc, sa nič nezmení, pretože, prepáčte, v priebehu posledných 6000 rokov sa u nás rozvíjal práve spotrebiteľský formát spoločnosti. A k čomu to priviedlo? Už sme, prepáčte, vytvorili jadrovú zbraň. Dokonca poviem viac: sme na prahu trošku iného druhu zbrane, ktorá je oveľa strašnejšia ako jadrová. Ale ak ju ľudstvo teraz vyvinie, čo bude zajtra?

O: Hrôza.

IM: A prečo? V čom je zmysel? Aký má zmysel zabíjať sebe podobných, aby si bol nad tými, čo zostali, diktátorom, aby sa ňa báli? Či toto urobí niekoho šťastným? Pozri sa do svojho vedomia a odpovedz si. Veď každý je v skutočnosti tyran a každý sníva ním byť.

IV: Fakticky na zemi prebieha uzurpovanie moci určitým okruhom osôb a skutočne je pre nich výhodnejšie štváť ľudí proti sebe. A šíri sa presne stanovená propaganda, prichádza predstava, že „tam akýsi iní ľudia nám chcú zle, musíme sa brániť“ alebo „musíme preventívne vopred odpovedať, aby nám...“

IM: Rozdeľuj a panuj.

A: Áno.

IV: Áno. Zapamätal som si moment z podujatia SPOLOČNOST'. POSLEDNÁ ŠANCA, ktoré sa konalo 11.5.2019... Áno, veľmi dobre si pamätám, že bol telemost z Atlanty (do Moskvy, Kyjeva a rôznych iných miest). A tam samotní účastníci povedali: „No povedzte... Sme jednoduchí Američania a hovoria nám, že práve vy Rusi nás chcete zlikvidovať. Zodvihnite ruky, kto z vás nám skutočne chce uškodiť. Kto chce, aby sme boli nešťastní?“ Ved' nikto nezodvihol ruku (sála bola plná, neviem či 500 ľudí, určite, tam sedelo). A mňa to samozrejme vtedy veľmi nadchlo, pretože skutočne vedomie takto rozpráva, že ľudia v inej krajine sú nejakí iní: sú inakšie usporiadení, inak myslia, pre nich je šťastie niečo iné aj všetko majú inak. Ale ak pricestuješ do tejto krajiny a stráviš v nej nejaký čas, tak chápeš, že všetci majú rovnaké problémy (**IM:** Všade.), všetci majú tie isté túžby – všetci chcú byť šťastní. Naozaj nie veľmi chápú, čo je to byť šťastný. Pretože si pamätám, že keď som bol dieťa, tiež sme v škole písali slohy, pozerali filmy a tiež vystavovala táto téma: nuž čože je to šťastie? Ved' opäť, každá spoločnosť sa snaží vychovať si poslušných občanov. A rozpráva, že šťastie je v boji, alebo v tvojej obeti pre kohosi, alebo v iných veciach. Pamätám si, že dokonca bol aj film, ktorý sa volal Kľúč bez práva odovzdania. A je tam tiež taký príbeh, keď školáci píšú sloh na tému: Čo je to šťastie? A chlapec sedí a nevie, obzrie sa a vzadu sedí dievčatko, ktoré sa na neho usmeje a on píše: Šťastie je, keď ňu chápú. A pamätám si, že

práve toto sa na mnohé roky stalo akousi frázou, pretože, keď sa opýtaš: Čo je to šťastie?, mnohí odpovedajú: Šťastie je, keď ňa chápú. Ale opäť, či oni chápú, že ňa chápú? Taká otázka.

IM: Dobrá otázka. A čo je to šťastie z pohľadu psychiatrie? No, prepáčte, veď psychiatri to musia vedieť, čo je to šťastie.

A: Aspoň niekto.

O: Aspoň niekto.

IM: Aspoň niekto.

D: Mimochodom, psychiatri sa len nedávno pripojili k preskúmaniu tohto problému na úrovni vedy, kdesi po...

IM: ...taktiež sa pripojili.

D: Pripojili sa. Hoci v skutočnosti oddávna ľudia (aj veľkí filozofi tam...), no všetci ľudia sa zamýšľajú nad touto otázkou, pretože je kľúčová, všetci sa ju snažia pochopiť. Ale po mnohopočetných sporoch, po tom, ako sú k dnešnému dňu vytvorené celé inštitúty, ktoré sa snažia pochopiť, čo je to šťastie... Celkovo k dnešnému dňu prišli k tomu, že priviedli toto pochopenie šťastia k uspokojeniu potrieb a, povedzme, k realizácii takého svojho pocitu komfortu, ktorý sa jednoducho prejavuje v rôznych sférach činnosti človeka.

IM: Preruším na chvíľku. Znamená to, že najedená sviňa váľajúca sa v kaluži, v špine, je šťastná?

IV: Nuž práve...

D: Nuž oni dokonca aj termín šťastie zamenili.

IM: Tak toto je šťastie, však?

D: Áno, Igor Michajlovič, ja chápem.

IV: Majú dokonca aj úroveň šťastia, ktorú sa snažia merať, pretože...

D: Vymysleli stupnicu, áno.

IV: Áno, stupnica, nakoľko je šťastné obyvateľstvo v tej alebo inej krajine. Dokonca existuje nejaká stupnica...

IM: Merítko šťastia.

IV: No, áno.

D: Linajky šťastia a je ich veľmi veľa, však (**IV:** Ty máš taký kúsok...) Ale nakoniec sa všetko uspokojilo. (**IV:** Áno.) A tieto stupnice zahŕňajú predovšetkým súvzťažnosť emočných stavov človeka (**IV:** Áno.), teda emócií pozitívnych viac či menej. No a na tomto podklade je človek viac alebo menej šťastný.

IM: A poďme, rozoberme si, čo sú to pozitívne emócie. Keď sa človek nachádza v ilúzii má pozitívnu emóciu a je šťastný, keď si predstavuje, že ukradol, povedzme, kozu susedovi. Je to správna šťastná emócia? Alebo keď, prepáčte, (**D:** Nuž veď je pozitívna.) dobyl polovicu sveta to je pozitívna emócia, vtedy je šťastný, však?

D: Ale nie dlho.

IV: Nie.

IM: A aké myšlienky, ktoré sú nám vnútené vedomím, nesú niečo pozitívne, skutočne tvorivé, také inšpirujúce...?

D: Niet takých myšlienok.

IM: Je veľa takých myšlienok v hlavách ľudí? Vždy spotrebiteľské, vždy sa točiacie okolo vlastného egoizmu.

O: O získaní niečoho alebo niekoho.

IM: Určite. Alebo dosiahnutie niečoho.

A: Niekedy sa stáva, že ak aj niečo dosiahol, alebo ak aj niekomu pomohol, to je jedno, na záver prichádza myšlienka, že „aký som chlapík“. A jednoducho teraz chápeš, že...

IM: Samozrejme. A ešte ak pomohol komusi (**A:** Áno.) – niekto musí o tom vedieť: „Ak som komusi pomohol a niečo urobil (**D:** Áno-áno-áno.) (**O:** Áno.) a nikto o tom nevie, no akosi je to vždy tak smutné. A veď prečo som to vtedy urobil, ak ma nepochválili?“ Však? No nie je to tak?

A: Áno. Jednoducho vzniklo pochopenie že, zdá sa, vedomie priviedlo pochopenie šťastia do uspokojenia potreby vedomia. To znamená, že celkovo sa zdá (**D:** Áno.), že šťastie – to je vnútorný stav človeka (**IM:** Samozrejme.) ako jeho duchovnej zložky.

IM: Predovšetkým.

A: Predovšetkým. V spotrebiteľskej spoločnosti je, zdá sa,

prevrátené a doslovne ako zúžené...

IM: A viete v čom je problém? Problém je v tom, že naše vedomie nie je schopné dať nám niečo, čo by zodpovedalo kritériám šťastia, (**D:** Šťastia, áno.) pretože šťastie môže človek získať len vtedy, keď získava Večný Život. A vtedy, keď sa stretáva s Duchovným Svetom, keď sa naplňuje touto silou a Láskou, vtedy pociťuje nekonečné šťastie. Nemôže byť konečné. Nezávisle od toho, čo sa deje v tomto svete, dokonca, povedzme, ak sa rozvíjajú najhoršie scenáre, o ktorých sme práve hovorili: ľudia sa snažia zlikvidovať jeden druhého, alebo klíma, príroda sa vzbúrila proti nám – a vo vnútri aj tak bude človek šťastný, pretože pre neho sa zajtrajší deň nekončí smrťou fyzického tela. A ešte keď človek získava Život, skutočný Život, keď žije Duchovným Svetom, jeho vzťah k spotrebiteľskému úsiliu nášho vedomia je už veľmi kritický a selektívny. Človek chápe, že nepotrebuje veľa. Je – dobre, nie je – tiež výborne. No a čože je zlé? (**D:** Tak aj je...) Áno, ak je niečo treba, človek na to zarobí. Toto výborne chápe a stáva sa skutočne slobodným. Slobodným od čoho?

T: Od nariadení, diktátu. (**O:** Od diktátu zvierat.)

IV: ...vedomia.

IM: Od diktátu zvierat. Toto je jediné, čo dáva človeku slobodu. A my, prepáčte, v spotrebiteľskom formáte pod diktátom nášho vedomia, za jeho „pomoci“, keď nám začínajú rozprávať a vnucovať, rozdeľujú nás, že niekto je dobrý, niekto zlý a vnucujú nám takú formulu: ak porazíme tamten

národ, staneme sa šťastnejšími. (IV: No, áno.) Nuž vari nie je tak? (IV: Áno.) Alebo urobíme, vydobijeme toto – budeme šťastní. (IV: Že niekto stojí na ceste k šťastiu, však?) Alebo ako v biznise: ak teraz obsadíme tieto teritória a budeme ich kontrolovať, budeme šťastní. (IV: No, áno.) No vari toto nás urobí šťastnejšími? Nie.

To: Je zaujímavé, že k tomuto rozdeleniu ešte často vťahujú aj náboženstvo. A to, s čím sa stretávame v Nemecku, že často je počuť také závery, že „sme kresťanská krajina“, že „prišli ľudia, ktorí boli donútení opustiť svoje domovy“. Ale každý vie, že nikto neopustí svoj dom (IM: ...jednoducho len tak.) jednoducho len tak. Musia to byť natoľko neznesiteľné podmienky na existenciu, že človek je nútený opustiť svoj domov. A vymýšľajú si, že „majú úplne inú mentalitu, úplne inú kultúru“ (IM: Úplne správne.), „nie sú takí ako my“, „pre nás je toto všetko cudzie a netypické“. Ale je zaujímavé, čo ste povedali o prvom kroku, o tom, že keď človek vynakladá úsilie, vkladá svoju pozornosť, tak sa mu to stáva cenným, pretože už získava svoju skúsenosť, nie tú, ktorá je mu vnucovaná zvonku. A vďaka projektu JEDINÉ ZRNO sme mali a máme možnosť, pokračujeme v práci, komunikujeme s ľuďmi rozličných konfesií a v praxi sa presviedčame, že tie kľúče, ktoré sú dané v knihe AllatRa a v reláciách s vašou účasťou, oni pomáhajú každému veriacemu vo svojej konfessii, vo svojom náboženstve pochopiť práve tú hĺbku, na ktorej sa všetci ľudia zjednocujú. A keď ľudia nachádzajú vzájomné pochopenie, keď nevedia jazyk, napríklad, v tom,

že... No ja som pracovala s utečencami bezprostredne, priamo a bola som svedkom, ako miestni ľudia z Nemecka pomáhali novoprišielcom aj prostredníctvom nejakých aplikácií v telefóne, aj celkovo. Teda absencia akoby spoločného jazyka vo verbálnom zmysle, nevadilo ľuďom nachádzať tento spoločný jazyk. A prichádza pochopenie, že sa zdá, že v skutočnosti z uhla pohľadu vedomia, v týchto podmienkach spotrebiteľskej spoločnosti, v ktorej sa nachádzame, si skutočne nevieme predstaviť niečo iné, pretože vždy toto šťastie, tento pokoj vnútri seba aj s inými ľuďmi, sa bude vždy nachádzať len v rámci vedomia, že to môže byť len také a nie inakšie. A ak sme sa pýtali: „A môžete opísať túto spoločnosť: Ako tam ľudia žijú, aké majú vzájomné vzťahy, podmienky života v tejto spoločnosti?“, tak často bolo akoby nepochopenie, že sa sústreďovalo na predchádzajúcu skúsenosť, neúspešnú skúsenosť: komunizmus, alebo nejaké iné formáty, ktoré...

IM: Máš na mysli teraz... hovoríš o tvorivej spoločnosti, však?

To: Áno, teda hovorili o tvorivej spoločnosti, ale vedomie v rámci tejto skúsenosti vŕhať negatívum.

IM: A opäť poďme a pozrime sa, nezaujato sa pozrime, prečo sa zriadenie, ktoré sa formovalo, komunistické aj iné pokusy boli, prečo skrachovali? Veď idea bola dobrá, sociálna, pre všetkých.

T: Nuž, často utopistické idey...

IV: Nebola tam duchovnosť. V Sovietskom zväze si pamätám, tam bolo všetko, dokonca aj mravnosť. Bol morálny kódex budovateľa komunizmu, bola dokonca aj akási, no môžeme povedať, aj česťnosť, aj všetko, ale duchovnosť nebola. A toto väčšinou, naozaj, aj zamieňa vlastné chápanie šťastia, pretože veď šťastie – to je vnútorný stav.

IM: Áno, nenahradíš ho nejakými všeludskými hodnotami.

IV: Je česťnosť, sú nejaké parametre, ktoré je možné opísať pomocou nejakých kódexov, ktorými sa je treba riadiť. Ale toto nijak nenahradzuje pojem šťastia, to je niečo iné. Ale viete, práve mi prišlo na um: Čo je to tvorivá spoločnosť? A tvorivá spoločnosť – to je spoločnosť šťastných ľudí. A ako to chápať? No, ja si myslím, že (no, aspoň veľakrát sa mi predtým stávalo, keď som ešte bol dieťa) sú také momenty, keď sa človek cíti skutočne šťastný. Aj keď sú krátkodobé, ale on cíti. A v tento moment vari urobíš niekomu zle? Naopak, chceš sa so všetkými podeliť.

IM: A ešte vyvstáva zrazu otázka k týmto momentom: A vari v tento moment je človek pripútaný k niečomu materiálnemu?

IV: Nie je, samozrejme. Čo chcem povedať, že naopak, dáš aj posledné, pretože si šťastný. A páči sa ti robiť ľuďom dobre, páči sa ti niekomu pomôcť.

IM: A vari vtedy čakáš od niekoho pochvalu?

IV: Nie, nie.

IM: Alebo odmeny za to, že si urobil dobre?

IV: Nie, pretože ty...

IM: ...pretože si už šťastný.

IV: Ty si šťastný. A toto šťastie ťa tak preplňa, že nič viac nepotrebuješ a si pripravený s týmto šťastím deliť sa a pomáhať druhým. A ja si myslím, že každý človek toto zažil. Jedine, že, samozrejme, život... to potom stiera...

IM: Väčšina istotne. Hoci krátke okamihy, ale istotne.

IV: Samozrejme, áno.

To: No je to paradox. Zdá sa, že každý človek má takúto skúsenosť. Teda nie je to nejaká negatívna skúsenosť, pretože človek prichádza na tento svet s absolútne čistým listom vedomia, ešte nemá túto negatívnu skúsenosť. Ale čo z toho vychádza? Že ešte aj v rozhovore s ľuďmi z iných krajín (z rôznych) sa uvádza niekedy taký argument, že „ale, pravdaže Maslowova pyramída?“, že „treba uspokojiť najskôr základné potreby“ a že akoby „duchovnosť je druhotná“.

IM: Vedomie tak aj musí myslieť.

To: Proste, čo je zaujímavé ešte aj z osobnej skúsenosti v komunikácii s ľuďmi, s utečencami, imigrantmi, že je taký akoby názor, že je potrebné najskôr bezpodmienečne zabezpečiť ľudí všetkým najnevyhnutnejším. A čo som pozorovala? Že zo začiatku, len čo ľudia prišli, už bola starostlivosť, vzájomná podpora, teda všetci sa snažia nejako podporiť,

pomôcť, urobiť čokoľvek. A v tomto čase, pamätám si, že to bolo natoľko... nehl'adiac na to, že ľudia zažili celkovo veľmi tragické udalosti, uvideli, tak práve túto podporu bolo veľmi cítiť. Ľudia sa otvárali, zisťovali: „A ako tu žijete? Aké sú tu zvyklosti, či čo? Aké hodnoty vyznávate?“ Čas však plynul... Ľudia získali, povedzme, lepšie materiálne podmienky, teda už je kde žiť a nie sú starosti o to, „čo budem zajtra jesť“, aj prácu si nachádzajú. Teda, zdalo by sa, že základné potreby sú už dávno (**IM:** ...uspokojené.) uspokojené ale šťastie aj tak nie je. (**IM:** Správne.) Z toho vychádza, že koľkokoľvek sa rozprávame s ľuďmi, že (ako to ja chápem)... že dovtedy, kým sa človek necíti, že je prijatý v spoločnosti aj na úrovni ľudských, obyčajných ľudských vzťahov, tak sa celý čas cíti ako cudzí. A prichádza také pochopenie, že celkovo v spotrebiteľskej spoločnosti sa nemôžeme cítiť bezpečne, dokonca ani vtedy, keď je materiálna zložka už uspokojená.

IM: Ale opäť, keď je dokonca aj materiálna zložka – to je dočasný jav, je to to, o čo môžeš v tomto svete prísť v hociktorom okamihu. No vari to nie je tak? A mnohí ľudia majú túto skúsenosť. Tak sa vrátim, prečo bol komunizmus utopický a všetky podobné formy, ktoré sa ľudia snažili vytvoriť? Pretože zachovávali taký pojem ako nadvláda.

O: Vyššia vrstva.

IM: Elita. A elita vždy slúži Elovi. Preto toto vopred mŕtve formovali.

T: Teda sami žili navrchu podľa takých spotrebiteľských

modelov a ľuďom hovorili...

IM: Samozrejme. A čo z toho vychádza? Vyššia vrstva žije spotrebiteľským modelom, žije skvele. Tí, ktorí ich obsluhujú, to vidia a kopírujú. A v závere, nehľadiac na morálne hodnoty, na akúsi sociálnu orientáciu, snahu o niečo lepšie, aj tak sa celý tento model stal, v konečnom dôsledku, veľmi rýchlo spotrebiteľským formátom. A sám seba skonsumoval, teda sám seba zradil. Hoci opäť, každý formát, ktorýkoľvek by sme vzali... Tak vezmeme si kapitalistický, dobre? No zdá sa, že je všetko jednoduché: trhy, kúpil – predal, urobil... Nuž, akoby mohol byť, všakže, aj oveľa jednoduchší model, dokonca aj v ponímaní ľudského vedomia? No už patrí minulosti a všetci už o tom hovoria. Teda prečo? Nie dnes, zajtra prestane existovať. A ukončí svoju existenciu veľmi závažnou a hlbokou krízou, ktorá privedie taktiež k nedobрым prejavom, ktoré môžu byť aj spúšťačím mechanizmom v snahe udržať toto zriadenie, spúšťačím mechanizmom na odpor proti národu. Ale všetko závisí opäť od ľudí, či to budú chcieť alebo nie. No my vidíme už toto všetko a o tom sa už otvorene z veľkých tribún hovorí. To znamená, že je potrebný nový formát spoločnosti. A aký, ak, prepáčte, komunistický zomrel, zomiera kapitalistický? Aký formát a koľko sa ich dá vytvoriť? Opäť vrátíme kráľov na tróny, t.j. opäť udelíme nejakým ľuďom, takým istým ako sme aj my, takým istým smrteľným bytostiam udelíme moc nad sebou a budeme dúfať, že keď jeden kráľ umrie, príde lepší – a tak donekonečna. Týmto sme si už prešli, nič nového. Čo je

nové?

To: Nuž zdá sa, že akoby sme čakali, že niekto príde a predostrie nám, ako máme žiť.

IM: A tu je odpoveď – ktosi príde a za nás všetko urobí. Opäť potrebujeme barly na oporu a opäť prenášame zodpovednosť na niekoho.

A: Ešte, čo sa týka absencie elity a moci, chcela som tiež upresniť jedno z nepochopení vedomia, že ešte uvádzajú: „Takže tu sa má na mysli anarchia?“ T.j. vedomie to ešte takto vykladá.

IM: A, mimochodom, v anarchii... Počkajte, priatelia. Anarchia – to sa u nás negatívne vníma sluchom, pretože boli anarchisti v časoch, povedzme, keď sa tu komunisti snažili prevziať moc a objavili sa skupiny anarchistov, ktoré sa nikomu nepodriaďovali. No vari títo anarchisti nemali svojich atamanov?

O: Mali.

IM: Takže bola to anarchia alebo banda?

O: Banda.

IM: A práve preto bola idea anarchie zničená práve takýmito skupinami banditov, pretože sa aj tak nedokázali vzdať moci.

To: No zdá sa, že vždy sa vyťahuje negatívna skúsenosť samosprávy spoločnosti, že vždy je potrebný niekto, kto bude

potláčať túto živočíšnu náтуру, opäť niekto zvonku.

IM: A vari ľudia majú skúsenosť so samosprávou?

IV: Zabudli na ňu, áno.

IM: Za 6000 rokov na ňu zabudli, ale veď predtým to bola pozitívna skúsenosť. A, prepáčte, žilo celé ľudstvo po celom svete, navzájom komunikovali, presne tak isto aj obchodovali, rovnako si vymieňali kultúru a existovali bez vojen, bez nepriateľstva.

To: Dokonca sa ľudia často pýtajú, že... Doslova nedávno prišiel účastník z Egypta a my... Mal veľký záujem osobne sa porozprávať s ľuďmi. A prišla reč na organizáciu, vraj: „A akože sa ľudia sami organizujú bez toho, aby medzi nimi bola hierarchia?“ Jednoducho je veľmi zaujímavé, že na takom praktickom príklade hnutia ALLATRA vidíme, ako sa to už realizuje, (**IM:** Po celom svete.) že to nie je utópia, že samotní ľudia... Nakoľko my všetci, ktorí sme tu dnes prítomní, sa podieľame aj na organizácii konferencií, aj v rámci projektu „*SPOLOČNOSŤ. POSLEDNÁ ŠANCA*“...

IM: Veď my to sami všetko robíme.

To: ...že ľudia mali možnosť participovať... dokonca aj to, ako pripravujeme lokáciu, ako prebieha (**A:** ...komunikácia, áno, áno.) príprava techniky, celkovo spolupráca ľudí. Teda dokonca aj ľudia niekedy v rôznych jazykoch tam nastavujú nejaké technické stránky. A človek sa tomu veľmi čudoval, že to v praxi existuje. No ako sa to darí? Dovtedy, kým stojíš

bokom a pozeráš sa na toto spotrebiteľským formátom myslenia, tak vždy sa vkráda pochybnosť, že niekto tam musí byť, kto ich organizuje. Ale keď sa staneš časťou tohto, keď vynaložíš svoje úsilie, keď získavaš svoju skúsenosť...

IM: Vtedy tým aj si (**To:** Áno.): tým, kto čosi organizuje, ak to ty zvykneš organizovať; si tým, kto niečo robí, ak to ty robíš. Ale keď stojíš bokom a kritizuješ...

To: Jednoducho dokonca aj pre vedomie je naozaj ťažko tomu uveriť, preto aj (**IM:** Samozrejme ťažko.) vyžaduje dôkazy. Ale len dovtedy, kým si skutočne neurobil tento prvý krok, o ktorom povedali...

IM: A dôkaz je tu jeden, priatelia moji: treba prísť, zastať si bok po boku, vykasť si rukávy – a vpred. A všetko sa stane pochopiteľným. Vtedy aj vedomie mlčí. A čo má povedať?

IV: Ja som sa tiež s týmto neraz stretával. A nejako som ukázal jednému biznismenovi náš film ATLANTÍDA. On mi hovorí: „Nerozprávaj mi rozprávky. Aby sa vyrobil takýto film, sú potrebné obrovské prostriedky.“ Hovorí: „Hovoríš, že sú to dobrovoľníci?“ Hovorím: „Áno, skutočne. Ľudia prichádzajú po práci, sami strihajú tieto filmy a zaujíma ich to. Robia to nezištne, pretože ich naplňa radosť.“ Ale vedomie ľudí neverí. Vidia úroveň relácií, vidia, nakoľko je to všetko zaujímavé, zložito nasnímané v zmysle technickej stránky a myslia si, že ktosi za tým stojí a sleduje nejaký cieľ. A vedomie našepkáva len takéto momenty. Hoci skutočne je to príklad takej bunky tvorivej spoločnosti, však, aká by

mala byť. A ak túto bunku prijmem ako... základ, tak ju môžeme rozšíriť do celého sveta.

IM: Samozrejme.

IV: Rovnako naša nasledujúca konferencia SPOLOČNOSŤ. POSLEDNÁ ŠANCA, ktorá sa pripravuje na 9.mája 2020. Veď tiež, keď v tomto roku zverejnili informáciu o tejto konferencii, vedomie mi tiež rozprávalo: „Nuž, nemôže sa veľa ľudí zhromaždiť, no pretože je nás málo, ktorí vieme o našom hnutí, o našich iniciatívach.“ Ale keď som uvidel, že tam bolo cca 400 lokácií, tak ma to veľmi prekvapilo. Teda aj veľké mestá... A akí dosť vážení ľudia boli vo Veľkej Británii, v Atlante a boli tam religiózni muftiovia Veľkej Británie, predstavitelia spoločenských organizácií, politici, dokonca aj kandidát na prezidenta... No teda zdalo by sa... No, samozrejme, veľmi nadchýna to, čo bude nasledujúci rok 9.mája, však, t.j. môžeme si predstaviť, že to bude ešte rozsiahlejšie.

IM: Ale toto všetko závisí od nás.

IV: Samozrejme. A chcel by som pozvať všetkých, aby sa pridali všetci, ktorí majú záujem vybudovať spoločnosť šťastných ľudí, tých, ktorí chcú žiť šťastne. Nielen zažívať akési uspokojenie, že nejakú vec získal. Veď všetci vedia: že čokoľvek by si získal, po 3 dňoch sa to už akoby (**IM:** Je už nezaujímavé.) prejedlo, už to ani neprináša potešenie. A ten, kto chce žiť šťastne, ten, kto chce popremýšľať o šťastí, o svojich deťoch, o svojich vnukoch, ten, kto chce po sebe niečo

zanechať, prosím, pripájajte sa, vymieňajte si s nami skúsenosti a poďme spolu vytvárať túto tvorivú spoločnosť. (IM: Samozrejme.) Veď je to zaujímavé.

IM: A v tom je aj zmysel hnutia ALLATRA: preto, aby sa spolu tvorilo lepšie, preto, aby sme si prinášali navzájom lásku, preto, aby sa šíril mier do tohto sveta. A na čo je to ešte potrebné? Na to, aby sa dobrí ľudia mohli zjednocovať. Práve na toto je platforma ALLATRA potrebná.

To: Tiež sme veľmi často počuli, keď sme robili sociálne ankety, že všetci ľudia vždy hovoria: „áno, chceme mier“, že „chceme žiť v láske“. A v rozhovore, potom ako sa vypla kamera, keď začali hovoriť o tvorivej spoločnosti, tak niekedy zaznieval taký výrok: „nuž ja som taký sám“, že... Zdá sa, akoby som bol izolovaný, že tam...

IM: „Čo ja môžem? Som sám.“

T: „Čo ja môžem?“ Na celom svete je toľko dobrých ľudí, ktorí sú nejednotní, a, zdá sa, že...

IM: A pozri: v skutočnosti svetu vládne 0,01%... Vládne svetu. Prečo veľmi malé množstvo ľudí vládne obrovskému ľudstvu? Pretože sú dobre organizovaní. A to je všetko. To znamená, že práve organizovanosť ľudí diktuje to alebo iné zriadenie. A ako spravidla pozorujeme: tí, ktorí sú agresívni, tí, ktorí nie sú veľmi..., tí sa dobre organizujú kvôli dosiahnutiu jasných cieľov – diktátu, moci, no a opäť kvôli uspokojeniu všetkých živočíšnych potrieb človeka. A prečo sa ľudia, ktorí chcú dobro, ktorí žijú duchovnom, ktorí sú

jednoducho ľudskí, prečo sa nezjednotia nezávisle od náboženstiev...? Však aký je v tom rozdiel, priateľ môj, dokonca ak si aj ateista, ak chceš, aby sa svet stal lepším – neseď a nemlč. No nie je tak? Pripoj sa a budeme spolu robiť. Veď ALLATRA – to je predovšetkým... to nie je náboženská organizácia, je to práve spoločenstvo ľudí, ktoré zameralo svoju energiu, svoj čas, svoje sily na to, aby urobili čo možno najviac dobrého a krásneho v tomto svete. V tom je zmysel. Správne?

To: No, mimochodom, na to ľudia aj poukazujú: „ako máte dobre organizovanú konferenciu“, práve to udivuje, že tam nie sú nejakí prizvaní ľudia, ktorí by (**IM:** Áno ľudia...) toto urobili za nich.

IM: A prečo? A vari nie ľudia všetko robia? Všetko, čo je v tomto svete, je urobené ľudskými rukami – toto všetko robia ľudia. A, prepáčte, ALLATRA – veď to sme my. Všetci ľudia, ktorí majú hoci len trošku svedomia vnútri, oni sú už allatrovcami. Veď čo je to ALLATRA? Zopakujeme: to je Láska Božia. A svedomie majú tí, ktorí majú aspoň trošku Božej Lásky. A ako ináč?

IV: A tu by som chcel povedať: veď nikto sa vo svojom vnútri nepovažuje za darebáka, všetci sa považujú... (**IM:** Dokonca aj nenapraviteľní darebáci.) Áno, áno, dokonca aj nenapraviteľní darebáci, všetci sa považujú za dobrých. Nuž pochopiteľne, vedomie ospravedlňuje, že sú to okolnosti alebo ktosi iný. Ale keď sa stretávame s mnohými ľuďmi a

hovoríme o tom, ako vybudovať spoločnosť šťastných ľudí, mnohí hovoria: „Nuž ako? Nevieme, to je nemožné. Veď tu je systém nad nami, ľudia.“ No hovoríš: „No počkaj, nuž ty a ja, vari nie sme časťou tejto spoločnosti? A všetci ostatní ľudia, vari chcú trápenie pre svoje deti, alebo chcú žiť nejako zle? Nuž, (IM: Samozrejme.) môže byť také jednoduché vysvetliť to ľuďom, pohovoriť si s nimi a ukázať im to?“ No pochopiteľne, môže sa stať, že niekedy, keď neviem, je tam nejaká sála, kde všetci ľudia sú polooficiálni, môže sa stať, že toto nepochopia. Ale keď k nim prichádzaš (IM: Bez masiek.) na srdečný rozhovor pri šálke čaju a môžeš toto úplne predebatovať, nejaké svoje... (IM: Na živých príkladoch.) kde sú ľudia skutoční, (IM: Samozrejme.) skutočne, všetci sa otvárajú a všetci hovoria, že „áno, naozaj je to možné.“ A aj naše relácie, ktoré natáča medzinárodné hnutie ALLATRA, keď pozeráš, veď ako sa ľudia otvárajú počas interview, akí sú úprimní, ako svietia z vnútra. A ak pozeráš na oficiálne zdroje, v televízore, tak sa zdá, že sú to nejaké monštrá, ktoré chcú... chcú niečo zlé.

IM: Tak prepáčte, v tejto dobe vari to nie sú monštrá a vari nechcú zle? A kto ich riadi v tejto dobe? (**IV:** Áno.) Práve nekontrolované vedomie. A my vieme, o čo sa ono snaží. O dobro, mier, lásku?

IV: Nie, samozrejme.

IM: Prepáčte, ono delí kolektív troch ľudí na tri časti, však? Jeden druhého zhadzuje aj v malom kolektíve, nehovoriac o

veľkej spoločnosti. Ale práve keď ľudia prekonajú svoje vedomie, keď budú slobodní, začínajú žiariť a potom sa spolu aj zhromažďujú. A tu mám pre vás jednoduchú otázku: povedzte mi, prosím, kto buduje spotrebiteľský formát spoločnosti na tomto svete? Sú to nejaké mimozemské tvory?

IV: Áno, veď my sami vytvárame tento formát, samozrejme, áno.

IM: A ak my vytvárame tento formát, prečo nemôžeme vytvoriť iný?

IV: Samozrejme, že môžeme. Jediná vec je, že ak sa spoliehame na svoje vedomie a počúvame čo hovorí, potom nám samozrejme povie, že je to nemožné. Pretože pre vedomie to je nevýhodné.

To: Tu je prosto zaujímavý ešte jeden moment, prevláda pri tom také presvedčenie, že... „No, ja sa v tom nevyznám, nerozumiem tomu. Ja sa na tom akoby nezúčastňujem“. No, čo sme vypožorovali z osobných skúseností pri komunikácii s účastníkmi, že konferencie sa teraz konajú na rozličné témy: aj klíma, aj ekonomika, aj umenie, aj medicína (**D:** Medicína.), – a plánuje sa ešte veľa tém, kde každý odborník, nech už bol zapojený do čohokoľvek, môže vždy počuť seba a svoje skúsenosti. A je zaujímavé, že ľudia sa delia so svojimi osobnými skúsenosťami nielen ako odborníci, ale ako všetci (**IM:** A to je najdôležitejšie.), ktorí žijeme v tejto spoločnosti, a to tak, že tomu všetci rozumejú.

IM: Ale oveľa dôležitejšie – to je jazyk ľudskosti, proste náš

skutočný jazyk, ktorým hovoríme z duše. A keď začneme hovoriť ako odborníci? Keď teraz s Dianou začneme hovoriť naším medicínskym jazykom (**D:** Ako odborníci.), budete nám rozumieť? Igor Vladimírovič – svojím, vy – svojím. A ďalej čo? Rozdelili sme sa. Je však jediný jazyk, ktorý vychádza zvnútra. Je jednoduchý a zrozumiteľný. Prečo nosiť masky?

To: No, ešte sa vnucuje taký postoj, dokonca aj keď sme hovorili... (**IM:** Vyzeráť drsnejšie, však?) o obmedzení kapitalizácie, o témach týkajúcich sa medicíny, pozorovala som, že predtým som aj ja takto reagovala: „Nuž, veď ja nie som ekonóm. Ako o tom môžem hovoriť?“ A teraz, keď to chápeme...

IM: Takže si spotrebiteľ. (**To:** Áno.) Prepáč, vďaka tomu žiješ, vďaka tomu, že (myslím tým, že žiješ v našom spotrebiteľskom formáte spoločnosti)... vďaka tomu, čo urobili ekonómovia, a ty máš podľa toho nejaké príjmy, nejaké výdavky, nejaké vzťahy. Nie je to tak? Kto má viac skúseností? Ekonóm, ten kto rozhoduje o tom, ako máš žiť, alebo ty, (**A:** Teoreticky aj prakticky.) ktorý žiješ podľa týchto rozhodnutí?

To: Je skvelé, (**IM:** Kto vidí viac chýb?) že to ľudia zdieľajú...

D: Ten, kto fantazíruje, však? Alebo ten, kto to reálne...

A: Ten, kto to vidí v praxi, áno, áno.

To: ...že ľudia ...všetci zdieľajú svoje skúsenosti a vytvára sa ucelený obraz o tom, ako to vyzerá.

IM: Takže priatelia moji, všetci sme obeťami ekonomiky.

A: A chápete, prečo je dnes také dôležité, aby práve samotní ľudia kládli túto otázku (to je to, o čom práve hovoril Igor Vladimirovič) o konferencii SPOLOČNOSŤ. POSLEDNÁ ŠANCA. Pretože ak ju my, samotní ľudia, nepredložíme na diskusiu, tak čo sa stane? Toto je ďalšie vnucovanie nového formátu zvonku. (**IM:** A nemalo by to tak byť.) Kým? Finančníkmi alebo ekonómami, ktorí údajne „dobre vedia“, ale nakoniec si prispôsobia prácu celého tohto systému pre seba. A ďalšia otázka...

IM: A čo vznikne? Spotrebiteľský formát.

A: Spotrebiteľský formát, ktorý (**IM:** V inej forme.) navrhnutý tak, aby... No, teraz je to ešte pochopiteľnejšie.

IM: Niekomu zlepšiť život... Sebe, samozrejme.

A: Niekomu urobiť život lepším. No pritom nie spoločnosti, ale tým, ktorí vytvorili tento samotný spotrebiteľský formát. (**IM:** Predovšetkým). A tu hovoríme o niečom úplne inom, keď samotní ľudia, to znamená, zo všetkých krajín sveta, rôznych povolání, ktorí sú tými, ktorí žijú v tejto spoločnosti, to znamená, že nie sú profesionáli, ale sú ľudia (**IM:** A to aj je spoločnosť.) v prvom rade to sami zrealizujú, podporia a posúdia.

IM: A toto je spoločnosť. Toto je práve spoločnosť, (**A:** A to je cieľ.) ktorá, prepáčte, na všetkých úrovniach (**A:** Áno), aj je spoločnosťou. A tu, táto spoločnosť, aj nastoľuje takúto

otázku: „Ako môžeme zlepšiť náš život?“ Veď, tento život nie je niekoho, tento život je náš. A tu je opäť otázka: ak sa spoločnosť (naše ľudstvo) rozhodne zmeniť formát zo spotrebiteľského na tvorivý, tak to tak bude. Ale potom, prepáče, budú aj iné podmienky existencie, aj iné perspektívy pre ľudstvo. Ale to je výber ľudí. A ak to nebudú chcieť, bude to, čo je a tým smerom bude aj všetko pokračovať. Toto je naša voľba.

D: A teraz, viete, trochu divne znie táto otázka: „Čo robiť? Ako sa to dá bez vlády?“ Možno si myslíte, že sme s vládou dosiahli niečo dobré. My sa už, prepáče, jednoducho nachádzame na okraji priepasti. Je to zrejmé, tak poďme, skúsime to predsa len bez vlády.

IM: Ale len málo kto tomu rozumie, hovoria: „Treba zmeny. Vezmeme jedného predstaviteľa moci (**D:** „Vymeníme ho za iného.“), vymeníme ho za iného.“ Ľudia však nepoznajú jednu drobnosť. Veď, prepáče, ak ho vymeníme, potom ďalší, ktorý príde (**D:** Bude rovnaký.), jeho spôsob myslenia sa mení (**D:** Myslenie, áno.).

To: Príde do rovnakých podmienok, aké boli vždy.

IV: Samozrejme, samozrejme.

IM: Ocitne sa v tých istých podmienkach a stáva sa presne takým istým (**A:** Áno.). A skutočne táto zmena myslenia aj vnímania sveta prebieha (**D:** Áno, navyše...) veľmi rýchle.

O: Igor Michajlovič, a ešte taká otázka: počúvam a cítim, že

človek akoby nechce vziať na seba zodpovednosť (**IM:** Nechce.), stále čaká. Čaká, že niekto príde, niekto rozhodne, niekto dá všetko na svoje miesto, niekto ponúkne niečo nové. „A ja sám si poležím na gauči, budem gaučovým kritikom. Ja predsa všetko dobre viem.“

IM: A kritizuje sa ľahko. (**O:** Veľmi.) Mám otázku k tým gaučovým kritikom: Priatelia, keď všetko tak dobre viete, tak prečo doparoma ležíte? Vstávajte, potrebujeme vás. Ved' vy všetko viete.

T: Super!

IV: Ale, viete, tiež poviem z vlastnej skúsenosti, pretože vedomie hovorí, že „budeš vyzerať smiešne, nebudú ti rozumieť, ak im to povieš.“ Ale opäť, keď to prekonávaš a ozvučuješ to, potom naopak vidíš reakciu, aká vzniká u ľudí. Mám veľa priateľov v najrôznejších oblastiach, vrátane aj dosť... politikov a ďalších ľudí. A keď sa s nimi o tom rozprávaš, všetko chápú, podporujú, že: „Áno, to je dobre, to by bolo skvelé!“ Keď im povieš: „Tak to ozvuč, od teba to závisí“. „Nie. Ako? Ako to môžem spraviť?! Nepochopia ma“. (**IM:** Strašné...) (**O:** Strašné.) Áno. „Ale prečo, keď ty chápeš mňa, prečo teba nepochopí niekto iný?“ Prečo, keď sa stretávame v saune, pri stole, môžeme o tom hovoriť a v úzkom kolektíve to chápeme, prečo si ľudia myslia, že nás nebudú chápať vo veľkom kolektíve alebo medzi širokými masami? Je to len vplyv vedomia. (**IM:** Samozrejme.) Skutočne sa netreba báť, treba o tom hovoriť, pretože ak jednoducho

prekonáte tento krok a urobíte...

IM: Najzložitejšie je (**IV:** Áno.) ako hovoríte, spraviť prvý krok. Vedomie ti hovorí: „To nie, budú ťa kritizovať. (**IV:** Samozrejme.) Áno teba...“ A vari ťa vedomie netrápi? A vari ťa aj tak nekritizujú? Prepáčte, ale v spotrebiteľskom formáte si všetci navzájom pľujú na chrbát. Nie je to tak, aby som bol úprimný? A tu sa objavuje šanca (**IV:** Samozrejme.) získať život, v ktorom prestaneme na seba pľuť. A vari stojí za to mlčať a báť sa? (**IV:** Chcem povedať: „Skúste to“.) Je ťažké, áno, prekonať prvý krok, len si spomeňte na seba. (**IV:** Samozrejme, samozrejme, samozrejme.) „No, ako, veď som vážny človek, mám autoritu (**IV:** Áno. „Ako také niečo poviem?“), áno, veď som taký skvelý podnikateľ. A len tak pôjdem, a budem hovoriť o ALLATRA. Povedia mi, že som „sektár“ (**IV:** Áno.), označujú ma.“ Však? No, to je pravda.

IV: No alebo: „Vysmiejú ťa (**IM:** No vysmiejú.), bude ti to trápne.“ Ale keď o tom hovoríš, nikto sa nesmeje.

IM: A to je paradox.

IV: Môžu sa pohádať, ale smiať sa – nikdy.

A: Pretože ľudia na celom svete to skutočne veľmi chcú. (**IV:** Áno.) A ty to vidíš...

IM: V tom je paradox. Pretože to potrebuje každý.

A: Áno, každý to potrebuje. Áno.

IM: A naozaj je to tak (**A:** Áno.). A keď o tom hovoríš,

prekonávaš sa, si príkladom. A vraciame sa práve k čomu? Na začiatok relácie k beznádeji. Áno, existuje východisko, priatelia, a je veľmi jednoduché: prestaňte slúžiť... povedzme, prestaňte byť otrokom systému – a všetko bude v poriadku. Keď ti vedomie hovorí: „Nerob to“, – tak to urob. Urob krok, pretože tento krok robíš k dobru. Prečo ti nehovorí: „Neklam?“ Prečo ti vedomie nehovorí: „Nekradni, nezáviď, nekritizuj, neurážaj“ (A: Áno.), pretože je také dobré a stojí pri tebe na stráží?

D: Nezastaví sa na tom.

A: Áno.

IM: Jednoduchá otázka: A prečo ťa zastavuje na tvojej správnej ceste? Keď túžiš po tvorivosti a vedomie ti hovorí: „Stoj! Vysmej ťa“. (O: Áno.) A kto sa ti vysmeje? (A: Skutočne.) Ak ťa vysmeje zviera, tak prepáč, susedov pes na mňa tiež šteká, keď prichádzam domov: vidí ma a šteká. A čo ma je po ňom? Keby som sa trápil kvôli všetkým psom, ktorí štekajú, nemal by som, prepáčte, čas rozmýšľať o vás.

A: Je to naozaj tak. Keď prídeš k človeku, no neviem, povedzme aby si sa podelil o klebety tu ťa vedomie nezastavuje: „Porozmýšľaj, či skutočne ty...?“

IM: Samozrejme. Hlúposťou. Ohovoriť svojho známeho, však?

A: Áno. Ale ako hovoriť o niečom, čo ťa skutočne inšpiruje... Nie teoreticky, hovoríš o tom z praxe, čo si sám vnútri

pochopil, objavil, precítil, o skúsenosti, ktorú si získal, o tom, ako sa zúčastňuješ. To znamená, že môžeš hovoriť to, čo je práve zaujímavé...

IM: Na živých príkladoch.

A: O živých príkladoch, o svojich príbehoch (**IM:** Samozrejme.), veď toto človeka... on to vidí a cíti túto pravdu, keď ju zdieľaš. A teraz, keď sme hovorili, prišlo pochopenie, v čom je podstata, že prevziať na seba zodpovednosť, pretože táto otázka tiež zaznela, že hovoríme, že „prekladanie zodpovednosti... prekladanie“. A ľudia sa pýtajú: „A čo znamená prevziať na seba zodpovednosť?“

IM: A teraz naša Anička (**A:** Prekročiť to...) odpovedala na najdôležitejšiu otázku: prečo sme sa dnes vlastne stretli za týmto stolom. Aby sme v tejto priateľskej besede, medzi priateľmi nakoniec ukázali jednoduchý príklad – čo znamená prevziať zodpovednosť. A teraz vidíte, pomaličky-pomaličky a Anička vám odpovedala. (**A:** To je konať.) Je to pravda, priatelia. Je veľmi jednoduché prevziať zodpovednosť, veľmi jednoduché. Vstaň z gauča a prevezmi zodpovednosť a všetko bude v poriadku (**T:** Mimochodom, je to zaujímavé, áno...) a budeš spolu s nami.

To: Je zaujímavé, že obvyčajne počuješ také návrhy, že treba robiť niečo konkrétne, mať nejaký výsledok.

IM: Prepáčte, priatelia hovoria: „Čo mám robiť, ak neležim na gauči?“ Čo je tam... Je to obrazné, priatelia moji, (**To:** Čo je potrebné, to hovoríme...) zasypali to myšlienky z

budúcnosti...

To: Že to, čo hovoríme, že to nie je konkrétne, že sú potrebné nejaké... „Tak, poďme zachraňovať tam neviem... – zvieratá“, „urobme niečo“, totiž, tam „pomáhať chudobným“. Vyzerá to akože dobre, ale „buďme konkrétni“...

IM: Je to výborné, je to skvelé, ale priatelia, problém hladu sa nedá vyriešiť kŕmením hladných, (**To:** Áno.) (**A:** Áno.) nemožno zachrániť zvieratá tým, že ich budete používať ako potravu, a tak ďalej a tak podobne. Jednoducho len treba byť ľudský, netreba sa báť. Tu ti hovoria: „Čo robiť pre začiatok?“ Prestaňte sa báť, staňte sa ľuďmi, dýčajte slobodne. Je to sloboda, nie je možné ju ničím nahradiť, nedá sa nájsť bojujúc proti sebe, nemožno ju získať za žiadnu cenu. Závisí to len od vašej voľby a od vášho rozhodného kroku. A ako povedal Igor Vladimirovič: „Hlavné je, urobiť prvý krok.“ Je to strašné, ale je v tom aj hrdinstvo – prekonať strach.

D: Strašné, kým si nespravil tento krok. (**IM:** Veľmi správne) Ľudia hovoria: „Nevieme, čo robiť.“ Sedem miliárd ľudí (**To:** Áno.) s ohromnými životnými skúsenosťami, profesionálnymi skúsenosťami a hovoríme: „Nevieme, čo robiť.“

IM: Nie je to smiešne? (**D:** Áno.) Nie je to pre ľudstvo hanba?

D: Len sa jednoducho podeliť o už získané skúsenosti. Bol projekt o tvorivej medicíne. Však? Ľudia si telefonovali: zdravotné sestry, zdravotníci, primári, lekári, zástupcovia farmaceutického priemyslu, farmaceuti – z doslova rôznych krajín, s rôznymi skúsenosťami. Sadli sme si, v jeden večer

sme si zavolali cez skype, aj v druhý, tretí, štvrtý... Keď teda existuje toto úprimné želanie, ukazuje sa, že v skutočnosti zrazu môžeme dospieť k úplnému pochopeniu problémov, všetko to sformulovať (**IM:** Samozrejme.) a ďalej porozumieť, ako konať. A ak sa zjednotí veľké množstvo ľudí so všetkými svojimi skúsenosťami? (**IM:** Všetko je ľahké.) Je to úplne ľahké.

IM: Povedzme, že zbabelci hľadajú príčiny a výhovorky a hrdinovia hľadajú možnosti. Všetko je veľmi jednoduché.

D: Také je to všetko ľahké.

IM: Vôbec nič nie je zložité. Ak sme dokázali, priatelia moji, vytvoriť taký obrovský, taký hrozný svet, aký je dnes – spotrebiteľský, tak čo nám bráni vytvoriť krásny svet – tvorivý? Veď my sme ho vytvorili, nikto sem nepriletel, prepáčte, a nevybudoval ho za nás – my sme ho vytvorili, plný nenávisť, zloby, agresie. (**To:** Dokonca sme vymysleli zbrane...) Miliardy ľudí zabitých vo vojnách počas celej histórie ľudstva. A koľko chudobných, koľko utrpenia. Dokonca aj tí, ktorí sa dostali na vrchol moci, pochopili, že to je podvod, len ilúzia a podvod. A rovnako umierali a stali sa subosobnosťami. Teraz sú bývalí králi domovníkmi alebo dokonca bezdomovcami. Aký to má všetko zmysel, keď je možné získať Život, keď je možné získať slobodu, keď je možné vybudovať svet, ktorý sa nebudeme hanbiť zanechať svojim deťom a vnukom. No nie je to tak? Keď sme vybudovali zložitý svet, tak jednoduchý tvorivý – veď ten je ľahké vytvoriť.

Prosto prestaňte byť kozami, myslím tým zvieratami – a všetko bude dobre.

O: Igor Michajlovič, ešte hovoria, viete: „No, teraz ešte žijeme veľmi dobre, ale pred tristo rokmi tu bol (**T:** Áno.) úplný odpad... To znamená, akoby vedomie, dokonca aj v tomto...”

IM: A čo je dobré? To že máme v rukách moderný prístroj?

O: No, že „nie je vysoká úmrtnosť“, že „medicína sa dostala do nejakých koľají“, že „áno, sú vojny, ale nie toľko, koľko bolo výbojov predtým. Ľudia žijú viac – menej pohodlne, majú čo jesť, piť. Akoby nebolo všetko také zlé, ešte sa na tejto lodi môžeme ako – tak plaviť.“

IM: To vedomie sa snaží ospravedlňovať: „Môžeme nejako plávať“. Viete, plávajú nielen lode, ale i všeličo iné. Na loď sa veľmi nepodobáme, poviem to tak.

IV: A dokonca by som povedal... Prečo sa teda dnes mnohí ekonómovia a vedci pýtajú: „Ako ďalej? Aký bude vývoj?“. To znamená, že všetci vedia, že sú (**IM:** V slepej uličke.) v slepej uličke. (**D:** ...v slepej uličke.) Oľa správne povedala, že naozaj akoby sa zdalo, aj hlad sa zdá byť v porovnaní s nejakou históriou ľudstva...

IM: Viete aké množstvo ľudí dnes hladuje?

IV: No, obrovské, 760, podľa mňa (**O:** ...miliónov ľudí), také číslo... 760 miliónov.

IM: Skoro miliarda ľudí.

IV: Áno, skoro miliarda ľudí.

D: Každých 6 sekúnd umiera od hladu človek.

IM: A prepáčte, niekoľko miliárd ľudí žije hlboko pod hranicou chudoby. (**IV:** Áno.) (**D:** Áno.) A to je normálne?

O: Nie, samozrejme.

IV: Nie, samozrejme.

IM: Presne to hovoria tí, ktorí sedia na gauči s plnou chladničkou.

D: Áno.

IM: A, prepáčte, je ich viac ako päťdesiat percent. Ale čo oni? Hovoria to tí ľudia, ktorých vedomie tak ponížilo, zotročilo, že žijú ako šváby alebo myši: keď je syr, jedia. No naozaj je toto človek (a tu je jednoduchá otázka), keď si nevidí ďalej od nosa? Toto je absolútny otrok svojho vedomia, ktoré ho drží ako kozu v chlieve, kŕmi, napája, ale odoberá mu život, mlieko a podobne. Čím sa líši od zvierťa? Ničím (**O:** Ničím.), ak ho nebolí duša kvôli tým ľuďom, ktorí sú hladní, ktorí zomierajú. Alebo, ako povedala Tonečka: „Treba ich nakŕmiť.“ Treba, priatelia, vytvoriť podmienky, aby to neexistovalo. Budeme ich kŕmiť donekonečna (**A:** Áno.) (**To:** Áno.) a nikdy sa to neskončí. Ale ak zmeníme podmienky, všetko skončí. Zlo odíde, ak budeme chcieť. A ak nebudeme chcieť, zlo zostane. A potom už, ako hovorí Igor

Vladimirovič: „Dokonca aj ekonómovia sa spýtajú: Čo robiť s týmto svetom?“ Nie je to tak?

IV: Áno. A ako sa teraz zhoršila situácia s pitnou vodou. Práve včera som otvoril článok a čítal som, že už asi štyridsať percent svetovej populácie... už im chýba voda, najmä čistá pitná voda.

IM: A čo nie je voda?

IV: No samozrejme, bez nej sa nedá žiť, (**O:** Áno.) to je jasné. A klíma sa mení a prichádza sucho...

IM: A bude to horšie.

IV: Samozrejme. Ale práve som chcel rozvinúť svoju myšlienku: Ale prečo potom ľudia hľadajú nové formáty? Pretože chápú, že pri všetkom tom bohatstve a hojnosti sú ľudia nešťastní. (**IM:** Samozrejme.) To znamená, že niet pochopenia. A mnohí si namýšľajú, že voľakedy boli ľudia šťastnejší. Prečo? Pretože akoby mali ešte stále všetko pred sebou. A tu, akoby už všetko dosiahli – a nechápú, o čo by sa mali ďalej snažiť.

IM: Ľudia ešte vôbec nič nedosiahli.

IV: No, áno. A v konečnom dôsledku, čo sme dosiahli?

IM: Nič. (**IV:** Absolútne.) Veda, prepáčte... to sú prvé krôčiky vedy. (**IV:** Samozrejme.) Ak sa porovnáme trebárs s jednou normálnou civilizáciou, nie ďaleko od nás, tak sa nemáme v čom porovnávať, sme v dobe kamennej.

IV: Ak si nedokážeme poradiť s problémom hladu na zemi pri všetkých našich technológiách...

IM: Alebo s vodou...

IV: Alebo s vodou...

IM: Nedokážeme sa vyrovnáť ani s vlastnými negatívnymi myšlienkami.

IV: Samozrejme. (**D:** Áno.) Ak míňame trilióny na vojny, a na nejaké nešťastné potravinové programy možno milióny alebo možno miliardy, ale nedá sa to porovnávať s triliónmi. Čo idú na vojny, ktoré prinášajú len nešťastie.

IM: Na vzájomné sebazničenie.

IV: Áno. A na záchranu ľudí...

IM: Nie proti spoločným hrozbám, (**IV:** Áno.) všimnite si, priatelia moji. V čom je zmysel podvodu? Nie proti ohrozeniu celého ľudstva, ale proti sebe navzájom. (**IV:** Presne tak. Áno.) Je to normálne?

A: A k tomu všetkému som len chcela dodať, že ilúzia je udržiavaná prostredníctvom rôznych organizácií a tak ďalej, a že sa tieto problémy snažíme vyriešiť. Usilujeme sa – a usilujeme sa o šťastie. Veď dokonca v ústave niektorých krajín je napísané, že človek má právo usilovať sa o šťastie (hľadanie šťastia). To znamená, že nikde sa nehovorí, že (**IM:** Že má... šťastný.) by mal byť šťastný. (**IV:** Šťastný, áno.) A systém na tom silnie (**IM:** A že...) a spotrebiteľská spoločnosť,

aby sa človek neustále usiloval o šťastie, to znamená, aby... (IM: Ale nedosiahol ho, všimnite si.) ale nedosiahol ho, to znamená, aby...

IM: Ale snaha je, viete, rovnako ako komunizmus, opäť ho spomíname. (IV: Áno, áno.) Hovoria: „Za komunizmu bude všetko v poriadku, – hovoria, ale cestou tam kŕmenie nikto nesľúbil.“ Však?

O: Áno.

IV: Ako sme žili, ako sme čakali (A: Áno.) kedy nastane rok dvetisíc... (IM: Áno.) alebo osemdesiaty.

A: Ale tvorivá spoločnosť je jednoducho v protiklade s tým, že tvorivá – to je spoločnosť, v ktorej sú ľudia šťastní, to znamená, (IV: Áno.) ako v stave „bytia“. To znamená, že sú šťastní, pretože žijú duchovne a netúžia po ničom v materiálnom. To znamená, že keď je toto šťastie, tak to je a ty si už akoby... a z neho vyplývajú tvoje činy.

IM: Je nezávislé od tvojej materiálnej (A: Áno.) existencie, tak povediac teba, ako Osobnosti. Však? Prečo? Pretože Osobnosť – to je duchovná zložka a šťastie – to nie je materiálne, nie je to fyzické. Áno, cítime už ozveny vnútorného šťastia, ktoré sa fyzicky prejavuje ozvenami v našom tele, v našich emóciách, pretože je pozitívne. Samozrejme, že kontrola myšlienok je absolútna, pretože už to nijakým spôsobom nevtiahne negatívum do nášho búrlivého prúdu šťastia. Zároveň však nestrácame kontrolu nad realitou našej trojrozsmernej existencie. I keď dočasne, ale vedomie zostáva

pod kontrolou, nestráca sa záujem o vedu, rozvoj, vzájomnú komunikáciu. No nie je to tak?

A: V tvojom vnútri je Život a ty ho cítiš.

IM: Áno. Ale čo dáva, tento Život? Nedáva presvedčenie, ale znalosť, že existuje zajtrajšok, a nie nádej na nejaký horizont, že jedného dňa ho dosiahaš. Už je tu, pretože už ty sám si horizontom. A vtedy je to naozaj dobré. Ale keď to dokážeš urobiť lepšie a chápeš, že to dokážeš urobiť lepšie, aspoň niečo vylepšiť v tomto svete pre ostatných, berieš to a robíš, a neočakávaš, že niekto príde a urobí to. V tom je zmysel. Neseď!

O: Alebo dostaneš príkaz, že to musíš urobiť, aby sa život zlepšil.

IM: Samozrejme. Ale či, prepáčte, keď človek žije duchovným, nemá pocit, že tento príkaz prichádza zvnútra, že o šťastie sa treba deliť, ako povedal Igor Vladimirovič? Ako ho môžete držať v sebe? A aký je rozdiel v tom, kto je s tebou a pred kým si ty? Keď sa o to delíš, ľudia to chápu, keď je to úprimné. Samozrejme, ak človek prichádza, sám ešte nič nepochopil, ale začne niekoho poučovať (**O:** Poučovať.) a hovoriť: „Musíš robiť to a to“ zatiaľ, čo on sám žije inak, nebude pochopený. No nie je to tak? (**O:** Áno.) Prosto, netreba sa hrať, treba byť naozaj človekom, byť naozaj Živým – a všetko zapadne na svoje miesta.

To: Je to také zaujímavé, že keď človek žije materiálne, toto šťastie nikdy nezíska, ale keď sa človek stane šťastným

vnútri, už nezáleží na tom, aké sú vonkajšie podmienky, ale už k tomu jednoducho nezostaneš ľahostajný, pretože táto tvoja potreba, prichádza zvnútra. (**IM:** Samozrejme.) Preto, viete, vznikla takáto otázka: Prečo musíme čakať na nejakú vonkajšiu hrozbu, kataklizmy, vojny, aby sme vytvorili spoločnosť, o akú sa všetci od začiatku usilujú?

IM: Netreba nám na ňu čakať, musíme sa jej vyhnúť. (**T:** Áno.) A, prepáčte, hrozby zvonku, to nie je pre ľudí motivácia. (**T:** Áno.) V skutočnosti by bolo oveľa lepšie, keby sa boli takéto rozhovory začali aspoň pred sto rokmi – bolo by to správnejšie. A boli pokusy s nimi začať, ale všetko sa prekrútilo a dostali sme úplne iný svetový poriadok, a neprivedlo to k ničomu dobrému. Prečo? Spotrebiteľský formát myslenia ľudí opäť viedol k prekrúteniu tých Právd, ktoré mali dominovať. Ale prevládlo niečo iné: túžba po moci, ľudská nenásytnosť, zanedbávanie Pravdy ľuďmi. A vtedy by to bolo správne, keby to bolo vtedy. A teraz, prepáčte, je to pokus spoločnosti naskočiť do posledného vagóna odchádzajúceho vlaku. Áno, mnohé záleží na nás: či to dokážeme alebo nie. Prepáčte, začať behať po peróne a dobiehať odchádzajúci... Je oveľa lepšie, keď naň budeš čakať, si pripravený na príchod vlaku, pokojne sa posadiš, bez zhonu. Správne?

O: Igor Michajlovič, alebo ešte stále veľa očakávajú... keď komunikujete s ľuďmi, hovoria: „No, samozrejme, som pripravený zmeniť sa – babička na lavičke nie je pripravená, s ňou určite nevybudujeme tvorivú spoločnosť.“ A je tu ďalší moment, že „musí sa stať niečo strašne zlé, a všetci ľudia budú

otrasení – a to je všetko a ich vedomie sa zmení.“

IM: Nie, poviem, ako to bude fungovať. Ak dôjde teraz, nedajbože, k nekontrolovaným procesom a skutočne zničia čo len polovicu sveta, potom zvyšná časť populácie ktorá zostane, sa začne navzájom požírať v boji o prežitie a nestane sa s nimi nič duchovné. Keď v tvojej hlave vládne démon, nič božské nečakaj. Najprv musia ľudia vyhnať týchto démonov zo svojich hláv – a potom bude poriadok. A čakať na zničenie – to sú postoje pochádzajúce zo samotného systému, sú to myšlienky, ktoré sú vkladané ľuďom, a oni na to navádzajú, oni po tom túžia. A kto z ľudí netúži po tom, aby bol niekto zničený, len nie on?

O: Niekedy dokonca prichádzajú také myšlienky: „Čo s takými ľuďmi? Riskantne predbiehajú, správajú sa ako. (**IM:** Na ceste, však?) Áno, nech už tento Yellowstone vybuchne a všetci budú vedieť, že je to pravda.“

IM: Nuž, slniečko, ideš po ceste v USA. Áno? (**O:** Áno.) Riskantne ňa predbiehajú, ale aj tak ideš po tej ceste. (**O:** Idem.) Niektoré riskantne predbieha, niektoré robí výtržnosti, alebo niečo iné – ale ešte žijú. A ak Yellowstone vybuchne, už tam nebudeš chodiť, (**O:** No, áno.) budeš sa musieť voziť tu. Myslíš si, že naše cesty sú lepšie?

O: No proste, viete, niekedy akoby preletí vedomím: „nie je možné vybudovať túto spoločnosť“. Je to, akoby sa pozeralo na všetkých ľudí a hovorí: „No nie, s týmito?... Sú ich tisíce, ale ako sa o nás všetky tie tisíce dozvedia? Je to úplne niečo

akoby zo sveta fantázie.“ Je to tak, akoby ste ani sami neverili, že je to možné.

IM: Dobre, slniečko, jednoduchý príklad: Koľko účastníkov je v hnutí ALLATRA? Vari ich nie je veľa? (**O:** Veľa, veľmi veľa.) A ak ich vezmeme – aj na cestu, po ktorej ideš ty. Bude ich menej? (**O:** Nie.) Ale oni to pochopili! (**O:** Pochopili.) Ani sa na tú cestu všetci nepomestia. (**O:** Áno, to je pravda.) Samozrejme. Pozri, ako vedomie klame. (**O:** Veľmi.) Áno, zveľičuje.

O: Áno. Pretože (**T:** Áno.) nevidí celok...

IM: „Čo nevidíš zrakom – to neexistuje.“

O: Áno, „znamená to, že toho niet“.

IM: To je postoj vedomia. Ale keď žiješ, prepáč, vnútorným svetom, tak cítiš všetkých.

T: Áno.

O: Áno, to je pravda.

T: Vykresľuje ti, že si sám, áno.

IM: Všetko je jednoduché. Samozrejme. (**To:** Aj negatíva zveľičuje.) A zasa, keď človek žije (alebo skôr nežije, ale existuje, to nie je život) pod diktátom vedomia – je sám. Pretože jeho najbližší priatelia – to sú herci v jeho hlave, ktorí ho strihajú ako baránka. Je však sám, dokonca aj medzi najbližšími ľuďmi. A prepáč, keď človek žije duchovne – nech je kdekoľvek, nie je ani zďaleka sám, pretože s ním je prepáčte, aj v

tomto svete veľa ľudí (**O:** ľudí...) príbuzných a blízkych. Všetci? Je s ním svet Nekonečný a Bezhraničný. Ako môže byť sám? A kde môže byť sám? Nikde. A to je jednoduchý príklad toho, čo je to osamelosť. Osamelosť priateľa, slúži diablu, to je osamelosť.

IV: A tu, Igor Michajlovič, som sa tiež stretával pomerne často s takým okamihom, a dokonca aj od takých autoritatívnych ľudí, profesorov, ktorí hovoria: „Nuž, kríza znamená, že to je Boží trest za naše hriechy. Všetko sa musí očistiť, pretože iný spôsob neexistuje.“

IM: Môžem to prerušiť, to má byť vtip? Takíto profesori, to je pre nás Boží trest.

IV: No áno. Veď o tom hovorím.

IM: Takže oni vytvorili takú spoločnosť a my trpíme. (**IV:** Áno, trpíme.) A teraz, prepáčte, sa chce od nás príroda očistiť. Ak sú takí inteligentní, autoritatívni prečo neurobili náš svet lepším?

IV: Ani žiadne recepty neponúkli.

IM: Samozrejme. A teraz majú obyčajní ľudia niečo robiť. Všetci?

T: No, aspoň, že nie ateisti. To poteší.

IM: Veď ateisti sú tiež ľudia. Ateizmus – to je náboženstvo.

Ak by naozaj... ateizmus je vzdaním sa Boha... Stručne povedané, ak neveria v Boha, tak v koho neveria? Ateizmus je

náboženstvo. Veria, že niet Boha, pretože vedia, že Boh je.

T: Klamanie samému sebe. však?

IM: Odmietanie samého seba, samozrejme (**To:** Stáva sa ešte...) alebo sadomasochizmus v takej latentnej forme.

To: Niekedy sme dokonca počuli taký stereotyp: že existujú také rôzne trendy, že musíte meditovať na svet, musíte len pracovať (**O:** Vibrácie zeme.) na sebe, ale pritom nič nerobiť. A údajne to, čo sa deje vo svete... (**IM:** Vedomie nájde dôvod, aby ste zostali na gauči.) že to, čo sa deje vo svete je naša karma, a treba hneď teraz (**IM:** Správne.) posilať pozitívne...

IM: Takže, poďme sa na to pozrieť, všetko odhodíme a len sa jednoducho pozrieme, takpovediac, na situáciu zvonku. Čo robí vedomie? Znehybňuje akýmkoľvek spôsobom. V skutočnosti odvádza človeka od duchovného oslobodenia. Prečo? Pretože pre systém je to nevýhodné. Prepáčte, kto sa chce dobrovoľne stať otrokom, keď tomu môže vzdorovať? Taký jednoduchý príklad. A naše vedomie, to je racionálna súčasť, preto to robí a rozpráva a vytvára množstvo všelijakých prúdov, smerov. Hoci človek pociťuje vnútornú túžbu po duchovnom raste, okamžite vytvára zámeny. Ale keď človek získava jednoduché Znalosti, tie sú skutočné, tie fungujú. Fungujú, prepáčte, v ALLATRA u miliónov ľudí. Všetci? Možno smelo povedať, že Znalosti doslova fungujú. Prečo? Lebo ak ich človek získava, využíva ich, tak vidí praktický výsledok. Tak je?

O: Áno. (**A:** Tak, že cíti šťastie vďaka tomu.)

IM: No prečo sa vedomie mnohých ľudí okamžite stáva nepriateľským? Prečo? Pretože pre systém je nevýhodné, aby sa tieto, prepáčte, kozičky oslobodili. Pre systém je výhodné konzumovať ich. A všetko je veľmi jednoduché. Preň je oveľa pohodlnejšie, aby človek žil osamote, trpel svojimi problémami, ale jeho trápenia sú potrava pre systém. On vkladá pozornosť... Nič nie je cennejšie, priatelia, ako čas a pozornosť, bez ohľadu na to, kto to čo hovorí. Toto je jediné čo máte, a to je to, o čo bojujú, povedzme, všetci démoni tohto sveta, tí, ktorých nevidíme. Aj keď v nich neveríme... A znova, kto v nás verí a kto neverí? Herci vo vašej hlave, priatelia. A keď sa oslobodíte, už viete. A „verím, neverím“ – to je hra pre náboženstvá.

To: Relácia „EXISTUJE BOH?“ veľmi inšpirovala tým, že vysvetlila to, že ako možno veriť a spoliehať sa na niekoho, koho nepoznáte? A v skutočnosti je jedno, či už je to materiálna rovina, v zmysle dôvery medzi ľuďmi, alebo poznanie Boha vo svojom vnútri, duchovná cesta, aj tak musíte urobiť prvý krok, aby ste získali túto skúsenosť. A len tak slovami, dokonca ani najspoľahlivejšie sväté písmo alebo ktokoľvek, by to bol...

IM: Pre ľudí neexistujú autoritatívne písma. Nie, pretože tieto autoritatívne písma píše ľudia. Ľudia ich robia. A potom sami začínajú veriť to, že ich zoslal Pán, On sám ich napísal a dal. Áno, prichádzajú proroci, prinášajú Znalosti. Čo

však robíme s týmito Znalosťami? (**To:** Aj s prorokmi?) Ako veľmi ich prerábame zo svojho spotrebiteľského formátu kvôli tomu, aby sme si uzurpovali moc nad niekým, aby sme nič nerobili, a na nás aby všetci pracovali. No čo, nie je tak? Veď je to pravda. Kvôli tomu, aby sme rozkazovali, kvôli tomu aby... Prepáčte, ale „ak som sa vypracoval niekam, na nejakého pastiera, imáma, tak ma musia všetci poslúchať.“ A akým činom by sa mi mali podriaďovať? To je otázka. Kto si ty, prorok? Tvoje Znalosti? Ty si ich sem priniesol? Ty si ich vymyslel, ty si ich vytvoril? Nie. Zoslal ich Alah, alebo Hospodin, nech už Ho akokoľvek nazveme – Boh je Jeden. A On ich dal pre všetkých. Vari mal človek, ktorý ich prvý prekrútil, právo prekrútiť ich? A neurobil to z dobrej vôle, ale preto, že nekontroloval svoje vedomie, pretože chcel vyzerať a nie byť. On spáchal akt simónie. Začal napodobňovať vonkajšie, pričom zabudol na vnútorné. A skutočne tieto Znalosti, ktoré boli známe mnohým, začal vykladať po svojom, vo svoj prospech. A v každom náboženstve je to tak.

O: Igor Michajlovič, dokonca ani veriaci, no veď nečítajú nič, všetky tieto písma... no, normálne. To je dokonca... (**IV:** Pretože nechápu.) No, viete, nejaké...

IM: No počkaj Olečka, a čo ty... aké písma si čítala?

O: No, napríklad, Bibliu. Začala som... čítala som Nový zákon, áno. (**IM:** Áno.) A tam zrazu...

IM: A čo si z nej pochopila?

O: Pochopila som z nej... (**To:** Áno, dobrá otázka.) Pochopila

som z nej...

IM: A toto je odpoveď. (**O:** Nie, nie...) Všetci sme pochopili, čo pochopila.

O: Ja som z nej pochopila, že Láska, to je to najhlavnejšie, že Ježiš neprišiel k vyvolenému národu, ale že prišiel, no ako je tam napísané, že...

IM: A vyvolený národ hovorí niečo iné.

O: A prečo hovorí iné?

IM: A ja by som to isté hovoril na ich mieste. Bolo by oveľa príjemnejšie, keby ku mne prišiel Ježiš (**IV:** No áno.) a nie k vám. Však? (**O:** Alebo je tam napr. napísané...) Veď prišiel ku mne, budem sa mať čím chvastať.

O: Alebo tuto, Igor Michajlovič, je tam napísané: nenazývajte nikoho Otcom svojím okrem Boha svojho. Ale svätí otcovia nás žiadajú, aby sme ich nazývali Otcami. Toto mi vždy vrátilo hlavou.

IM: Svätokupectvo, pripodobnenie.

To: A nikto nepovie, že nie.

O: A nikto nepovie.

IM: Prečo nikto nepovie?

O: Hovoria?

IM: Hovoria, hovoria im do očí. (**To:** Boja sa.) Faktom však

je, že keď ťa nútia nazývať ho Svätým Otcom v čase, keď v jeho myšlienkach démoni len o jednom rozmýšľajú, ako vás okradnúť, alebo ešte niečo iné, no v tom istom čase sa on predstavuje ako Boží posol. Ved' on jediný je medzi tebou a Bohom. Ved' ty sama sa nikam nedostaneš, iba skrze neho, to znamená, že on je Otec... a dosť, autorita: bozkávaj ruky (**IV:** No, áno, inak sa nedostaneš.) (**O:** Áno, to áno: kríž a ruku.), odovzdávaj peniaze, však, inak sa k Bohu nijakým spôsobom nedostaneš. Ktože si ty? Iba oni vedia, ako správne máš ísť k Bohu, lodivodi, dočerta.

IV: Viete, stretávame sa s takým veľmi... momentom... u mnohých, s ktorými sa rozprávam, sa spúšťa obrana: „Čo keď tam nič nie je? Ved' sa odtiaľ ešte nikto nevrátil. Čo mi tu rozprávaš?“

IM: A kto povedal, že sa odtiaľ nikto nevrátil?

IV: Nuž, tí istí...

IM: Ak by tak bolo, bolo by to vynikajúce, priatelia moji.

IV: A skúsil si? Ty si sa hoci len dotkol Boha (**IM:** Sám.), však. Aspoň, že čo je to šťastie a Láska? (**IM:** Urob prvý krok.) Áno, až potom povedz (**IM:** Popracuj na sebe.) či sa vrátil alebo nie...

IM: Existuje onen svet či nie (**IV:** Áno.) alebo sa týmto svetom všetko končí? Alebo je to len halucinácia v hlave? Ved' halucinácia a realita – to sú rôzne veci. Život a smrť v každej forme, nech by ju systém akokoľvek predkladal – to sú rôzne

veci. Živé a mŕtve sa popliesť nedá.

IV: Áno, a týmto hovoríš: „Nuž dobre, tak teraz si pre seba uchmatol, nuž potom odídeš... Čo ďalej?“ „A ďalej nič.“ – „A tak v čom je zmysel tohto všetkého (**IM:** A kvôli čomu si žil?), čo tu existuje, ak ďalej nič nie je? Nuž, trošku si požili.“

IM: A ak by nič nebolo, to by bolo tiež vynikajúce (**IV:** Áno.). Ale život ide ďalej, on pokračuje. Prepáčte, ešte aj veda hovorí o tom, že informáciu nie je možné zničiť (**IV:** Samozrejme.), ona nie je schopná sebadeštrukcie. A človek – to je predovšetkým energia a informácia. Takže je nútený existovať, pokiaľ niekto neurobí nejaké opatrenia. Človek sám od seba sa nemôže nikam podieť. A má dve cesty: buď do pekla – alebo do Raja, buď byť subosobnosťou alebo Anjelom. Ak človek nezatúžil ísť k Anjelom, tak čo sa stane?

IV: Nuž, samozrejme, subosobnosť.

IM: A všetko to, ako sa opisuje peklo (utrpenie a muky), to je, prepáčte, asociatívne prerozprávanie stavu subosobnosti. Hovorí sa: „O subosobnosti nie je nikde nič povedané.“ V každom náboženstve sa o tom hovorí, a podrobne. Lenže bolo oveľa jednoduchšie ľuďom povedať: „Keď sa tam dostaneš, tak ťa tam varia v kotli“, atď. No opisujú takéto stavy. Ale tiež sa tam píše o tom, čo bolo reálne. Vari prví kresťania o tom nehovorili (**IV:** Hovorili, samozrejme.), prepáčte, praví stúpenci Krista? A mám jednoduchú otázku. Hovorí sa: „Áno, všetko bolo napísané, existuje Evanjelium...“. Koľko rokov chodil Ježiš a koľko rozprával? A všetko sa

zmestilo... (**IV:** Áno, trochu...) (**O:** Trochu... a opakovania.) Jedno a to isté opakuje niekoľko ľudí. (**O:** Áno, s malými odchýlkami.) A prečo? A kde je ostatné? A ostatné nie je, pretože by to zničilo všetko, čo nazývajú „organizáciou“. Bolo by nemožné na skutočných Znalostiach vybudovať spotrebiteľský formát organizácie, nemožné, lebo by to samo o sebe rozvracalo. Tiež sa to týka prakticky každého náboženstva. No, nie je tak (**IV:** Samozrejme.), ak nazývame veci pravými menami? (**An:** Áno.) Všetko je v skutočnosti jednoduché.

To: Teda jednoducho ešte taký aktuálny moment, po relácii „O DEVIATOM KRUHU“ sa tiež mnohí pýtali: „Ako to, že ALLATRA nastoľuje takéto vážne témy? A možno, že oni sami sú...“

IM: V „Deviatom kruhu?“

To: Áno. No je proste taký moment... (**IV:** Nuž áno.) Často bolo počuť akési nepochopenie od účastníkov, vraj „no načo budeme teraz vyťahovať negatíva, hovoriť o klíme, o iných problémoch (aby sme celkovo rozanalyzovali ako to funguje)?“

IM: No znovu, problém je v tom, že vedomie je vždy, ako sa hovorí, „a Baba-jaga je proti“ a ono sa vždy snaží, ako čierna vrana uprostred bielych labutí, ofrkať labute aspoň trošičkou špiny, aby sa aspoň sivučkými stali. Chápeš? To je normálne. Kedy ľudské vedomie prijímalo Boha ako takého? Nikdy. (**IV:** Áno.) Len keď je to pre neho výhodné z pozície

manipulácie masami. A to je všetko. Tak tam sa vedomie prejavuje veľmi dobre. A keď nie je možné manipulovať, a ak ty z toho, okrem strát, nič nezískaš, keď strácaš svoj čas, svoje prostriedky, svoju pozornosť na to, aby si to dal ľuďom, – páči sa to vedomiu? Nepáči. A ak sú démoni proti, znamená to, že ideš správne, priateľ môj. A v tom je podstata. Nie je tak?

To: No a ešte jeden taký stereotyp, čo sa týka technického progresu a tvorivej spoločnosti. To, čo som veľmi často počula (teraz sú veľmi často také komunity alebo smery), že treba odísť od civilizácie, treba nejaký retreat, naplniť sa energiou, oddýchnuť si od toho. Že sa predpokladá...

IM: Cesta egoistu.

To: A predpokladá sa, že v podstate technológie (**IM:** Cesta izolácie, samozrejme, „technológie sú škodlivé“) a tvorivá spoločnosť, to je nezlučiteľné.

IM: „To sú rôzne veci“, samozrejme, áno-áno, tak sa hovorí, áno, je to nutné. Kto to hovorí? V hlavách koho? Znovu, záleží na tom, čo herci rozprávajú koze (**IV:** Áno.), keď ju chcú vydojiť? Ale my hovoríme o tvorivej spoločnosti slobodných ľudí, duchovne rozvitých. A tu veda, tá zohráva prvoradú úlohu. To, čo my dnes nazývame vedou... Priatelia, v porovnaní s inými civilizáciami... Veď my zďaleka nie sme jediná civilizácia vo Vesmíre, priatelia. Netreba byť egoistami a myslieť si, že miliardy podobných planét sú neobývané, že obývaná rozumnými bytosťami je len naša Zem. To je také

religiózne nastavenie (**To:** Tiež egoizmus.) z egoizmu vyššieho stupňa. Takže, za normálnymi civilizáciami my so svojou vedou zaostávame tak, ako doba kamenná za dnešným rozvojom ľudstva. Naše atómové bomby, priatelia moji, sú podobné dreveným paliciam. (**IV:** Pochopiteľne.) Ale úspech vo vede nespočíva akurát v tom, koľko sebe podobných dokážeme zničiť, ale koľko dobrého môžeme dať a ako môžeme zabezpečiť ľudí, aby sa im uvoľnil čas na duchovný rast, na vedu, na rozvoj schopností človeka, jeho talentov v poézii, v prepáčke... (**O:** Hudbe.) Presne tak. V kreativite a všade naokolo. Človek sa musí rozvíjať a nie degradovať. Ako sa môže človek rozvíjať duchovne, intelektuálne, tvorivo, ak, prepáčke, celý deň pracuje, no povedzme že vykonáva monotónnu ťažkú fyzickú prácu? Pochopiteľne, môže sa rozvíjať, to mu nebráni. Ale bráni a veľmi silno mu bráni, ak 8 hodín denne, a aj viac, drie ako stroj. Je to správne v našej súčasnej spoločnosti? Nesprávne. (**IV:** Nie, samozrejme) Ľudský organizmus nie je na to prispôsobený, a človek to nemá robiť.

O: A aj tak sa boja, aj keď drú 8 hodín. A keď hovoria: „Teraz budú pracovať roboty a bude masová výroba“, (**IM:** Človek sa bojí zostať bez kúska chleba.) (**IV:** Nuž preto, že máme spotrebiteľskú spoločnosť, samozrejme.) a boja sa, bez kúska chleba... (**IM:** Pravdaže.) Teda je zovretý v takých podmienkach.

IM: A ak by sme my... Opäť, to diktuje spotrebiteľský formát, zastrašuje ľudí a udržiava v otroctve banálne kúskom

chleba, oblečením, strechou nad hlavou a podobne. Ale keď preskúmame to, čo sa týka vedy, povedala si, že to, čo je opísané v „PRAPÔVODNEJ FYZIKE ALLATRA“ a v skutočnosti sa to zrealizuje. Ľudia to môžu ľahko realizovať, ak budú chcieť. Myslím tým to, že títo fyzici prestanú vyrábať bomby a vyvíjať nové zbrane, a pokúsia sa túto skladačku zložiť až do konca. Je to tak?

IV: Samozrejme.

IM: A čo sa stane?

IV: A vtedy sa zmení všetko dookola.

IM: Všetko sa zmení.

IV: Samozrejme. (**O:** Áno.) Celý život. Potom nebude treba pracovať. (**IM:** A či je to zložité?) Budeš mať fakticky všetko... Áno, toto všetko bude realita.

IM: Samozrejme.

To: Vložiť pozornosť do toho, čo sa tvorí, pretože aj v súvislosti s myšlienkami a svetonázormi vedcov, keď sa analyzovala klíma, tak často znela otázka, že veda by mala byť... a pokiaľ ide o adaptáciu, nájst spôsoby, ako dopraviť vodu do suchých oblastí.

IM: To je ľahké. Nie je nič jednoduchšie, ako zabezpečiť ľudstvu všetko potrebné. Uvediem jednoduchý príklad. Z čoho je zložená voda, z čoho je zložený chlieb, z čoho je zložené mäso? Z čoho zložené vaše oblečenie a peniaze?

IV: Tie isté elementárne častice.

O: Častice...

IM: Jedny a tie isté.

O: Áno.

IV: Jedno a to isté, áno, rôzne kombinácie informácie.

IM: Správne. Ak z nich dokážeme niečo formovať, tak ako lego. Všetci poznajú lego, deti stavajú stavebnice, sú farebné. A z nich, keď ich pospájame, môžeme urobiť čokoľvek. Kedysi bola 3D tlačiareň považovaná za sci-fi. Všetci? (**IV:** Nuž áno.) Dnes už vytvárajú ľudské orgány a mnoho ďalšieho. Nuž, prepáčte, to, o čom sa hovorí v „PRAPÔVODNEJ FYZIKE ALLATRA“ – len stlačením tlačidla, ktoré uspokojí všetky tvoje materiálne potreby. No a tebe ostane čas na život, na existenciu, na duchovný rast. No ak sa zmení formát zo spotrebiteľského na tvorivý, tak keď to teraz dáme ľuďom, tieto technológie... Po prvé – je to strašná zbraň. (**IV:** Samozrejme.) A po druhé – ak aj nie ako zbraň, ľudia to budú používať na to, aby nič nerobili a to bude silná degradácia. Ľudstvo sa zmení opäť na opice a vylezie na strom. Nuž takto to nebolo, no v tomto prípade prijmem Darwinovu teóriu ako fakt.

IV: Prepadnú alkoholu.

IM: Samozrejme. Bude dominovať to živočíšne v ľuďoch.

IV: Áno.

A: A tu by som ešte chcela doplniť práve niečo ohľadne tohto skutočného zmyslu existencie spoločnosti ako takej, pretože dnes sa táto téma čiastočne načrtla. Aj v projekte „JEDINÉ ZRNO“. Keď sa pýtame ľudí: „Čo nás všetkých spája?“, mnohí odpovedajú: „Láska“. Ďalšia otázka, ktorú kladieme, je: „Čo je to skutočná Láska?“ A jednou z častých odpovedí ľudí je: „Akože čo? Veď to je to, kvôli čomu nás Boh stvoril!“ To znamená, že ľudia chápu, že my ako ľudstvo sme tu nato, aby sme ľúbili, a tým obhajujeme svoju existenciu. A toto sa týka (**IM:** To je jediný zmysel existencie nám podobných, áno.) aj témy nášho dnešného rozhovoru že práve toto je šťastie. A ešte to, čo ste predtým povedali, Igor Michajlovič, že na Skutočných Znalostiach nevybuduješ spotrebiteľskú spoločnosť, ale na Skutočných Znalostiach je možné vybudovať tvorivú spoločnosť (**IM:** Samozrejme.) a skutočné Znalosti – to je práve AllatRa. Takže, prečo je to dnes skutočne možné? Pretože sú to tie Znalosti, ktoré predovšetkým kladú na prvé miesto práve túto vnútornú Lásku človeka, pretože iba vtedy, keď ľudia chápu, že celkovo sme tu preto, aj spoločnosť (no akési materiálne podmienky a tak ďalej – to už je druhoradé), že ju jednoducho musíme vytvoriť preto, aby bolo v prvom rade toto vnútorné realizované (**IM:** Samozrejme.), naša možnosť ľúbiť a rásť v tejto Láske.

IM: Žiť. (**A:** Žiť.) Naša možnosť skutočne Žiť. (**A:** Áno.) A aký zmysel má ľudstvo, ktoré nežije, ktoré existuje, prežíva? My plodíme subosobnosti, my, prepáčte, zaplňame cintoríny. A aký zmysel majú ľudia? Rozmnožujeme sa, ale kvôli čomu?

My, prepáčte, vytvárame prekrásne džbány, aby sme ich naplnili mŕtvou vodou. Vari je to správne? Priatelia moji, to je nesprávne. Práve preto musíme všetko zmeniť. A tieto prekrásne džbány máme zaplňať Živou vodou. A vtedy bude všetko správne. Ale toto všetko závisí od nás, od našej spoločnosti. My si volíme, ako žiť. No, žiaľ, veď my aj následne žijeme podľa toho, čo sme si zvolili.

O: Igor Michajlovič, a v tvorivej spoločnosti, taký jav ako je konkurencia, bude vôbec existovať?

IM: A akože? Veď konkurencia – to je normálny zdravý jav. Existuje zdravá konkurencia a nezdravá. A šport – vari to nie je konkurencia? Normálne riadenie biznisu, konkurenčné, čo dáva? Ono dáva schopnosť prežiť tomu, kto je čestnejší, svedomitejší... no, alebo v spotrebiteľskom formáte, povedzme, prefíkanejší. Ale ak človek vyrába kvalitnejšie s nižšími nákladmi, nuž samozrejme, jeho biznis bude prekvitať, je tak? (**IV:** Samozrejme.) Preto konkurencia, to je normálne.

D: Hlavné je, na čom je akcent, však?

To: Aký je konečný cieľ...

IM: ...tejto konkurencie, a v čom je konkurencia. Správne?

O: A ešte, viete, ako Anička hovorila, táto Láska..., spomenula som si na taký príklad. Veď reálne na nás všetkých leží zodpovednosť, pretože ak sa počas dňa správame ako skutočný Človek s veľkým Č, tak sa tým človek, ktorý je vedľa nás, jednoducho nakazí. Však. (**IM:** No samozrejme.) Nechce

sa mu nejaké svoje negatívne vlastnosti prejavovať, on sa chce akosi zdisciplinovať...

IM: A ako možno prejavovať negatívne vlastnosti pri človeku, ktorý žije duchovnom, ktorý je naplnený Láskou, ktorý nepodporuje tvoje negatívne rozhovory, ktorému sa snažíš porozprávať, že váš sused je darebák, ale smeje sa ti do tváre, pretože vidí a chápe, že v tebe hovorí démon, že si zmanipulovaný, že si, prepáč, koza na reťazi. No o čom môžeš?... Nuž mečí koza, tak mečí. No a čo? Pousmieval sa, a šiel ďalej. Správne? (**O:** Áno.) Možno pri takom človeku niekoho ponížiť alebo vysmiať?

O: Nie, nie je to možné. A takíto ľudia, majú v sebe túto – pomoc blížnemu, skutočne... (**IM:** Úplne správne.) A táto pomoc... ty tiež chceš konať presne tak isto a pomáhať.

IM: Infikuješ sa dobrým (**O:** Infikuješ sa dobrým.), pretože chceš byť slobodný (**O:** Áno.), pretože si prestal byť kozou na reťazi (**O:** Áno.). Chceš si uvoľniť obojek čo i len trošku... Aj ja si tiež chcem...

O: Áno. A preto, ak nás bude viac a budeme sa deliť, tak sa aj ľudia budú infikovať a tiež podpora túto vlnu.

IM: Ak po tom zatúžime, tak všetko bude tak, ako chceme, ak sa pritom budeme snažiť a nebudeme len ležať a chcieť a dúfať, že to niekto urobí. Nepríde a neurobí. Bez teba, priateľ môj, nikto nepríde a nič neurobí.

O: A tiež, viete, práve tento strach s niekým pohovoriť. Ved'

koľko sme komunikovali s mnohými rôznymi ľuďmi: s rôznym sociálnym statusom, vekom – a každému je to blízke. Nebol ani jeden, ktorý by povedal: „Odídte odtiaľto, vôbec nechcem o tom nič vedieť.“ Nie, všetci veľmi... Možno, že na začiatku nejako nedôverčivo, ale potom viac a viac a sú takí: „Oj, áno, pravda? A tak sa dá? A čo, a čo?...“ A viete, vždy príde taká zaujímavá otázka: „A ALLATRA – to je náboženská organizácia?“

IM: „Je to sekta?“

O: Nie, to v Amerike sú tolerantnejší a hovoria: „Je to náboženská organizácia?“

IM: U nás je to jednoduchšie, u nás všetko hovoria priamo: „ALLATRA – to je sekta, to je sektár...“ No sektár. Ale čo ďalej?

O: Áno. A keď rozprávaš, že sú tu ľudia rôznych konfesíí, rôznych vierovyznaní, a že Boh je Jeden, vtedy človek ešte viac zahorí túžbou, pretože... Ty len hovoríš (**IM:** Samozrejme.), ty sa jednoducho reálne delíš o to, že tebe samému sa začalo ľahšie žiť s týmito Znalosťami. Ty rozprávaš a úprimne rozprávaš, a nie tak, ako ste hovorili predtým, mravné ponaučenie, pretože človek (**IM:** Samozrejme.) cíti lož (**IM:** Hneď.), veľmi rýchlo ju cíti.

IM: Veď démoni, keď medzi sebou komunikujú, chápu jeden druhého bez slov. Ak chceš niekoho oklamať, nepodarí sa ti to. Áno, démoni v druhom človeku sa môžu zalíškať, ale fakticky spolupracujú medzi sebou. Rovnako, keď sa

duchovní ľudia stretávajú, nič si nepovedia, ale rezonujú navzájom, cítia to. Tiež aj démoni cítia a chápu, pretože sú časťou jedného spoločného programu. Nedá sa nič robiť (O: Preto...), preto je lepšie žiť čestne a neklamať.

O: A nebáť sa, skutočne sa nebáť.

IM: A čoho sa báť – pravdy? (O: Áno.) Pravda je pravda. Pravdy sa boja démoni – tak nech sa boja. Zopakujem to, kde je svetlo, tam mizne tma. Vari nie je tak? Ale vari svetlo odíde pred tmou? Nuž o tomto rozmýšľajte, priatelia moji.

To: Áno, tiež sme postrehli, keď sme hovorili s rôznymi ľuďmi o premene spoločnosti... tak hovorili, že nuž áno, sú ešte také rôzne organizácie, alebo snahy o pretvorenie. A tie, prípadne nejaké s duchovným smerovaním, sa často snažia navzájom zjednotiť, uzavrieť sa pred okolitým svetom, majú nejaké sídla alebo sa niekde izolujú od ostatného sveta. (O: Áno.) No, čo prišlo... aké hlboké pochopenie, že teraz prebieha medzi účastníkmi hnutia a celkovo všetkými ľuďmi na svete to, že tvojimi stúpenkami sa nestávajú len tí ľudia, ktorých teraz osobne poznáš, ale každý človek. Teda táto skúsenosť komunikácie s ľuďmi, s účastníkmi, s tými, ktorí sa usilujú ísť k Bohu, učia sa žiť Láskou vo vnútri seba – tak sa celý svet stáva rovnako zmýšľajúci. Teda nie je potrebné sa od niekoho izolovať, chrániť sa...

IM: A mňa vždy zaujímal... Ľudia sa snažia izolovať od spoločnosti, vytvoria svoju osadu, majú názory: „Spoločnosť je zlá, žije nesprávne, ale my budeme žiť správne.“ A pozrel

sa niekto na tieto spoločenstvá? Čo v skutočnosti za tým stojí? Za tým, spravidla, vždy stojí ten, kto predstavuje moc v tomto spoločenstve. A všetky záujmy spoločenstva sa končia jeho obsluhovaním, a to je všetko. To je všetko veľmi jednoduché. Prečo? Pretože ak človek žije duchovným, je skutočne duchovne slobodný, on veľmi dobre chápe, že pred satanom sa nikde neschováš, hoci by si do kozmu vyletel, hoci by si sa pod vodu ponoril, hoci by sme sa všetci spolu zobrali a vyliezli na túto našu Ay Petri. No a čo? Vari tam diabla niet, alebo čo? Veď on je v našej hlave, kamkoľvek by sme vyliezli. No čo, nie je to tak? Akúkoľvek horu by sme zdolali a do akejkoľvek hĺbky by sme sa ponorili – pred diablom sa neskryjeme, pretože on je súčasťou nášho vedomia. To je ako tá informácia vo vašich gadgetoch – to je ono. A to, čo nazývame systémom – to je internet, ku ktorému sú pripojené. No a ako je možné od tohto utiecť? Jednoduchá otázka.

To: A hlavné je neobhajovať pozície tohto vedomia, že „ja mám taký zmysel pre spravodlivosť.“

IM: Nie. Je potrebné ho ovládať. „Zmysel pre spravodlivosť – to je také moje chápanie...“ A kto za teba teraz hovorí? A vtedy človek bľáči ako koza na reľazi, pretože má taký „zmysel pre spravodlivosť“, zostrený diktátom jeho vedomia. A skúsil sa zastaviť a porozmýšľať: a kto je on v tejto chvíli? Kto v ňom túto hlúposť hovorí? A kde je jeho vnútorná sloboda? A čo chce on, ako človek, v daný moment? Zostávať kozou na reľazi, prepáčte, ktorej jazykom hýbe v skutočnosti neznámo kto, nejaká bytosť bez tela? Veď ono nemá telo –

veď je to len informácia, ktorá vstupuje. Ono ťa to nenúti robiť, ale ty to robíš. Prečo? Pretože sa ti zdá, že to nie je možné premôcť. Ono ti tak rozpráva, že to nie je možné premôcť. Chápem, keď človek... no povedzme, keď ho držia oveľa silnejší ľudia, nevie sa vytrhnúť, vynakladá sa fyzické úsilie. A tu sa vari uplatňuje fyzické úsilie?

To: Ved' sám svojou pozornosťou...

IV: Je pozornosť, však.

IM: Absolútne správne. Prepni pozornosť na pozitívne a všetko zmizne. Urob krok a uvidíš ako sa táto ilúzia rozpadne. Ale je strach zničiť ilúziu, pretože vedomie hovorí: „A veď čo je tam? Nuž, zničíš svoj svet a čo získaš?“ – opäť konzumný formát „a čo získaš?“ A čo chceš získať na tomto svete, ktorý je konečný, kde sa všetko rúca? Prepácte, tu je všetko dočasné. Ale získaš jednoznačne oveľa viac, ako to, čo ponúka systém – získaš slobodu. A je možné s niečím materiálnym porovnať práve tento pocit slobody, ktorý získavajú ľudia? Jednoducho... Tú lásku, tú radosť, to šťastie, skutočné šťastie je možné porovnať s niečím tu – iluzórnym? Jednoduchá odpoveď. Tak čo stratíš a čo získaš? Žiaľ, kým je človek tu a v tele, nikam sa od svojich havkajúcich „psíkov“ nestratí, tieto „čivavky“ aj tak budú s ním. Ale otázka je v tom, kto bude rozkazovať a komu: „čivavy“ tebe, alebo ty „čivave“? A v tom je celý rozdiel. Tak čo, priatelia moji, nie je treba nikoho sa báť. Najhlavnejšie urobiť voľbu a s istotou ísť a všetko bude dobré. A nebyť lenivý.

T: Áno, najväčšie šťastie je vybudovať takú spoločnosť, kde vedomie nediktuje ľuďom, ako dlho sa majú priateliť a kedy sa majú povadiť.

IM: Opäť tieto priateľské vzťahy a pod., veď to je: výhodné – priateľíme sa, nevýhodné – nepriateľíme sa. Poďme vezmime si skupinu priateľov z detstva po dôchodok: ktosi niekomu diktuje, ktosi niekomu posluhuje – pohodlné vzťahy. Nechce sa mi to ani rozoberať, je to manipulácia.

O: Pravda, Igor Michajlovič, je v tom, že... pozerám, že u nás je málo ľudí na preklady: sú traja a ja som štvrtá. A vedomie, keď ho hladíš po srsti: „Ó, s nimi je všetko dobré.“ A tu ktosi, čosi povedal proti: „Koniec, tohto človeka odsúvame trochu ďalej a nechceme s ním (**IM:** No vari to nie je tak?) ani komunikovať, nič.“ Prečo nechceme? „No nerobí tak, ako ja chcem, preto nechcem s ním.“

IM: „Nerobí tak, ako ja chcem.“ (**O:** Áno.) A tu je otázka: a kto v tebe chce? Kto je diktátor v tebe?

O: Vedomie.

IM: Samozrejme. A prečo takto manipuluje? Preto, aby v tebe vznikalo čo? Silná emócia. (**O:** Áno) On na to kašle, aká emócia v tebe vznikne, hlavné, že ju vkladáš nikam, do prázdna, nie na získanie duchovného – to je všetko, systém je sýty. „Elektrina v gadžete sa minula, baterka sa vybila“ – systém je spokojný, pretože žije na úkor tohto. Ak vypneme prúd, písmenká na tabletoch budú alebo zmiznú?

O: Zmiznú.

IM: Práve tak aj ľudský život.

O: Premárňuje sa.

IM: Premárňuje sa, áno.

O: Na pustotu.

IM: Samozrejme. Ale rovnako ako aj tieto písmenká žijú na úkor elektriny, tak žije aj ľudské vedomie, kým je elektrina. Elektrina – to je naša pozornosť, ktorá ich krmí. A ony nám píšú, ktorou nohou máme vstávať a na koho napľuť. Vari nie je tak?

O: Alebo mnohopočetné prania (**IM:** A prania, ako ináč, samozrejme.), ktoré ťa údajne robia nešťastným, pretože ich nemôžeš uviesť do života.

IM: No a ako. Robia ťa závislým a potom ťa ešte robia aj nešťastným (**O:** Áno.) kvôli týmto závislostiam. Banálne manipulácie.

To: Mimochodom, k praniám...

IV: Alebo problémy, však.

IM: A koľko problémov podsúva.

IV: Áno... „Počkaj, neodchádzaj, máš ešte niečo...“

IM: Áno-áno-áno-áno, a zrazu je hromada problémov, obzvlášť v prvých etapách, keď človek len začína, získava,

práve sa nadýchol z plnej hrude, pocítil slobodu – a ihneď sa systém aktivoval, a zrazu veľa pomocníkov prišlo zahnať kozu do stajne. No ak nebudeš kozou, vari to pomôže systému?

O: Nie.

IM: Samozrejme nie. Všetko je proste smiešne.

To: Jednoducho taká paralela: U nás v procese prípravy vzniklo pochopenie ohľadom vnútornej slobody a ohraničenia. Zdá sa, že keď ohraničuješ vedomie, teda držiš ho v medziach, riadiš sa vnútornou slobodou, tak už nevidíš tieto prekážky. A taktiež s ohraničením kapitalizácie prišlo pochopenie, že tým ako sa ohraničuje kapitalizácia, neohraničuješ seba, ale už akoby môžeš...

IM: Nie, ohraničením kapitalizácie ohraničuješ živočíšne. Ohraničuješ nenásytnosť. Ohraničuješ tú hlúposť, ktorá vedie k vojnám, rozvratu, lúpeži a podobne. Ohraničujú... Ľudia hovoria: „Desať miliónov dolárov je k dnešnému dňu maximálna kapitalizácia jednotlivca.“ Však? V podstate je to viac než dosť, ale je to možné reálne, slobodne, pokojne zaradiť aj čestne. Vari nie je tak?

To: No vtom vznikla otázka o ohraničení, že sa má na mysli už tvorivý formát, kde nie je inflácia, kde nie sú dane, (**IM:** Samozrejme.) kde je bezplatná... A práve toto je nie vždy pochopiteľný moment.

IM: Tak počkaj, veď načo ohraničovať teraz (**IV:** No áno...

áno.), keď sa všetko zachováva. To je zlodejstvo. (**To:** Áno-áno-áno-áno.) A veď v čom je to lepšie? Človek celý život pracoval, snažil sa, a vtom prišli a okradli ho. To je, viete, ako „ukradni nakradnuté“. A opäť tie isté hrable? Nie. To je, keď je štruktúra tvorivej spoločnosti, keď sa zavádzajú všetky nástroje: neprítomnosť inflácie a mnohé iné veci, t.j. stabilné ceny – a vtedy je akoby potrebné ohraničovať človeka, inakšie neunikne z tohto konzumného formátu bez ohraničení. A vtedy sa všetko postaví na svoje miesto a všetko je čestné a všetko je spravodlivé. A v skutočnosti človek veľa nepotrebuje, všetko je to hlúposť. A celkovo, ak sa ľudstvo bude rozvíjať tvorivo, tak sa veľmi skoro vzdiali od konceptu peňazí. (**To:** Áno.) Opäť, ak sa rozvinie od hypotézy do reality fyzika ALLATRA, tak veď ona vyrieši túto otázku za 6 sekúnd. (**IV:** Samozrejme.) Nikto nebude potrebovať ani peniaze ani nič: Všetko materiálne sa príšerne znehodnocuje, pretože všetko je možné urobiť. Všetko, okrem voľby človeka, a to je najdôležitejšie. Ale toto rozširuje možnosti ľudí poznávať svety, ktoré sú nekonečné, rásť duchovne, rásť intelektuálne – no veď to je skutočne nádherné. Vytvára to možnosť pre človeka žiť v takej spoločnosti a žiť tak, ako by mal žiť už teraz. Už dávno sme mali žiť v takejto spoločnosti, ale žiaľ, zatiaľ žijeme tak, ako žijeme.

O: Viete ešte, Igor Michajlovič, je zaujímavé, čítala som jednu knižku (sci-fi) a tam bolo, že všetci ľudia chodia v rovnakom oblečení. A moje vedomie hovorilo: „Ako to, majú jednotné oblečenie?“ A teraz chápem, prečo mali komfortné

oblečenie (tam sa opisuje jednotné), pretože naozaj, keď vedomie hovorí: „Potrebujem krásne topánočky, nikto také nebude mať – len ja budem priťahovať pozornosť.“ (**To:** Výnimočnosť.) Však, výnimočne. A keď nemáš práve toto (**IM:** Závislosť.), teda každý môže mať tieto krásne topánočky (**IM:** Každý môže.), tak vtedy ti je aj v kapcoch dobre.

IM: Vtedy si vyberieš primerané a pohodlné (**O:** A pohodlné, áno.) a prospešné. (**O:** Áno.) A všetko sa zjednoduší (**O:** Áno.), pretože nebude taký pojem ako móda. Módou sa dnes vnucuje konzumný formát. Napríklad, človeku je nepohodlná kravata, ale tak sa patrí. A tak sedí v kravate, ktorá mu je nepohodlná.

To: Dobre, hlavne, že mu pristane.

IM: Nuž, vieš, ako... Mne sa tiež páči, aký je zaujímavý obojok na mojej čivavke, myslím, že ona je proti. Je jej jednoduchšie bez neho. Ale človek by mal existovať a žiť tak, ako mu je pohodlné a maximálne príjemné a prospešné pre jeho, povedzme, zdravie. No vari nie je tak?

O: Áno.

IM: Jednoduchý príklad. A práve si sa rozhodla: chodiť na takýchto opätkoch alebo v pohodlných teniskách.

O: Samozrejme v teniskách.

IM: Áno a prečo? A preto, lebo odíde hlúposť.

IV: Všetko sa vnucuje, však.

To: Potom sa osobitosť bude v inom prejavovať – vo vnútornom.

IM: Úplne správne. A potom už budú úplne iné kritériá hodnotenia ľudstva: jeho duchovnej zložky, jeho možnosti dať ľuďom, dať nemateriálne (pretože to všetko je) a dať duchovno. A práve toto je oveľa dôležitejšie.

IV: Príklad o móde (no nedávno sme sa rozprávali s priateľmi): pamätáte, v Sovietskom Zväze boli nákupné tašky? (**IM:** Áno-áno-áno.) Veľmi pohodlné veci. (**IM:** Áno.) A dcérka nám ukázala: od spoločnosti Celine 900 EUR stojí nákupná taška presne taká, ako bola v Sovietskom Zväze – a to je móda. Toto sa vnucuje: nuž, 900 EUR za to, čo vtedy stálo, neviem, 50 alebo 70 kopejok.

IM: Ale je to módne.

IV: Áno.

To: Je super, že dnes sú v hnutí iné ani nie tak štandardy, ale skôr akoby orientačné body pre rozvoj, že tí ľudia, ktorí už urobili prvý krok, ktorí svojim príkladom dávajú nielen motiváciu, ale aj tú snahu, ako sa človeku samému chce...

IM: Ukazujú, že to je možné (**O:** Je to možné, áno.) (**To:** Áno, sám tým chceš žiť.) a to je najdôležitejšie. Veď pre ľudí sú okamihy tohto prvého formovania veľmi dôležité. „A ukážte mi takých ľudí?“ A keď ich je, prepáčte, už toľko po celom svete, tak len slepý to nevidí.

To: Včera bol veľmi zábavný komentár od doktora Halida z

Egypta. Rozoberali sme rôzne témy a on povedal, že „nie každý vo vašom veku premýšľa tak, ako vy“. Potom rozmýšľaš: „Niekoľko rokov dozadu som tak nepremýšľala.“ Jednoducho na sebe vidíš, že za ten čas došlo k progresu, veď dokonca aj pre vedomie, však.

IM: Sloboda myslenia. Chápanie podstaty vecí. Sledovanie nielen následkov, ale aj chápanie príčin (**To:** Áno.), ktoré priviedli k tomuto následku. To je prirodzené pri duchovnom rozvoji človeka...

To: To čo najviac nadchýna (aspoň mňa) je, že keď sa teraz začneš zaoberať aj klímou, aj ekonomikou alebo inými smermi, začínaš chápať tieto paralely, (**IM:** Vzájomné spojenia...) no celkove vďaka Znalostiam. Ako sa duchovné Znalosti odrážajú v každej sfére, pretože predtým pre mňa Biblia, nie Biblia, no kresťanstvo, celkove každá konfesia – to je akoby duchovný život človeka bol oddelený od toho (**IM:** Od svetského života, však, samozrejme.), čo ho práve obklopuje. A zdá sa, že práve taká izolácia, napr. ísť do nejakého rádu, do kláštora... A bol potrebný čas, aby som dokonca pripustila myšlienku, že v tomto svete... Keď ste povedali, že tento svet by mal byť taký, z ktorého sa nechce odísť (**IM:** Samozrejme, a je to reálne.), keď ste to prosto povedali, tak som jednoducho pochopila, že sa to vždy nachádzalo vo vnútri, v pochopení. No akoby si sa neodvážil to vysloviť, že akoby si si nedovolil zahnať sa na čosi také akoby sväté. Ale chápeš „no ak nie tu, tak ako?“ Načo sa potom dáva (**IM:** Tento život.) tento život, ak...

D: Aký má zmysel?

IM: Na čo sa človeku dáva život? Na to aby sa ľudia navzájom podvádjali? Nuž, a o čo je potom človek lepší ako, prepáč mi, tá opička? (**To:** Áno.) No aký je potom rozdiel medzi človekom a zvieraťom? No žiadny.

To: Áno.

IM: A ľudský život sa dáva preto, aby sa človek, prepáčte, stal zo zvieraťa Anjelom, zo smrteľného sa stal Nesmrteľným – v tom je zmysel. Ale opäť toto všetko prebieha na základe jeho voľby. A opäť hovoríme o jednom a tom istom.

To: Jednoducho je zaujímavé to, že kládli otázku o špirále mlčania, že akoby všetci chceli, ale boja sa povedať...

IM: Ešte raz to poviem: zlo je dobre organizované a tým sa aj odlišuje. A myslím si, že predsa len prišiel čas dobre zorganizovať aj dobro. A o týchto témach, priatelia moji, môžeme hovoriť donekonečna. Ale ja mám návrh: poďte sa jednoducho navzájom milovať, zjednocovať, spájať sa v pozitívnom a dobrom. Ďakujeme, že ste boli s nami. Ďakujeme.

Boh to je kajf.

IM: Igor Michajlovic Danilov

T: Tatiana

Ž: Žanna

A: Anna

N: Nikol

T: Dobrý deň, milí priatelia! Veľká vďaka za váš živý ohlas. Prišlo nám od vás ohromné množstvo ďakovných listov aj veľmi veľké množstvo listov s vašimi otázkami, na ktoré sa vynasnažíme odpovedať v našich reláciách. Rada by som vám predstavila účastníkov našej dnešnej relácie: vážený Igor Michajlovič Danilov

IM: Dobrý deň.

T: Žanna

Ž: Dobrý deň.

T: Anna

A: Dobrý deň.

T: A Nikol

N: Dobrý deň.

T: Dnes by sme chceli porozprávať o nasledujúcom: o tom, že akokoľvek by si obyčajný človek skrášľoval svoj život rôznymi párty, večierkami, prírodou, rodinou, tak chápe, že aj

tak je jeho život nejaký šedivý. A kladie si otázky: „Vari to nie je všetko... toto je všetko, kvôli čomu žijeme?” A v ten moment chápe, že je niečo viac, že je Boh. A v hľadaní tohto dotyku s Duchovným svetom, s Bohom, sa v prvom rade obracia kam? Obracia sa k náboženstvu. No čo tam nachádza? Budeme hovoriť priamo, že k dnešnému dňu všetky náboženstvá sami seba zdiskreditovali, pretože, budeme hovoriť priamo, vo väčšine prípadov bojujú za svoje imanie, a v horšom prípade aj celkove využívajú veriacich pre zištné ciele. Presne tak isto človek chápe, že pri hľadaní šťastia a akejsi slobody sa potýka s despotizmom, že sa potýka s pocitom akéhosi strachu, a chápe, že hľadať, pravdepodobne, treba niekde inde. A ďalej sa obracia kam? Na psychológiu. A čo hovorí psychológia o tom, či môže človek prežívať šťastie neustále? Hovorí: „Nie, to je patologický jav. Neustále prebývať v stave šťastia môžu len chorí ľudia – a to idioti, epileptici alebo schizofrenici...”

IM: No epileptici s tým nemajú nič spoločné. Začneme s tým, že je to úplne iné ochorenie. A schizofrénia tiež nedáva neustály pocit šťastia. Ale bývajú formy pomätenosti, kedy ľudia zažívajú ilúziu šťastia. No poviem to tak, je to omnoho lepšie, ak to posudzujeme z pomäteností, než keď nastupuje, naopak, agresia a skleslosť. No to, samozrejme, nemá žiadny vzťah k duchovnému (T: Áno). Ale psychológia sa predsa len formuje v dôsledku pozorovania koho? Ľudí. A my vieme, kto písal psychológiu ako vedu. Spravidla ju vytvárali a písali a boli práve, povieme, otcami psychológie ľudia,

ktorí boli narkomanmi, alkoholikmi, no a s kopou svojich psychologických problémov, preto ju vytvárali, povedzme, takým veľmi zaujímavým a podivným spôsobom. Samozrejme, tam ľudia nič nenájdu.

T: Áno. A tak, nenachádzajúc to, povedzme, v náboženstve, ani v psychológii, dochádzajú do krajností – vrátane takých chemických závislostí. No najkľúčovejším je to, aká otázka sa zadáva: „A teda čo také je Boh? Čo to je? Je to nejaká závislosť? Je to nesloboda? Musí človek zažívať tento pocit strachu? Čo to je Boh? “

IM: Keď budeme vychádzať z náboženstiev, potom (z mnohých, nevravím všetkých, no z mnohých náboženstiev) „Boh – to je niečo hrozivé, je to niečo, čomu sa musíš podriaďovať, čoho sa musíš báť a nedaj bože aby si porušil nejaké jeho slovo, ktoré údajne povedal“. Je to znovu predovšetkým sebadisciplína tela, je to zrieknutie sa mnohého – prirodzene, na ľudí to pôsobí deprimujúco. A ako si už povedala, že ľudia sú k dnešnému dňu dostatočne gramotní, a náboženstvo ich jednoducho straší, straší predovšetkým tým, že je to organizácia, ktorá sa stará ani nie tak o dušu, ako o svoju existenciu. Hoci je povinná starať sa, samozrejme, o tých, ktorí k nej prichádzajú, o ich duchovný rast, ich spasenie, povedzme. No ľudia zažívajú trochu iné. Hovoria jedno, sami konajú úplne inak – samozrejme, tu táto disonancia odrádza ľudí od mnohých náboženstiev. Preto ľudia smerujú kam? Do rozličných ášramov, siekt, kde ich údajne ľúbia, ale v skutočnosti chápú, že ako v jednej organizácii, tak i v druhej,

je potrebná ich peňaženka, alebo oni sami sú povinní slúžiť ako nástroj pre túto organizáciu, nič viac. A nie je tam žiadna sloboda (T: Áno), prázdne táranie. Samozrejme, ľudia sú zmätení a skleslí. Preto k dnešnému dňu, pozrite sa, koľko tisíc rokov existujú náboženstvá, a vo svete sa deje to, čo sa dnes deje: vojny, podvádzanie, spotrebiteľský systém, ktorý dominuje nielen, prepácte, v spoločnosti, ale aj v hlavách samotných ľudí. Prirodzene, ľudia nechápu, čo je to Boh a čo je to Duchovný Svet. A čo je to Boh, priatelia moji? A Boh, poviem to priamo, Boh – to je kajf. Je to naozaj tak. No opäť čo znamená slovo „kajf“? A s čím sa tu stretávame? Opäť s popisom z pozície psychológie (T: Dokonca aj medicíny), medicíny a všetkého ostatného, a jednoducho rôzne interpretácie v slovníkoch – je to užívanie narkotík, je to príjemná nečinnosť, je to ničnerobenie, povedzme, v potešení a podobne. A v skutočnosti slovo „kajf “ (no, on bol „kejf “ správne sa vyslovoval) ešte v časoch pred koránom, na územiach, kde sa zrodil Korán, znamenalo, „blaženosť v Bohu“, to znamená prebývanie človeka v raji – to bolo slovo, „kejf “, alebo teraz sa interpretuje ako „kajf “. Takže Boh – to je predovšetkým nepretržité potešenie. No tu sa znovu naráža na... potešenie býva chápané naším vedomím v ponímaní telesného potešenia, nečinnosti alebo, prepácte, užívaním alkoholu, narkotík, ktoré privádzajú do nejakých takých, povedzme, chemických (T: ...špeciálne efekty, stavy) stavov, špeciálnych efektov, ako vravíš, a zamieňajú skutočný pocit. A prečo sa to tak vytvorilo? A prečo zničili chápanie „blaženosť v Bohu“, zamenili za... Presnejšie, nahradili práve v

samotnom ľudskom chápaní toto slovo na presne opačné konanie, na to, čo odďaľuje od Boha? Veď narkotiká, alkohol – ono odďaľuje. A práve to zaviedli a asociovali so slovom „kajf“ (T: No áno, k dnešku...) Vidíte, aké je všetko jednoduché? Jednoducho to bolo nevyhovujúce a trápne. A v skutočnosti blaženosť v Bohu, samotná blaženosť v radosti, v nekonečnej Láske, v tejto sile, ktorú získava človek, povedzme, vo Večnosti, – no ako je to možné opísať iným slovom ako kajf, skutočný kajf? To všetko je klam. Viete, ja by som to, prirovnal, ako život a film. Áno, my môžeme pozeráť film, predstavovať si seba v hlavnej role, hrať hry, kde máme avatárku, údajne tam niečo vytvárame, robíme, stávame sa cárom, alebo ešte niečo, a v živote zostávame tým, kým zostávame. Pokiaľ tu nebudujeme svoj život tak, aby sme tu mali kajf, potom prepáchte, v ilúzii, my nič nevybudujeme. Správne? Tak aj v skutočnosti. Pokiaľ človek nežije v Láske Božej, nikdy sa nedozvie, čo je to kajf. Taká je pravda života.

Ž: Áno, a viete, teraz ste povedali o kajfe a ja som si spomenula: v súfizme existuje taký pojem „fana“, keď súfijec... – je to ako hraničný stav hľadania cesty k Bohu.

IM: To je skôr ako kontakt s Duchovným Svetom, je to počiatočný kontakt s Duchovným Svetom. Ale kajf – to je prebývanie... (Ž: To znamená, to je keď on je aj tu, aj tam, áno?) Áno, to je keď sa ešte prvotné vedomie nachádza, povedzme, v spojení s Osobnosťou, v spojení ešte aktívnom, no už existuje kontakt s Duchovným svetom, a existuje takzvaný vedomý stav spojenia s Duchovným svetom, keď to

ešte môžeš vnímať na úrovni tebou kontrolovaného prvotného vedomia. A vtedy sa to všetko prelína do takého jednotného stavu, no aj tak to nie je plný kontakt s Duchovným svetom. A kajf – to je už blaženosť tam. Preto sa tieto dva pojmy trochu odlišujú. V súfizme opisujú počiatkový kontakt s Duchovným svetom, prvotnú skúsenosť, ktorá sa nedá s ničím porovnať, všemožne ho ospevujú, a to je skutočne krásne.

Ž: Áno, a tiež, viete, opisujú to vo veršoch, v poézii, v básňach. No prečo to robia? Pretože tiež bolo prenasledovanie zo strany náboženstiev, to znamená nesmeli sa otvorene povedať. Všetci? A tiež používajú „opojený“, „omámený“, to znamená tiež...

IM: „Zmenený“, pojem „zmenený“. Prečo? Veď v tom čase, keď sa Osobnosť ešte nachádza v nevelkej jednote s prvotným vedomím, no dotýka sa s Duchovným svetom, človek zažíva stav, nazval by som to, ako v súfizme hovoria, prvej lásky (**Ž:** Áno) alebo slnečného svetla, ktoré si uvidel prvý raz, ono je vše zahrňujúce. A tento stav sa ešte hodnotí vedomím, no už dáva obrovskú mieru slobody. A človek už začína slúžiť iba Bohu. Nebude počúvať nejakých ľudí, ktorí mu budú rozprávať: „Počuj, Boh chce, aby si sa opásal dynamitom a šiel sa vyhodiť do vzduchu.“ Chápeš (**Ž:** No áno)? Hovorím obrazne, prepáčte, priatelia, zveličujem, no to sa vzťahuje k islamu. Islam – to je krásne náboženstvo, a povedzme, súfizmus – to je jedna z jeho vetví. Áno, vzťahujú ju viac k takému (**T:** ...mystickému) metafyzickému, áno,

mystickému smeru, no on je jednoduchý. Áno, trošičku tam tiež bolo pridané od vedomia, vniesli trošku rituálov, trošku všetkého... aj špeciálnych efektov, nie je to bez toho, ale napriek tomu je to veľmi blízko k vnímaniu Duchovného sveta. No to sa nepáči organizáciám, ktoré sa snažia kontrolovať ľudí, ako sme vraveli, ktoré sa snažia, aby všetko bolo pod kontrolou, podriadené, ako v akejkolvek organizácii, povedzme tak, preto ony aj usporadúvali hony na súfijcov. Takisto, ako svojho času kresťanstvo, prepácte, tiež boli na prvých kresťanov (T: Áno), na gnostikov. Však? Veď prenasledovanie bolo veľmi vážne. Prečo? Pretože vyznávali to, o čom hovoril prorok, šli priamou cestou k Bohu, a preto upadali do nemilosti samotnej organizácie, ktorá sa snažila o iné. A čo potrebuje organizácia? Moc a peniaze, poďme hovoriť čestne. Vari to nie je tak? No tak. Imanie, peniaze, čo možno najviac ľudí v podrobení a podobne. A, prepácte, vari to gnostici potrebovali? Nie, oni potrebovali Lásku Božiu, pretože šli naozaj k Bohu. Oni nepredávali, neobchodovali menom Boha, nerobili na tom biznis, nestavali na tom organizáciu. Bolo to spoločenstvo ľudí, ktorí naozaj šli po tej ceste, ktorá im bola daná. Samozrejme, boli v tých časoch nepohodlní organizácii, pretože im prekážali. Veď ľudia videli, čo hovoria jedni a ako konajú druhí. No kde je viac slobody? Tam, kde je viac Lásky. Jednoduchá odpoveď. To je vo všetkých náboženstvách.

T: Áno. A náboženstvá sa držia, pokiaľ skutočne sú ľudia, ktorí sú praktizujúci, u ktorých je vnútri táto skúsenosť

takého živého kontaktu s Duchovným svetom. Aký je teraz problém dokonca v rôznych náboženstvách? V tom, že zomiera "starectvo", duchovných otcov začína byť menej, a náboženstvá, prirodzene, takým spôsobom, v princípe, uhasínajú. A že príčina je práve v tom, že niet ľudí, ktorí by boli tými praktikmi, ktorí by sa naozaj snažili o tento dotyk. Niet novicov, ktorí by si chceli osvojiť tieto znalosti, viete, a...

IM: Nie. No samotné znalosti, samotnú skúsenosť, to máš na mysli?

T: Samotnú skúsenosť života vnútri.

IM: Znalosti, ony sú všade (**T:** Áno). Znalosti, ktoré používali svätí otcovia, oni používali to, čo bolo napísané pred nimi, oni používali praktickú skúsenosť druhých ľudí. O tom sa píše. Áno, samozrejme, je tam veľa nánosu, mnohí sa, prepáčte, zaoberali svätokupectvom, snažili sa napodobňovať naozaj duchovných otcov a podobne. No o tom, čo vra víš, že je „stále menej a menej“, skutočne menej. No a čo sa deje? Poďte, vezmeme si tuto kláštor, áno, pod ochranou nachádzajúcou sa u Svätej Bohorodičky, Presvätej Bohorodičky (**T:** Áno), mám na mysli Atos. Veď tam bolo veľmi veľa duchovných starcov. Tento kláštor bol práve pre tých, ktorí išli k Bohu. A čo vidíme teraz?

T: Miesto, o ktorom si mnohí myslia, (**IM:** Presne tak.) že dopomôže ku kontaktu.

IM: V žiadnom prípade nechcem kritizovať, každý ide k Bohu sám, a netreba napodobňovať a na niekoho pozeráť:

kto je dobrý, kto je zlý a podobne. No, pravdupovediac, keď to, čo má byť svätým, sa jednoducho mení na biznis, (T: No áno, stáva sa históriou, áno...) je to nesprávne. Musí byť aspoň niečo sväté v tomto svete. Tým skôr toto dedičstvo všetkých ľudí. Preto by som povedal tak: nemá sa tam naťahovať o miesta, nemajú tam byť rozprávkári, majú tam byť naozaj tí, ktorí idú k Bohu... Ale je to tak, miesto púte, proste biznis a...

N: Áno, vychádza to zaujímavo: prečo je v skutočnosti tak málo práve tých, ktorí úprimne idú k Bohu? Pretože u ľudí je často také chápanie, že keď už disponuješ znalosťami, keď disponuješ určitou informáciou, určitou skúsenosťou ľudí, ktorí prišli k Bohu, tak ľudia sa na tom akoby zastavujú. Veď v skutočnosti ozajstná duchovná cesta sa začína presne v momente, keď sa začína práve vnútorný dialóg s Bohom, – to je vtedy, keď ty, proste z ničoho, začínaš pomaličky generovať a vytvárať niečo. A tak mi kedysi svojho času toto pochopenie... veľmi som sa zaň chytala a počúvala som rôznych ľudí, ktorí odovzdávali svoju skúsenosť, ako oni začínali tento moment generovania. Keď fakticky skutočne najskôr... To znamená, že sa ti nič nedarí, si taký akýsi prázdny, no máš jediné, máš akúsi veľmi silnú túžbu, a veľmi chceš prejaviť túto Lásku. A ty dokonca ani nevieš ako, a so všetkým nasadením začínaš jednoducho od počiatku prejavovať akúsi vďačnosť jednoducho za to, že vôbec máš takúto možnosť, za to, že existuje šanca žiť, za to, že tento život existuje už teraz, a uvedomenie si toho, že môže byť ešte aj večný

Život to ťa proste začína preplňovať veľmi silnou vďačnosťou. Myslím, že je to naozaj vďačnosť Duchovnému svetu za to, že vôbec máme možnosť narodiť sa a stať sa duchovnou bytosťou, a získať Život. Toto je ten úplne prvý krok, keď sa už s touto vďačnosťou a Láskou staviaš k tomuto životu, k tejto šanci. A pomaličky, keď začínaš pracovať na sebe a robíš prvé krôčiky, a teba akoby podporujú, a cítiš, že ťa ľúbia, nehľadiac na to, či šliapneš vedľa alebo nie, či robíš chyby, teba ľúbia – a ty začínaš úprimne ľúbiť v odpoveď.

IM: No, veď naše deti tiež ľúbime, dokonca aj keď sa začínajú učiť chodiť a padajú. Veď sa ich kvôli tomu nezriekame, že padajú, keď robia prvé kroky. Správne? Snažíme sa ich podporiť, pomôcť vstať. Otázka je v tom, keď sa naučia chodiť, kam pôjdu? Tak aj tu. V duchovnom raste samotného človeka, na jeho ceste, keď sa človek skutočne dotýka Duchovného sveta nie v ilúziách, nie vo fantáziách v hlave, ale v skutočnosti, keď vynakladá úsilie nie v hre, nie preto, aby sa pred niekým ukázal, ale naozajstne, a naozaj získava skúsenosť, tak zrieknuť sa ho je nanajvýš zložité. Je to možné, nevravím, že nie, býva aj také, keď sa človek nechá zlákať, v živote býva všeličo, šliapne vedľa. No zrieť sa ho je nemožné, pretože tá najväčšia strata, ktorá môže byť u človeka, – to je strata tejto vnútornej duchovnej Lásky, ak sa jej dotkol. Je to oveľa ťažšie, než stratiť život, stratiť rodných, blízkych, celý svet a všetko ostatné – to všetko sa vzťahuje k rozumu, a toto sa vzťahuje k Životu. Samozrejme, je to ťažké. Jednako však, keď sa človek dotýka, tak to nechce strácať. Ako je

možné stratiť, alebo snažiť sa stratiť to, čo si ty – skutočný Život?

N: A tiež existuje taký paradoxný moment, že keď sa v duchovných praktikách tak usiluješ o tento dotyk, prejav Duchovného sveta, tak to bude pre teba takým veľkým šokom, pretože si si, v podstate, ani nemohol pomyslieť, že to práve to je Duchovný svet, že práve to je prejav Duchovného sveta a Boha.

IM: No veľkým šokom sa to bude pre tvoje vedomie (**N:** Áno, áno. Prečo? Pretože ako je to u vedomia?...) ono sa bojí, nepáči sa mu to. (**N:** Áno). No človek získava akurát čo? Ako sa hovorí v psychiatrii, rozdvojenie osobnosti. Však? Teda začína sa cítiť už ako Osobnosť, a nie ako vedomie. Chápe, že existuje vedomie, ktoré je prakticky ako on: stačí sa trochu nechať uniesť – a už prechádza do vedomia. Tak takto... Osobnosť je natoľko premenlivá. Však? Kam vkladá pozornosť, tam ona aj je. Keď vkladá do materiálneho, do všetkých problémov (no kto sa s tým nestretával, však?) – a už si akoby tam. A celý zmysel spočíva v tom – vždy zostávať v Bohu, vždy zostávať s Láskou. A celá táto trojrozmernosť – áno, ona nikam nemizne: aj život, aj spôsob života, aj všetky vzťahy tu s ľuďmi, aj so samým sebou. To všetko, čo zostáva, zostáva pod kontrolou, a už na to pozeráš nuž prakticky ako nie na svoje. Teda ako počítačová hra, akurát už v realite. To znamená, že pokračuješ hrať túto hru a, bohužiaľ, mnohé chápeš, dokonca čo zlé sa teraz môže stať, no chápeš, že nemáš iné ťahy, takže je nutné ísť tak. To je normálne. No

všetko to zlé, to všetko nemá žiaden vzťah k skutočnosti, k Životu, to všetko je dočasné prebývanie tu. Hry, hry rozumu.

T: Igor Michajlovič, a „Boh – to je kajf“, povedali ste. A človek ho môže pocítiť za života?

IM: Človek je povinný ho pocítiť za života. (**T:** Kde má človek hľadať tento kajf?) A on nie je jednoducho povinný ho pocítiť, on je povinný neustále sa nachádzať v kajfe (**T:** Super), no v skutočnom. A u nás neustále „byť v kajfe“ – čo to je? Alebo užívať narkotiká, alebo piť. Všetak? (**T:** Áno) To, čo práve odvádza človeka od Boha. Pozrite sa, ako (**T:** Závislosť)... nakoľko paradoxne, všakže (**Ž:** Zamenené) prekrúca a zamieňa samotný systém a ľudské vedomie dokonca také sväté veci – neustále byť v kajfe“. Čo to znamená „byť v kajfe“? To znamená neustále prebývať (**T:** Snažiť sa zachytávať tento kajf) v Božej Láske, v blaženosti s Bohom, znamená to neustále byť v tejto Láske, pod Láskou Božou. Prepáčte, kto by to nechcel? No, podľa mňa, myslím si, dokonca aj besy by chceli, pretože je to ohromná sila, je to Láska, je to večný Život. Čo môže byť lepšie? Čo môže ponúknuť satan človeku? Ilúziu. Pamätáte si, Ježiša Krista...ako chodil, keď prebýval v púšti, ako Ho pokúšal? Čím všetkým ho len pokúšal. No je to smiešne (**Ž:** Áno), pretože na to môže len mŕtvy pristúpiť, ale vopred Živý, samozrejme, na to neprišúpi. Aké kráľovstvá sveta? Načo? Čo to je? A čo je to kráľovstvo sveta? Spýtajte sa vládcov, ak chcete vedieť, ako sa im žije. Je to ilúzia pre nás, tých, ktorí nie sme vládcami tohto

sveta, však? Keď prebývame, povedzme, v podriadení vládcom, zdá sa nám, že oni si žijú dobre. No oni žijú pod nadvládou svojho vedomia s ešte väčšími problémami, ako máme my. (**T:** Ešte väčšia závislosť, áno...) Absolútna závislosť na všetkom a všetkých, vrátane nás.

T: Dokonca som si spomenula, kedysi Goethe úprimne povedal, že „za svojich 75 rokov života si ledva môžem spomenúť aspoň na 4 týždne, ktoré som pobýval aspoň v akomsi viac-menej dobrom stave šťastia“. Hoci mu ľudia závideli a správali sa k nemu s takou závisťou...

Ž: Áno, tiež k tejto téme – téme zrieknutia sa. To znamená, že ľudia sa boja zrieknuť toho, čo im v skutočnosti nepatrí. Teda čoho sa vlastne môžu zrieknuť? (**IM:** Ilúzia vlastníctva...) Áno, áno... Ale práve od nej sa môže človek oslobodiť: od svojich sebeckých teórií, konceptov, dogiem, nejakých vymyslených vecí. Toho sa naozaj možno zbaviť, ak vstúpiš do svojho vnútra, ak pôjdeš v ústrety svojmu vnútornému, keď prichádza toto oslobodenie, keď pôjdeš v ústrety tomu, čo je tvoja skutočná podstata, čo ťa skutočne naplňuje zvnútra, čo je v podstate... (**IM:** Podstatou a zmyslom človeka...) Áno, áno, podstatou vôbec celej existencie tu (**IM:** Samozrejme). Veď, kým nie je táto podstata tunajšieho bytia, človek je mučený strachom, človek je mučený tým, že s ním niečo nie je v poriadku. To znamená, že neustále hľadá nejaké problémy. Áno? Dokonca ani nie to, že hľadá, je neustále akoby...

IM: Žije v nich. Áno, žije v nich a... Nehľadá ich, vedomie

mu tieto večné problémy jednoducho vytvára (Ž: Áno). Neustále sa nachádza (Ž: Áno) v nejakom zmätku, zaneprázdnenosti a obavách. Dobré zážitky alebo zlé – nezáleží na tom, aké: neustále je v emóciách. (Ž: Tieto okolnosti si však vytvára sám.) A kto iný? Ale on ich nevytvára, vytvára mu ich vedomie. (Ž: No, áno). Sú to nástroje, ale on ich platí. A práve on je generátorom tejto energie (Ž:... ktorá toto všetko podporuje), ktorú dáva, a podporuje tieto problémy, ktoré sa mu vnucujú.

N: Ale skutočne, odkiaľ sa berú všetky tieto problémy? Pretože v podstate sme neustále v stave naháňania sa za týmto pocitom, pretože keď si to pocítil, spomenieš si na všetky okamihy, kedy si to už predtým cítil: a to bolo počas prvotného a druhotného vzostupu. To znamená, že si si túto oporu nepamätal, akoby to vedomie zatrelo, akoby to vôbec neexistovalo. Ale pamätáš si prejavy týchto pocitov a ako sa zdá, hlavne za týmto si sa hnal celý život. A kde sa berú problémy? Z toho, že keď si spomínaš na túto situáciu, keď si to plne pocítil, vtedy to vedomie naviaže na nejaký vonkajší obraz. A ty sa snažíš...

IM: Určite... A opäť, keď prichádza vzostup, trvá to sekundy alebo milisekundy, ale je to ako keby sa pred človekom otváral vesmír. To znamená, že v ňom nastáva výbuch Lásky a sily a dieťa to prežíva. Ale čím sa riadi? A Nikol to teraz správne povedala – obrázok. A vedomie sa nebadane zachytáva... vytvára akýsi asociatívny rad (**N:** Spoločnú atmosféru), chytá sa obrazu, situácie, alebo ešte niečo podobné.

(Ž: To znamená, že nastáva preklopenie?) Určite. (N: Áno), záměna. Okamžite nastane záměna s následným vymazáním. A toľko ľudí si nepamätá, kedy došlo k prvotnému vzostupu. Však? To znamená, že potrebujú špeciálne praktiky na to, aby si mohol človek spomenúť. Nuž, je to tak? Alebo, keď už niekto skutočne príde do kontaktu s Duchovným Svetom, potom sa mu všetko odhaľuje: vtedy si to už pamätá, ako hovorí Nikol všetky tieto okamihy sa odhalia, ale už z druhej strany. A už chápeš nielen to, aké dary prichádzajú z Duchovného Sveta, ale aj to, ako je toto všetko uzurpované práve tým, koho nazývame diablom, to znamená, ako nám to vedomie v podstate všetko ľahko a jednoducho zamieňa.

T: Prekvapivo: trvá to niekoľko sekúnd, ale vlastne niekoľko pre človeka (IM: Rovnako večnosť)... pretože je to taká veľká sila, že sa človek nemôže počas svojho života zastaviť, aby našiel a zopakoval tieto udalosti.

IM: No, samozrejme. A opäť, ako to dieťa vníma? Je to ako obrovský nárast slobody a radosti. A potom sa rozptýlil – a bolo to preč. Však? To znamená, že je to ako gejzír: výbuch – vodička klesla. Avšak, spomienka na to zostáva navždy. Ale nie spomienka na samotnú situáciu, ale spomienka na ten pocit toho, o čo sa snaží Osobnosť. Pretože tento príval, to je presne príval z Duchovného Sveta. A toto pranie a túžba po Domove, dotknúť sa ho, zostáva tou motiváciou v samotnom človeku, ktorá ho posúva na duchovnú cestu. Ale vedomie to môže ľahko premôcť, znova vyhrať, z mnohých

dôvodov, ako napr. okolie... (Ž: Presmerovať na nejaké...) Áno, presmerovať, alebo urobiť zámenu: „Namiesto duchovného hľadania užívaj drogy, poješ nejaké huby, vytvor ilúziu, zdanie...“ (Ž: „Vybuduj impérium...“) No alebo „vybuduj impérium, aj keď len maličké, v ktorom budeš kráľom“, áno, to znamená rodinnú bunku, „a vládni tam, ak nemôžeš viac“.

Ž: No áno. Presmerováva na vonkajšie to, čo máš smerovať do vnútra.

IM: Určite. To je všetko, človek sa obráti. To neznamená, že netreba zakladať rodinu alebo niečo podobné. Všetko je potrebné, všetko je možné, ale v žiadnom prípade by to nemalo brániť duchovnému rastu človeka.

Ž: Mimochodom, často nám kladú otázky, a prichádzajú nám listy, že ľudia chápu, že aj relácie im pomáhajú aj začínajú pracovať aj vykonávajú duchovné praktiky, ale stále je tu otázka, že oddeliť duchovné od materiálneho sa nedarí.

IM: A na tom nesú vinu náboženstvá. Toto je skutočne nešťastie, ktoré vytvorili samotní predstavitelia náboženských organizácií. Veď oni vnútili nejakú ilúziu. Že aby sa človek stal duchovným, musí byť neustále v Bohu, musí byť nejakým pustovníkom (T: Áno), musí byť natoľko svätý, neprirodzený, že neustále prebýva v Bohu. Však? Ale opäť, veď tento „prebývateľ“ s Bohom je neustále v kontakte s množstvom ľudí, cesta pútnikov k nemu nezarastá. No čo, nie je to tak? A prečo sa to robí? Preto, aby sa opäť, prepáčte,

manipulovalo, pozornosťou, vedomím ľudí. Ale hneď vzniká väzba: človek nič nerobí, žije v nejakom lese, alebo v nejakej cele, prepáčte, živí sa skromne, je v nejakých handrách, ale neustále k nemu chodí množstvo ľudí kvôli nejakým radám o živote, a on im ich dáva, začína usmerňovať ich život. No, čo, nie je to tak?

T: No áno, či sa plní prikázanie „nemilujte svet, ani to, čo je vo svete“, však?

IM: Samozrejme. Ale v poriadku, sú to ich problémy, vzali na seba tento hriech a mali by ho znášať. Ale čo to spôsobuje? To spôsobuje práve v ľuďoch, ktorí cítia túžbu ísť len duchovnou cestou... v ich hlave sa objavuje obraz, podľa ktorého by mali byť nejakým pustovníkom. „Ale ako? Veď máš rodinu, máš prácu “ (Ž: Zodpovednosť). Však? A vedomie okamžite hovorí: „Keby si mal kopu peňazí, nepotreboval by si nič, zabezpečil by si rodinu a potom by si sa mohol pokojne, ako egoista zaoberať svojim duchovným rozvojom.“ Ale povedzte mi, komu alebo ako môže prekážať rodina, nedostatok prostriedkov, choroba alebo niečo iné? Môže toto prekážať v duchovnom raste človeka, keď hovoríme o vnútorných procesoch, a nie o vonkajších? Vedomie však vždy vnucuje vonkajšie opäť v dôsledku čoho? Toho, čo práve vnútili tieto subkultúry, ktoré teraz existujú pod rúškom náboženstva. Je to tak?

N: Skutočne áno, ľudia a vedomie všeobecne zastávajú taký postoj, že keď sa človek, vydá na duchovnú cestu, akoby sa

mal všetkého vzdať. Ale zmysel nie je v tom, že sa všetkého zriekaš. Len navonok to tak vyzerá, to znamená, že v skutočnosti sa len jednoducho menia priority. Už pre teba nie je zaujímavé zaoberať sa nezmyslami, ktorými si sa zaoberal predtým, a venovať tomu svoj čas a pozornosť. Oveľa viac ťa zaujíma to, čo je vo vnútri.

IM: Samozrejme. No, poviem to jednoduchšie. Keď človek dospieva, on je... mládež je na večierku: niekde si zafajčil hašiš, niekde si vypil víno, pivkom si sa potešil, a podobne. Ale keď sa človek vydá na duchovnú cestu, chápe, čo je to kajf, a nie náhrady, ospravedlňte ma. To znamená, že všetci chápu, že odlíšiť Živé od neživého je ľahké. Správne? Keď tomu všetkému rozumie, chápe, aké škodlivé je víno alebo alkoholické pivo, chápe, aký škodlivý je hašiš, a chápe, že prázdne trávenie času nevedie k ničomu, keď môže túto silu a energiu minúť na duchovný rozvoj, na pomoc ľuďom, to znamená na tvorbu a nie na konzum. A prepáčte, kde si sa tu čoho vzdal (**N:** No, áno)? Jednoducho je to pre teba zbytočné.

N: V skutočnosti to, čo je vo vnútri, to nie je to, aby... Je to jednoducho oveľa zaujímavejšie (**IM:** Samozrejme). No, je to ako... je to rovnaké, ako keď žiješ v tomto svete, niečo si spoznal, pocestoval si si, stretával si sa s rôznymi ľuďmi, vyskúšal si rôzne spôsoby života... A to, čo je vo vnútri, je nepoznané, je to úplne nové, je to naozaj zaujímavé, je to ako celý svet. (**IM:** Je to väčší svet.) Je to rovnaké, ako keď ti vedomie celý život odporúča jesť brokolicu, však, a pritom existujú sady nepoznaného ovocia. To znamená, že je to pre teba

niečo úplne nepoznané. Čo vôbec môže byť v živote zaujímavejšie a ako ho možno míňať na nejaké nezmysly, však?

IM: Teraz ťa podporili všetci vegetariáni, keď „sady nepoznaného ovocia“ (**T:**... ovocia), áno, alebo brokolice. Ale príklad je to správny.

Ž: Áno, tento stav je tiež opísaný v súfizme, že súfijec by mal byť vždy vo svojom vnútri v sediacej polohe, to znamená, že si stráži stav komunikácie s Bohom (tak tomu hovoria). Zdá sa však, že to, čo robí navonok, sa žiadnym spôsobom neodráža na jeho vnútornom stave (**IM:** Áno, správne), to je to o čom práve teraz hovoríme, áno. To je práve...

IM: To je praktická skúsenosť ľudí (**Ž:** Áno), ktorí ju získali v praxi. Je to praktická skúsenosť ľudí, ktorí ju nadobudli v praxi.

Ž: Áno, áno. To znamená, že nič nemôže pravému súfijcovi zabrániť, aby prebýval v dialógu s Bohom. (**IM:** Samozrejme), pretože podľa nich Boh – to je milovaný, ktorému svoju lásku posielajú v každom svojom...

IM: ...a dostávajú od neho. To je zmysel. (**Ž:** Samozrejme, áno, toto...) Veď čo sa deje v tomto svete? My sa snažíme, ešte raz zopakujem, dostávať lásku, ale nesnažíme sa ju dávať. Však? To znamená, že konzum nám diktuje. A tu nielen, že ju dávaš, ešte aj dostávaš. Dávaš málo a dostávaš veľa. Vari je to zle?

Ž: Takže aj dostať môžeš len vtedy, keď začínaš skutočne

sám dávať.

IM: ...sám dávať. Naozaj generovať a dávať túto svoju Lásku a vďačnosť.

Ž: Pretože ak nedáš, nemáš ju kde získať (**IM:** Samozrejme), pretože si plný: si plný svojich ilúzií a všelijakých egoistických presvedčení.

IM: Ako plný pohár. Však? (**Ž:** Áno, áno.) A tam už nič ne-naleješ. (**Ž:** Áno. Žiadna čistota sa nevleje.) Samozrejme.

N: V určitom okamihu si práve uvedomíš, že skutočné pravé potešenie je v tom, keď dávaš.

IM: A prečo? A tu je jeden fenomén. Teraz sa Nikol dotkla veľmi zaujímavého momentu: prečo duchovní ľudia, vždy dávajú a majú takúto potrebu. Míňajú svoj čas, svoje sily, na to, aby komunikovali aj s tými, ktorí, napríklad, nechcú ani počúvať, však, alebo sedia a kritizujú. Napríklad, človek kritizuje, odmieta, ale vysvetľuješ mu to a povieš mu to z jednej strany, z druhej strany v starosti o jeho dušu, v nádeji, že jedného dňa niečo pochopí, keď precíti seba a túto Lásku, a postaví sa, povedzme, vedľa teba. Však? A túto Lásku už budete zdieľať spoločne. Ľudia nechápu, prečo sa to deje. Priatelia, je to veľmi jednoduché: potreba dávať vzniká z toho, čím ste preplnení. A čím viac dáš, tým viac dostaneš. Toto, viete, je ako sila, ktorú zdieľaš, ale stávaš sa silnejším tým, že sa delíš. A toto nie je paradox, je to realita...

N: Áno, a ľudia tomu často nerozumejú, prečo niekto

vysvetľuje, prečo niekto vysvetľuje svoju duchovnú cestu, prečo sa ľudia stretávajú, mínajú svoj voľný čas, aby niekomu niečo vysvetlili, aby človek jednoducho začal žiť kajf a kajfovať. A je to v podstate jednoducho preto, že keď k jednému kajfu pridáte ďalší, tak je kajf dvakrát väčší a život sa stáva krajším. A keď je taká ešte aj spoločnosť a celý svet je taký – no, či by ste naozaj nechceli žiťv takomto svete stále? Je to také prirodzené...

IM: V ňom chcete žiť navždy. A dokonca v ňom môžete žiť navždy, nielen dočasne prebývať, ako v tomto. Neviem si predstaviť, ako žiť navždy na tomto svete.

T: Je tiež zaujímavé, že synonymum tohto slova „kajf“ bolo v rôznych náboženstvách – „blaženosť napríklad v pravosláví. A zaujalo ma, ako ešte vyšlo najavo, že najmä v starohebrejčine namiesto slova „blaženosť“ je v Starom zákone iné slovo a to je priamo spojené so slovesom. A ľudia sa vždy pýtajú: „Počkajte, stav blaženosti – je to niečo, čo zostúpilo, niečo tam ..prišlo šťastie (**IM:** „Dostal si“. Samozrejme), dostal si, áno, a tu so slovesom“. A s akým slovesom? To je práve sloveso „ísť priamou cestou“, to znamená, ísť (**IM:** Konať) a pracovať na dosiahnutí svojho cieľa.

IM: A inak to ani nemôže byť. Veď blaženosť alebo rovnako kajf je výsledkom tvojej činnosti, cieľavedomého konania, keď ideš priamou cestou, keď vkladáš svoju silu, čas, keď si pre to naozaj zapálený – vtedy to získavaš. Nie je to tak?

T: Áno. Boh je skutočne kajf, pretože najvyššie blaho, to je

Boh (IM: Áno), Boh to je najvyššie blaho a potešenie. A tiež, aké je dôležité hlavne samému vkladať a dávať túto Lásku hneď od prvopočiatku, pretože vzniká tiež otázka: čo má robiť v počiatkových štádiách človek, ktorý nevie, čo je to Láska? Pre neho sú slová „láska“, „šťastie“, „zdravie“ ako pranie, viete, ako na narodeniny.

IM: A vieš, že takých ľudí je veľmi veľa? V podstate je to ohromné percento ľudí, ktorí vôbec nevedia, čo je to Láska. Nechcem hovoriť čísla, ale sú deprimujúce, verte tomu. V skutočnosti je veľmi, veľmi málo ľudí, ktorí naozaj chápu, čo je to Láska, čo je to šťastie a čo je to Život. To nie je paradox, to je pravda. Preto je to smutné.

Ž: Ale je radostné, že ak niekto chce, tak môže.

IM: Všetko môže. (**Ž:** Všetko môže.) Všetko závisí od jeho voľby.

Ž: Áno, neexistujú prekážky, pretože ľudia často hovoria, že „všetci môžu, ale ja nie“. Vedomie im radí.

IM: To práve ani nie je lož, lebo namiesto človeka hovorí jeho vedomie – herec v jeho hlave, ktorý to skutočne nemôže pochopiť. Vedomiu nie sú podriadené Božie horizonty. Ono má vždy materiálny horizont, cez ktorý sa vedomie nemôže dostať, a preto neklame. Ale človek, to nie je vedomie, on môže!

N: Najväčší paradox je, že vedomie sáče človeka buď na jednu stranu, že „ty nemôžeš“, alebo naopak, tiež môže byť

taký moment ambície (**IM:** Vytvára ilúziu), áno, ambície od vedomia na duchovnej ceste. Je to tiež taký zábavný moment, to, že ty v nejakej chvíli len tak sedíš a rozmýšľaš: „Poznáam schémy vedomia, tzn. schémy systému, všetkému tu rozumiem. Cesta je jasná, všetko. Tak, a teraz sa raz dva stanem Budhom.“ A vtedy, v nejakej chvíli, keď to počuješ vo svojej hlave, ale pritom ti vedomie nedovoľuje slobodne vojsť do duchovnej praktiky, no, tak to je.... akési absurdné. A ty chápeš,....

IM: To nie je absurdnosť, to je realita. Je to normálne.

N: To znamená, že takto to prebieha u všetkých: buď tak, alebo opačne.

IM: Opäť, čo vytvára herec v tvojej hlave? Tvorí neodbytnú ilúziu a kŕmi ňou. A dáva ti klamlivú nádej, alebo sa ti pokúša dokázať, že už si na krôčik od Budhu: „A čo vôbec hľadáš? Veď už všetko vieš“, – a tak podobne, ale nemôžeš robiť ani základné praktiky. Prečo? Lebo vedomiu sú nedostupné, sú dostupné len Osobnosti (práve tá duchovná praktika). Ale meditácia – nech sa páči, autogénny tréning – nech sa páči. Správne?

Ž: Áno, a tiež sa ľudia pýtajú na svätosť: „Aký je to – svätý človek? Tuším, ale vedomie mi maľuje všeličo. Tak by som si to chcela ujasniť: čo je to?...“

IM: ...svätý človek? (**Ž:** Áno.) Môžem vám to povedať hneď? Priatelia, to je veľmi jednoduché: svätý človek – to je Živý človek. A Živý človek nikdy nezomrie. Zomrie jeho telo, on

nikdy. Tak to je svätý. A všetko ostatné, to je ilúzia, vsugerovaná vedomím, že on má byť nejaký iný, ako všetci.

Ž: Tu je ešte taký pracovný moment, keď sa ľudia stretávajú s tým, že... Povedzme, v projektoch sú ľudia, ktorí na sebe pracujú, a majú nejaké „čo sa môže, čo sa nemôže, čo je prípustné a čo nie je prípustné“, akoby „toto je duchovná definícia, toto je neduchovná definícia“. No či je takáto gradácia v skutočnosti správna, najmä v práci, keď sú nejaké sociálne projekty a vedomie začína?.....

IM: Nuž, opäť, sociálne projekty (**Ž:** Áno) nasmerované na činnosť v trojdimenzionálnom svete, povedzme tak, to sú pozemské projekty. Ale ako môžeš prirovnávať duchovné k pozemskému? Jednoduchá otázka. (**Ž:** Nuž, áno, áno). Jednoducho ak je tu vytýčený cieľ, je úloha a je treba ju splniť. Správne?

Ž: Či môžu byť nejaké duchovné definície?

IM: Nuž, duchovné definície... Duchovná podstata – to je to isté, ako aj svedomie, ako aj mravnosť a podobne. Je to...naozaj, to je skutočný stav, povedzme, človeka, ktorý ide po duchovnej ceste. Samozrejme, sem tam niečo limituje. Ale opäť, absolútne nezodpovedá tej činnosti, ktorú maľuje vedomie: to znamená, že keď je človek svätý, nemôže nadávať, musí ...neviem čo, musí vyplúť žuvačku len do koša... No, to je morálka, to je mravnosť, niekde na mieste, niekde nemiestna. Čo to má spoločné s duchovnosťou? Jednoduchá otázka, však? (**T:** Áno. Ak je človek svätý....obraz....) Takéto

manipulácie prebiehajú často. (Ž: Áno, áno). Ved' duchovnom často manipulujú: toto je duchovné, toto nie je duchovné. (Ž: Áno) (T: áno). A svoje záujmy, svoje názory tu diktuje kto? Diktujú ti besy v hlave: „Tak takto nie, lebo to je neduchovné“. Vysvetli, prečo takto je to neduchovné, alebo tak je to duchovné? Existujú morálno-mravné veci, existujú nástroje na dosiahnutie nejakého výsledku. Áno? Je to vysvetliteľné. My žijeme kde? V konzumnom svete, v trojrozmernosti, a ten má vlastné zákony. Prepáčte, tak, ako pri umelej inteligencii, sú vlastné zákony, podľa ktorých existuje tento umelý moderný intelekt. Nuž, samozrejme, nafúkli ho ako balón, ale aj tak. Ale je možné duchovnosť porovnávať s umelou inteligenciou? Priatelia, kde je duchovnosť, a kde je umelá inteligencia? Nuž, pre pána Jána, ako môžem k svojej navigácii prilepiť duchovnosť? Povedať: „Počuj, vedieš ma neduchovným chodníčkom“ Áno? „Potrebujem sa dostať z bodu A do bodu B, ale duchovnou cestou“, – viem si predstaviť, ako by zamrzla. Čo ma musí previesť cez všetky synagógy a kostoly, či ako? Nuž, v chápaní... No, pravdaže. Ľudia poblúdia, ale poblúdia na základe rozumu, lebo veľmi veľa pozornosti venujú kupčeniu, a nie duchovnému rastu. Chcu vyzeráť, povedzme, zodpovedať duchovným Osobnostiam, ale nechcu sa nimi stať. Ale prečo nechcu? Lebo, tak, ako Nikol povedala, všetko je pekné, ale vedomie ich nepúšťa do duchovnej praxe, no „ty už si duchovný“, ale praktiku robiť nemôžeš. Prečo? Lebo ten „duchovný“, kto v tebe sedí, sa tam nevie ponoriť, lebo on je, prepáčte, ako ľad, kúsok ľadu, ktorý je treba

vopchať, no neviem, tam do taviacej pece. Áno? No ako ho tam vopcháš? Ved' sa roztopí. Jemu je tam nepohodlne, a vraví: „Nie, tam nepôjdem, lebo duchovné praktiky ti nie sú treba, ty už si Budha. Načo by si to robil? Všetko už vieš, už si...“.

Ž: A ešte ti vnucuje, áno, vnucuje strach, ktorý.... strach stratiť tento stav.

IM: Samozrejme. A to hovoríme o duchovných praktikách. Zoberme si modlenie. Ved' čo je to modlitba a ako sa má správne vykonávať? A čo o nej hovorili proroci? A čo o nej hovorili tí duchovní starci, o ktorých sme hovorili? (**T:** Stav Lásky, áno.) Je to Láska, všeobjímajúca Láska, sú to stavy hlbokkej modlitby, kde nie sú slová, kde niet zakolísanie (**T:** Áno). Ale čo je to „niet zakolísania, ale prebýva Večnosť“? Nuž, ak skutočne zoberieme starých mníchov a prorokov (**T:** Áno), o čom hovorili? To je práve ten kontakt, taká istá duchovná praktika, ale s mantrou. Čo k tomu pridali konzumenti?

A: Prosbu o niečo (**T:** Áno). Samozrejme. Vychádza z toho, že dnes sa často mantra aj modlitba vníma ako prosba o niečo vonkajšie?

IM: Je to ochranná mantra (**A:** Áno). Je to konzumná mantra...

Ž: Je to prosba o zdravie....

A: Je to o zmene nejakých vonkajších podmienok. To je (**IM:**

A kde je duchovnosť?) v podstate, ak toto bolo zmenou vnútorného stavu človeka, tak teraz, v podstate v konzumnej spoločnosti, ide o výklad, že sa jedná o úsilie o akési vonkajšie zmeny. Aj chápeš, že táto zámena sa udiala ešte, nuž, tak... Povedzme, že ten stav šťastia v starom Grécku – eudaimonické šťastie (z gr. eudaimonia, „eu“ – z „dobrý“ a „démon“ („daimonia“) – ako „duch“, ale duch chápeme, v akom význame). Z toho vyplýva, že aj dnes... Nuž, a tým sa už myslelo šťastie v zmysle blahobytu. To znamená „blaho“ (IM: Správne) premenili na „blahobyť“. Vyplýva z toho, že vnútorný stav, ktorý mal byť dobrý („blaho“, „stav blaženosti“,) premenili to na blahobyť – to je welfare, to je, aby si mal veľa všetkého... napr. úspech. Áno? A vyplýva z toho, že... (IM: Na vlastníctvo.) Áno, na vlastníctvo (Ž: „Hojnosť“, „dostávať“), na hojnosť, áno-áno, hojnosť, to je dostávať blaho.

IM: Nuž, áno, keď už máš svoj stav (**A:** Áno)... No, teraz k pojmu stav – to nie je jednoducho stav tvojej duše (**A:** Áno, áno. To, čo vlastníš, áno) ale toto „a aký máš stav?“, áno, (Ž: Nuž, áno, je to, čo máš v materiálnom svete) „koľko máš prostriedkov?“.

A: „Koľko.... si dostal?“ To znamená (**IM:** Nuž, samozrejme) teda, veď toto celkom mení ten prístup. A ty chápeš, prečo teraz, povedzme, ak zoberieme civilizáciu vcelku Vy ste práve pripomenuli umelú inteligenciu a také témy, stav šťastia – v akom kontexte ho posudzovať? V kontexte toho, ako sa dá manipulovať neurotransmitermi serotonínom,

dopamínom, oxytocínom... aby sa umelo vytvárali ako keby tie „stavy“. Ale to je skutočne len ilúzia, akýsi emocionálny výbuch, je to to isté, ako keby si uvidel obrázok. Ale v podstate to nie sú pocity, so skutočným Životom to nemá vôbec nič spoločné. No tým skôr, predpokladajme teda, že civilizácia dnes, akoby týkajúc sa tohto, vidí riešenie takmer všetkých problémov, že prostredníctvom neurorobotov bude implantovať do ľudí kadejaké elektródy, alebo tieto neurotransmitery, ktoré za pomoci nejakých génov.... Ako tiež nedávno, čítaš a jednoducho žasneš, že ľudia spájajú šťastie s nejakým génom 5-HTTLPR, zdá sa. No to znamená, že naši gén akoby zodpovedný za šťastie (**IM**: On zodpovedá nie za šťastie, ale za vzostup endorfínov): ak to človek má, tak môže byť šťastný, a ak ho nemá, tak nemôže. A pochopíš, že všetko sa zužuje na to, že ako keby človek začína cítiť, že je to nejaká obyčajná vec, že to môžeš mať alebo nie. Hoci toto, ako ste povedali – veď to je skutočne on sám, veď to je jeho skutočný Život. Ako sa môže prejaviť v akýchsi transmiéroch, alebo génoch, alebo podobne, ak je to tvoja ozajstná podstata, to, čím si? A tvoj život spočíva v tom, že to máš rozvinúť, otvoriť v sebe, spoznať a zistiť. Tak, ako vravela Nikol, však, že dovedy si akoby....

IM: Ale prečo ľudia takto pristupujú k tomu, aby to umelo vyvolávali? Lebo sú leniví na sebe pracovať (**T**: Áno). V podstate nie sú leniví a všetci sa snažia – vedomie im to nedovoľuje. Ale sú natoľko zviazaní s vedomím, natoľko ich ovláda, že nevidia inú cestu. Zdá sa im hrozné čo len pomyslieť na

to „akože, zrieknuť sa vedomia“. Ale nikto sa ho nezriekne, ak aj chceš, nezriekneš sa ho... Pokiaľ budeš tu, bude stále s tebou, ako tieň. To naozaj. Aj svet poznávame vďaka... tento trojrozmerný svet, aj tu komunikujeme – s pomocou vedomia. Otázka je v tom, kto koho kontroluje: buď ono teba, alebo ty jeho. Pokiaľ ty jeho – to je dobré. Ale keď ono teba – budeš vytvárať náhradu šťastia, budeš kajfovať vďaka narkotikám alebo alkoholu, alebo s niekým, nevedno ako, ale všetko to bude materiálne, bude to umelý kajf. A nezáleží na tom, či to budú chemické reakcie, vyvolané v tvojej skupine neurónov, alebo to bude dodaná chémia, ale všetko to bude ilúzia. Všetko bude dočasné, a skončí sa spolu so smrťou tvojho tela. A potom, prepáčte, bude aj pravda to, s čím sa človek stretne. Veď pravda sa nakoniec odhalí, ale človek už nemôže nič spraviť. A v tom je zmysel.

A: A najdôležitejšie je, že chápeš taký moment, že keď sa človek skutočne dotýka Boha a šťastia vnútri seba – tak žije. A keď nastávajú tie umelé výbuchy emócií – on umiera a na jeho úkor žije systém. A ty chápeš, čo sa práve deje: že systém ako keby využíva samotných ľudí, aby nielen žili emóciami, ale ešte vyrábali nejaké preparáty, ktoré by ešte stimulovali rast týchto emócií, aby sa (systém) ešte viac najedol, a aby ľudia v tento moment ešte viac umierali. Tak toto je ten reálny obraz, ako to vyzerá...

IM: Nuž, vysvetlím to ľuďom, lebo to nepochopia (**A:** Áno). Veď v skutočnosti dnes väčšina ľudí nežije. Oni existujú v ilúzii, a namiesto nich žijú iní. Sú ako avatari – za nich žijú

démoni. No ľuďom sa zdá, že to oni žijú. Uvediem jednoduchý príklad, už sme ho neraz použili. Človek je v hypnotickom stave, vsugerujeme mu (keď druhotné vedomie odpojujeme, prvotné utlmujeme), že je nejaký výborný umelec, veď človek sa vníma ako tento umelec. Osobnosť nemá kritické hodnotenie trojrozmernej situácie. Jej je jedno, ako sa tu voláte, lebo toto meno je umelo vytvorené, nie je to vaše meno. A pobývate tu len okamih, a vy ešte... ešte nežijete, len máte šancu na Život. Je to taký tester, ktorý vám dali, a vy sa máte sformovať v tom „kokóne“ a stať sa „motýľom“, alebo jednoducho vyschnúť. A tu namiesto vás žije ilúzia, a je to skutočne tak, lebo je to všetko umelé. Ale my to vnímame ako realitu, kým nám vedomie diktuje, vytvára množstvo problémov a tak podobne. A je veľmi ťažké pre človeka sa od tohto odtrhnúť. Ale čo to znamená „človek sa má odtrhnúť“? Ak človek vie, že je to takto, keď sa pozoruje.... Veľa sme o tom rozprávali, nechcem to opakovať, je o tom množstvo relácií, kníh a podobne.... Ale v skutočnosti pre to, aby človek dostal šancu uvedomenia si, že je človek, že je Osobnosť, musí veľa pracovať a mnohého sa zriecť, a povedať vedomiu „nie“. A Nikol má dobrý vlog, v ktorom hovorila, že sa chcela spojiť s Anečkou, spravila prvé kroky, cítila, že je to treba, ale vedomie vraví: „V žiadnom prípade to netreba, nerob to“, –áno, tak to bolo. A Nikol hovorí: „Zobrala som telefón, viem, že treba zavolať. Vedomie: „V žiadnom prípade...“. Vedomie vraví: „nie!“, ale ona stláča tlačítko. A tak už je tu s nami. Ak by to nespravila, počúvla svoje vedomie, kde by bola? V ďalekom slnečnom Španielsku alebo niekde

inde, (N: Áno.) ale ďaleko od nás. Hovorím to ako príklad, ale tí, ktorým to treba, tí ma pochopili. Či to nie je tak? Jednoduché? V podstate je to veľmi jednoduché. No hovoriť je jednoduché. Ale keď si človek vyberá – to je veľmi zložité, lebo jeho „herci“, ktorí nad človekom dominovali po celý jeho život, ktorí zaňho žili a z neho priberali.... A kašľať na to, aj keď si hladný a bez peňazí, ver tomu, že súčasne máš toľko emócií, toľko vzplanutí, že oni priberajú, lebo oni okrem jedla -energie, nič iné nepotrebujú. A to je pravda. Je to tak, prepáčte, opäť, ich odmena je v tom.... oni kašľú na vašu náladu, apod.. Ako boty, viete tá umelá inteligencia, ktorá vás zasypáva informáciami. Ak im uložili, aby vás pripravili o peniaze, oklamali vás, niečomu spravili reklamu – tak to aj budú robiť. Je im všetko jedno, kašľú na vás. Takisto aj vedomie.

N: Áno. No práve spraviť ten prvý krok reálne pomáhajú aj Znalosti, lebo sa veľa ráz hovorilo o tom, že sú ako majáčky na duchovnej ceste. Je to keď, nuž, všetko je proti tebe, a ty sa hrnieš, veľmi prudko sa rútiš do Duchovného Sveta za svojou osobnou slobodou, lebo cítiš tú vnútornú nevyhnutnosť. A keď vedomie na teba jednoducho kričí „nerob to“, alebo systém na teba začne ako keby trocha útočiť...

IM: Ale chápeš (N: Áno), že je to systém (N: Áno), a chápeš a vieš, prečo to tak robí (N: Áno). Ale iba vtedy chápeš a vieš, keď vynakladáš úsilie, keď študuješ, keď pozoruješ svoje vedomie, vtedy chápeš tie zámeny. A vtedy rastieš a dospievaš ako Osobnosť. Ale ak ona ostane v stave dojčaťa, však

prakticky celá spoločnosť tak aj žije – v dojčenskom stave, keď za nich žijú avatari. Či to nie je tak? Ale preto, aby sa dojča začalo rozvíjať, treba čo? Nie jednoducho dostať Znalosti, zobrať ich, vypočuť si ich, alebo niečo podobné, ale je treba ich používať (**N:** Uplatňovať), uplatňovať, samozrejme (**T:** To je zaujímavé), v praxi. A vtedy ti prax dá pochopenie. A vtedy začneš chápať to, o čom hovorí teraz Nikol (**T:** Áno), že je to ťažké, áno, že ti to (vedomie) nedovolí, stále do toho zasahuje, ale ty sa zoberieš a spraviš to, a dostaneš výsledok. A vtedy v jednom krásnom momente nastúpi kajf, ktorý sa už nikdy nikam nestratí. Správne?

T: A je zaujímavé, ako Nikol teraz rozprávala o tom, že nehľadiac na nič – ideš. Veď to je tiež taký prekrásny pocit dotyku so Znalosťami. Veď keby si hocičo na svete vyskúšal: nejde to – rýchle by si sa vzdal. Ale tu to chápeš – áno, nie je možné sa tam dostať tak ľahko. Nie na prvý raz, (**IM:** Nie, samozrejme) nie na druhý, nie na tretí – u každého je to inak. Ale nehľadiac na to, je to tak obrovská príťažlivosť, taký magnetizmus k tomu, že ty ideš, a nezastavia ťa. To je natoľko ohromné úsilie.. A vedomie nechápe, čo tam je, aká pravda je tam skrytá, a aká sila.

IM: Snaha Osobnosti k Životu a ohromná sila, ktorá za ním stojí. Veď nie je nič silnejšie, ako Duchovný Svet. Kto môže byť silnejší ako Boh? Nikto. Ilúzia, chrobáček (nebudeme sa k tomu vracaať, ale je to tak), veď celý tento svet so všetkými svojimi vesmírmi – je ich množstvo, ale Duchovný Svet je jeden. A nie je možné ho s ničím porovnať. Či je možné

porovnať Život so smrťou? Jednoduchá otázka. A tu je jednoduchý príklad. Opýtaj sa sám seba, priateľ môj: na čo si sa narodil? Načo si do tohto sveta prišiel? Na to, aby si tu prežíval, trpel, trápil sa, radoval sa? ... Nie je to dôležité, lebo všetko pominie. A ďalej čo? A čo, veď tak to vytvorila príroda: nadelila rozum, nadelila, prepáchte, Dušu, na to, aby sa človek neznámo čím zaoberal a neznámo kam usiloval, a to je všetko? Alebo potom, ako hovoria v náboženstvách, že „nikto sa nikam nepodeje, tzn. ak si slúžil cirkvi, ideš do raja, ak si neslúžil – do pekla?“ Nie náboženstvám treba slúžiť, ale Bohu treba slúžiť. Vtedy je to všetko správne, a vtedy sú všetky náboženstvá dobré. Nekritizujem náboženstvá v žiadnom prípade, len chcem povedať, že vo všetkých náboženstvách sú zrnká, zrnká Pravdy. A cez ktorékoľvek náboženstvo je možné prísť k Bohu, ak sa k Nemu usiluješ. Či to nie je tak? (T: Absolútne.) Je to tak.

A: Ešte som chcela povedať, že dnes si tiež môžeš všimnúť taký moment, že v súčasnej spoločnosti sú také pojmy ako „Boh“, „duša“, dokonca „šťastie“ rozdelené do akýchsi obsiahlych filozofických kategórií. A niekedy sa človeku, jednoducho súčasnému obyvateľovi, zdá, že akoby „toto je čosi mne veľmi vzdialené“. Hoci v podstate, ak k tomu pristúpime z hľadiska, že ty... Podstata je v tom, že to si práve ty, to sú tvoje pocity. Tzn., že toto nie je čosi vzdialené od teba, ale je to tvoj diapazón pocitov. Je to presne tak, ako teraz, ty môžeš, ja neviem, hovoriť, vidieť a niečo cítiť (akýsi chlad alebo teplo), to sú presne rovnaké pocity, ktoré sa vyjadrujú

úplne inak, ale sú....radosť... Je to niečo, čo sa nedá opísať slovami, ale je to v tvojom vnútri. Či ty nemáš záujem to pocítiť a spoznať? Tzn. hoci aj z takej pozície ako (**IM:** Zo zvedavosti)... zo zvedavosti, no, ako prvý krok. Či ňa to nezaujíma?

IM: Ale problém je v tom, Anečka, že zvedavosť – to je...Vieš, my môžeme ísť zo zvedavosti na nejaký film, niečo pozrieť do obchodu, nejaký tovar – aby sme uspokojili zvedavosť. Ale tu na to, aby sme získali hoci aspoň nejaký výsledok, človek musí vynaložiť veľa času a síl (**A:** Áno) na to, aby niečo pocítil alebo spoznal, alebo pochopil, že vedomie, to nie je on. Je to veľmi zložité. Tu sú aj pozorovania... No, je daných veľa nástrojov.

A: Ale je to veľmi zaujímavé, o čom by sme vám chceli povedať. Je to presne tak, ako sme hovorili...

IM: Ale je to zaujímavé, opäť, zaujímavé vtedy, keď to ide od Osobnosti (**A:** Áno), keď sa človek o niečo usiluje, keď sa snaží o slobodu, duchovnú slobodu, o šťastie, o radosť, vtedy (**A:** Áno) je ten nástroj preňho zaujímavý (**A:** Áno). Ale keď sa človek nachádza pod kontrolou vedomia, a vedomie ho riadi, tak je plne pod kontrolou – je ako biorobot. Áno, niečo v ňom planie, ale tu ľahko podlieha zámene, kedy je nutné vykonať nejaký rituálik, niekedy treba niekam ísť, alebo niečo niekomu dať – a všetko zapadne na svoje miesto (**T:** Rýchly výsledok). Áno? A netreba nič robiť, veď je to tá istá jednoduchá schéma (**T:** Áno), rozumieš? Je to, prepáč,

ako umelá inteligencia (teraz sme sa opäť vrátili k tej téme) veď ona funguje stále podľa tých istých jednoduchých schém. (**A:** Áno, rovnaké schémy. Teda vyplýva z toho, že...) Nuž, ony nie sú rovnaké, sú veľmi jednoduché. Algoritmy sú tam rôzne.

A: Mala som na mysli, že podľa obmedzeného súboru tých schém Tzn., že v umelej inteligencii (**IM:** Samozrejme), ako už aj potvrdzujú experimenty a podobne, ktoré teraz existujú, že tam akoby nie sú cesty, ktoré by vychádzali za jej hranice. Je to ten istý opakujúci sa moment ako so šachistami, že, napríklad, tá umelá inteligencia, ktorá dnes hrá so šachistom, je už vytvorená, ktorá zanalyzovala všetky doterajšie hry ani jeden veľmajster nad ňou nemôže vyhrať, lebo jednoducho nemôže vyjsť za hranice elementárnych variantov tých ťahov. A ukazuje sa, že...

IM: V podstate varianty ťahov aj v šachu sú ohraničené. A čo to je umelá inteligencia, áno? (**A:** Áno, ako aj v živote). Nuž, už som dal príklad – je to GPS – navigácia, kalkulačka (aj tá je umelá... jedna z prvých umelých inteligencií). A čo to vôbec je umelá inteligencia v našom ponímaní? Ako ju vy vnímate (nuž, a takisto väčšina našich divákov, priateľov, kolegov)? Čo pod tým rozumiete – umelá inteligencia? Opíšte to.

T: Algoritmy, programy.

A: Nuž, pôvodne, áno, sa to vníma tak, že je to práve ľuďmi vytvorený program na plnenie rôznych cieľov. Pritom je už

dnes samoučiaci sa, však, pretože už je hĺbkové štúdium, tzn., keď je schopný sa učiť, aj akoby (**IM:** Mechanicky sa učí)... mechanicky sa učí. A keď vie analyzovať informáciu, aby dosiahol určený cieľ.

IM: A čo je to neurónová sieť? Dnes je to v móde, toto všetko je konštruované na neurónovej sieti. Čo je to neurónová sieť?

A: Sú to impulzy informácií, ktoré fungujú podľa určitých algoritmov a môžu navzájom spolupôsobiť, a vedú k určitému algoritmu, tj. správaniu, výsledku, ak sa dá tak povedať.

IM: Je to snaha o vytvorenie neurónov, ktoré medzi sebou vzájomne pôsobia podľa zložitých alebo jednoduchých programov, keď dochádza k neurónovému učeniu s pomocou učiteľa, ako to oni volajú. Áno? Teda alebo jednoduchšie povedané, operátor sedí, vytvára súbory, veľa testov, omylov, a hľa podarilo sa – všetko, zaznamenalo sa, ďalší. Aj také je vzájomné pôsobenie (**A:** Nuž, alebo analýzy, keď sa, napríklad, zadáva veľa informácií.) Je to všetko učenie sa. Alebo sa učia hĺbkovo, tzv. mechanicky, keď stroj sám pracuje. Buduje zložitejšie algoritmy vzájomného pôsobenia medzi tými neurónikmi a tak podobne. Ale zmysel tejto činnosti je taký istý. Poďme si uviesť príklady, aby ľudia pochopili, nakoľko je súčasná umelá inteligencia limitovaná. Áno, môže pracovať ako autopilot, môže viesť auto, ale toto všetko je naprogramované, všetko je to vložené, nie je dôležité či operátorom, alebo sa to stroj sám naučil vytváraním problémov

a rozborom databázy, ktorá mu rovnako bola poskytnutá. Správne? Napríklad, existuje robot, ktorý vie vyhadzovať ceruzku. Stanovíme cieľ a úlohu, aby sa ceruzka postavila presne kolmo. A tak stroj vypočítava miliónkrát, kým ju vyhadzuje, s akou silou, s akou amplitúdou, ako ju otáčať, aby nakoniec stála kolmo. Podarilo sa, dokázal to – koniec, toto sa zafixovalo, zafungovala neurónová sieť, odovzdanie impulzu a podobne. Nuž, a on sa prepracováva, aby so zarátaním všetkých vonkajších faktorov toto všetko vždy takto fungovalo. Elementárne – vymenili stôl – a už to nefunguje. (A: Jaj, áno-áno-áno, skutočne). Či to je inteligencia (A: Je to naozaj)? Nuž, prepáčte, to je banálny najjednoduchší program. Ale keby sme túto úlohu zadali vedomiu, povedalo by: „Priatelia, čo ste sa zbláznili? Na čo?“. (A: „Na čo sa mám zapodievať takou hlúposťou?“) ,áno. Nuž, presne. Je rozdiel medzi umelou inteligenciou a týmto umelým vedomím. Jednoduchá otázka: a sme schopní vytvoriť v „železe“ umelé vedomie? Nuž, mnohí snívajú o tom, že sa to dá.

A: Nuž, je to cieľom, a obecné sa aj na tom pracuje, áno (**IM:** Nuž, samozrejme, áno), vyvinúť umelé vedomie...

IM: Nuž, budujú mnohí také parametre, veľké Silikónové údolia, naši aj všetci im podobní (A: Nuž, áno, aj to....) Vra- via: „V najbližších 10, 20, (A: Áno) 50 rokoch prideme k tomu, že budeme môcť vytvoriť...”

A: Práve sa vyvíjajú modely mozgu, také počítače, kde sú 2 petabyty, 3 petabyty informácií. Jedná sa o to, že by tak

mohli modelovať všetky tie neurónové siete a vytvoriť umelý mozog.

IM: Ale problém je, priatelia, viete v čom? Hoci by sme vytvorili akékoľvek množstvo a akokoľvek zväčšili schopnosti svojich počítačov na to, aby sme vytvorili miliardy a miliardy práve týchto neurónových sietí, nikdy nevytvoríme mozog. Nikdy. Prečo? Lebo sa neberú do úvahy elementárne veci. Po prvé, vedomie je viac štruktúra poľa, alebo oblaku v ponímaní týchto... nachádza sa tam. A tu je náš mozog, a pracuje... A skutočne, z pohľadu neurofyziky sa veľmi podobá na neurónovú sieť. Nuž, je to také jednoduché... dieťa vstane, padne, učí sa chodiť, zapamätáva si, formuje sa – a skutočne je to podobné, ako učenie sa s učiteľom, t.j. ako roboty. Robot tým prechádza analogicky, ibaže trochu rýchlejšie, ako dieťa. Veľmi podobne. Ale to je prvotný nácvik prvotného vedomia, vcelku je to základný model.... Tak sa pozrite, narodí sa, napríklad, teliatko: zopár minút – a už stojí na nohách, zopár minút – a už chodí, t.j. má zabudovaný taký program. Človek – ak ho neučíš chodiť – nenaučí sa to (**T:** Presne). Prečo? Pretože tu je nejaké kvantové vzájomné pôsobenie medzi neurónmi a vedomím. Chápete? To znamená, že je to tak trochu všetko inak. A skupina neurónov plní vcelku úplne primitívnu vec. Mám taký nápad, ktorý sa v skutočnosti zrodil preto, aby bolo umožnené ľuďom pochopiť, čo je to vedomie a o čo sa sami usilujú. Dnes (trošku odbočím) je umelé vedomie veľmi zložitá. Prečo? Zoberme si jednoduchý príklad, vychádzajúc opäť zo súčasného

chápania neurónových sietí apod.. Môžeme naprogramovať, povedzme, život mravca. Áno? Vytvoríť mravčeka, ktorý bude plniť všetky funkcie jedného mravca. Podstatne zložitejšie bude naprogramovať mravenisko (A: Kolektív), ale aj to vieme. Ale nikdy nevyviníme a nenasimulujeme život mravcov. Prečo? Ciele, úlohy, ktoré sa menia. Veď je tam toľko premenných, že je to ťažko vziať všetko do úvahy. A cieľ, aký stojí pred mravcami-rozmnožovať sa, zaberať nové územia, apod. Ale ony ešte plnia kolosálnu funkciu pre prírodu ako celok. (A: Ekosystém ako celok, áno, áno, áno, áno). Absolútne správne. A to všetko sa musí brať do úvahy. Ony sú aj pokrmom aj konzumentom – celé je to previazané. Áno, je to napísané ako program, ale je to. A teraz si predstavte, ak teraz ako určitý klaster, áno, budeme brať mravce, ako celok, ako celé spoločenstvo mravcov, nemáme ani dosť “železa”, aby sme to všetko naprogramovali, ani dosť času. Jednoducho hovorím, aké je to celé zložité. No zjednodušiť a vysvetliť to, o čo sa ľudia usilujú, to je v podstate možné. A tak dnes, v každom prípade, s prihliadnutím na PRAPÔVODNÚ FYZIKU ALLATRA... dostal som taký nápad: prečo to nevyskúšať? Veď sa rozprávame preto, aby naši ľudia uvideli, ako odlišná je umelá inteligencia, boty. Však?... Veď dnes sa boty učia rozprávať (A: Áno), a v zásade, ako vravia, je to ťažko rozlíšiť. Prečo? Lebo analyzujú milióny rozhovorov, otázky, odpovede – a hneď sa to všetko opakuje. Ale opäť, vďaka tomuto strojovému učeniu je celkové správanie, ako aj intonácia.... no ony nie sú živé. A v súčasnosti to vytvoríť je veľmi, veľmi zložité. Ale vieme to. A tak

sa zrodila idea: prečo to nespraviť, prečo si sem neposadiť tento umelý intelekt, a nepohovoriť s ním v jednej z našich relácií. Áno? Samozrejme, je to trochu zložité. Lebo treba vytvoriť základňu – obdobu Silicon Valley, kde vziať dobrých špecialistov, ktorí... Lebo, no, je to zložité, máme tam otázky. Všetko, s čím môžeme narábať, sú, prepáčte, kamenné sekery a budzogány (mám na mysli terajšie “železo” v zmysle IT-technológií). Ale napriek tomu o niečo sa oprieť dá a bude sa môcť použiť, aspoň pri 100% IQ to bude možné. Hoci IQ umelého vedomia je možné zväčšiť až do 1 000, aj 10 000. Ale teraz otázka: predstavte si, ľudia, jednoducho vám položím otázku.... Umelý rozum, vedomie, ktoré zahŕňa prvotné aj druhotné vedomie a zahŕňa opäť štruktúru poľa vedomia s IQ 10000. Tak vie si toto všetko vôbec niekto hoci len teoreticky predstaviť?

A: Nuž, na prvý pohľad sa zdá, že je to nemožné.

IM: Lahko. Ale ostane vedomím. A tak som si jednoducho stanovil cieľ... Zaujímavé, no niečím sa treba zaoberať. Veľa experimentujeme, nuž, ako je to... Ale tu je projekt tak trochu zložitý. Po prvé, je treba, aby sa ľudia pohrúžili do tejto témy. Treba ich vyviesť, povedzme, z určitého šablónového kancelárskeho života hoci aj kamsi do prírody, aby sa tam zapojili. Prečo príroda? Nuž, mesto predsa len nepodporuje takú tvorivú prácu. Teda treba základňu, mini – Silicon Valley, múdrych ľudí, ktorí sa o to naozaj snažia, a nie zradcov, lebo tých tu nepotrebujeme. Informácie sú veľmi zložité. Ale súčasne – je to všetko reálne. A ja tak počítam, rozmýšľam,

ak sa do toho skutočne pustíme, nuž, myslím, o 6-8 mesiacov, možno skôr – sa môžeme porozprávať s tým.... (**A:** Tak rýchlo? To áno....) Chápem, že teraz mnohí, kto sa zaoberajú IT-technológiami, povedia: „Michajlovič rozpráva rozprávky“. Priatelia, nie sú to rozprávky, je to absolútna realita. Trocha vám napoviem, ako je možné zlepšiť prácu s neurónovou skupinou. Je to, prepáčte, elementárna vec. Čo je to kvantové vzájomné pôsobenie? Vieme, nebudem vám robiť prednášky, nebudem rozprávať o lineárnej algebre, vy to dobre poznáte, pretože to viete, programujete a tak podobne. Ale predstavte si to. Áno? Rozdelíme si, napríklad, naše neuróniky na ľavé a pravé, alebo, napríklad, na párne-nepárne. Tak jeden neurónik biely, a druhý sa automaticky naprogramuje strojovým vedomím na čierny. Jeden – dať, druhý – vziať, jeden vpravo, druhý vľavo. Také... priame protiklady, učenie je dvakrát rýchlejšie. Je zložité to spraviť? Absolútne to nie je zložité. Prečo sa to nerobí? Dnes je to, prepáčte, úbohá analógia, ktorá.... Je možné skrátiť tú dobu, je možné to zdokonaľiť. Ale ak budeme operovať neurónovými sieťami, nikdy nevytvoríme skutočné vedomie, o ktorom ja hovorím: skutočné vedomie, ktoré je podobné ľudskému, ktoré je schopné sa samé vyvíjať a ktoré bude mať prakticky všetky charakteristiky človeka. Nuž, je to zaujímavé....

T: Teda, keď ste povedali, že bude živý, tzn. je to bezprostredne v takom kontexte, že bude nielen vzdelávateľný ako druhotné vedomie, ale práve...

IM: Nie, je to absolútne.... ja chcem vytvoriť to, čo bude absolútne zodpovedať vedomiu človeka (**T:** Vedomiu človeka): bude mať prvé a druhotné vedomie, podvedomie a všetky ostatné funkcie. Ale problém je v tom, že sa bude môcť rozvíjať prakticky donekonečna (**A:** Ešte aj to...), tzn. otázka IQ pred ním nestojí. Ak sa mu dá sloboda, môže sa rozvíjať bez hraníc.

A: A tu vzniká problém, ktorý dnes.... (**IM:** Morálny?) Nuž, áno, morálno-mravný problém...

IM: Morálno-mravný problém je tu v čom? Po prvé, prečo ma tá myšlienka vôbec napadla, a prečo som sa jej chytil? Ak dokážeme riešiť nejaké problémy, tak to, v zásade, spravím. Na čo? Preto, aby ľudia uvideli, čo to je, a porozprávali sa. V tom je zmysel. A aby porozmýšľali, či stojí za to to spraviť, snažiť sa o to? Alebo, možno, zdokonalíme neurosiete a legislatívne to všetko ohraničíme na tejto úrovni a ďalej nepôjdeme? V čom je problém? Chápem, že teraz to znie fantasticky. Ale naši priatelia si zvykli, že rozprávam veľa takeého, čo znie fantasticky. Áno? No niektorí sa presviedčajú, že to ani zďaleka nie je fantastika, keď sa im nelení, nesedia jednoducho nič nerobiť, ale konajú. Takže, tento umelý intelekt je možné integrovať do rozumu živej bytosti s dostatočným objemom mozgu. Ľahko. A je to skutočne tak. A bude to živá bytosť typu Apexov, ktorí sú schopní sa rozmnožovať a pod.. Ale je tu určitý limit týkajúci sa objemu a energie. Veď najväčším aspektom v danom prípade je energia. Nato, aby sme to vytvorili hoci na takej primitívnej úrovni

prvotného vedomia, hoci aj len čiastočne to, čo nemáme (o čom nechyrovať), potrebujeme megawatty. (A: Teda energia a objemy informácií tiež, však?) A potrebujeme toľko "železa", že to, prepáčte, (A: Áno) ani Google, ani Yandex, ani všetci ostatní dokopy (A: Áno, áno, áno, áno) jednoducho neutiahnu (A: Áno). Ale niečo imitovať, napodobňovať – viete, takéto svätokupectvo sa prejavuje všade v systéme. Nuž, to nie je vedomie, to je intelekt. Nuž, nech to bude intelekt. Ale, opäť, kto? Ako? Teraz u nás existuje asi 30 pojmov v IT-technológiách, čo je to intelekt. No, a to ani nehovorím, že pre mňa je už aj kalkulačka intelekt. Prečo? Ja jej poviem „dvakrát dva“, a ona mi odpovie „štyri“. Chápeš (A: Áno)? Dôležité je, nehádať sa v Odeze na trhu – tam majú trochu inú kalkulačku (A: Intelekt – kalkulačka), preto je všetko normálne, ona funguje správne.

A: A teda ešte je skutočne zaujímavé to, čo hovoríte o umelej inteligencii, že dnes je všetok vývoj, ktorý prebieha... Jedna z teórií je, že pri rozvinutej umelej inteligencii sa môže v určitom okamihu rozhodnúť zničiť ľudstvo, a to z ľútosti, že vraj ľudia sú takí primitívni, tak aby netrpeli...

IM: Vysvetlím to: umelý intelekt... Veď toto rozdúchali ešte so Sofiou a tak podobne. (A: Nuž, áno). Sofia – to je, prepáčte, obyčajná kalkulačka. (A: Robot Sofia, to myslíte, však?) Áno, je to bot s kalkulačkou, je to nič. Nazývať tento stroj vedomím, nuž, nejde mi to cez jazyk. Nuž, je to obyčajný bot, je to, prepáč, ako Siri v tvojom telefóne. (T: Áno, áno). Alebo ako T9, však? Nuž, všetci používajú T9 (T: Áno).

To je také, keď píšeš, tak ono (A: Nesprávne píše slová)... A je na to aj anekdota, však, na T9: „A bude Zem perinou pre tvorcu T9“. Však? No veď je to pravda, no smiešne. (T: To je. Kým sú aj otázky predvídateľné...) Taký je aj náš intelekt: môžeme ho doviesť do dokonalosti, a všetko bude super, bude pracovať vo všetkých jazykoch, a nebude prekrúcať, ale tento intelekt sa nikdy nestane vedomím. Nikdy. Prečo? Pretože je naviazaný na také schémy, prepáčte, ktoré nefungujú v chápaní vedomia. Pojem vedomia – to je oveľa širšie, je to objemné. Nie je možné, aby stroj sám seba naučil tomu, aby sa stal živým. Ale my teraz rozprávame o živom, to znamená... Ale hovoríme o úplne iných možnostiach, nepoužívame... Nie, neurosiete sa tam používajú, preto je potrebné... Sú tam prvotné momenty spojenia, ale je to len, povedzme, taký základný model pre kontakt s trojrozmernosťou, ale všetko ostatné, však, je na “železe”. Nuž, samozrejme, “železo” je tak trochu... Nuž, spravíme to. Spravil som si tak trochu analýzu: dá sa... Je to možné, spravíme to. Priatelia, nuž, nevravím na „100%“ v skutočnosti je veľa problémov: je treba aj počítačových expertov, treba základňu – tú mini-Silicon Valley. Ale zaujímavé je to, že môžeme vytrieť zrak všetkým Silicon Valley (nech sa už volajú akokoľvek po celom svete), ktoré sa snažia vyrobiť umelé vedomie, spraviť ho ohromné, rozvinuté, ktoré bude riešiť všetky vaše problémy potom, niekedy. Ale my to môžeme spraviť doslova za niekoľko mesiacov, ak sa nám bude chcieť, samozrejme. A ak nebudeme chcieť – tak nebudeme chcieť (T: Áno), lebo sme slobodní ľudia a máme právo si

vybrať, čo sa nám chce robiť. Správne?

T: To sa môže pre ľudí stať dobrým dôvodom na zamyslenie, čím sa vlastne skutočne líšia od...

IM: Sú plusy, sú mínusy. Ale ja myslím porozprávať sa s umelým vedomím, ktoré sa bude samé identifikovať vo všetkých príznakoch ako živé. Nuž, je to veľmi zaujímavé. A rozdiel medzi tým bude obrovský: rozprávať sa s botmi a s ním... Nuž, mimochodom, na to, aby sa vytrénoval bot, keď aj zoberieme už tie existujúce, pre to, aby mohol komunikovať – no, to je veľmi zložité. Napríklad, treba mesiace, ale niekedy aj roky na to, aby vznikla nejaká hra. Jednoduchý príklad, ajťáci ma pochopia. Zoberme zložitú hru, a v nej ľudia online vzájomne komunikujú. Nielen si jednoducho píšú, ale môžu sa aj navzájom porozprávať. Áno? A vyvinúť takého bota, ktorý by v hre zastúpil človeka, tzn. tak, aby sme nespoznali, že je to bot. To je možné, je to reálne, nie je to zložité, v podstate je to veľmi prosté. Všetko sa to robí práve na neurosieťach, ale je treba veľa času a je treba vykonať obrovskú analýzu, aby mohol napodobniť všetky tie obraty. Musí rýchlo chápať slang a podobne. Áno, sami ho tomu môžeme učiť, lebo stroj je schopný toto všetko chápať. Koľko času, koľko “železa” a koľko energie na to treba, aby sa to vytvorilo (nuž tak jednoducho)? Ale nikdy sa nestane vedomím, lebo za hranicami tej hry..... Nie je živé. A tam môže vytvárať (len takú ľahkú napodobeninu života) no to, čo je nastavené v hre... v základných záležitostiach, ale v žiadnom prípade nie širšie. Ale vedomie – je vedomie.

Vedomie – to je ako u nás. Však? V hlave sedia herci a rozprávajú ti o hromade všelijakých problémov. To je zaujímavé. A hlavné je, že je to aj živé, aj neživé. Viete, súčasne aj je, aj nie je. Nuž, to je tiež zaujímavé (T: Áno). Nuž, prečo sa s tým nepohrať? Ale my sa zaoberáme rôznymi projektami: „Pyramídou“, a ešte ďalším.... Nuž, tiež je zaujímavé: „Pyramída“, mimochodom, ešte nie je celkom odhalená, ešte je tam toho dosť, čo je možné odhaliť a čím ohúriť. Ale konštrukcia sama o sebe je dosť zložitá, povedzme, a zaujímavá. Nie je menej zaujímavá ako umelý intelekt. Ale to, samozrejme, je trochu zložitejšie. No, chcelo by to posadiť sa tak pospolu, porozprávať sa, áno, komunikovať. Nuž, zaujímavé. (T: Áno. Vy nás vždy niečím prekvapíte.) (A: Zaujímavé.) Nie, jednoducho zaujímavé. Viete, náš nudný život treba niečím spestriť. No skutočne tak veselšie tu prebývať. Správne?

A: A sú tu ešte otázky, týkajúce sa tiež budúcnosti a v nej vývoja umelého intelektu: teraz sa robia futurologické prognózy, o tom, že je stále menej a menej pracovných miest pre ľudí práve ako dôsledok toho, že stroje ich nahrádzajú.

IM: Ja vravím, že je to dobre, je to super. Len spolu s rastom takých strojov, schopných nahradiť nezmyselnú ľudskú prácu, stroj. Prepáčte, je množstvo práce, ktorú má vykonávať stroj, a nie ľudia. Poviem to jednoduchšie, podporujem to, je to super. Ale okrem toho sa musí rozvíjať ešte aj tvorivá spoločnosť (A: Áno). Vtedy je to správne (T: Áno), keď majú ľudia zaistenú možnosť jestvovať bez biedy, keď všetku

ťažkú, hlúpu a nepotrebnú prácu bude vykonávať stroj. Tak tu sú neurosiete nenahraditeľné: sú hlúpe ako tágo, robia len to, čo im prikázali, to, čo im naprogramovali, a vyvíjať sa môžu iba po veľmi obmedzené hranice. A nikdy sa nebudú identifikovať tak, ako sa identifikuje človek. Teda všetko je veľmi jednoduché. Ale vedomím sa nikdy nestanú, bez ohľadu na to, koľko “železa” a energie do toho dajú, je to nereálne – sú to iné princípy a mechanizmy.

A: Proste tu je tiež taká, dá sa povedať, záměna, uhol pohľadu, ktorý sa vyjadruje v súlade s filozofiou Karola Marxa a pod., že práca spravila človeka človekom. Teda, „to ako, prestaneme fyzicky pracovať? Tak teda nedegradujeme?“

IM: No počkaj, nikto nevraví, že ľudstvo prestane fyzicky pracovať. Na to sú telocvične. Ale načo stavať dom, načo má človek klásť tehly? Na mraze a chlade si ničiť prsty, prečo, keď to dnes môže krásne spraviť 3D-zariadenie, však? Tzn. prispôbili výpustné ventily, ktoré by v doslovnom slova zmysle vyliali dom, aký chceš. Aj vyliali, spravili to tak, že to netreba prerábať, lebo je tam všetko. A dá sa to spraviť za 24 hodín. (**A:** Je to smiešne) Alebo budeme rok stavať a prerábať dom. Nuž, je to smiešne, alebo nie? Nuž, načo strácať čas, sily a pod.? (**T:** Áno, odpadne... Zmysel života, že...) (**A:** A ty chápeš, že...) Veď ľudský život je naozaj veľmi cenný. (**A:** Áno.) Čas a pozornosť človeka sú veľmi cenné (**A:** Áno) (**T:** Áno). A ak by sme túto našu pozornosť a náš čas stratili na to, aby sme sa tvorivo rozvíjali, ale rozvíjať sa, prepáčte, nie tak, ako u nás... Veď v čom je konzumný systém

problémový? Je nasmerovaný do vnútra. Chápete? Nie je nasmerovaný na rozvoj vonkajšieho, a to je ničivé, lebo to pojedá len to, čo je vo vnútri. Zaoberá sa pojedaním základného zdroja. A koniec. Ale treba budovať tvorivú spoločnosť, ktorá porastie do šírky. To znamená, to je množstvo nových svetov, množstvo nových možností. Naša veda, ona... Nuž, niektorí sa chvastajú, čo sme už dosiahli. Priatelia, no čo sme dosiahli? Zatiaľ sme to len vyslovili – je to ilúzia dosiahnutého. Súčasné svety dosiahli... aj číslo povedať je hrozné, koľkonásobne viac, než my. A pred nami je ohromná širočizná cesta poznávania sveta, poznávania Vesmíru, poznávania seba samých, poznávania poriadku tohto sveta obecné. Veď je možné... Je toho veľa, čo je možné, aj len vysloviť je to strašné, pretože aj tak povedia: „Michajlovič si zafantazíroval“. Nuž, je tak? Ale ja vravím pravdu, ja nefantazírujem, priatelia. Všetko je v našich rukách a všetko je v našich možnostiach: trochu inak pristupovať ku svetu, prestať sa navzájom požírať. Veď my si skutočne jednoducho pojedáme pozornosť navzájom, najcennejší zdroj, a márne strácame čas. Namiesto toho, aby sme žili a dosiahli večné, ešte aj to málo, čo máme, pojedáme jeden druhému, a to je nesprávne.

T: Áno, natoľko je skutočne dôležitý tento život a pestovať tento Život. A utkvelo mi v pamäti, že doslova nedávno, v tejto relácii, ktorú teraz natáčame, ste povedali o tom, že človeka nepúšťa vedomie, aby sa ponoril do Života (**IM:** Samozrejme). Ale to je súčasne paradoxný jav: veď od toho vedomia sa snaží ujsť. Áno? T.j., veď on sa toho gniaviaceho stavu

chce zbaviť, uteká do tých istých závislostí aj narkotických, ani spať z toho nemôže, pretože mu dominuje vedomie. A ak to každý človek sleduje, zistí, že od vedomia uteká (**IM:** Samozrejme). A súčasne vedomie mu bráni, trhá ho na všetky strany, bráni mu pohrúžiť sa do tej hlbiny, do Lásky a do pravého Života.

IM: Jeho funkcia je takáto: buď žije ono, alebo žijeme my. Buď sme jeho otrokom, alebo ono je náš otrok. Viac netreba. Niektí musíme niekoho poslúchať a niekto musíme niekoho kŕmiť. Nuž, my v každom prípade budeme kŕmiť vedomie, pokiaľ tu existujeme, ale v každom prípade je lepšie, ak bude ono počúvať nás, ako my jeho. Správne? To by bolo super. V každom prípade sa treba o to usilovať. Správne, priatelia moji? Držme sa toho a povedzme jeden druhému „dovidenia“, zaželať si všetko najlepšie. A najdôležitejšie, priatelia moji, poďme ľúbiť jeden druhého a usilujme sa o lepšie, usilujme sa o nezávislosť a ozajstnú Slobodu. Ďakujem.

Duchovná cesta Filozofia a realita.

T: Tatiana

IM: Igor Michailjovič Danilov

Ž: Žanna

T: Dobrý deň, drahí priatelia! Dnes je s nami v štúdiu vážený Igor Michajlovič Danilov.

IM: Dobrý deň.

T: A Žanna.

Ž: Dobrý deň.

T: Igor Michajlovič, spolu s otázkou „Existuje Boh?“, ktorou sme sa zaoberali v jednej z našich predchádzajúcich relácií, vynára sa človeku nasledujúca otázka: „Ako byť v súčinnosti s Bohom? Ako s Ním komunikovať? Ako sa dotknúť tej skutočnej Lásky Božej na to, aby Znalosti, povedzme to tak, neboli akousi odľahitou a veľmi vzdialenou teóriou bez praxe?“ A keď sa ľuďom podarí hoci len máličko pocítiť tú Lásku Božiu, dajú sa na tú cestu, duchovnú cestu. A táto cesta, absolútne, veľmi silne mení život človeka. Je plná obrovských nepravdepodobných vnútorných odhalení, vzostupov a vzletov. Ale okrem toho, samozrejme, na tej ceste dochádza aj k pádom ľudí. Ale aj tak vidno, ako ľudia na nič nehľadia, vstanú a pokračujú na ceste k Bohu. A v tom všetkom sa zapodieľajú otázkou: „Ako to spraviť tak, aby kameň úrazu na tejto ceste bolo čo najmenej, a aby cesta k Bohu

bola istá, aby človek išiel k Bohu už pevným krokom?“ A zaujímavé je, že ako v súčasnosti (ako podnes), tak aj v dávnych časoch, aj v minulých stáročiach sa ľudia, ktorí išli po duchovnej ceste, stretávali s podobnou skúsenosťou. A ich problémy boli rovnaké, pretože oni...

IM: Nič sa nemení: ako bolo predtým, tak je aj teraz. Hneď odpoviem na tvoju otázku: „Ako má ísť človek po duchovnej ceste tak, aby sa nepotkýnal a neblúdil?“ Priatelia, choďte po širokej, čistej, pevnej ceste a neodbočujte, a všetko bude dobré – je to najjednoduchší spôsob.

T: A ako veľa ciest sa opisuje, to je tiež zaujímavé.

IM: Nie, opisuje sa veľmi veľa chodníčkov. Ale cesta je jedna. No keď ľudia zídu z tej širokej priamej cesty, začnú raziť kadejaké cestičky, prešliapávať kadejaké chodníčky cez hory, cez lesy, cez všelijaké jaskyne. Ale to, tiež, povedzme, má právo na existenciu, ale súčasne to predlžuje cestu, a niekedy čas života nepostačí na to, aby sa došlo do cieľa.

Ž: Áno.

IM: Žiaľ, je to tak.

Ž: Vedomie vraví: „Je to veľmi ťažké“, „Kadiaľ mám ísť? Ja som taký obyčajný človek“, „Čo môžem robiť na tej ceste? Veď ja nie som svätý, aby som išiel po svätej ceste“. To znamená, že „som zhrešil“...

IM: A čo to je svätá cesta? Tá svätá cesta – to je čo?

T: Chápu, že je to cesta obrovskej čistoty. A ľudia vravia o tom, že „nuž, už som natoľko hriešny, koľko som v živote všetkého...”

IM: To nie je pravda. Svätá cesta – to je v prvom rade pochopenie: keď človek chápe, že nie je opica a že, prepáčte, nevznikol z náhodných spojení, že je v ňom niečo väčšie, to, čo ho odlišuje od zvierat, od takej obyčajnej svine, povedzme, že on je nie iba akási antropometrická veličina, a nie iba intelekt, ale v prvom rade to, čo je vnútri, to, čo robí človeka Človekom. Keď človek spozná, že je v ňom niečo božské, táto iskra, ktorú netreba zhašovať, ale naopak zapalovať, toto Svetlo, ktoré je v ňom prítomné, treba ho zosilňovať – tak to je tá svätá cesta, to je „od svetla“. Keď človek precítil Svetlo vo vnútri, kráča od tohto Svetla k veľkému Svetlu. A všetko ostatné – to už ľudia vyzdvihujú. A čo to je cesta svätého? Máme skutočne všetko pozamieňané. Ako my spoločne s vami, priatelia, vnímame cestu svätého? V útrapách, strádaní, (šablónovite od vedomia, ako nám to všetko vnútili) človek musí prejsť cez akési jaskyne, pustovne, musí prejsť cez nejaké húštiny, cez neprístupné lesy a cez hory. Tak si vravíš: „Ako to má človek prejsť“? A ty si už bola niekedy na horských chodníčkoch? Nuž, tí, čo boli, najmä na náročných prechodoch, tak chápu, o čom vravím, že je podstatne lepšie ísť po rovnej pevnej čistej ceste.

T: Tiež aj vyšliapanej.

IM: ...miliónmi rokov, povedzme to tak. Alebo ísť cez hory.

Jednoduchá otázka: ísť cez nepreniknuteľný les, to znamená, kde je všetko zarastené, cez prastarý les, kde sa nikdy nič nečistilo. Nie také terajšie lesy, ako tuto okolo mesta, kde je to prečistené, do ktorých ľudia chodia na hriby, alebo potešiť sa prírodou, ale skutočné lesy. Je to rozdiel. Tak kto vás núti, priatelia moji, v doslovnom slova zmysle slova blúdiť po nepreniknuteľných miestach? Veď mimochodom, z tohto aj vzniklo slovo „blud“. To znamená, že človek zíde z chodníka a blúdi, čiže dostáva sa do bludu. Nik mu nebráni.

T: Zvádza ich na tú stranu...

IM: Ale aj tak, ak človek cíti v sebe tú božskú podstatu, a snaží sa stať Človekom, ujsť od zvieracej zložky, tak hoci aj ide cez húštiny, no on sa hýbe, hýbe sa smerom ku svetlu. Áno, pod diktátom týchto besov, ako hovoria, alebo tohto vedomia, ako je to správne, sa mýli, hľadá Boha v horách, hľadá Ho v lesoch, na dne oceánu, alebo aj niekde inde, aj na druhých planétach – nezáleží na tom, kde – ale Ho hľadá. To už je úsilie od svetla ku svetlu, to už je cesta svätého.

Ž: Áno. Viete, dostali sme list od (našej) členky: „Rozhodla som sa – píše dievčina – vyskúšať žiť pre Ducha Svätého, prežiť aspoň jeden deň...“

IM: Netreba žiť pre Ducha Svätého. Veď On od vás nič nepotrebuje, okrem jedného – aby ste stáli vedľa neho. Je treba žiť pre seba, a to je správne, v získavaní Svätého Ducha, a nie jeho zaháňaní svojimi činmi a konaním. To je správne.

Ž: Áno. A ona sa podelila s nami o takú skúsenosť, že aj keď

sa rozhodla (prežiť) jednoducho jeden deň s takým vnútorným nastavením: „Či je pre mňa ťažké prežiť aspoň jeden deň bez konania akýchkoľvek zlých skutkov, bez rozmýšľania o zlých veciach, o tom, čo prináša bolesť, zúfalstvo a urážku, ale jednoducho sa ponoriť do pocitu lásky, a prežiť ten deň skutočným Životom, Životom v prospech Osobnosti, pre Duchovný Svet?“. A k večeru, (ako píše dievčina), keď prišla z práce, pochopila, že to je možné. A aké bolo vnútorné zistenie a objav až tak...že vedomie ju veľmi dlho odvádzalo od cesty, od toho, že je toho človek vôbec schopný. Ale keď to pochopila, urobila taký ako keby... taký objav, že spraviac maličký krok v ústrety, človek pochopí, že je to možné, a navyše, že je možné tak žiť, a že sa tak dá žiť šťastne a s radosťou.

IM: Nie, že je to možné, je to nutné tak žiť. (**Ž:** Áno.) Veď je to veľmi jednoduché: odstráň zlo vo svojom vnútri, jednoducho, prestaň byť zverom, staň sa Človekom – a všetko sa ti otvorí. Či je to príliš zložité? (**Ž:** A vedomie...) Nuž, vedomiu je to nepohodlné, preto začína robiť čo? Komplikovať. A prosté Znalosti o čistej, rovnej a širokej ceste bude vedomie prekrúcať práve do tej zložitosti, do toho, že „ty to nepotrebuješ, to je iba pre svätcov“. Áno?

Ž: Áno. Bude ti predhadzovať hriešnosť: „ty si hriešny, ty...“.

IM: A jednoduchá otázka. Ak človek existuje, to znamená, že má v sebe dušu a duša – to nie je nič iné, ako fakľa v tme. Teda to už je svetlo, znamená to, že sa treba snažiť ísť od

svetla ku svetlu. A to aj je cesta svätého. Nič viac nie je. A ešte, opäť, mnohí dúfajú, že keď budú dodržiavať morálku navonok (**T:** Áno.), nebudú vytvárať zlo vo vonkajšom, a zabúdajú pritom na vnútorné, na tých hercov, ktorí ich navádzajú k zlej voľbe. Ved' v skutočnosti človek nemyslí na zlo. Je to tak? Toto sa mu vnucuje. Zlo sa mu nanucuje, negatíva sa mu nanucujú, odsudzovanie, žiadostivosť, závisť, napodobňovanie – je toho celá kopa, nebudeme to vyratúvať, ved' všetci vedia podľa seba, čo sa im natíska. A iba človek volí, či bude konať tým smerom, ako ho nabádajú jeho herci v hlave, alebo tak konať nebude. Či to nie je tak?

T: Áno.

IM: O tom, čo hovoria besy – to sú ich problémy. Od toho sú to besy. Dôležité je, či to človek prijme, alebo neprijme. Ak začne s nimi niekoho posudzovať alebo odsudzovať, tak už je jedným z nich. Je to hriešne alebo nie (mám na mysli z pozície náboženstva)? Samozrejme, je to hriešne. A ak sa na to pozrieme, povedzme, nie z pozície náboženskej, ale skutočne z hľadiska cesty (z pohľadu psychiky alebo fyziky, z čoho chcete), tak keď je človek vtiahnutý do procesu a dáva svoju pozornosť negatívnemu, tak sa tým aj doslova stáva. Ved' Osobnosť (už sme o tom veľakrát hovorili), ona nevníma trojrozmerný svet, ale počúva. A práve odtiaľ naši herci majú možnosť diktovať nám ako Osobnosti všetko, čo sa im hodí. A väčšina ľudí, bohužiaľ, ani nechápe, kto sú. Oni sú vedomie... A aké vedomie, prvotné alebo druhotné? Človek sa vníma ako telo, ale nevníma sa ako Osobnosť.

Opäť, kto vníma telo? Prvotné vedomie. Kto cíti bolesť? Prvotné vedomie. Je to tak? Komu prichádzajú kadejaké obrázky do hlavy...? Nuž... „nám“. A to „nám“, to je kto? A keď vravíme: „Komu prichádzajú?“. „No mne prichádzajú“. „Mne“. A kto si ty, „mne“? Čo máš na mysli, tým „mne“? A práve toto nerozlišovanie, nepochopenie, to ono zavádza človeka do bludu v pravom zmysle slova. To znamená, že človek začína kráčať cez hory, cez doly. A kam sa dostáva? Do bludu. A keď odmietne to negatívne, nech by mu to vedomie akokoľvek vnucovalo, a núti ho, napríklad, to isté vedomie, pomodliť sa, ísť do chrámu – a všetko zapadne na svoje miesto. Raz, dva razy sa vyberie do chrámu, a všetko sa poskladá. Ak človek vnútri cíti, zažíva tú túžbu, skutočnú túžbu po slobode, túžbu po Láske, túžbu po svetle, po zväčšení toho Svetla – vtedy je všetko jednoduché.

T: Tiež ste, Igor Michajlovič, hovorili práve o kontrole vedomia, a ľudia nám poslali otázky týkajúce sa prvotného vedomia. Hovorili ste, že prvotné vedomie musí kontrolovať, aké myšlienky má prijímať od druhotného vedomia. A ľudia rôznym spôsobom skúšali, ako to spraviť. Aj sa vyhrážali a hovorili svojmu prvotnému vedomiu: „Ak mi budeš dávať iba zlé myšlienky alebo budeš prijímať niečo zlé, tak ťa potrestám (**IM:** „Nebudem sa s tebou kamarátiť...“. Samozrejme.), pôjdeš pod studenú sprchu, a podobne (**Ž:** Nebudem ťa krímiť.)“. A vraveli, že to nefunguje. A veľmi prosia, mohli by ste sa s nami podeliť o príklady?

IM: Tak to vysvetlím našim priateľom na jednoduchom

príklade. Predstavte si, že ste krotiteľ, a musíte za určitý čas pripraviť medveďa, divé zviera, na vystúpenie. Budete mu hovoriť to, čo ste vraveli svojmu vedomiu? Otázka: Kto vo vás hovorí, a komu? Nikdy ste nad tým nerozmýšľali? Alebo budete konať? Budete mackovi nejakým spôsobom ukazovať, vysvetľovať, že sa má bicyklovať, t.j. budete ho usádzať na bicykel. Keď si sadne, dáte mu čo? Niečo chutnučké, a v ňom sa posilní reflex. A takisto, priatelia, je to s našim vedomím. Pokiaľ ho počúvate, keď sa nechávate vtiahnuť do debaty a necháte si nahovárať, že sa zaoberáte duchovnom, ale v skutočnosti ste iba pozorovateľom, a na scéne sú herci, ktorí jeden predstavuje vás, a druhý toho medveďa. A títo herci za vás žijú. Nikdy sa s nimi nepomeríte, a prvotné vedomie sa nikdy nepostaví na vašu stranu. Prečo? Jednoduchá otázka. Lebo v tom čase herec, ktorý predstavuje prvotné vedomie, beseduje s takým istým hercom od druhotného vedomia, alebo naopak, rozdiel nespoznáte. Ale v skutočnosti, keď sa rozprávate s medveďom a vysvetľujete mu to, on nikdy nespraví to, čo od neho chcete. Všetko je veľmi jednoduché.

T: Keď ho budete prehovárať, však.

IM: Samozrejme. A tým viacej, keď ho budete strašiť... Kto koho straší? „Veď si tak tvrdo postupoval“, potrestáš ho, osprchuješ telo. A čo ti okamžite povie prvotné vedomie? Povie: „Chladno, znamená to, že je treba vypustiť energiu, inak ochorieš“, a začne... „A keď ochorieš, nepôjdeš do školy, alebo nepôjdeš do roboty, a začne ti kopa problémov“. No, a

to je všetko, pospája sa jedno za druhým, a zase sa to na teba vyleje, teda ako informácie a nevyhnutnosť za toto všetko zaplatiť. Nuž, a ako Osobnosť, keď nesleduješ, nevidíš tento svet a nechápeš (lebo si sa nerozvíjal) elementárne veci: Ako pracuje toto prvé vedomie – budeš to všetko financovať. Ale keď s ním budeš postupovať ako s medvedíkom, s tým prvotným vedomím... Hovorí ti, že netreba, ale ty cítiš a chápeš, že to nie je správne, – jednoducho to ignoruj a to je všetko. Raz, dvakrát to budeš ignorovať, a tretí raz – bude chcieť jesť, vylezie na bicykel a bude sa bicyklovať. Navyše, ak aj neviete chodiť po povraze a súčasne žonglovať, vedomie sa to naučí, nikam neujde – jesť treba. Okrem hladu nič nemá.

T: Tu ste, Igor Michajlovič, takisto povedali práve o rozvíjaní Osobnosti. Mnohí tiež nechápu: Ale ako sa má rozvíjať Osobnosť? Veď rozvoj Osobnosti prebieha (**IM:** V slobode.) iba tam, Doma, keď si Doma.

IM: Výlučne v kontakte s Duchovným Svetom. To znamená, keď dáva pozornosť práve na pritiahnutie toho Svetla, keď získava a zväčšuje Lásku, keď človek žije v šťastí a v radosi, veď u Boha niet ničoho zlého. Ak sa človek usiluje o zblíženie s Duchovným Svetom, on práve aj získa to skutočné, ten Život. A opäť, mnohí si myslia, že na tejto ceste treba byť dobrý, a potom po smrti sa mu odpustia všetky hriechy, lebo bol dobrý. A čo vravia Anjeli Nebeskí? „Iba v tele tomto, v ktorom si zhrešil, sa môžeš aj spasť“. Či to nie je tak? Bez tela človek už nič nezmôže. Bez tela je len jedno z dvoch: Buď

je Anjel, alebo je subosobnosť. A je buď v raji, alebo v pekle, ako sa vraví, napríklad, kresťanským jazykom.

T: Čo sa týka spasenia, Igor Michajlovič, ľudia, keď začínajú hľadať skúsenosti tých ľudí, ktorí sa už spasili, stretávajú sa s podobným javom, ako je mystická skúsenosť. A viete, vedomie mnohých sa dokonca stretlo s jednou frázou, že je to niečo mystické, mystika, a stotožňujú to s tým, že je to nejaký mýtus, výmysel, že je to niečo nelogické, poverčivé, alebo, že je to niečo spojené s mágiou.

IM: A keď sa s tým ľudia stretnú, tak jednej časti ľudí vedomie rozpráva: „Je to blud, rozprávky, lebo to nemá logiku, nič nie je pravda, jednoducho je to nemožné, lebo sme zliezli z palmy, nadobudli vedomie, rozvíjali ho, a nie sme nič iné, ako produkt evolúcie. A žiaden boh nie je a nemôže byť“ – taká logika. A druhým rozpráva, že „je to veľmi zložitá“, že to, prepáčte, „aby sa človek stal svätým – to je tak zložitá. Nuž, veď sa pozri, veď ty si obyčajný človek. Či sa ty môžeš živiť 40 rokov kobyľkami? Máš svoj život...“ A ak už majú ľudia rodinu, a človek je dospelý, má robotu... Nuž, vzniká veľa problémov. A tretím, naopak, rozpráva: „To je magické pôsobenie. Potrebuješ získať schopnosť pôsobenia, aby si sa mohol vydať na duchovnú cestu, a vtedy môžeš používať túto magickú silu, pochopiť neznáme. Inej cesty niet“. A čo nachádzame? V náboženstvách sveta nachádzame potvrdenie pre prvé, druhé aj tretie. Či to nie je tak? A, prepáčte, kde je to jednoduché – „vstať a ísť“? Len jednoducho prestal sedieť v tom divadle hry hercov na scéne, kde je namiesto

hercov tvoje vedomie a núti ťa prijať, povedzme, rolu buď jedného, alebo druhého herca. Veď tak to býva, nie? (**T:** Áno.) Namiesto počúvania rozprávok a mrhania svojím životom počúvaním rozprávok a bludov týchto hercov je možné jednoducho vstať. Tak jednoducho priamo vstať a vykročiť v pravom slova zmysle, dokonca ešte aj dverami plesnúť, na širokú cestu a nikde neodbočiť a ísť domov. Je to zložitá?

T: Nie až tak.

IM: A je treba spraviť čo?

Ž: Nepočúvať vedomie.

IM: Treba konať.

Ž: Áno.

T: Je to dôležité.

IM: A tu je kameň úrazu, pretože treba konať. Kým len človek počúva, ako herci medzi sebou filozofujú, akú duchovnú cestu ti vybrať, a človek pritom ani nevie, že vedomie nie je jeho, a funkcia hercov je práve nepustiť, lebo to je ten démon, o ktorom hovoria vo vašich náboženstvách, priatelia moji. A to je vedomie. A funkciou vedomia je spraviť všetko preto, aby ste sa stali subosobnosťou, alebo, vraviac náboženským jazykom, aby ste prišli do pekla. Je to tak? Prečo? Lebo tak tí démoni získavajú dlhotrvajúci život. Pre nich sú to stáročia, aj tisícročia života.

T: Igor Michajlovič, a prečo je viera bez skutkov mŕtva? Ved' je taký výraz...

IM: A preto sa musí konať a musia byť skutky. (**T:** Ale aké skutky?) Po prvé. Nielen viera, ale aj snaha o vieru sa musí posilňovať čím? Prestať počúvať hercov, vstať a ísť – začať konať. (**T:** Vnúťornou skúsenosťou.) Po druhé. Keď človek získa tú skúsenosť, skúsenosť kontaktu s Duchovným Svetom, keď pocíti tú Lásku, vznikne v ňom aké želanie a úsilie? Podeliť sa o tú Lásku s druhými. Ak sa nepodelí a nechá si to všetko len pre seba, bude to len kopiať a posilňovať – zaručene človek spadne do mágie, a pôjde do iného sveta, nuž, prepáčte, do materiálneho sveta, nie do Duchovného Sveta. Pretože toto úsilie je vsugerované a prebieha pod kontrolou vedomia, teda keď démon riadi človeka na duchovnej ceste. Čo myslíte, priatelia moji, kam príde tento človek, ak za neho bude rozhodovať ten, koho nazývajú démon, bes, nech ho volajú akokoľvek? Či to nie je tak? Jednoduchá otázka.

T: Vďaka týmto odpovediam chápeš, a aj ste to kedysi tiež povedali, že je veľmi dôležité poznať Boha. A to, čo ste povedali, aké sú dôležité činy aj vnútorné, aj vo vonkajšom svete (**IM:** Určite.), že viera sa stane poznaním len vtedy, keď je, tak, ako ste povedali, konanie odobrené touto skúsenosťou, áno.

IM: Keď človek získa skúsenosť, samozrejme. Ak človek iba verí (opakujem iba, už som o tom veľakrát hovoril), tak sa stále bude potkýnať. Dnes verím – zajtra neverím. Dnes

verím v jedno – zajtra verím v iné. Dnes verím v jedno náboženstvo – zajtra v iné. Verím v čokoľvek a v kohokoľvek, ale hlavne nie v seba. A dôležité je čo? Zistiť, kto si, a veriť si. Veď viera v seba musí byť. A je nutné poznávať Duchovný Svet. A práve cesta, práve cesta duchovná – to je cesta poznania, cesta skúsenosti. Iná nie je.

Ž: Áno. Práve teraz ste sa dotkli takej témy, že existuje také pochopenie, že ľudia aj počujú, však, aj hovoria: „Nuž áno, je to všetko jednoduché, to dokážem“. Ale zrazu im na druhej strane prichádzajú myšlienky od vedomia: „Ale mám prácu, mám deti, mám kopu všelijakých problémov, ktorých sa nemôžem zbaviť“. Teda odvádzajú, aby...

IM: A je zaujímavé, že práve v tom čase, keď človek cíti potrebu kontaktu s Duchovným Svetom, cíti, že tento svet nie je jeho, ale súčasne počuje aj vedomie, ktoré mu rozpráva: „Akože? Veď máš robotu, rodinu, deti, máš zodpovednosť“. Ale kto ti berie zodpovednosť? Jednoduchá otázka. A ako ti prekážajú deti, priateľ môj, alebo tvoja rodina? Nijako. Pre rodinu je to, naopak, plus. Prečo? Človek sa stáva zodpovedným (**T:** Vnútorne sa mení.). Lebo chápe, že to nie je iba jeho rodina, je to zóna jeho zodpovednosti. Je to tak? Znamená to, že človek nebude čo? Nebude robiť to, čo sa v náboženstvách volá hriechy vo vzťahu k svojej rodine, k svojim deťom, rodičom a tak podobne. To znamená, že sa u neho prejaví zodpovednosť, a on chápe, že je to nevyhnutné. A už sa nehrá. Nebude sa púšťať do kadejakých hlúpych sporov, odsudzovania a podobne, pretože chápe, že to je od besov. Nebude

piť alkohol, brať drogy a pod., lebo to je na duchovnej ceste neprípustné. Je to pre rodinu zle alebo dobre?

T: Život človeka sa mení, začína žiť...

IM: ...keď sa v rodine objavuje zodpovedný človek, vyrovnaný, kľudný, ale aj veselý, a nie len akýsi smutnučký. Prečo veselý? Lebo tým, že sa stretáva s Bohom, okrem radosti už nič iné nešíri. Je to tak? To je skutočne Láska. A, opäť, tu je tiež treba chápať toto: Mnohí sa hrajú na duchovnosť, prídu domov a začnú všetkých nútiť do náboženstva, v ktoré uverili. A to chce doma vyzeráť zasa ako kto? Ako kňaz, ako pastor. A v podstate je kým? Tyranom. A začne do nich husťiť to, čo sám nepochopil, a požadovať od nich, aby boli takí, aký by on sám chcel byť, ale nie je. Či nie je tak? (**T:** Áno.) Je to duchovnosť? Jednoduchá otázka. Pravá duchovnosť, priatelia moji – to je pochopenie, že nech ti je človek akokoľvek blízky, je to len človek, a má právo si vybrať, komu chce slúžiť. Bohu, alebo diablovi. Ak je to človek tebe drahý, alebo si za neho zodpovedný, aj tak mu nie je možné vnucovať, čo nechce. Jednoduchá otázka. Ak mu chceš pomôcť – buď mu príkladom. Ak si to človek nevyberie – je to jeho vec, jeho život. A nech ti je akokoľvek drahý: či už je to tvoje dieťa, alebo ako sa vraví, tvoja druhá polovička... Nuž, na druhej strane, ak človek chce tak žiť, je to jeho právo, dané mu Bohom. Či máš právo mu niečo vnucovať? Nie, nemáš.

T: Igor Michajlovič, vraveli ste, že človek má ísť príkladom (**IM:** Akože inak). Spomenula som si na skúsenosť prvých

kresťanov, o ktorých dokonca aj pohanovia vraveli: „Pozrite sa, ako sa navzájom ľúbia“. Taká silná bola...

IM: Pretože boli čestní. A žili tak, ako im prikázal Ježiš. Nežili podľa pravidiel, ktoré neskôr vymysleli ľudia, ktoré zaviedli. Nežili tou teatrálnosťou a pretvárkou, toto nerobili. Skutočne len prosto žili, skutočne jednoducho milovali Boha. A išli priamou cestou po širokej ceste. A všetci ostatní im závideli. A len otázka: A čo im závideli? Čo im bránilo ísť spolu s nimi? Kto im bránil? Nikto, okrem besov v hlave.

T: Áno.

Ž: Áno.

IM: A či je to ťažké dostať sa spod nadvlády besa? Veď on ťa nič nedonúti spraviť. V podstate ty to všetko robíš. Bes ti iba navrhuje, prejavuje sa myšlienkou v tvojej hlave, a všetko ostatné robíš ty. Už len, keď pripustíš tú myšlienku, vyvolávaš emóciami vo svojom organizme chemické reakcie, a tak podobne. Nuž, prepáčte, veď si to už na začiatku zaplatil, kupuješ si od neho hlúposť svojou pozornosťou a svojím Životom. Ty platíš cenou svojho Života za túto nedobrá vec, ktorú ti ponúkol, a ty si ju realizoval v tomto svete. Nie on, veď on to nerobí. Je to iba taká reklama: teraz ti príde reklama na kúpu číziem veľkosti 45, ešte aj so zimnou vložkou, s deravou podošvou, za ohromné peniaze. Kúpiš si to?

T: Nie.

IM: Prečo? Veď sú také krásne, ešte aj s dieročkami, v zime

budeš chodiť priam po sniežiku, uzímený, paráda.

T: Už mám čižmy.

IM: Takéto?

T: Nie.

IM: A tu vidíš, aké lesklé môžu byť. Nuž tak, áno, hľadáme sa starať o telo. No inokedy, vďaka reklame, samozrejme, pokúpime množstvo všeličoho, čo nepotrebujeme, opäť, núteného alebo nepohodlného. (**Ž:** Áno.) Ako v kreslenom filme, spomeňte si na kocúra Matroskina, keď si pes Šarik v zime kúpil tenisky. Vraví: „No, ale za to sú pekné“.

Ž: Áno.

T: Vyplýva z toho, že človek chce preniesť zodpovednosť. Vnútri chce ostať dobrý, a zlým nech je diabol, ktorý ho zviedol.

IM: Nuž, diabol... Diabol nie je ani zlý, ani dobrý – je iba hladný. A nemôže poznať Duchovný Svet, ale vie, že Duchovný Svet existuje. Všetko, čo vie, je to, že keď sa človek dostane z pod jeho kontroly, tak to znamená, že bude na diéte, bude dostávať oveľa menej stravy a bude musieť oveľa viac pracovať. A v konečnom dôsledku doba jeho existencie bude ohraničená existenciou tohto fyzického tela. A to je všetko. A to je aj všetko, čo diabol vie. Chápe to včas, a preto skutočne robí všetko pre to, aby to bolo inak.

Ž: Tiež je taký omyl (ľudia o tom písali), aby ľudia pracovali

„s polovičnou silou“, tzn., že je nejaká zásoba energie daná človeku na celý život, a ak ju bude naplno vynakladať na duchovné praktiky, naplno vynakladať v práci, naplno vynakladať na hocičo, tak sa proste vyčerpá, a jednoducho mu nebude sila stačiť na ďalšie veci.

IM: Opäť veľmi dobrý zámer, alebo pokus ospravedlniť vlastnú lenivosť a nečinnosť. V podstate, kto je takýto človek? Je to otrok, nachádzajúci sa v podruží tých hercov, alebo besov, ktorí mu rozprávajú: „Nespravíš to, nepodarí sa ti to, lebo spotrebuješ všetok svoj benzín. Radšej si polež, odpočín si, a duchovné stihneš“. Všetak? Alebo: „V robote nevydávaj zo seba všetko. Načo?“ Nuž, to je lenivosť (**T:** Aj v duchovných praktikách tiež ľudom...) a samolúbosť. Nuž, akože ináč. Osobitne v duchovných praktikách: „A čo si? Tam je to hrozné, tadiaľ cesta nevedie“.

Ž: Téma strachu – to je osobitne aktuálny problém, lebo ľudia sa boja, že od strachu stratia seba. To znamená: „Keď začnem robiť duchovné praktiky, niečo sa so mnou stane, nejaká transformácia, ktorú nebudem môcť kontrolovať“, a vytvára sa problém.

IM: Samozrejme. A prečo sa to deje? Lebo skutočne, keď človek začína vykonávať správne duchovné praktiky, tak vedomie práve zažíva to, čo v konečnom dôsledku stratí. A táto informácia prechádza k Osobnosti už ako „ja“. To znamená, že človek, keď prijme ten strach od systému, od vedomia, vníma ho ako svoj. Nuž, v danom prípade je to neskúsenosť

a nepochopenie samotných ľudí. Respektíve prijímajú pozíciu tohto herca v hlave a myslia si, že to sú oni. Aj také býva.

T: Raz sme hovorili na tému strachu... a prišiel nám zaujímavý list. V knihe Sensei IV od Anastasie Novych je opísaný taký príklad, keď človek, ktorý prišiel na hranu, k určitej hranici, zacítil veľmi silný strach, takú obrovskú hrôzu, ktorú nedokázal prekonať. A ľudia píšú, že keď sa ponoria do meditačnej praktiky, kdesi vnútri predsa len... tajne ktosi v nich sa nádeja a očakáva, kedy sa objaví tento pocit obrovského strachu. To znamená, že nežijú „tu a teraz“, ale očakávajú tento strach.

Ž: Znamenie, že idú, že už sa blížia k tej hrane.

T: A keby hoci aj len na okamih počiatočného vnoru zažili tento pocit strachu, tak si pomyslia: „Tak už zostáva iba...“ Je to tak jednoduché, spraviť krok – a už som tam. (**IM:** Ale v podstate sa deje čo?) „Tak počkám do zajtra“.

IM: Samozrejme. A toto zajtra bude ako horizont, v nekonečne. A čo sa vlastne deje? V podstate sú to ľudia, ktorí sa pokúšajú robiť duchovnú praktiku pod vedením satana. Modlitba vykonávaná satanom, nebude Bohom vypočutá, a to treba vedieť, priatelia moji, len to. Či to nie je tak? Na čo vstupovať do duchovnej praktiky so strachom, s očakávaním niečoho, apod.? A opäť, človek, len čo ucítil strach – už rozmýšľa, že prechádza cez strážcu. Je to tak?

T: Áno, cez posledného...

IM: Jeho posledný strážca – a teraz sa mu otvorí rajska brána.

T: Ale on zrazu: „Nie som pripravený, možno zajtra“.

IM: Nuž, daj bože, samozrejme, aby mu zajtra otvorili. A ako s tým popracovať, odstrániť ilúziu, odstrániť egoizmus, pýchu a triezvo sa na všetko pozrieť: na seba, na myšlienky, ktoré ti prichádzajú? Kto ti to rozpráva, priateľ môj, a prečo? Jednoducho pristúp k sebe skutočne čestne. A prvé pravidlo je aké?

T: Čestnosť na duchovnej ceste.

IM: Čestnosť na duchovnej ceste najmä vo vzťahu k sebe – a vtedy sa všetko poskladá na svoje miesto.

Ž: Je tu ešte jeden problém, ktorý trápi ľudí, že, keď vykonávajú duchovnú praktiku, človek vie opísať svoju skúsenosť, a keď vyjde z praktiky, zabúda, čo cítil, čo videl: „Či správne robím tú praktiku, keď môžem opísať svoje pocity v čase jej priebehu?“

IM: Vykonávaniu určitej duchovnej praktiky, ak je skutočne duchovná, vravíme – praktika, nie meditácia (**Ž:** Duchovná praktika.)... Každá meditácia, každý autotrénings – človek si všetko pamätá, lebo sa to vykonáva vedomím a s pomocou vedomia. Áno? Ale duchovná praktika, jej zmysel je práve v odpútaní sa od vedomia. Ale keď prechádza odtrhnutie Osobnosti od vedomia (tzn., že Osobnosť sa ponorila tak hlboko, že vedomie tam za ňou nemôže), tak vtedy pri tom

oddelení nastupuje stav podobný snu. Človek si nevie nič zapamätať. Prečo? Lebo vedomie nemôže nič vnímať. Preto v začiatkoch musí človek v prvom rade natoľko kontrolovať svoje prvotné vedomie, že ono sa musí postaviť na stranu Osobnosti, a nie druhotného vedomia. A ako vieme, prvotné vedomie je takéto: vždy váha, a vo vzťahu k druhotnému je vždy tam, kde je pre neho výhodnejšie. Druhotné sa nikdy nepodariť ovládnuť – je možné ho zastaviť, ale získať ho na svoju stranu – nikdy. Diabol nikdy nebude slúžiť Bohu (to aby ste pochopili). Ale keď vykonávate prvé... keď získavate prvú skúsenosť pri vykonávaní počiatočných praktík so spoluúčasťou, čiastočnou, podčiarkujem, spoluúčasťou prvotného vedomia – to je správne. Vtedy, áno, počiatočne duchovné praktiky je možné cítiť na fyzickej úrovni. Človek zažíva všetko to svetlo, všetku tú radosť bezprostredne, dokonca až na hormonálnej úrovni. A prečo? Pretože prvotné vedomie sa do toho čiastočne zapája. Ale keď človek už naozaj slobodne vykonáva hlboké praktiky na úrovni Osobnosti, keď už je rozvinutý... To je práve jedna z etáp (vrátim sa späť). Práve vykonávanie s čiastočným zapojením prvotného vedomia je nevyhnutné preto, aby človek povedzme, jednak zostával pod kontrolou, keď vykonáva túto činnosť, a súčasne zostal aj na duchovnej ceste. Pritom udržiava prvotné vedomie a chápe, čo sa deje, pretože keď človek nemá skúsenosť ako Osobnosť (ako kontrolovať, Žiť, Žiť ako Osobnosť, žiť v slobode od vedomia), človek jednoducho pri odpojení bude zaspávať, nebude vedieť čo sa deje... A ako sa tak postupne rozvíja, Osobnosť už získava slobodu. A keď

vhádza do duchovnej praktiky, už nepotrebuje barličky, môže sa ponoriť dostatočne hlboko, alebo vysoko vzlietať. Vtedy už nemá problém – všetko si pamätá, všetko vie. Ale nemá žiadne fyzické pocity. Veď dokonca aj tá radosť, ktorá prichádza z Duchovného Sveta, áno, keď je človek s ním v kontakte – veď to sa prejavuje na fyzickom tele, prejavuje sa na všetkom. Prečo? Lebo sa nachádzame už v normálnom bdelom stave, ale 90% aj viac dávame na kontakt Osobnosti s Duchovným Svetom. A toto trvalé spojenie, ktoré sa zosilňuje, sa nemôže neprejaviť na práci prvotného vedomia. A naozaj, ono otupuje pôsobenie druhotného vedomia, ale neoslabuje intelektuálne možnosti a schopnosť rozvoja druhotného vedomia v intelektuálnej rovine. Je to normálny stav, ale až keď už človek disponuje touto možnosťou. Ale v prvých etapách, samozrejme, prvotné vedomie... treba ho krotiť a opierať sa oň len zľahka. Vtedy to už dáva taký efekt trvalého vzostupu a kontroly. Tak je to jednoduchšie. Jednoduchšie pre Osobnosť rozvíjať sa a jednoduchšie vykonávať duchovnú praktiku, bez zaspávania. Prečo? Pretože, keď (máličko sa vrátim) je Osobnosť už viac rozvinutá a schopná to vykonávať (chvála bohu, mnohí naši priatelia to už poznajú a vedia už, ako sa to robí) a, aj keď odchádzajú hlboko, ich fyzické telo nič neprežíva, ale, keď sa vrátia, človek si všetko pamätá, vie, teda pre neho to už nie je žiadny problém – v skutočnosti bez účasti vedomia. Prečo? Lebo on ako Osobnosť už získava... stáva sa rozvinutejším a získava možnosť sebakontroly, povedzme to tak. Nuž, v danom prípade sebakontrola – to je kontrola aj vedomia, aj súčasne

disponovanie pamäťou, návykmi, ktoré sa trvale rozvíjajú. Človek už získava Život ešte tu. Život je možné získať iba tu. Keď skončilo fyzické telo, keď už všetko odišlo, tak vtedy, prepáčte, vlak odišiel.

T: Takisto sa pýtajú ohľadom znakov v duchovnej praktike, keď sa človek ponorí a nachádza sa v tých hlbokých citoch. Môžu sa objaviť nejaké znamenia alebo znaky od Duchovného Sveta v duchovnej praktike?

IM: Nuž, na ceste sú značky: „Pravá zákruta“, „Zákaz vjazdu“ a podobne. Ale tu, v danom prípade, je to práve otázka od druhotného vedomia. Prečo od druhotného? Lebo je jednoduché zaviesť ľudí do omylu, ak im rozprávaš o takých akýchsi znakoch. Druhotné vedomie maľuje halucináciu, maľuje, čo len chceš, len aby pokračovalo v kontrolovaní človeka, ktorý vykonáva duchovnú praktiku, podsúva mu tie znaky a hovorí mu: „Pozri, už si všetko dosiahol, už si bódhisattva, to najmenej“. Nuž, či to nie je tak?

T: Áno.

IM: „Sú znaky?“ Priatelia, sú znaky, nie sú znaky... Je cesta, je putovanie, je úsilie aj pochopenie. Okrem vedomia vám nič nebráni. Je treba prekročiť svoje lenivé vedomie, ono nie je lenivé, veľmi agresívne sa chová k tomu, aby človek získal slobodu. A práve preto je treba sa naučiť nekrmieť zvera, ale vydávať tieto prostriedky na vlastné duchovné spasenie. Vtedy je to správne. A neschádzať z cesty – a všetko bude v poriadku. Je to veľmi jednoduché. Ale vedomie to všetko

komplikuje. Prvé etapy sú vždy zložité. Prvotná skúsenosť sa vždy odohráva v boji, v zrážkach, v protivenstvách, kým človek študuje vedomie... Ono nemá rado, keď ho študujú, ale stále sa snaží spoznať niečo z Duchovného Sveta, preto je vedomie nútené nebrániť človeku. Nuž, a opäť, čo znamená nebrániť? Ak si človek vyberie Život, diabol mu to nemôže zakázať. Presne rovnako, ako keď si človek vyberie smrť, – Boh mu to nemôže zakázať.

Ž: Áno. Takisto máme otázku od účastníkov hnutia, že existujú dve skupiny ľudí, ktorí sú zapojení v projektoch, a ktorí sa sústreďujú aktívne na duchovné praktiky. Problém je v tom, že ľudia, ktorí aktívne pomáhajú v projektoch... vedomie im vraví, že už nepotrebujú duchovné praktiky, lebo sa tak veľmi angažujú, vkladajú sa do toho naplno, snažia sa pomôcť ľuďom. A duchovné praktiky aj duchovný stav sa držia na dne. A je druhá skupina ľudí, ktorí vravia: „Ja vykonávam duchovné praktiky, veď mne je tak dobre, vnútri mám radosť, lásku, cítim spojenie s Bohom. Na čo mám robiť na projektoch, ktoré ma budú odvádzať od tohto môjho stavu?“ To znamená, že sú dve takéto krajnosti.

IM: To sú kamene z dvoch strán cesty: toto je kamienok ležiaci na krajnici, toto je kamienok ležiaci na krajnici. Ale oni sú vedľa cesty: vidia cestu, vidia ľudí, ktorí po nej idú, a s tým sa uspokojujú. A vravia: „Nuž, prečo ja? Veď som hneď vedľa nich“. Áno? A v podstate idú títo ľudia kam? Idú, ale nie tam, kam treba.

T: Ešte k tomu, čo ste povedali: „Ja som aj tak s nimi“. Ved' aj v rôznych náboženstvách sa príslušnosť človeka k nejakému náboženstvu alebo hnutiu, alebo skupine často vnímala, ako „ja som s nimi, pomôžu mi spasíť sa, spasia ma“.

IM: Dokonca ani tak. Nielen, že „pomôžu mi sa spasíť...“ Tu sa deje taký podvod, keď sa človek dostáva do poľa pôsobnosti, a tu, prepáčte, funguje fyzika. Poviem jednoduchý príklad. Vojdeš z mrazu do izby, v nej je teplo, ale aj kachle, ktoré toto teplo sálajú. A tu človek, keď je v tom teple, nakoniec zabúda načisto na to, že na ulici je zima. A teraz má napríklad v -20° mraze prejsť 5–10 km po poli. A človek, keď je v teplej izbe, pri tej peci, zabúda sa obliecť, vyrazí si v papučiach, povyzliekaný do poľa, ako hrdina. Áno? Vyskočil – je mu chladno, tak sa vrátil. A treba čo? Jednoduchá otázka. Treba sa obliecť, priatelia moji, vyjsť a ísť, a stať sa sám pieckou. Hriať sa – to je dobre, to je super, vedľa pece, ale je treba sám sa stať pecou. Tak je to správne. Keď sa ľudia nachádzajú, tak ako vravíš, vedľa tých, ktorí sú pre nich pecou, a hrejú sa – je im dobre, je im super. Múdri, opäť podčiarkujem, využívajú toto teplo na to, aby rozkúrili vlastnú piecku. Využívajú toto svetlo na to, aby sa osvietili vnútri. A tí, ktorým vládne vedomie, sú, žiaľ, tak trochu v omyle. Tak ako tie kamienky, ktoré ležia na krajnici vedľa našej širokej, rovnej, pevnej cesty. Prečo? Lebo však oni sú popri, a všetko je krásne, a to im stačí. Myslia si: „Na čo sa mám zaoberať duchovnými praktikami a rozvíjať sa? Ved' aj tak toho robím veľa“, a druhí si myslia, že keď sa už zaoberajú duchovnom,

tak načo pomáhať druhým. Avšak, prepáčte, toto všetko musí byť skombinované. Človek, ktorý nastúpil na duchovnú cestu, má ísť, a nie stáť. Stáť – to je jedno. Možno aj ležať, ako naše kamienky pri ceste, a vedomie im rozpráva mnohé. Ale práve správnejšie je – keď si nastúpil na duchovnú cestu, pohni sa a choď. Treba stále ísť, a čím rýchlejšie, tým lepšie. A tu vtedy prichádza pochopenie, že sa treba nielen usilovať ako egoista, no, tu beriem egoizmus vyššieho stupňa, alebo svätý egoizmus, ako to volajú – to je dosiahnuť vlastné spasenie – ale práve aj pomôcť druhým. Ale pomôcť druhým – to je zasa priamo, nepriamo, alebo ešte nejakým spôsobom odovzdať ľuďom pochopenie, že je cesta, a je jednoduchá, a je vo všetkých náboženstvách, a je všade. A čo je najdôležitejšie, že diabol existuje, toto ľudia prijímú rýchlejšie ako to, že Boh existuje. Je to paradoxné, ale je to pravda. Diabla je ľahko nájsť, nech by sa ako skrýval. On sa skrýva za nás, ale túto jaštericu je veľmi ľahké chytiť za chvost. Ona ho, samozrejme, môže odhodiť, ale každopádne, keď máš chvost jašterice vo svojich rukách, pochopíš, priateľ môj, že tento chvost je práve chvostom toho diabla, ktorý existuje. A tu existuje banálna logika: keď raz existuje diabol, existuje aj Boh. A vnútri každý človek, nech by bol akýkoľvek ateista alebo kýmkoľvek, cíti, že existuje Duchovný Svet a že je tu vedľa. Každý človek cíti, keď prestane klamať seba samého, tak cíti, že Duchovný Svet je veľmi blízko, a že iba akoby blanka mydlovej bubliny oddeľuje človeka od tej nekonečnej Lásky a radosti. A človek cíti a chápe, že je to nesprávne a nespravodlivé, že ľudský život je taký krátky a taký rýchly,

a že v skutočnosti je človeku daný preto, aby získal Život, a že to je veľmi ľahké a správne. A že iba preto je človek tu. A všetko ostatné, prepáčte, ide od zvierat. Ale aj to, čo ide od zvierat, musí mať ľudskú tvár. Človek, keď sa stane duchovným, musí samozrejme byť aj doma, aj s priateľmi, aj všade. Musí zostať človekom. Ale to neznamená, priatelia moji, že ak ťa udreli po ľavom líci, máš nastaviť aj pravé. Boli aj také časy. Ale uvediem jednoduchý príklad, už som ho povedal: Ak ťa pohryzie besný pes na pravej nohe, netreba mu dávať aj ľavú. To je tiež správne. Nech budeme živiť diabla v sebe, alebo v druhom, akokoľvek, on sa tým nestane duchovnejším. Preto všetko musí byť v rozumných hraniciach. Aj zlo treba potláčať, ale aj dobro sa musí podporovať. A súčasne my všetci musíme všetko robiť tak, aby zla bolo čo najmenej, aby moc satana bola čo najmenšia. A ešte lepšie by bolo, aby sme ho vôbec mali pod kontrolou, plne pod kontrolou u všetkých ľudí, v celom ľudstve. Vtedy sa svet ľahko môže zmeniť, a svet sa môže stať skutočným, takým, akým by mal byť, môže sa stať prekrásnym, v ktorom sa chce žiť dokonca aj tu, aj v tomto svete. Mnohí samozrejme, povedia: „Akože dokonca aj tu? Veď my chceme žiť tu“. Priatelia moji, vám sa chce žiť tu iba preto, lebo iné nepoznáte.

T: Igor Michajlovič, spomína sa istá stará východná múdrosť, že ten, kto našiel v sebe prameň, je pripútaný natrvalo k vodojemu, a nikdy (**IM:** Samozrejme.) sa nevyberie na cestu.

IM: Samozrejme.

T: Áno. A hovorili ste kedysi ešte o tom, že je aj dôležité stať sa prameňom.

IM: Určite. A takisto je dôležité rozlišovať pocitové vnímanie a to, vnútené zvonku. Uvediem jednoduchý príklad. Človek, ktorý celý život žil pýchou a podobným, nezískal Znalosti, a tak, keď ide púšťou (niet vody, treba piť, mučí smäd, sily ubúdajú), a uvidí smerovku, na ktorej je napísané: „Naľavo – 100 km – voda, napravo – 3 m – H₂O“. Nuž, samozrejme, pôjde 100 km, a bude dúfať, že tam bude voda. Je to tak? (**T:** Áno.) A druhý človek, ktorý sa zaoberal duchovnom, rozvíjal sa, príde a povie: „Jasné, voda – 100 km, a voda – 3 m. Nuž, samozrejme, veď spraviť dva kroky pre mňa nie je ťažké“. (**T:** Nie). A v tom je rozdiel, priatelia moji. V danom prípade Znalosti – mám na mysli duchovné Znalosti. A zdroj je vždy hneď vedľa. Je možné ho hľadať v horách, lesoch, kde sa vám páči. Ale ak sa vám to podarí, a vy pochopíte, kde je ten prameň, či budete v horách alebo lesoch, alebo v jaskyni, aj tak pochopíte jedno a to isté: že bol stále s vami, vo vašom vnútri. Je to najbližšie, čo môže v človeku byť.

Ž: Jednoducho sa neutešovať fiktívnymi ilúziami o tom, že ty niečo robíš alebo nerobíš (**IM:** Samozrejme), lebo, ako ste už hovorili, mnohí sa jednoducho tvária, že idú po duchovnej ceste (**IM:** Áno). A tiež to, čo naozaj prekáža, to, čo naozaj odvádza...

IM: Alebo si cenia niečo pozemské, nech je to čokoľvek, viac

ako duchovné. Bohužiaľ, ale je to tak.

Ž: A nepriznávajú si to.

IM: Nuž, preto, lebo vedomie vraví, že je to správne, alebo preto, že seba ľúbia natoľko, že im to bráni získať Život. A to je tiež pravda. Egoizmus, ktorý bráni človeku pochopiť cestu spasenia, nuž, vari je to egoizmus? To je samovražda, priatelia moji.

T: Členovia hnutia „ALLATRA“ nám tiež poslali dobrý príklad, vravia, že si zvolili takýto nástroj: na konci dňa si sadnú a hodnotia, kladú si otázku: „Spravil som dnes skutočne úprimne všetko pre to, aby som bol dnes, tu a teraz, bližšie k Bohu? Môžem dnes ísť spať, ísť k Bohu s čistým svedomím, že som spravil maximum?“ A toto im pomáha žiť, takpovediac, naplno, a nie ísť životom na polovičné obrátky. Veľmi sa tešíme, samozrejme, takýmto príkladom od ľudí. A ľudia takisto reagujú a hovoria, že čestnosť vo vzťahu k sebe samému veľmi pomáha.

IM: Najdôležitejšia je (**T:** Áno.) – banálna čestnosť. Prestať klamať sebe samému a prestať počúvať hercov, ktorí vás zvädzajú. To znamená, že keď preskúmate, hoci aj trochu popozorujete svoje vedomie, tak pochopíte, že myšlienky k vám prichádzajú, nie sú vaše. A niekedy je veľmi zložitá sa im ubrániť, ale je oveľa jednoduchšie prepnúť pozornosť na to, čo potrebujete. Prestať počúvať, nech príde akákoľvek myšlienka, nech vám rozpráva hocičo: „svet sa rúca“, „teraz umrieš“ ... Dobré, umrieš teraz, ale radšej nech telo umrie

spolu s tými besmi, ale vy ostanete Žiť teraz, ak sa správne rozhodnete, ak svoje, poviem to tak, najväčšie cennosti – a to je pozornosť a čas – vložíte do tej, povedzme správnej banky, kde vám prinesú dividendy, a nie do tej, kde vám ich ukradnú. Nuž, takým jednoduchým jazykom povedané, prepáčte.

T: Ešte na tému čestnosti. Často sa stretávaš medzi ľuďmi s príkladmi toho, že hovoria: „Ja som čestný človek“. A pod čestnosťou človek chápe akúsi priamočiarosť a otvorenosť, ale niekedy v takej netaktnej forme, poviem tak.

IM: No veď mnohí sa chvastajú tým, že sú čestní, že sú takí priamočiari, a že všetkým vravia všetko do očí, a že nemajú čo skrývať. Nuž, to je pýcha a hlúposť. Čo tak sa pozrieť, ako ten človek mení masku pred riaditeľom, alebo povedzme, pred niekým iným, ktorý je od neho fyzicky oveľa silnejší. A čo vidíme? Že tento najčestnejší lev sa mení na malú čivavku, a začína lízať päty tomu, kto je silnejší a vyššie. Či to nie je tak?

T: Ako definovať človeku, čože to v skutočnosti je, tá...

IM: Čestnosť? No neklamaj sám seba, a hodnotiť veci tak, ako sú. V prvom rade nepočúvať hodnotenie od vedomia. Pretože... čo robí vedomie? Buď človeka povyšuje, alebo ponízuje. Alebo najprv ho povýši – a potom poníži, alebo najprv poníži – a potom povýši. To znamená... Nič vám to nepripomína?

T: To je ako v bežnom živote: vždy čakáš, že akonáhle ťa

vedomie začína velebiť, to znamená...

IM: Znamená to, že zajtra ňa bude ponižovať, alebo už aj o päť minút.

T: Viete, ako buduje trón, z ktorého ňa veľmi chce zhodiť. A ty iba pozeráš, (**IM:** Vždy to tak robí.) ako stavia piedestál, z ktorého ňa zhadzuje, a znova vyzdvihuje, zhadzuje a opäť vyzdvihuje... A keď vidíš takýto...

IM: A to bude pokračovať dovtedy (**T:** Áno.), kým sa človek nerozhodne prestať sa zaoberať týmto masochizmom, no, ak sa mu, samozrejme, tieto pády a vzlety nepáčia. Veď všetko je to ilúzia. A v skutočnosti, kde je ten človek? Leží pri ceste (**T:** Áno.), spokojnučko, to ak sa na to pozeráme z trošku inej dimenzie. (**Ž:** Áno.) Ale veď v trojrozmernosti sa mu zdá, že je to tak.

Ž: Áno. Tu nám tiež prišla otázka, ktorá sa týka témy denníkov, o vedení denníka: „Zapisujem si, každý deň si píšem. Ak ma mučí vedomie – zapisujem, zapisujem, ale ono pokračuje stále a stále. Celý čas si píšem, a ono stále pokračuje. Teda opakuje sa a opakuje...“.

IM: No, počkajte, „ja píšem, a nič nerobím“. Tak načo si píšeš? Jednoduchá otázka: Načo treba písať? Nato, aby si uvidel zákonitosť a šablónovitosť, nato, aby si pochopil, že to nie je tvoje, že sa ti to vnucuje. Ale ak si to uvidel, a nič proti tomu nerobíš a ak to nezamedzíš, ak nežiješ duchovnom a nesnažíš sa o svoj rozvoj, tak ti ono bude neustále, nech by si písal koľkokrát, hoci aj celý život, do svojho posledného

dychu, kým len môžeš písať, bude ti podhadzovať stále to isté. Či to nie je tak? A načo by systém niečo vymýšľal, keď toto funguje? Nuž, je to jednoduché.

Ž: Áno.

T: Denníky sú potrebné na to, aby si pochopil, že diabol jestvuje. Všetak?

IM: Denníky sú potrebné práve v určitej fáze formovania, kým sa Osobnosť vyvíja. Je to potrebné na to, aby si odhaľoval šablóny, to, čo môžeš prehliadnuť a nevidieť. Osobitne dobré je to pre človeka, ktorý tápe, ktorý nechápe, pochybuje. Teda ten, s kým pár hercov v hlave hrá bedminton a on je v tom čase tým bedmintonovým košíčkom. A na to, aby si prestal byť tým košíčkom, ktorého prehadzujú hore – dole, tak na to je dobre použiť práve tento nástroj: zapíšeš, uvidíš zákonitosť, uvedomíš si to, vylúčiš to, a prestaneš už kŕmiť tieto témy, ktoré ti podsúva vedomie. Veľmi jednoduché a ľahké. Je to nádherný nástroj, ktorý treba vedieť používať. Lepšie povedané, nie iba vedieť – ktorý je aj nutné používať. Ak sa ti podsúvajú myšlienky, pochybnosti, ak ňa povyšujú a zhadzujú, veď pred chvíľou sme o tom hovorili – či je to normálne? Človek by nemal tápať. V podstate je možné žiť jednoducho. Uvidel si a uvedomil si si, že diabol existuje, precítil si, že Boh je, všetko zbytočné si odhodil – a jednoducho ideš k Bohu. Nespúšťaj zlé myšlienky, nebuď zlý. Ži čestne vo vzťahu k sebe, prehodnocuj. A čo je to čestnosť? Keď človek vykonáva skutok, ekonomicky výhodný pre

neho, alebo pre jeho megalomániu, hneď si to začne ospravedlňovať. No on ten skutok vykonáva na príkaz satana, ale ospravedlňuje sa pred sebou už ako duchovná Osobnosť: „Nuž, veď ja som duchovný, veď ja som to spravil preto, aby som... získal nejakú pozíciu. A potom budem môcť spraviť niečo viac pre Duchovný Svet“. Teda sa začínajú akési trhové vzťahy s Duchovným Svetom. Či to nie je tak? Keď si čestný k sebe samému, veľmi dobre chápeš, že je to všetko lož, lož, prichádzajúca od tých istých démonov, ktorí tebou manipulujú, ktorí neúnosne povýšili tvoju pýchu. A tak ti rozprávajú, že máš spraviť tak alebo onak: to nie je správne, to nie je dobré, protirečí to tvojmu svedomiu, to nie je potrebné. Alebo ťa, naopak, znehybnia vtedy, keď máš konať, ale ty sa pokúšaš ospravedlniť. A na to je nutná čestnosť – aby si skutočne hodnotil všetko tak, ako to je, a postupoval tak, ako treba, a nie tak, ako chcú tieto besy. Vtedy bude všetko správne. Vtedy sa kameň, ktorý leží pri ceste, zmení na vtáka, ktorý ani chodiť nepotrebuje – môže preletieť oveľa rýchlejšie, kým druhí kráčajú. Aj také býva (Ž: Áno).

T: Ohľadom čestnosti...Veľmi nás teší, keď prichádzajú úprimné listy od ľudí, osobitne od ľudí, ktorí patria aj k rôznym náboženstvám. Napríklad otázka od kňaza: ako sa má rýchlo zbaviť pocitov krivdy? Ale čo vravel? „Len čo príde do chrámu na liturgiu, začne sa pripravovať na bohoslužbu, hneď doslova ako čierny krídle prilietajú spomienky na množstvo malých momentálnych krívd, nepríjemností a mrzutostí. Napríklad, prichádza mu na myseľ, ako dlho mu

odďaľovali nejaké hierarchické ocenenie, alebo ho obišli pri udeľovaní nejakého jubilejného kríža, a ďalšie a ďalšie hlúposti“.

IM: A zase, veď to všetko je ľudské. Nuž, akože inak? Ak sa pozrieš pravde do očí, tak človek, keď vykonáva modlitebnú alebo duchovnú praktiku, a vykonáva ju pod diktátom satana, tak má v hlave čert vie čo. Nakoniec zabudne aj slová, mýli sa. Prečo? Lebo myslí viac na osla ako na Boha. Kam dáva pozornosť, to sa aj deje. A tu sa človek pýta, ako sa toho zbaviť. Ale súčasne ho jeho pýcha a egoizmus tlačia k čomu? K tomu, aby si ženal nejaké iné epolety, širší kríž, a podobne... mäkšiu stoličku. Nuž, je to organizácia, dá sa to pochopiť. Aj tam je hierarchia, aj on sa snaží zaujať nejaký post, a podobne, lebo je to výhodnejšie a pohodlnejšie. Takisto, ako v biznise: človek, ktorý podniká, chce viac zarábať. Je to logické, je to normálne, je to prirodzené želanie vopred mŕtvej bytosti. Podčiarkujem. Toto si človek nemá želať, ak je na duchovnej ceste. Ale jemu nič nebráni viac zarábať alebo získať vysoké postavenie, nič mu nebráni, dokonca ani duchovná cesta. Ale iná vec je – či si k tomu pripútaný, alebo nie. Ak k tomu nie si pripútaný, a si od toho všetkého slobodný, tak ti to prekážať nebude. A vtedy aj skrotení démoni musia slúžiť práve tomu, aby ti zabezpečili to, čo je nutné. A zasa, nutné pre čo? Na povýšenie tvojho egoizmu alebo tvojej pýchy? Alebo na to, aby využili svoje možnosti na pomoc ľuďom? Ale o tom rozhoduje sám človek práve prostredníctvom svojej čestnosti a svojho duchovného rozvoja. Však?

Alebo, ako to často býva, človek si povie: „Tak teraz zbohatnem, ešte trochu zarobím, a potom začnem pomáhať ľuďom“ – to sa nikdy nestane. Prečo? Lebo chamtivosť všetko prevýši.

T: Diabol je večne hladný, však, vždy mu bude málo.

IM: Samozrejme, je večne hladný. Podťe, pozrieme sa, ako sa vraví, na dnešnú oligarchiu. Áno? Prečo ľudia, ktorí majú obrovský kapitál, ktorý stačí aj pre ich pra-pra-vnukov, sa napriek tomu stále usilujú zarábať, oberajúc a okrádajúc chudobných. Nuž, to je nečestné a nesprávne. Ale oni vraj: – „inak to nejde, ak chceš byť veľmi bohatý, musíš ísť cez mŕtvoly, to je axióm“. Ale prečo to ľudia tak robia? Lebo zver nemá nikdy dosť. A človek, ktorý sa stal zverom, vždy bude zažívať hlad. Nemyslím také zviera ako... nejaké prasiatko, veď to je najobyčajnejšie zvieratko, nakrmi sa a už do neho viac nenapcháš. Mám na mysli zviera tu, v danom kontexte – to je práve satan, alebo vedomie, nech by sme ho nazývali akokoľvek. Ale fakt ostane faktom. Človek, ktorý sa spojil so satanom, stane sa takým istým. A vtedy, keď pocíti utrpenie Osobnosti, chápe, že sa koná nesprávne. A okamžite ho toto zvieratko v hlave utešuje: „Nuž, ešte trocha podrastieš, – a potom môžeš žiť. Samozrejme, už Žiť, vybrať sa na duchovnú cestu“. V lepšom prípade ho posielajú niekam k akémusi duchovnému, k nejakému preslávenému pustovníkovi, ktorý mu porozpráva, ako má správne predniesť modlitbu, alebo ako si má uviazať akýsi špagátik na ruku – a všetko prejde, a všetko bude odpustené.

Ž: Hovorili ste o oslovi, a pripomenulo mi to jedno podobenstvo. Existuje také východné podobenstvo o oslovi, že žil nejaký blázon, ktorý sa nechcel zúčastňovať na spoločných modlitbách. A v jeden piatok ho navela ľudia nahovorili, aby prišiel na zhromaždenie veriacich. Ale vtedy, keď ten, kto viedol modlitbu, začal spievať, blázon začal nahlas híkať ako osol. Ostatní, mysliac si, že jednoducho upadol do záchvatu šialenstva, mu chceli pomôcť a obrátili sa k nemu: „Vari si stratil všetok pojem o Bohu, ak môžeš vydávať takéto zvieracie zvuky, keď si na zhromaždení veriacich? Ale blázon im odpovedal: „Ja som robil iba to, čo aj ten, kto vedie modlitbu. Keď začal spievať, tak kupoval osla, a ja som zareval ako osol“. Ale keď tento čudný komentár zopakovali tomu, kto viedol modlitbu, tak ten sa priznal: „Keď som vyslovoval „Boh je nado všetko“, v skutočnosti som myslel na svoje gazdovstvo. A keď som prišiel k vete „Sláva Bohu“, zmyslel som si, že by som mal kúpiť osla. Práve v tom okamihu som začul jeho nárek.“ Skutočne, keď vyslovoval chválu Bohu...

IM: Myslel na to, ako kúpiť osla.

Ž: Áno.

IM: A kto to nerobí, a kto tým nehreší? A zmysel je práve v tom, že ak človek uskutočňuje, ako sa vraví, obrad (obrad – to je kontakt s Duchovným Svetom, však, alebo s diablom, komu sa ako páči), ale zmysel je v tom, že keď človek vykonáva modlitebnú alebo duchovnú praktiku, netreba kupovať oslov – a všetko bude v poriadku.

T: Igor Michajlovič, povedali ste, že ľudia sa tiež často obracajú k duchovným skúsenostiam vo svojich náboženstvách. A chcelo by to uviesť tiež príklad, povedzme, mystickej skúsenosti, z hesychizmu. Ako taký príklad na to, aby ňa nič neodvádzať v modlitbe, navrhujú ľuďom urobiť nasledovné: hlboko v cele, teda v pološere zaujať zvláštnu polohu tela, tak, že sa skloní brada dole k hrudi, pozerá sa tam, kde je srdce, a keď sa upokojí dýchanie, odpútať sa od vnemov tak, aby ste už viac nevnímali čas. V takom stave bolo treba zotrvať tak dlho, kým sa smutná nálada nezmenila na nevysloviteľnú radosť, a kým sa zraku neobjavilo žiarivé svetlo, ktoré sa v hesychizme nazývalo nestvoreným božským svetlom. A skutočne, veľmi veľa ľudí, v podstate skúšalo ísť podľa tohto návodu a takto vykonávať svoje, povedzme, modlitby a praktiky, ale okrem spánku sa nič také zvláštne nedialo. Čo v tejto skúsenosti chýba?

IM: Znamená to, že to v skutočnosti robili zle. Tak tie praktiky, ktoré sa tu opisujú, teda to je taká fyzická pozícia tela, kedy človek skláňa hlavu, musí silno pritlačiť hlavu. A náš mozog zásobujú 4 artérie: dve zadné chrbticové a dve krčné artérie. A keď to človek tak spraví, tak sa mu krčná lordóza narovná, pretiahnu sa chrbticové tepny, a zľahka sa priškrčia. A súčasne, keď sa skloní, zľahka priškrcuje krčné tepny – nastupuje prirodzená hypoxia. A tu nestačí iba ukludniť dýchanie, ale musí sa zadržiavať dych, t.j. dýchanie musí byť také ľahké, až je nebadateľné. Toto je správny popis. Vyplyva z toho, že vtedy dôjde k hypoxii, a človek mimovoľne

upadne do určitého stavu autohypnózy, tzn. začne mať halucinácie. A ak sa v tom čase človek modlí, a k tomu naozaj oduševnene, tak skutočne v hlave mu vzniká... no jednoducho raj. A keď vyjde z tohto stavu... Ale prečo? Keď človek upadne do podobného stavu, netrvá to dlho. Telo zaujme pozíciu (keď už nie je kontrolované) tak, aby sa zlepšilo prekrvenie. A vtedy, aj keď tam pobudol doslova iba kratučko, mozog exploduje, no a vtedy sa objaví spústa halucinácií. A on precitá v dobrej nálade, povzbudený, pretože sa vyprodukoval endorfín – to je, povedzme, hormón šťastia. Ale organizmus (mozog) to v danej chvíli vníma ako traumy – hypoxiu. A preto, aby blokoval také stavy, produkuje prirodzene tieto opiáty. To znamená, že u človeka dôjde k emocionálnemu výbuchu, plus to, čo videl. A ak sa ešte pred tým pomodlil za to, aby sa dostal do tohto stavu, tak prirodzene, tematicky, však, a ešte aj vedomie mu pomôže, ako sme už povedali, a on sa vracia, ako keby pobudol v raji. Čiže ide o banálny sebaklam a s duchovnom to nič nemá. A podobných praktík je veľmi veľa. Je to to isté, ako sa usadiť do pozície vrany, takže nízko, do drepu si čupnúť a bradu treba silno pritláčať ku kolenám. Teda ten istý účinok, ibaže opačne. Tu sú natiahnuté krčné tepny, aj chrbticové (L. aa. vertebrales), takisto sa zadržiava dych – ten istý účinok. Aj vrúcna modlitba. A modlitbu treba vyslovovať v sebe vo vnútri so zadržaným dychom – ten istý účinok. Sú aj iné, ktoré takisto radili a opisovali: „Ľavú ruku na solar plexus, pravou sa priškrcovať. Máme si ľahnúť v cele, skrčiť nohy, a toto silné pritláčanie má ísť súčasne so zadržiavaním dychu – tak

posúvame srdce k rozumu a rozumom sa približujeme k srdcu“. No, páni, aj decká sa tak bavili, jeden druhého škrtili pri zadržanom dychu – ten istý účinok. Ale prečo takí vážení ľudia, mnísi, ku ktorým sa všetci obracajú, ktorých pozdvihujú, dobre že nie na anjelov na zemi, prečo sa oni takýmto zapodieávajú? Jednoduchá otázka. Veď aj oni to robia. A všetko preto, že stratili kompas. Zašli tak ďaleko, na svojej púti v hľadaní cesty, že, žiaľ, uviazli na banálnej mágii, uviazli na banálnej autohypnóze, na lži a sebaklame, no vnútorné sa stále usilujú, ale Znalosti sú stratené. A to je práve výsledok zasahovania tých démonov, s ktorými mali zápa-siť, ale... banálny ľudský faktor. Žiaľ, ale je to tak. A taká skúsenosť, ktorú získavajú, a potom o nej rozprávajú, ako sa tam stretli s Pannou Máriou, a prišiel k nim sám Ježiš Kristus, takže oni sú už rovní medzi rovnými. A človeka už nepre-svedčíš, lebo on to videl. A skúsenosť s prácou s vedomím – s tými besmi, v skutočnosti nemajú. A keď takýmto jedno-
duchým spôsobom získajú takúto halucináciu (to nebol prostý zmenený stav vedomia, pre neho to bola zmenená re-
alita), človek sa toho bude zubami nechtami držať a myslieť si, že už je svätý, keď už raz bol v raji, a bude o tom rozprávať ostatným. A to je pre rozum veľmi lákavé. Prečo? Lebo iné besy v hlavách druhých ľudí to ľahko preberajú, pretože spoznávajú kúsky svojho pána. Všetko je veľmi jednoduché. A tí, čo používajú, povedzme, huby, alebo preparáty po-
dobné LSD, na duchovnej ceste – či je to normálne? Veď to je to isté, účinok je taký istý – sebaklam, lož. Získavajú ilúziu namiesto Života. Je to v podstate veľmi smutné. Hovorí to o

tom, že oni, ľudia, zabudli na svojich prorokov a nezaoberajú sa ani zďaleka tým správnym, hoci sa úprimne snažia. No čo je jednoduchšie: zbaviť sa... alebo, povedzme to tak, dostať pod kontrolu besa v hlave, prepáč, alebo vyvolávať si hypoxiu a dostať sa do autohypnózy s halucináciami? Ved' čo je ľahšie pod vedením a na rozkaz vedomia?

T: Rýchly výsledok, áno, hľadanie rýchleho výsledku.

IM: Samozrejme.

T: A ohľadom dýchania sme sa ešte stretli v mnohých viarach: v hésychazme, aj v súfizme, aj v hinduizme sa hovorí o kontrole dýchania.

IM: Mňa sa takisto pýtali na dýchanie, a to dosť často. Ved' dýchanie sa používa všade. Ved' keby sme zobrali hocijaké náboženstvo, všade je to dôležité, zvlášť v takých najskrytejších, najtajnejších kútikoch, len pre tých zasvätených, pre tých, ktorí sa nimi skutočne stali, iba tým sa odкрýva „veľké tajomstvo správneho dýchania“. V podstate to všetko privádza k hypoxii alebo hyperventilácii a vyvoláva to tie isté účinky, a k tomu ich aj privedú všetky tieto tajomstvá – k halucináciám. Ale prečo sa tomu v skutočnosti venuje toľko pozornosti? Lebo je to tajné, lebo je to všetko seriózne. A pozri sa, ako vedomie odrazu... Áno? Vedomie priateľa moji, zrazu začne: „Ved' to je závažná informácia, ved' to je dýchanie, to je pôsobenie“. A tu sú hneď ľudia pripravení dýchať, nedýchať, niečo robiť, a myslieť na to, že sa duchovne rozvíjajú, že ich to privedie k akejsi sile, k nejakej mágii, že niečo

dostanú. Často sa ma spytujú: „Ako mám správne dýchať?“ Vravím: „Nuž, ako dýchať? Nezabúdať dýchať, to je správne, a nie kontrolovať dýchanie“. Dýchanie má prebiehať prirodzene. Akonáhle človek začne kontrolovať dýchanie – to je to isté, ako kontrolovať kroky. Vyskúšajte to... jednoduchá otázka, kto chce, nech si zaexperimentuje. Keď idete, rozmyšľajte nad každým svojim pohybom, ako je vaše telo v priestore, ako sa prenášate z päty na špičku, alebo opačne, kto ako chce. No a ja sa pozriem, koľko tak prejdete. Tak je to aj s dýchaním. Kontrola dýchania – to je dobré pre športovcov, ak športujú a správne nastavujú dýchanie. Vtedy je to potrebné a dôležité. A v duchovných praktikách je to tak – kde je tvoja pozornosť, tam si aj ty. Ak máš svoju pozornosť v hmote, v hlúpostiach, tak budeš aj ty materiálny hlupáček. Prepáč, priateľ môj, netreba sa hrať. Poviem to ešte jednoduchšie: nehraj karty so švindliarom a nezveruj svoj duchovný rozvoj satanovi – je to to isté, dopredu si prehral.

Ž: Keď ste práve načali tému o dýchaní, počítaní krokov... Veď na Východe skutočne existujú pravidlá Nakšbandi, ktoré skutočne vravia o tom, že treba rátať nádychy a výdychy, sledovať svoje kroky a pri každom kroku si pripomínať Boha, a že, keď spomínaš Boha, máš konkrétne počítať, koľko ráz za deň si si ho pripomenul, teda vyslovovať...

IM: A ešte uvádzajú, že... je najmä treba v priebehu dňa 5000 krát vysloviť Božie meno – a to je duchovnosť. Priatelia, mám jednoduchú otázku. Po prvé, meno – aj tak sú to len Jeho epitety. Všetky? Tak čo, budeme sa ohadzovať epitetami,

alebo pôjdeme k Bohu? Čo je dôležitejšie? Jednoduchá otázka. Ležať pri ceste ako kameň a kričať, alebo kráčať? Čo je dôležitejšie: získať Život alebo získať halucináciu? Ved' cesta – to je pohyb. Či nie je tak?

Ž: Je.

T: A cestu zdolá ten, kto kráča, však.

IM: Inak to ani nemôže byť. Nech by si akokoľvek kričal, nuž, či to Boh musí počuť, zľutovať sa a prísť, alebo Ho chceš natoľko nahnevať, áno, že si povie „nuž, dosť bolo kriku“, a príde sa s tebou hoci len pohádať, a vtom si uzrel Boha. Áno? No prepáčte, Boh – to nie je váš sused. Nech by sme hocikoľko kričali v materiálnom svete, v Duchovnom Svete to nepočuť.

T: Igor Michajlovič, ešte by som prosto chcela priblížiť jeden moment zo skúsenosti mníchov. Rozprávajú o myšlienkach: „Existuje bes, ktorého volajú „tulák“ („vandrák“), ktorý sa objaví pred bratmi väčšinou ráno. Poháňa ich myseľ z jedného mesta do druhého, z dediny do dediny, z domu do domu, spočiatku sú usporiadané jednoduché stretnutia, potom prídu besedy so známymi, a nakoniec sa vedú dlhé rozhovory. V dôsledku takýchto (imaginárnych) stretnutí sa ničí vlastný stav pokoja (duše mnícha)...“ A ďalej opisujú to, že práve po tomto besovi, povedzme, „tulákovi“, prídu ostatné besy: „...zrazu som sa dostal do rúk alebo besa bludu, alebo besa hnevu, alebo besa melanchólie, teda besov, ktorí najviac zatemňujú svetlý stav (duše) pustovníka.“ A tu

vzniká otázka: Čo je to ten bes „tulák“, ktorý prichádza nad-
ránom?

IM: A tu sa opäť s čím stretávame? Stretávame sa s nábožen-
skými interpretáciami. A tým, komu sa, povedzme to tak,
nechce ísť k Bohu, ale chce vyzeráť veľmi múdro, nič iné mu
do hlavy nepríde, ako urobiť jednoduché zložitým, a tak si
začínajú vymýšľať kadejakých besov: tuto bes „tulák“, bes...
kto to tam ešte je?

T: Bes bludu, bes hnevu, melanchólie...

IM: Bes bludu, bes hnevu, a podobne, to znamená, že pome-
núvajú tých hercov, ktorí sú v hlave. Nuž, priatelia, nie je to
nič iné, ako programy, to sú elementárne veci. Rozdeľujeme
ich, lebo počujeme spory rôznych ľudí a tak podobne. Nazý-
vame ich besmi, lebo ich tak nazývajú a zvykli sme si ich
takto nazývať, že sú to besy a tak podobne. A prečo sa to
deje? Jednoduchá otázka. Moment prebúdzania, keď pre-
bieha prvotný kontakt, povedzme tak, prvotného vedomia s
Osobnosťou, ale aktivita prvotného vedomia ešte nie je
úplne jasne prejavená to sú otvorené dvere pre druhotné ve-
domie, a ono atakuje svojimi halucináciami, hneď sa prebú-
dza pamäť a všetko ostatné, tak ako vždy, tým, čo zachytí
Osobnosť, a čo ona bude bezvýhradne financovať. A tu
vzniká taký moment: pokiaľ človek do toho vošiel, pustil sa
s niekým do debaty, alebo putuje v minulosti – to je jedno,
tak ako nasledujúce už môže prísť čokoľvek: aj bes bludu,
nech ho volajú akokoľvek, aj (bes) opilstva, a tak podobne.

Prečo? Lebo to je elementárna práca druhotného vedomia. Teda akonáhle Osobnosť, povedzme, prefinancovala nie to, čo je potrebné, vo väčšom rozsahu, ako je potrebné, dostáva sa do závislosti a už je pre ňu veľmi ťažké vytrhnúť sa z kruhu týchto udalostí, ktoré sa jej odohrávajú v hlave. V podstate sa tam nič nedeje, všetko je to len výmena informácií. A keď to vieš, chápeš, ale cítiš iné – tak žiješ tým, čo cítiš, a kašleš zvysoka na to, čo ti rozprávajú. A tak je to aj ráno, keď ešte človek nemá skúsenosť úplnej kontroly, ale snaží sa, vie a chápe, čo je to vedomie, a ako pracuje. Ráno sa prebúdza – naskočia mu spomienky na minulosť. Potrebuje to? Jednoduchá otázka. Chápe, že nie. Čo urobí? Odchádza do duchovnej praxe, a to okamžite. Proste sa odchádza spojiť s Duchovným Svetom. A čo bude s tými besmi, ak v človeku zahorí Božie Svetlo? Všetky tieto tiene okamžite zmiznú, lebo sú to iba tiene vo vedomí, nič viac. Prídu k nemu vtedy tie druhé besy? Keď jedny tiene zmizli, (tak čo,) prídu druhé? Temnota ku svetlu nepríde. Je to zložité?

T: Správne! Nie.

IM: To vôbec nie je zložité. Má ten mních jednoduché elementárne Znalosti? Nie, predpíšu mu: v takomto prípade musíš spraviť to a to, veľa ráz si niečo prečítať a tak podobne. A tak on bude, (v mysli) kupujúc si osla, čítať množstvo modlitieb, ale o čom bude rozmýšľať? O márnostiach. Či to nie je tak? (**T:** Nuž, áno.) A bude sa s tým boriť celý život, a pritom ostane pustovníkom. A či je jeden? Pustovník - je jeden. Ale ako sa zbaví tých besov v hlave? Spomeň si, ako

sme tiež rozprávali o tomto: je dobré alebo zlé byť pustovníkom, odísť, izolovať sa od ľudí. Vtedy sme práve hovorili, že sa izolujú od ľudí len pre to, aby ľudia viacej za nimi chodili, lebo sa považujú za svätcov, a tak podobne. No je to zväčša iba biznis. V podstate tí pustovníci, ktorí odišli od ľudí, odišli iba od toho, čo im bolo protivné. Keď získali máličko Života a pochopili podstatu vecí, už sa im bridilo počúvať ka-dejaké hlúposti. Takýmto spôsobom unikli zo systému, povedzme, určitých hodnôt preto, aby žili s Bohom. Ale unikli a odchádzali tam, kde ich ľudia nenašli. A žili medzi zvieratami, lebo medzi zvermi je oveľa pokojnejšie ako medzi ľuďmi, ktorí sa starajú o zvieracie. Prečo? Lebo človek, keď žije ako zviera, je podstatne nebezpečnejší. Zviera, ktoré má veľký intelekt – to je strašné.

Ž: Áno. Je tu tiež taká otázka na tému... „Je lepšie pracovať jednotlivo, alebo spoločne v skupine?“

IM: Podľa toho, čo sa robí.

Ž: Duchovné praktiky, meditácie...

IM: Duchovné praktiky? Tak to nie je „rabotať“ (robiť), to je získavať Život. Či to je robota? Robota – to je od slova „rab“ (otrok), t.j. vykonávaš niečo na niečí príkaz. Správne? Či môže byť duchovná praktika robotou? Prečo som ňa chytil za slovíčko? Zvykli sme si na určité výrazy, a používame ich: duchovná práca na sebe, a tak podobne. Tzn. používame tie slová a zabúdame na ich význam. A cez slovo môže ľahko prísť to, či ono. Správne? (**Ž:** Áno.) Ak súhlasíme s tým, že

sme otrokmi samého systému, znamená to, prepáčte, že budete tancovať, ako budú písať. A všeobecne, bez žartu, a bez vyrývania, tak prirodzene je lepšie pracovať v kolektíve, ale iba vtedy, ak je kolektív harmonický. Vtedy sa všetko deje oveľa rýchlejšie, ak sa naozaj všetci snažia, ak sú všetci čestní k sebe aj navzájom. Tak, ako prví kresťania. Zasa, zoberme si takých gnostikov. Veď u nich čo bolo? Mali práve očistu od tej špiny. To znamená, že odhaľovali satana. Však oni mohli slobodne hovoriť o tom, čo im prichádza do vedomia. Prečo? Preto, aby odhalili všetky procesy, preto, aby ľudia pochopili, že keď im príde myšlienka, aby si hneď spomenuli na iné: „Nie, netreba, ty ma už neoklameš, satan“, vraví „Lebo ja smerujem k Bohu, ja ľúbim Boha.“ Vraví: „Ja nepotrebujem tvoje nahryznuté jabĺčko“. Áno? Nuž, tak... Nuž, či to nie je tak?

T: Áno. Veď je to tiež v takom režime, keď bolo toľko prenasledovania (**IM:** Samozrejme.), vlastne oni pochopili, že niet zajtra, že je len teraz a táto Láska.

IM: Samozrejme. A tak znovu kolektívna podpora, kolektívna láska, kolektívne úsilie, ono všetko toto urýchľuje a posilňuje. A pre jedného človeka je ťažšie zvládnuť túto masu besov, ako sa hovorí, pretože ich je toľko, ak začneme všetkých vypočítavať... Je skutočne ťažké odolávať samému: možno ľahko poblúdiť, zamotať sa, upadnúť do ilúzie a podobne.

Ž: Áno. Tu som si spomenula na skúsenosť prvých

súfijských skupín na Východe. Ľudia sa zhromažďovali a sledovali jeden cieľ, zhromažďovali sa preto, aby spoznali Boha: zhromažďovali sa, diskutovali o výklade Koránu a spoločne sa delili o duchovnú skúsenosť. A trvalo to dovtedy, až kým sa nestali svetoznámymi svätými. A chýry šli...

IM: A toto ich zlomilo.

Ž: Áno. A chýr sa širil po svete, že sú takí svätí, ku ktorým sa možno pripojiť. Ved', súfista je ten, kto môže... Každý človek môže byť súfista, keď bude dodržiavať pravidlá. A prichádzajúc už ďalej, ľudia zabudli, že kvôli Bohu je potrebné prichádzať.

IM: A postupom času ľudia zabudli, kam šli.

Ž: Áno. A časom jednoducho zabudli, že cesta...

IM: Išli za slávou.

Ž: Za slávou a za svätosťou tých ľudí.

IM: Samozrejme. Opäť to isté svätokupectvo...

Ž: Dostať... áno.

IM: ...išlo iba o to. Každý si vyberá svoje. Niektorí ide, povedzme, do toho náboženstva, aby hľadal Boha, a niektorí – pre lepší život. No toto je voľba ľudí. Niektorí si vyberajú Život a dostávajú ho, ale niektorí si vyberajú smrť a tiež ju dostávajú. Sloboda voľby – to je hlavné.

T: Zaujímavé vyjadrenia sa našli tiež v skúsenostiach stúpencov: „Pre mňa je radostné i mučivé hovoriť o tejto Láske, ktorej milosť som stratil. Neraz sa stávalo v mojom živote podľa Božích pravidiel, že len čo som si uvedomil svojim rozumom (moja „ľavica“) čo sa so mnou deje na základe Božej milosti, tak ma Svetlo opúšťalo.“ A veľmi často, opisujúc život hésychastov práve na vrchu Athos, sa hovorí o tom, že „mních v celosti je v Bohu; je vo Svetle a Svetlo v ňom. Na túto udalosť však nereaguje rozumom: javí sa mu to ako prirodzený stav.“ A tu by som tiež rada položila ešte túto otázku, ako v momente ponorenia sa do duchovných praktík prichádza táto „moja ľavica“, to znamená, že toto je ten, kto...

IM: No, opäť o tom hovoria tí, ktorí majú túto skúsenosť. A oni práve tak nazývajú. (**T:** „Ľavica“.) Ľavú bytosť, teda to, čo sa nachádza vľavo. Alebo, prečo hovoria „diabol šepká zľava“ a podobne? Veď, ak si ctíme dokonca aj skúsenosti skutočných, zdôrazňujem, skutočných starcov z Athosu, tých, ktorí skutočne smerovali k Bohu... Pretože tam existuje tiež veľa napodobňovateľov, ktorí dobre a ľahko citujú mnohých, predstierajú, že sú takí večne chorí, a vyvolávajú u všetkých ľútosť - také, viete, podvodné aféry, no, inak to nemôžeš povedať. Ale boli a sú skutočne tí, ktorí žijú Bohom. A tí, ktorí chápu duchovnú cestu, tiež chápu aj konštrukciu človeka, sú si dobre vedomí toho, že zlo a strach prichádzajú z pravej strany, z ľavej strany večne ide lesť, prefíkanosť, slizkosť a podobne, zozadu idú spomienky, a spredu

smerujeme k Bohu. Ak nás to aj atakuje takmer zo všetkých strán, ale ideme dopredu k svetlu, potom samozrejme, všetko ostatné zmlkne. No, banálne veci, ktoré sú opísané v „AllatRa“, sú teraz pre nich zabudnuté. Hoci kedysi disponovali týmito znalosťami, tam na Athose ich dobre poznali. A teraz, vďaka Bohu, pre niektorých sa práve Znalosti vracajú vo svojej čistote a jednoduchosti. Ale mnohí to pochopili dokonca aj prostredníctvom tých omrvíniok, ktoré zostali, tieto dve zrná, natoľko ich rozvíjali, že poznávali všetkých 27. A to je pravda.

T: Neviem, aké aktuálne je teraz položiť túto otázku, ale dostávame listy, v ktorých sa ľudia aj tak snažia nájsť tieto dve zrná v náboženstvách (každý vo svojom) aj zvyšné zrná a pýtajú sa: „Čo sú to za dve zrná, ktoré sú vo všetkých náboženstvách, a ostatné zrná?“

IM: Ale v tom je zmysel: keď hľadajú vo svojich náboženstvách, nenájdu ich. Pre tých, ktorí chcú nájsť, je nutné vziať všetky náboženstvá, odstrániť všetko zbytočné – a zostanú iba dve zrná. A povedal som, že v AllatRa je ich 27. A pre mnohých, samozrejme, bude zaujímavé: no, veď čím sa AllatRa odlišuje? Ale preto, aby ste toto pochopili, musíte urobiť rovnakú prácu. A keď sa vášmu vedomiu nechce nič robiť, a začína vás využívať, donúťte ho pracovať, ak vás zaujíma táto téma. Nech študuje a hľadá. To bude správne. Rozumieš, to, čo sa dáva, a za tým si stojím... Znalosti – to sú proste poznania a pochopenia... Prečo? V každom náboženstve sú dve zrná (mám na mysli skutočné náboženstvá) – je

to pozoruhodné, príťahuje to ľudí, dáva to ľuďom šancu, pretože keby ponechali jedno zrno... Oni by s radosťou ponechali jedno zrno, ľudia by sa ovládali jednoduchšie, no ide o to, že ľudia by prestali vstupovať do náboženstiev. Preto sú nútení ponechať minimum a minimum sú dve. Ale dve zrná dávajú šancu na spasenie tým, ktorí skutočne idú. A vďaka tomu, že zostali dve zrná, majú títo mnísi z Athosu takú možnosť, akou je duchovné oslobodenie. Nuž trochu okľukou, nie širokou cestou, ale napriek tomu idú a prichádzajú k cieľu. Takže, kto chce, ten nájde, ten aj sám pozná. Ale keď jednoducho dáte, bude to znehodnotené. Veď kto ocení jednoducho tak dané? Správne? Ale keď si dáš tú námaľu a sám nájdeš, vtedy si to budeš aj ceniť. Hovorí sa, že cesta niekoho iného (ak ju niekto prešiel) môže byť rešpektovaná, ale nie je tvoja.

Ž: Igor Michajlovič, tu je otázka od účastníčky. Píše o tom, že „vedomie mi hovorí, že som upadla. Predtým sa mi darili praktiky, predtým sa mi všetko darilo a teraz, akoby mi z rúk všetko padalo. A čo s tým robiť? Ako sa dostať z tohto stavu?“

IM: V podstate je to veľmi ľahko. Vedomie ľudí často, tak povediac, podvádza, rozprávajúc človeku, že „ty si zišiel z cesty, padol si, nič nedosiahneš“ a podobne. A čo je potrebné? V prvom rade – prestať počúvať svoje vedomie, to je najhorší radca. Aj keď človek trochu odišiel, stačí sa len vrátiť. Namiesto toho, aby sa počúvali tieto zlé myšlienky, stačí sa jednoducho vrátiť kam? K rozjímaniu o Duchovnom

Svete. To znamená, že svoju pozornosť nezameriavať na dialóg týchto hercov, ale na kontakt s Duchovným Svetom – a všetko sa hneď vyladí, človek sa okamžite postaví na nohy, dokonca, aj keď padol. Nedvíha sa, priatelia moji, len ten, kto nepadá. A na tejto ceste padajú všetci, takže je to normálne. Najvzácnejšou výnimkou je, keď sa kameň zmení na vtáka. Nie je potrebné si brať príklad z takýchto ľudí, treba si brať príklad zo samých seba. Keď si raz vstal, už viac nepadaj, nerob hlúposti – a všetko bude v poriadku. No, dokonca aj keď si sa potkol, vráť sa, ale nezahrávaj sa a nepočúvaj vedomie, ktoré hovorí: „No, raz si padol, a zdvihol si sa, a keď padneš druhý raz – zdvihneš sa. Nič hrozné sa nestane.“ Stane sa. Keď si sa raz zdvihol, druhý raz sa už nemusíš, tak aj zostaneš bábkou v rukách systému. Preto, keď pocítiš Duchovný Svet – neprerušuj toto spojenie, udržiavaj ho ako to najcennejšie, najdôležitejšie, a vtedy bude všetko v poriadku.

T: Igor Michajlovič, opísali ste teraz príklad tých ľudí, ktorí padli a okamžite vstali. Existujú však aj iné príklady ľudí, ktorí nielenže jednoducho, poviem, zišli z cesty, a veľmi zišli z priamej cesty. Rozumejú, ako silne ich vedomie atakuje, cítia, že Duchovný Svet je, aj vedia, že Boh je, a vo vnútri sa niečo živé chveje, ale útoky vedomia sú natoľko silné a tak hlboko ich odviekli od Boha, že dokonca v nejakej miere vedomie stojí proti Bohu. Čo majú ľudia robiť v tejto situácii? Poznajú aj Znalosti, údajne majú aj informácie, ako sa spasíť. Ale ako sa predsa len z toho dostať? Pretože okrem zúfalstva

a akéhosi hraničného bodu zúfalstva...

IM: Najjednoduchšie je, prestať byť egoistom, jednoducho prestať byť egoistom. Pretože egoizmus je deštruktívny, vedie k smrti. A títo ľudia sa v prvom rade prepadajú kam? Do egoizmu, dokonca aj do opozície voči Bohu. A prečo sa to deje? Pretože (opakujem, priatelia moji, ale myslím si, že je to potrebné)... Pretože pre vedomie je omnoho výhodnejší človek ako subosobnosť, než ako Anjel, pretože vedomie takýmto spôsobom predlžuje svoju existenciu na storočia, či na tisícročia. A urobí všetko preto, aby človeka nechal nielen padnúť, ale aj preto, aby ho voviedol do týchto stavov, keď už ide proti sebe samému, no obhajuje sa zdravým rozumom, hoci vo vnútri cíti niečo iné. Prestať sa báť, že ho odsúdia, keď sa vráti. Aký je pre teba, priateľ môj, rozdiel, či ňa odsúdia alebo nie? Odsudzujú len démoni v cudzích hlavách. A démon v hlave niekoho iného je ako susedov pes: dobre, šteká a šteká. Nepočúvaj a budeš v poriadku. Ak sa sústreďíš na to, že susedov pes šteká a bráni ti spať, nikdy nezaspíš. Ale ak ho nepočúvaš, tak ho nepočuješ, a spokojne spíš. Tak aj tu – treba prestať byť egoistom, prestať sa báť. A treba robiť to, čo cítiš, nie to, čo ti prikazuje satan. Nie je to ťažké. Musíte vyjsť na cestu, do radov tých, ktorí idú, a plece pri pleci zdolať túto cestu. Áno, je potrebné prekonať pýchu, prekonať diavla. Vari toto nie je najdôležitejšie – prekonať diavla? Čo môže byť dôležitejšie ako Život, priatelia moji? A vari tu je pýcha? Môžete zostať nafúkancom a získať smrť, mnohí to tiež tak robia, potom sa stáročia kajajú. Vari im od

toho bude ľahšie? Vedomie to s istotou vykladá len teraz, a potom to isté vedomie, keď sa človek stane subosobnosťou, predkladá Osobnosti už priame výčitky a hovorí: „Počúvala si a vybrala si si. Tak si to urobila.“ Vari je to správne? Jednoduchá otázka. Veď ono len ponúka, no dopláca na to človek, zaplatí svojou smrťou. Je to správne? Namiesto toho, aby si vybral Život, namiesto toho, aby šiel po rovnej ceste, človek vchádza do takého chrastia, z ktorého už nenachádza cestu von. Ale je to lož, že neexistuje cesta. Vždy existuje cesta a je veľmi jednoduchá a je vždy neďaleko ľudí. Boh nikdy neopúšťa človeka – to človek opúšťa Boha. A to treba vedieť. Preto, priatelia moji, žime tak, aby sme nikdy neodbočili z našej cesty, priamej cesty, po ktorej môžeme úprimne s vysoko zdvihnutou hlavou, nepočúvajúc vedomie, prísť Domov, prísť k Bohu. Čo môže byť lepšie ako Božia láska? Nie je to tak? Ale všetko to začína jednoduchými prvými krokmi, vzájomnou láskou, preto poďme a milujme sa navzájom. Ďakujem! Ďakujeme, že ste boli s nami.

Zmena klímy. Začiatok veľkého nešťastia.

IM: Igor Michajlovič danilov

T: Tatiana

Ž: Žanna

IV: Igor Vladimírovič

T: Dobrý deň, milí priatelia! Dnes sú s nami v štúdiu AL-LATRA TV: vážený Igor Michajlovič Danilov...

IM: Dobrý deň!

T:...Žanna...

Ž: Dobrý deň!

T: ...Igor Vladimírovič.

IV: Dobrý deň!

T: „Klimatický chaos“ – práve tak vedci opisujú budúcnosť našej planéty, to, čo nás očakáva s klímou, a rozumejú tým nepredpovedateľné správanie sa klímy. Ale ak sa pozrieme na fakty priamo a pozrieme sa na to, čo sa dnes deje... aká je klimatická situácia na celom svete, tak pochopíme, že v niektorých regiónoch tento „klimatický chaos“ nastal už dnes, pre niekoho sú to už klimatické reálie dnešného dňa. A...zaujímavé je, že v OSN nám hovoria o tom, že... ku kataklizmám a klimatickým katastrofám už dochádza každý týždeň. A v podstate to chápú a vidia aj ľudia, ktorí iba vychádzajú von a vidia, čo sa deje priamo pred ich nosom, čo sa deje za

ich oknom. Hovoria však o tom aj samotní syntoptici, ktorí... jednoducho nechápu, odkiaľ zrazu vyrážajú ako z Pandorajnej skrinky všetky tieto klimatické anomálie, všetky tieto katastrofické javy. A... dnes vstupujeme takpovediac do nového desaťročia, do 2020-tych rokov, a u ľudí vzniká otázka: „Čože máme očakávať od tohto nového desaťročia a akou bude naša budúcnosť... v ňom?“

IM: Vieš, dobrá otázka – „Aká bude naša budúcnosť?“ Ale viete, čo je zaujímavé? Povedal by som, pozoruhodné? Že dnes už to berú vážne. Keď si to rozprávala, spomenul som si na to, ako sme sa začínali hýbať týmto smerom a začínali ľuďom rozprávať o tom, že: „Ľudia, sledujte, čo bude v najbližšej budúcnosti. (T: Mhm) Blížia sa vážne klimatické katastrofy, zmeny. Klíma sa tak zmení, že sa to v prvom rade prejaví na ekonomike a potom sa to prejaví na živote nás všetkých. Nielen v ekonomickej rovine, ale na našom zvyčajnom živote. Že sa národy začnú dávať do pohybu, že bude migrácia a potom dôjdeme k situácii, ktorú už nebude možné vyriešiť“. Pamätám sa, ako sme začínali, vytvárali prvé precedensy, keď sme o tom rozprávali ľuďom, keď vyšla naša správa, a pamätám, ako nás zo všetkých strán (T: Mhm), dá sa povedať, oplúvali, očierňovali, špinili, hanobili tí, ktorí dnes o tom hovoria. Zaujímavo sa mení situácia, však? (Ž: Mhm, áno) A my sme hovorili, že prejde trocha času, prejde dnes a nastane zajtra – a vy toto všetko uvidíte. (T: Mhm) Prišlo zajtra... a ľudia to uvideli.

T: Lenže ak sme sa prv dovolávali týchto otázok u ľudí, áno,

aby sa rozhliadli a pozreli, čo sa deje (**IM:** Pravdaže), tak teraz už v podstate sami pátrajú, čo sa deje s tým, že sa tak mení...

IM: Čo sa udeje? (**T:** Mhm...)

Ž: Teraz už hľadajú spôsoby riešenia.

IM: A chvalabohu, že naša práca, povedzme, nevyšla navnivoč. Vytvárali sme precedensy (**T:** Mhm), veľmi mnohých vedcov sme pozývali. Mnohí sa báli rozprávať pravdu. Teraz vidíte, ako všetci začali rozprávať. A to už, povedzme, hovoria slobodne, bez strachu o svoju reputáciu. A pamätáte, ako doslova nedávno, keď sme sa na nich obracali, hovorili: „Čo ste? Čo si o mne pomyslia? Ako môžem také povedať?“ (**T:** Mhm) A napriek tomu, čo pozorujeme dnes? Opäť pokračujú hovoriť o tom, že „všetky tieto klimatické zmeny sú dôsledkami antropogénneho faktora“, že „na vine sú ľudia“. A navrhujú čo ..? Bojovať.

T: Bojovať, áno. Toto je kľúčové.

IM: Ale mňa zaujíma, akože sa chystajú bojovať? Dekami ľadovce zakrývať? (**T:** Mhm) Alebo ako?

T: No teraz vieme, že v New Yorku v podstate navrhujú aj steny budovať... pred hurikánmi.

IM: No, steny chcú budovať preto, (**T:** V najbližších 25 rokoch) aby zachránili New York, áno. Ale akosi ďaleko ušli, na 25 rokov. (**Ž:** Áno) Áno, samozrejme, „v najbližších 25 rokoch postaviť“. (**Ž:** Možno to nie je zlý nápad, ale...) Ktože

bude o 25 rokov stavať tieto steny a komu budú potrebné v New Yorku? (T: Mhm) Jednoduchá otázka. Zaujímavo sa všetko mení a deje. Čas tečie veľmi rýchlo a katastrofické zmeny vždy nastávajú oveľa rýchlejšie, ako by ľudia chceli. Ale vrátim sa opäť k tomu problému, že „treba bojovať s týmito klimatickými... (T: Zmenami) zmenami, treba ich zastaviť...“ To nie je možné. Prispôbiť sa a vniesť nejaké zmeny môžeme, zachovať ľudstvo môžeme. Ale zastaviť všetky tieto zmeny ku ktorým už došlo (a vlečú za sebou celý rad iných zmien) – to už je nereálne. Opäť však, „ľudia silne ovplyvnili ekológiu“ – nepochybne. Ale klímu ľudstvo prakticky neovplyvnilo, to je cyklickosť a vedia o tom mnohí vedci. Chvalabohu, mnohí už hovoria a hovoria otvorene a o tejto téme sa diskutuje. A vidíte, hlava Spojených štátov to úplne odmieta... Ale prečo úplne odmieta antropogénny faktor? Pretože vie, že to zďaleka nie je tak. A prečo by mali trpieť kolosálne ekonomické ujmy v dôsledku toho, že ktosi vymyslel, že je to antropogénny faktor? My predsa vieme, že ohľadne tohto boli aj seriózne výskumy, ale dôkazy aj tak nikto nepredložil, že (T: Súdy)... „to všetko sa deje v dôsledku toho, že sa človek zamiešal“. A dnes už o tom môžeme otvorene hovoriť. A skoro o tom otvorene začnú hovoriť všetci a všetci začnú hovoriť, že „my nič nemôžeme zmeniť a niečo robiť treba“. A jednoduchá otázka: „Ale čo robiť?“

T: U ľudí sa dokonca prejavuje akási apatia: „No ak raz nič nemožno zmeniť, no teda, ak ty nemôžeš zmeniť (Ž: Ak je to nejaká cyklickosť...), ovplyvniť klímu, tak teda čo vôbec

robiť? (Ž: Hej) Oplatí sa niečo robiť?“ A rezignujú. Ale čo treba robiť? Jednoducho, aká úloha je pridelená ľuďom v tomto všetkom?

IM: A môžem to povedať? Poviem, čo treba robiť teraz, ale samozrejme, nikto ma nepočúvne a nebudú to robiť, rovnako, ako vtedy, keď sme ich na to upozorňovali. No aj tak to poviem. Čo treba robiť? Na úrovni štátov treba v tomto prípade robiť – hľadať najpriaznivejšie miesta (v dôsledku všetkých týchto zmien) a stavať tam nové mestá, nové závody, nové farmy na produkciu potravín. To je to, čo je potrebné robiť teraz, pretože nastane zajtra a keď nastane zajtra, stretneme sa s migráciou miliárd ľudí. A preto, aby toto všetko bolo plánované a správne, nieže treba stavať teraz, ale včera bolo treba začať stavať, pretože času nie je až tak veľa. A predstavte si, vybudovať mestá pre presídlenie obrovských mäs ľudí, zriadiť a spustiť výroby, závody a všetko ostatné preto, aby bolo možné tieto masy obslúžiť aspoň najpotrebnejším: potraviny, odevy a všetko ostatné. Veď to vyžaduje nielen kolosálny čas, ale aj kolosálne zdroje a nielen peňazí, ale aj ľudských zdrojov, človekohodín a všetkého ostatného. Musí byť do toho zapojená kopa odborníkov. No je to teraz mimoriadne potrebné, ináč dôjde k veľkému nešťastiu. Ale problém je v tom, či to ľudia začnú robiť, či o tom začnú hovoriť? Začnú o tom hovoriť rovnako ako aj o klíme, však? (T: Áno). Teraz nie je čas ani miesto hovoriť to, ale keď sme upozorňovali na iné faktory, nespojené s klímou, tiež sa nad nami smiali a tiež urážali. A keď sa to stalo – teraz mlčia.

Že? Nuž, všetci predsa uvideli túto pravdu. Tak je to aj s týmto. Rovnako aj to, čo som povedal, že treba teraz urobiť. A už to nie je úroveň jednotlivo zobratého štátu, ale úroveň celého ľudstva. A tu sa skutočne treba zjednocovať. Najzaujímavejšie je, že sa objavili pokusy. Koľko rokov už hovoríme o tom, že ľudstvo sa musí zjednocovať. Mnohí nechápu: „Načo? Ako? Čo môžeme, keď sa zjednotíme?“ Mnohé môžeme, priatelia moji. Môžeme zmeniť svet, môžeme zachrániť ľudstvo, ale môžeme sklznúť do chaosu. Ale po zjednotení môžeme naozaj zachovať ľudský rod. Podľa mňa je to krajne dôležité, no, podľa mňa. Správne?

IV: Samozrejme.

IM: No teraz už na úrovni OSN začali hovoriť. Dochádza k prvým pokusom konsolidácie celej spoločnosti...

Ž: ...výzvy ľudí k zjednoteniu (**IM:** Áno), k tomu, aby jednoducho všetci vyjadrili svoj názor – čo treba zlepšiť, aké kroky treba podniknúť. A kvôli tomu oni... No, samozrejme, neprebíha akože živá komunikácia, ale na úrovni internetovej ankety...

IM: No, je to aspoň prvý pokus, prvé kroky (**Ž:** No hej). A prečo? Oni sa boja, boja sa zmien, ktoré prichádzajú. Ale všetci predsa veľmi dobre chápu, že je to neodvratné, pretože dnes to skryť je už nereálne (**Ž:** Nereálne). Ak sa doteraz nejako vyhovárali, pokúšali sa to skryť, dnes je to, s prepáčaním, aj s úrokmi...

Ž: Jednoducho sa to deje všade.

IM: ...a už nám beží rok 2020. A čas, viete, beží veľmi rýchlo, piesočku zostáva stále menej v týchto hodinách.

T: Zrýchľuje sa.

Ž: Áno, áno.

IM: Všetko sa zrýchľuje.

Ž: Už aj na Svetovom ekonomickom fóre, ktoré prebehlo od 21. do 24. januára tohto roku, sa hlavnou témou diskusie stala klíma.

IM: No sláva Tebe, Pane.

Ž: Čiže ona už zviľazila nad násilím, zviľazila nad vojnami a vystúpila na prvé miesto (**T:** Do popredia), áno.

IM: A mňa zaujíma, čo zviľazilo – rozum či tá skutočnosť, ktorá už prišla? Jednoducho, prečo ľudia nepočujú, keď im to hovoríš? Prečo nerobia to, čo je potrebné robiť? A predstavte si, keby už aspoň pred piatimi rokmi (nuž aspoň pred štyrmi rokmi) začali niečo podnikať. Veď teraz stojíme na... takpovediac na prahu ohromnej ekonomickej krízy, ktorá spraví masu ľudí jednoducho žobrákmi, ktorá zruinuje celé štáty. A všetko toto sa udeje kvôli čomu? Kvôli týmto klimatickým zmenám. A je to neodvratné. Čo ďalej? A ďalej už vynútená masová migrácia nahnevaných hladných ľudí, dobre ozbrojených a občas aj dobre zorganizovaných. Čo sa stane s naším svetom? A vari u nikoho niet túžby riešiť to mierovou cestou? U mňa jednoducho... vzniká otázka, veď všetci sa ocitnú v tejto masakre. No niekto si myslí, že kdeže,

k nim to nedôjde. Dôjde. Dôjde ku všetkým. A v konečnom výsledku, ak bude prebiehať taký necivilizovaný vektor rozvoja, tak, prepáčte, aj klíma sa bude rozvíjať adekvátne – necivilizovane, a ani jeden bunker nikoho nespasí.

Ž: Áno. Chápete, u ľudí vzniká otázka, že „kým nevidím u seba za oknom tieto kataklizmy...“. On vidí, že sú zničené domy, že už prebiehajú udalosti. Ale: „za mojím oknom je všetko normálne. Možno len meteorológovia zveličujú?“

IM: Strašia.

Ž: Strašia.

IM: Veď vždy strašia. Viete, ako... Počas tisícich rokov rozprávali o konci sveta. Už došli, dokotúľali sa v poslednom čase k tomu, že každý rok, a to aj trikrát za rok a dokonca už aj viackrát signalizujú koniec sveta. Prirodzene, že sa vedomie ľudí na to adaptuje a vníma to už, no, ako také plašidlo, strašidlo. A mnohí na tom jednoducho začali robiť biznis. A všetko je to také smiešne a veselé. (**T:** Aj politici.) Ale ja som teraz akosi nevidel v Davose úsmev u tých ľudí, že?

Ž: Áno, áno, áno.

IM: Nejakو silno sa neusmievali a neprotestovali, nehovorili, že sú to rozprávky. Prečo? Pretože vedia počítať. Zišli sa práve tí, ktorí „robia počasie vo svete“ (mám na mysli v ekonomickom svete). A už sedia a rátajú svoje straty, pretože krásne chápu, že sa budú musieť rozlúčiť s obrovskými kapitálmi. No veď je to tak (**Ž:** Áno). Avšak sú to iba peniaze,

ale zajtra sa budú musieť rozlúčiť s oveľa väčším – s obvyklým spôsobom života a potom, prepáčte, aj s tým, čo sa nazýva život. No nie je to tak? Tak. A čo? Takže budeme sedieť, filozofovať, diskutovať, vymýšľať: „Poďme robiť nejaké prípravy, bojovať s klímou, vypúšťať menej CO₂. Radšej teraz stratíme trochu, ale potom to zachováme“. A čo zachovajú? Kvôli tomu, že ľudstvo prestane využívať uhľovodíky, sa už nič nezmení. Čiže si ešte dodatočne vytvoríme problémy – prestaneme využívať pre nás bežné druhy energie, ktoré sú teraz mimoriadne potrebné a akoby čosi zastavíme. Čo tým môžeme zastaviť? Jednoduchá otázka pre rozumných ľudí. Nič, pretože toto je reťazová reakcia, ktorá sa už nedá zastaviť a progresiu nikto nezrušil. Ak sa pozrieme na to, o čom sme hovorili ešte bohvie kedy, a z akéhosi dôvodu sa to nebralo do úvahy, že všetko sa bude rozvíjať v tejto cyklickosti obrovskou rýchlosťou a šílenou progresiou – a deje sa to. My teraz... Narazil som na článok, že „ku koncu tohto storočia možno stúpne hladina svetového oceánu o meter“. Priatelia, dajbože, aby na konci tohto storočia zostal aspoň nejaký, povedzme to tak...

T: Ostrovček života.

IM: ...ostrovček života na tejto planéte. Bolo by to prekrásne.

Ž: Áno, samotní vedci tvrdia, že teraz je obdobie nejasnosti, obdobie toho, že vôbec nie je jasné, čo sa deje, čo očakávať. Popisujú už body nezvratnosti klimatických zmien, teda, že sú určité zmeny, ktoré už... nuž, nedá sa situácia vrátiť späť.

IM: Samozrejme. Je to nemožné.

Ž: Áno, je to nemožné, čiže už dochádza len k narastaniu. A je stále viac potvrdení toho, že narastajú akoby geometrickým radom a zastaviť to je stále zložitejšie a zložitejšie. A v týchto podmienkach je najdôležitejšie, už dokonca samotní vedci vyzývajú k tomu, že treba byť predovšetkým Človekom, treba sa zjednocovať a hľadať tieto...

IM: Spôsoby riešenia vzniknutej situácie.

Ž: Áno, spôsoby riešenia spoločne, práve spoločne, že individuálne to nie je možné.

IM: Pravdaže, inak sa to nepodarí. Ak sa ľudia nezjednotia, bude to záhuba ľudstva v doslovnom zmysle slova, inej cesty niet. A opäť, priatelia, toto nie je strašiak. Vtedy nám hovorili, že strašíme ľudí, teraz hovoria, že využívame módné témy. Priatelia, pre nás to nie je módna téma a nikoho nestrašíme. My hovoríme o faktoch, ktoré sa vyplňajú, my dnes hovoríme o tom, k čomu dochádza zajtra.

IV: A je veľmi dôležité, samozrejme, aby toto zjednotenie išlo od ľudí (**IM:** A akože). Rozumieme, že už vedci bijú na poplach, vidíme, že jednotliví politici o tom hovoria, ale vedomie mnohým ľuďom našepkáva: „Ale však toto už bolo, približne rovnako teplo bolo v roku 1925“, alebo „podobné záplavy boli tiež v ktoromsi roku“. Ale oni samozrejme nezohľadňujú tú skutočnosť, že chaos spočíva práve v tom, že je to po prvé nepredvídateľné a dochádza k narastaniu.

IM: Nie. Môžem doplniť? (**IV:** Áno.) Oni hovoria o tých prípadoch, ktoré boli (**IV:** Ojedinelé), ojedinelé prípady (**IV:** Ale teraz dochádza k narastaniu), ale teraz je to systémovosť (**IV:** Áno). Rozdiel medzi ojedinelými prípadmi a systémovosťou je obrovský. Pravdaže, boli chvíle oteplenia, bolo ešte čosi, ale ľudstvo sa za celú svoju históriu prvýkrát stretáva s tým, k čomu spejeme. Toto je prvá skúsenosť u daného ľudstva. A otázka je: „zachová sa naša civilizácia, či nie?“

IV: Samozrejme.

IM: Viete, v skutočnosti je to ako, poviem to prostonárodne, je to taká kontrola zavšivavenosti, alebo previerka ľudskosti (inak povedané), či si zaslúžime existovať, alebo nie. Inak sa to nedá povedať.

IV: A zaujímavé sú aj tie klimatické katastrofy, ku ktorým došlo v minulom roku... No, napríklad sme vzali susedný región v Rusku – bola tam celá rada katastrof, záplav i požiarov. A ľudia sa tam, keď došlo k nešťastiu, sami zjednocovali do akýchsi komunit, vytvárali záchranné družiny, informovali a odvážali susedov, zachraňovali majetok a ľudí. Ale to už nešťastie bolo a oni už prijímali rozhodnutia, akoby hasili požiar. A chvalabohu, že sa aspoň tak organizovali, ale veď toto všetko možno aspoň predvídať. Prečo vlastne dopustiť to, aby nešťastie prišlo do domu?

IM: „Preto, aby sa potom zjednocovali“. Že?

IV: Samozrejme. Aby sa potom zjednocovali.

IM: Vy ste sa teraz dotkli regiónu – Ruska. No dnes všetko prichádza hlavne z Ruska. Prečo? Vysvetlím. K najvyššiemu zvýšeniu teploty dochádza na území Ruska – 2-2,5 krát rýchlejšie, ako na celom svete. To je katastrofa. A ak zoberieme, čo sa bude diať ďalej – to je, s prepáčením, permafrost a všetko ostatné. Výrony po rozmrznutí permafrostu, ku ktorým dôjde, to ešte viac zrýchlia, teda progresia sa ešte viac zrýchli a už to nie je za horami. Čo vidíme tam, kde bola večne zamrznutá pôda?

IV: Tam sú už močariská.

IM: Tam sú už močariská a mnohé iné. Ale najzaujímavejšie je iné – ako funguje vedomie ľudí. Teraz sme sa dotkli toho, že v Rusku dochádza k týmto najrýchlejším klimatickým zmenám, na území Ruska. Ale o čom hovoria samotní politici? Ojedinele, ale hovoria, že to Spojené štáty použili (**T:** Konšpirátori, že, tajné sprisahanie) akúsi zbraň, klimatickú, nasmerovanú proti Rusku. Spomeňme si, čo bolo pred pár rokmi (ale aj v predminulom roku) na území USA. Tento rok bol pre nich priaznivejší. Ale hovorili o čom? Že Rusko používa proti nim akúsi zbraň. Ale toto ľudí odvádza od širšieho pohľadu, od celostného pohľadu na to, čo sa deje. Ved' niekomu je oveľa jednoduchšie kohosi obviňovať. Prečo? Pretože ak by skutočne Rusko proti Amerike použilo, alebo Amerika proti Rusku použila, alebo, povedzme, že nejaká tretia krajina použila proti nim dvom – to by bolo impozantné. Prečo? Dnes použili, zajtra nepoužijú. Že? A všetko sa to naladí. Ale v skutočnosti je všetko oveľa horšie. V

skutočnosti sa práve toto všetko nedeje podľa vôle ľudí.

IV: A ja by som povedal, že mnohí ľudia dokonca vítajú, že dochádza k zvýšeniu teploty. Všetci hovoria: „To je fajn, zimy niet! Netreba nosiť svetre, zimné veci vyťahovať“.

IM: „Skvelé“, že? (**T:** Turistické...) Sami Rusi povedali, že sa im otvoria nové možnosti (**IV:** Áno, áno), kde budú môcť zarábať. Ustúpia ľady.

T: Turistika.

IV: Európska zima nastala.

IM: Hej, „biznis sa naladí a všetko je skvelé“.

IV: Samozrejme, že nechápu následky, pretože už je jasné, že niet snehu – teda niet na jar roztopenej vody. Niet roztopenej vody – klesne hladina riek. Klesne hladina riek – vymiznú ryby. Vymiznú ryby – a možno bude aj sucho...

IM: Ekosystém sa narušuje.

IV: Áno. Bude to... utrpí poľnohospodárstvo.

IM: A čo sme pozorovali, prepáčte, v tomto roku? Ako sa naozaj katastroficky znížila hladina vody.

IV: Áno, vo všetkých riekach. Áno.

IM: V riekach, v jazerách. K tomuto, s prepáčením, dochádza takmer na celom svete, nehľadiac na to, že niekde ich zalieva. Kdesi v Dubaji nedávno plávali a podobne. Čiže niekde je príliš veľa vody a niekde jej niet. Ale všetci

pozorujú prakticky na celom svete, že hladina vody sa znižuje. To je fyzika. Veľmi veľa vody sa nachádza pod zemou, nie menej ako na povrchu. Ale počítajú z nejakého dôvodu tú vodu, ktorá je na povrchu. A teda, aby došlo k takej záplave, ktorú nazývajú biblickou, „musia sa roztopiť ľady a stúpne hladina“. Priatelia, ale nikoho nenastražilo, že voda kamsi mizne a prečo?

IV: Hoci sa ľady topia.

IM: Nuž, ľady sa topia, malo by sa to... zvýšiť, ale voda ustupuje. (**Ž:** ...naopak). Samozrejme.

IV: Áno, voda ustupuje. Áno, malo by to byť naopak, áno.

T: Áno, celé rieky ustupujú. Miznú.

IM: O tom, že Zem dýcha, sa hovorilo odjakživa, že má vlastnosť zľahka sa rozťahovať a potom sa sťahovať. Je to opäť jedna z etáp týchto klimatických zmien. Hovorí to o tom, že k problému dochádza vnútri samotnej planéty. Táto pohroma je celkom vážna. A keď raz voda klesá, mizne v zemi, tak skoro odtiaľ vyjde v oveľa väčších objemoch. Viete, je to ako keď sa blíži cunami – pred cunami voda v oceáne ustupuje od brehu, ustúpi neveľa, ale potom zachádza a zaplavuje oveľa ďalej, ako ustúpila. Nuž, približne s týmto sa stretávame. A viete, čo je najsmutnejšie? Povedal by som, že najväčšia katastrofa prebieha v hlavách ľudí na celom svete, pretože mnohí sa zamýšľali a prichytili sa pri myšlienke na to, že „ľudstvo musí byť vyhubené“ – a mnohí s tým vnútorné súhlasia. A to je paradox. A mnohí dokonca tvrdia, že

Ľudstvo musí byť vyhubené, ale nikto sa nezamýšľa, odkiaľ majú také presvedčenie a takú myšlienku v hlave (**IV: Veru**). A nikto nerozmýšľa, aké sú následky takých myšlienok. Ale je to pravda. Mnohí, mnohí o tom rozmýšľajú. Dokonca by som povedal, že takmer všetkým prichádzala táto myšlienka, s ktorou súhlasili.

Ž: Toto tiež symbolizuje to, že prichádzajú...

IM: Je to jeden z ukazovateľov a hlavných ukazovateľov konca sveta. Kým predtým, keď dochádzalo k strašeniu, tak ľudia... áno, niektorí sa báli, niektorí ešte čosi iné, ale všetci mali istotu v zajtrajší deň. Dnes istotu v zajtrajší deň ľudia prakticky nemajú, ale chápú to, že táto civilizácia musí skončiť a skončiť zle. Sú to šablóny v hlave. Je to program, ktorý začína konať. Ako funguje vo vonkajšom svete, tak funguje aj vo vnútornom svete takmer každého človeka. A je ťažké zlomiť to všetko. A dokážu sa v takých podmienkach ľudia chytiť za ruky a na celom svete sa začať starať jeden o druhého, nie o seba, ale jeden o druhého? Ale je to nevyhnutný faktor. (**IV: Kým budú žiť na vedomí, tak je to nemožné**). To je aj odpoveď.

T: Je paradoxné, že niekedy sa ani o seba nemôžu postarať, pretože ma v nadpise prekvapuje správa...

IM: ...ani sa nepodarí postarať sa o seba, ak sa nebudeme starať jeden o druhého v danom konkrétnom prípade, keď sa to týka globálnosti, keď sa jedná o prežitie ľudstva v celosti a o tie zmeny, ktoré ešte dnes môžeme vniesť, aby sme

mali zajtra – nikomu sa nepodarí postarať sa o seba. Funguje to inak, v tomto prípade sa musíme postarať jeden o druhého, musíme odstrániť svoju pýchu, obrátiť sa tvárou k Bohu. Ak to neurobíme... Povedia: „Zase to sektárstvo...” Nie, priatelia, toto nie je sektárstvo, toto je nevyhnutnosť. Uverte, veľmi rýchlo sa všetci presvedčia, že Boh existuje.

IV: No áno, pretože ľudia, ktorí sú na vedomí, oni... dokonca i keď chápú neodvratnosť katastrofy, pokúšajú sa ozbrojiť, vytvoriť nejaké zásoby, izolovať sa od všetkých (**IM:** Samozrejme), ako keby samostatne mohli prežiť.

IM: Ale čo dokážu? A ako môžu prežiť, ak sa svet zmení?

IV: Pravdaže.

IM: Poviem viac: Mars prežil?

IV: Nie.

IM: A prečo má prežiť táto planéta, ak neprežila planéta, ktorá bola v priaznivejších podmienkach a bola bohatšia a lepšia? No dnes nikto nepochybuje, že tam bola voda, že tam bol život, že tam bola civilizácia. Príliš veľa dôkazov o tom existuje. No a kde je? Veď v tomto slnečnom systéme nebola jedna planéta. O Faetone pomlčím, dobre. Ale planéta Zem existuje, jej história je oveľa dlhšia. Kopa artefaktov to dokazuje. Dnes tiež každý takpovediac bádateľ môže nájsť kopu dôkazov, že to nie je 100 000 rokov, ako sme sa objavili, ale pred miliónmi rokov boli ľudia, bolo ľudstvo a boli civilizácie nemenej rozvinuté, ako dnes. Je príliš veľa artefaktov,

ktoré nevymažeš a dôkazov toho je masa. A chvalabohu, mnohí vedci o tom začínajú hovoriť, nehľadiac na to, že samotný systém tomu silne odporoval. A prepáčte, vedecké kruhy tomu veľmi silno odporovali. Hovoria: „A kdeže sú o tom dôkazy?“. Ale sami všetky artefakty ukrývali a vyhánali zo svojich radov tých vedcov, ktorí sa pokúšali hovoriť aspoň niečo a hovoriť pravdu, keď ľudia na to narážali a nachádzali tomu kopu potvrdení. No, chvalabohu, nezničili všetko a existuje veľa všetkého, nebudeme sa opakovať, ale fakt je fakt.

IV: Igor Michajlovič, no ale negatívny program, on existuje. Áno, naozaj, a mnohí vedci hovoria, ozvučujú, že je to trest Boží, a skutočne možno začuť...

IM: To nie je Boží trest v žiadnom prípade (**IV:** Áno, ja...). Pán nikdy nikoho netrestá a je to skutočne tak. To my sami si vytvárame tieto podmienky.

IV: Avšak je možné tento program zmeniť? Ved' to predsa je v ľudských silách?

IM: V celom ho už nezmeníme, tak či tak narazíme na veľké nešťastie. Otázka teraz môže znieť inak. Možno sa vyhnúť katastrofe pre celé naše ľudstvo? (**IV:** ...celé ľudstvo) Možno. Možno zachrániť ľudstvo? Možno. Ale celkom nedávno otázka znela práve tak, ako ste ju položili Vy a my sme ju kládli. Vari sme nekládli tieto..? Vari sme nehovorili o tom, že „priatelia, ešte možno mnohé zmeniť a potrebné je k tomu len málo, naozaj treba málo a môžeme to zastaviť a nedôjde

k tomuto“? Počúvali nás?

IV: Pravdaže nie.

IM: Dnes áno, dnes už počujú, v Davose o tom diskutujú. Prečo? Pretože po prvé – dotkli sa reality, ktorá k nim prišla a vidia ekonomické straty, vidia hrozbu pre svoje životy a začali o tom hovoriť, donútil ich život. Takže s ľuďmi treba postupovať takto? Postaviť ich na hranu pred voľbu: buď zomrieš, alebo prežiješ? Vari je toto cesta? Cesta rozumného človeka? Jednoduchá otázka. Ale prečo nepočujú umiernené? Teraz, áno, odpovedajúc znovu na Vašu otázku, ešte môžeme čosi urobiť. A ako som na začiatku relácie povedal, že sa kvôli tomu treba zjednotiť – to už nie je ani tak úroveň vlád a ani štátov, ako celého ľudstva. Pretože miest, kde možno vybudovať, no, povedzme to tak, takú archu pre celé ľudstvo, kde by bolo dosť miesta pre všetkých a vybudovať, no, povedzme, raj, v súčasnom ponímaní, nie je až tak veľa. Ale je to reálne. Ale je k tomu potrebná vôľa všetkých ľudí. Inak nič neurobíš. Ale ešte môžeme mnohé. Otázka je v inom – urobíme to, alebo nie?

IV: Nuž, pokúsime sa.

IM: Pochopiteľne, že my sa budeme snažiť nepozerajúc na všetok odpor a urážky zo strany ľudského vedomia, povedzme to tak. Ale veď nakoniec opäť prídu k tomu, opäť dobehnú a začnú kričať : „Podme robiť!“, keď už bude pozde. No čo, nie je to tak? A v tomto je bieda.

T: Paradoxné je, že... akú úlohu prideluje ľuďom vedomie.

Napríklad nedávne udalosti – požiare v Austrálii, však? A skutočne je to to, čo zapôsobilo na veľmi mnohých ľudí na celom svete a oni v podstate pocítili, že treba nejako konať a treba čosi podniknúť. Avšak opäť, aké sú to skutky? Kopy známych ľudí so svojím obrovským auditóriom dvíhajú vlnu toho, že „poďme sa, taká situácia sa stala v Austrálii, poďme sa poskladať po jednom dolári na potravu trebárs koale či kengure“. Je to pochopenie toho, že v podstate existuje také veľmi ľahké riešenie... ale ako systém odvádza povedzme k úplne inému cieľu, zameriava na iné...

IM: A ja mám jednoduchú otázku: kým budeme zbierať po jednom dolári na to, aby sme zachránili nejakú koalú, ale pritom zabúdať na ľudí, budeme odvracať našu pozornosť od toho cieľa, hlavného cieľa vzájomného zachraňovania a prevádzať ju na zachraňovanie akýchsi zvierat, tak všetko, čo sa deje, sa bude zrýchľovať a zosilňovať. Tu máte odpoveď. Dobrú otázku si nastolila. Áno, chápem, koaly mi je tiež ľúto, ale oveľa viac mi je ľúto ľudí, ktorí zahynuli, ktorí zostali bez ničoho a podobne. Koala – to je zviera, to je iba... to je nič. Ale človek – on niečo znamená v tomto svete, pretože on môže dosiahnuť oveľa viac, to, čo nie je dané ani jednému zvieraťu. On sa môže stať súčasťou Duchovného Sveta. A strata, hoci aj nie Anjela, povedzme to tak, nuž ale toho, kto sa ním môže stať, je oveľa ťažšia, ako strata všetkých zvierat. No také... No ja... Možno rozmýšľam inak, neviem. Mám iné hodnoty.

T: Tiež som ešte chcela uviesť príklad, ktorý ma takpovediac

ohromil. Príklad toho, k čomu dospela spotrebiteľská spoločnosť, opäť tá istá Austrália, kedy sa v súhrne správ objavujú informácie o tom, že ľudia zahynuli, pretože sa nerozhodli opustiť svoj majetok. Teda ľudia sa nachádzajú pred tvárou živlu, áno, čiže ten už nieže sa akoby kdesi približoval, majú ho pred nosom, existuje šanca na záchranu hoci aspoň tela (**IM:** Ale chamtivosť zvíťazila, že?), a v spotrebiteľskej spoločnosti víťazí, nuž akoby chamtivosť...

IM: Ako veľmi sme zašli za tú hranu, hranu konzumu, dominovania materiálnych hodnôt v našom vedomí, že tieto prevyšujú pud sebazáchovy. Mne sa zdá, že v normálnej spoločnosti by toto práve poslúžilo ako dôvod k tomu, aby sa naša spoločnosť zmenila, k tomu, aby sme si začali ceníť ľudský život oveľa viac, a v prvom rade svoj oveľa viac, ako všetko materiálne v tomto svete. No vari to nie je tak?

IV: A alternatívou spotrebiteľskej spoločnosti je práve tvorivá spoločnosť. Dnes mnohí ľudia hľadajú cesty riešenia, ako ju možno vytvoriť, ako ju možno opísať, ako ju možno doniesť do ľudí. Pretože ak sa všeobecne spýtame väčšiny obyvateľstva, či sú spokojní s tou spoločnosťou, v ktorej žijeme, všetci rovnako povedia...

IM: Samozrejme, že nie.

IV: Áno, že „nie, nie sme spokojní“, že v každom prípade niečo nejde tak, ako má. Dokonca, ak ju niektorí nemôžu opísať slovami, oni cítia, že spoločnosť dokonca nie je usporiadaná akože spravodlivo či nespravodlivo, ale že nedáva

plnosť precítania života.

IM: Je parazitická (**IV:** Áno). Je zameraná na vzájomnú exploataciu, spotrebiteľská...

IV: Áno, mnohí dokonca uvádzajú príklad – no, sú blahobytné štáty, napríklad v severnej Európe (Dánsko, Švédsko), napokon Švajčiarsko, kde je dostatočne vysoká životná úroveň, bezplatné vzdelávanie, bezplatná medicína na vysokej úrovni. Ale napriek tomu opäť, sú tam ľudia šťastní? Áno existuje tam spokojnosť, je tam, povedal by som, núž, je to môj názor, že dokonca nejaká nuda, ak to tak možno povedať, ale šťastia tam niet. A dokonca som sa stretával s takými vecami, ktoré sú tiež veľmi charakteristické pre moderné ľudstvo. Že keď je človek, no, v nejakej biede alebo môže napríklad ležať na ulici, oni prejdú pomimo. Prečo? Povedia: „No veď je to jeho voľba. On si to zvolil, on leží“. Áno? A nepristúpia, nepomôžu. Ale veď toto je tiež veľmi dôležité. Je toho málo, čo sa môže stať s človekom? (**IM:** Veru; **T:** Áno). A znova, možno je to jeho voľba, ale jeho nesprávna voľba. Veď veľmi cenný je práve ľudský život. Však aj tak ho treba zachrániť, dať mu šancu (**IM:** Pravdaže), veď je to veľmi dôležité. Ale v západnej spoločnosti, dokonca aj v takých blahobytných štátoch, sa všetko predkladá približne takým spôsobom: „Nuž, veď on sám si to zvolil, však sa sám vydal na túto cestu a dostal sa do nešťastia. No čo ho budeme zachraňovať? Však to bola jeho voľba vydať sa na túto cestu“. Alebo „veď on sám sa dostal do takého života... (**T:** Áno; **IM:** ...sám je vinný), veď on sám sa rozhodol piť a klesol

na ulicu. Načo mu pomáhať? Že? Je to jeho voľba“. Ale toto tiež ničí ľudské vzťahy. Presúva sa to predsa do nejakých vzťahov... fakticky živočíšneho sveta, kde každý silnejší kašle na toho, kto je vedľa...

IM: Na slabého...

IV: Na slabého, áno. A to tiež hovorí o tom, že niet blahobytu ani v tých takpovediac umelo blahobytné vypadajúcich štátoch. Dokonca uvediem taký príklad, mal som jednoducho služobnú cestu do Francúzska, tiež som tam besedoval. No, bola to rodina, mali svoj biznis – brat, sestra, otec. Nuž, besedujeme, čo život, ako je to celkovo vo Francúzsku. Páči sa im? Oni hovoria: „Hej, fajn, medicínu máme naozaj na vysokej úrovni, vzdelávanie je bezplatné, resp. to tam stojí úplne malé peniaze. Celkovo sa nám to páči“. Ja hovorím: „Dobre. A prečo potom u vás vyšli tie „žlté vesty“ a bolo to masové vystúpenie?“ A oni na to: „My nevieme. Hej, predsa len je niečo inak, chápeme, že niečo v tom nesedí“. Oni tam napríklad môžu zhodnotiť politika, áno, či sa im tento politik páči v porovnaní s minulým, že je akoby lepší-horší, ale chápu aj to, že nieto... niet šťastia. Nie to, že sa jedná možno o nejaký zbytočný komfort, ale niet tohto šťastia.

IM: Ale šťastie sa nemôže merať akýmsi komfortom či úrovňou zámožnosti. Šťastie – to je nemateriálna zložka. Ale pokiaľ u nás, s prepáčením, dominujú materiálne hodnoty, ľudia budú vždy nespokojní. Vždy budú protestujúci, vždy budú tí, čo nesúhlasia. Najhlavnejšia je duchovná zložka,

ľudské, no, vo vyššom ponímaní ľudskej hodnoty. Keď tie dominujú v spoločnosti, vtedy bude všetko dobre. Ale u nás...

IV: Priority by sa mali zmeniť.

IM: Samozrejme (Ž: Jednoducho...). Priority musia byť duchovné alebo aspoň vysoko morálne.

Ž: Áno. Vychádza to tak, že spotrebiteľská spoločnosť vytesnila ľudské kvality, ktoré robia človeka človekom (**T:** Áno) a primerane ho robia aj šťastným, aj radostným, aj milujúcim. Teda prečo sa človek neraduje? Pretože zabudol, čo je to radosť, keď prinášaš úžitok inému človeku, keď prinášaš úžitok spoločnosti, keď vôbec akoby nepremárňuješ život zbytočne, ale žiješ, reálne žiješ. A radosť máš len z toho, že môžeš komusi poslúžiť, že môžeš...

IM: ...pre niekoho.

Ž: ... pre niekoho, áno, čosi vykonať.

T: To je veľmi dôležitý moment, ktorý ste tiež teraz nastolili ohľadne toho, že veď naozaj sa civilizovanosť vníma v súčasnej spoločnosti ako nárast nejakých ekonomických ukazovateľov, že „máme civilizované krajiny (**IV:** Áno), to je...”

IM: Viete, ja by som odvodil taký vzorec: spotrebiteľské zriadenie – to je „spoločnosť pre mňa“, tvorivé – to je „ja pre spoločnosť“.

T: Super.

IM: A ak sa táto paradigma nezmení, tak sa nič neudeje. A dokonca aj keď sa vrátíme ku klíme v tejto situácii – môžu sa ľudia zjednotiť a niečo urobiť? Už sme povedali – áno, môžu, ešte existujú šance, treba konať. Ale kým sa nenaučíme rozmyšľať „ja pre spoločnosť“ a nie „spoločnosť pre mňa“, nič sa neudeje, nič sa nezmení. Áno, život núti, situácie nútia ľudí trochu inak rozmyšľať, meniť. No veď hovorím, začínali sme sa pokúšať doniesť to k ľuďom, urobili sme veľmi veľa, informovali, ale ľudia nepočuli. Život ich donútil a začali rozprávať. A aj v Davose, všade, aj v OSN a dokola už začali hovoriť o zjednotení, ale to všetko ani zďaleka nie je ono a nie je to správne. Je to trochu málo. Ľudia to všetko musia, ale nie pod hrozbou – vtedy to bude správne. Ale ak sa začnú zjednocovať kvôli hrozbe, stojac na okraji zrázu – chytia sa za ruky a skočia spolu, či čo? Vari v tomto je zmysel ľudstva? Za ruky sa treba chytať oveľa skôr, keď vás iba postrkujú ku zrázu, aby sa dalo spoločne odolať a nedôjsť k nemu. Ale potom je už neskoro čosi riešiť. A kto je vinný? A opäť – „Boh to nedopustí“. A čo s tým má Boh, ak je to voľba ľudí, voľba spoločnosti? On s tým nič nemá. Boh dal život, možnosť získať Večný Život. Nie je to tak? Tak. A ako to využívame? Čo sme urobili s touto šancou? Zabudli sme na to a začali sme slúžiť komu? (**IV:** Systému, satanovi, áno). Tomu, kto dáva život tu. Čiže máme iného kráľa, iného boha v spoločnosti celkovo – a výsledok je tomu zodpovedajúci.

T: Preložili zodpovednosť, bezpochyby aj... (**IM:** Na diabla. Však?) na politikov, aj na vedcov, v podstate...

IM: Zjednoduším to, preložili sme zodpovednosť za svoj duchovný rozvoj na satana a dúfame, že všetko bude dobre. Nie je to smiešne? Mne nie. Je to pravda. A viete, úprimne povedané, radujem sa z toho, že to dnes veľmi mnohí ľudia v „ALLATRA“ na celom svete chápu a stoja na správnej pozícii, snažia sa to doniesť k ľuďom, pomôcť ľuďom. Elementárne pochopenia, elementárne Znalosti. Ale, úprimne povedané, na druhej strane mi je ľúto, že ľudia tratia svoje sily na to, aby neboli vypočutí. Jednoducho ľúto (**Ž:** Veru). Ale dáva im to osobný duchovný rast a to je pozitívne, to je dobre. Ak nemôžeme zachrániť celé ľudstvo, tak zachránime aspoň seba. Nebudeme môcť, ako sa hovorí, zachovať civilizáciu, ale získame Život. To je tiež dobre (**T:** Ale pokúsiť sa treba). To je najkrajnejší prípad. Samozrejme, je to potrebné a dôležité. Musíme robiť všetko, čo od nás závisí a všetko, čo môžeme, všetko, čo je v našich silách.

Ž: Informácie predsa len idú a vidíme, že dnes ich podchytávajú (**IM:** Pravdaže ich...) a stále viac podchytávajú (**IM:** Samozrejme). Vo svete sa už objavujú vedci, skutoční vedci, ktorí sa neboja hovoriť pravdu, áno, o...

IM: Život ich donútil (**Ž:** No áno). Začali sa objavovať a otvorene hovoriť túto pravdu vtedy, keď sa už, s prepáčením, všetko stalo. Nie všetko, začiatok, ale všetci vidia, že je to cyklickosť a všetci vidia, že sa to deje a všetci už krásne chápu, najmä vedci, že je to iba začiatok veľkého nešťastia. A tu už uvažujú: „A čo stratím? Penzie sa beztak nedožijem. Už môžem rozprávať“. A spomínate, ako sme ich doslova

vyzývali pred 4-5 rokmi otvoriť svoje ústa a vyjadriť to. Ved' oni to už chápali, my sme im dokazovali, oni to videli. Prepáčte, už na faktoch z pohľadu ich vedy sme to dokazovali. Koľko z nich, povedzme, zdvihlo zástavu a vystúpilo? Ticho. Že? Nepamätáte sa? (**IV:** Nie) Tiež si nepamätám, kto sa otvorene postavil vedľa nás a povedal to. Ale zato s nami hovorili jedno, a s prepáčením, za nami nás pred druhými kamerami kritizovali, nadávali nám do sektárov a schizofrenikov. Nebolo to tak?

IV: Bolo, bolo.

IM: Bolo. A teraz tí istí ľudia z veľkých tribún vyhlasujú to, na čo sme ich upozorňovali pred piatimi rokmi. Vari to nie je tak?

T: Jednoducho vidno, ako sa teraz výsledok tejto niekdajšej zbabelosti vrátil ako ozvena.

IM: Ale ak by to nechápali vtedy, chápete, nebolo by... Toto nie je urážka, nie, toto je obyčajná spravodlivosť. Toto je obyčajná úroveň merania ľudskosti. A kvôli tejto úrovni... správnejšie v súlade s ňou, ide aj trest. Nie je to spravodlivé? Absolútne spravodlivé. Keď človek vidí, má možnosť a chápe, že v jeho pozícii, s jeho postavením môže vyhlásiť a otvoriť ústa veľmi mnohým ľuďom (**T:** Áno), vytvoriť precedens a dokázať to. My nemáme spojitosť s ich špecializáciou, nie sme klimatológovia, však? Sme ľudia rôznych profesií, ale zišli sme sa, chápeme, študovali sme to, poznáme to. Povedzme to tak, že sme to videli a pozorovali. Nuž, my sme

vedeli, čo bude a hovorili sme o tom. A oni s nami súhlasili, pretože to videli a my sme im to dokazovali. Ale otvoriť ústa sa báli, pretože je, povedzme, oveľa dôležitejší ich status, báli sa stratiť rešpekt svojich kolegov. No a čo, priatelia moji, stratili? Získali? Áno. Teraz vás rešpektujú, veď opäť pred celou planétou rozprávate o tom nešťastí, ktoré k nám prišlo a prichádza. A čože ste vtedy mlčali? To je pravda života a o tom sa oplatí rozmýšľať. A kto sú oni po tomto? A možno sa spoliehať na takých ľudí, na takú spoločnosť? Ale veď my ich obdarovávame čím? My ich obdarovávame statusom, my ich vyčleňujeme, my sa ku nim rovnáme, veď „sú to predsa veľkí vedci, sú to lídri nášho sveta“. Nie je to tak?

IV: Ale je.

IM: To je priatelia odpoveď pre vás, čo sú zač títo lídri. A čakať od nich nejaké riešenia, keď sú, prepáčte, absolútne negramotní a nevideli ani centimeter dopredu a my hovoríme o kilometroch, tak čo od nich čakať? Teraz, áno, pravdaže, pretože to už je, už to neschováš. Tak budeme čakať, kedy nás postrčia k zrázu? Áno? A zostane nám len jeden krok a potom sa začneme chytať za ruky, začneme budovať mestá, zachraňovať sa? Lenže mestá tam už nebude kde budovať, pretože všetko sa rozvíja v súlade s našou spoločnosťou.

T: Zaujímavé je, že teraz vedomie mnohých určite odsúdilo týchto vedcov, ale pri pohľade na seba...

IM: Svoje treba odsudzovať (**T:** Tak). Priatelia, netreba odsudzovať. Oni sú rovnakí ľudia ako aj vy, úplne rovnakí. Ja

všeobecne konštatujem skutočnosť a neuvádzam ich príklad kvôli odsúdeniu. Oni poznajú svoj omyl a mnohí už volali, pretože sa hanbia pozrieť do očí, preto volali (**T:** Proste každý človek...). Problém nie je v tom. Problém je v tom, že toto je u každého, je to zhodnotenie spoločnosti vcelku. V tom je problém. Ale nie kohosi ponížiť, alebo kohosi povýšiť (**Ž:** Ako podcenenie). Viete, všetky poníženia a povýšenia tu – to všetko je smiešne. Poviem to tak: viete, kto je v popredí celej planéty? Ten, kto je Živý. Ten sa nemá čoho báť. A to je najvyššie hodnotenie. To je zmysel existencie človeka tu – získať Život. Ak ho človek získal, tak sa nemá čoho báť. Vari to nie je tak? (**T:** Áno.)

IM: Tak, a toto je najdôležitejšie.

T: Jednoducho, keď si ceníš Život v sebe, ceníš si ho aj v druhom človeku, samozrejme.

IM: Presne tak. A vtedy sa budeš snažiť zachrániť ľudí a nie koaly, ak máš na výber. Ale ak si zachránil ľudí, tak sa môžeš aj o koaly postarať, sú to sympatické zvieratká. Čivavky treba tiež zachraňovať, zaslúžili si to. No čo, nie?

Ž: Áno, a ešte... Ale jednoducho...

T: Vo vedomí sa tiež zafixoval taký nejaký starý obraz sveta. Mnohí si myslia, že všeobecne je klimatická situácia na planéte taká, ako sa učili na hodinách zemepisu (**Ž:** Áno, áno) – subtropické, rovníkové, tropické, mierne pásmo. Ale všetko sa naozaj tak rýchlo mení, dokonca sa už menia aj pobrežné línie (**IM:** Hej, všetko sa mení). A v každom pásme to, čo

bolo predtým také ako mastodont, neotrasiteľné, teraz v každej krajine (**IM:** Vieš, v čom je ešte bieda?) prebiehajú tieto zmeny.

IM: Bieda je v tom, že ľudia čakajú, že ak sa aj bude niečo diať, bude k tomu dochádzať veľmi pomaly. Priatelia, a čože je s vašimi hodinami dejepisu, čo? Biblická potopa (**T:** Áno), veď to nie sú žarty. A tí, ktorí skúmali túto tému z pozície vedy a seriózne ju študovali, tí vidia, že aj hory boli zatopené, aj všetko ostatné. Ale akože sa naraz objavilo toľko vody? To čo, všetky ľadovce sa náhle roztopili, či čo? Ako? A nabehli kilometre vody? No my sme hovorili, že Zem dýcha. Ona vsakuje vodu a pri stláčaní ju vydáva. A dochádza k tomu okamžite, môže sa to stať v jednu noc.

T: Jednoducho už také bolo na planéte. Spomenula som si, že veď v Nemecku boli nájdené vykopávky, kde bolo cunami vysoké vyše kilometra, ktoré...

IM: Oni to nazývajú cunami, pretože nevedia, odkiaľ sa vzala voda. Ale voda sa vzala. A stôp je veľmi veľa všade a naokolo (**T:** Áno). Len netreba ľuďom klamať. Znovu sa vraciame k tým, ktorí to vedia, ale mlčia, pretože ich reputácia je oveľa drahšia: „Nech aj ľudstvo zhynie, avšak nie dnes. Že? Hej, zhynie zajtra, o 5, 10 rokov, 20, 100 rokov... Aký je v tom rozdiel? No ešte aspoň päť rokov, však? Päť rokov budem autoritatívnym vedcom, alebo terčom posmechu pre iných?“ Nuž, priatelia, no a čo? No my sme boli terčom posmechu a aj teraz zostávame terčom posmechu pre iných.

Ako nás to ovplyvnilo? Čo sme schudli či čo... alebo pribrali, ak sme nechceli? Viete, poviem to jednoduchšie – psy vždy brešú na ľudí (**T:** Jednoducho tiež...). Nech brešú. Ak ste pes, dotkne sa vás to. Vtedy rozumiete ich psiemu jazyku a dotýka sa vás, čo povedal jeden pes na vás. Ja psí jazyk nepoznám a je mi úplne fuk, prečo breše – či ma chváli, alebo mi nadáva. Pre mňa je oveľa dôležitejšie, aby pri mne boli ľudia a aby sme spoločne mohli niečo urobiť. To je dôležité.

Ž: Proste teraz ešte dochádza k tomu podceňovaniu. Je to veľmi veľký problém, spojený s tým, že ľudia vlastne nechápu svoj význam (**IM:** Pravdaže) pre spoločnosť, to, že teraz...

IM: „Čo ja zmôžem?“ Však? (**Ž:** Áno. „Čo ja zmôžem?“) „Som obyčajný človek. A čo zmôžem?“

Ž: „Som obyčajný človek. Môžem ja...?“

IM: A spoločnosť sa skladá z koho? Z obyčajných ľudí, z takých ako my. A každý z nás je súčasťou spoločnosti. A bez tohto obyčajného človeka je spoločnosť neplnohodnotná. Čo on môže? Všetko môže.

Ž: Kedysi ste uvádzali príklad o bunkách jedného organizmu (**IM:** Presne tak) – teda ak tam bude nedostatok buniek, tak ani organizmus nebude fungovať (**IM:** Samozrejme), čiže je to mechanizmus...

IM: Zoberme trebárs bunky srdca či pečene. Je to plnohodnotný organizmus? Samozrejme, že nie. Je zlé, ak sú tieto

bunky choré, ale choré možno liečiť, no keď ich niet, už nie je čo liečiť. Tak aj spoločnosť. Spoločnosť bez jedného jediného človeka je neplnohodnotná. A v tom je dôležitosť. No ale všetko závisí od ľudí.

T: Áno, je čas reálne dospieť, pretože vedomie podsúva taký nejaký detský model, ako v materskej škole (**IM:** Detstvo). Áno, ako v škôlke – upozornia ňa a spoločne sa pochyťajú za ruky ňa vyvedú na nejaké bezpečné miesto, či tak nejak.

IM: Jeden dobrý človek povedal: „Celé nešťastie našej spoločnosti je v tom, že je infantilná. Každý z nás, osobitne vzatý, dávno dospel, ale spoločnosť aj tak zostala v detstve“. A niečo na tom je.

T: Ako má dospieť celá spoločnosť, ak každý individuálne dospel?

IM: Ale nešťastie je v tom, že každý individuálne nedospel. To všetko sú len táraniny. Ak nazrieme dovnútra každého – detstvo, hlúposť, prepáchte, zvieracie túžby, čo je u opíc, to je aj u človeka, základné, dominujúce, kam vkladá pozornosť a čím žije. Úplný egoizmus a nenávisť k pravde. No či nie je tak? Dokonca aj teraz sa valí na nás vlna negatívna. Prečo?

T: Áno, je to tak. Každý sa stará bezvýhradne o seba. Tiež sme nastoľovali (**IM:** V tom je ten problém) tú tému, že niektorí sa tešia...

IM: Pravda oči kole.

T: Áno

IM: No prepáčte, s touto pravdou budete musieť žiť. Dlho či krátko – musíte rozhodnúť vy, ale budete musieť žiť.

T: Bolí počúvať, že ľudia sa tešia, že „mne bude dobre, klimatické zmeny sa mňa, nášho štátu dotknú napríklad z pozitívnej strany, ale tamtí...”

IM: „Dva razy do roka budeme zemiaky vypestúvať.”

T: Áno. A bolestivé je, že sa spoločnosť nevníma ako celistvá jednotka.

IM: Rozumiete, ak by celé nešťastie bolo len v tom, že sa bude otepľovať, tak to nie je nešťastie, pre mnohých je to stále dobre. Vari je nešťastím to, že kdesi sa oteplí a kdesi sa ochladí? Nuž, prerozdělilo sa to. Tí, ktorí milujú teplo, sa presťahovali tam, kde je teplo a tí, ktorí milujú sneh, sa presťahovali tam, kde je sneh. Nešťastie je v chaose a deštrukcii. Veď tieto zmeny vedú k deštrukcii a ničeniu, a mnohí o tom vedia. Hľa, kde je bieda. A dobrá by bola deštrukcia iba ekonomiky. Viete, je možné rozrušiť úplne celú svetovú ekonomiku a potom sa zobrať a všetci spoločne ju obnoviť – a veľkej biedy nebude. My, ľudia, prežijeme, ak budeme chcieť. Ale problém predsa nie je v rozrušení ekonomiky. Problém je v rozrušení planéty. Viete, čo je najsmiešnejšie? História sa vždy opakuje. Kedysi sa povedzme aj na iných planétach, aj v iných civilizáciách ktosi pokúšal čosi urobiť, rovnako tak rozprával, a v konečnom výsledku vidíme absolútne pusté červené planéty. Prečo? Ale na nich bol život. Pretože niekto hovorí, ale niekto nepočuje. A ten, ktorý počuje, hovorí: „ale

mňa sa to netýka“, alebo „opäť tárajú“.

T: Sú pasívni, nepodporujú túto vlnu.

IM: Absolútne správne. Obyčajná pasivita, to, že... Ľudský nepriateľ, on čo robí? Ochromuje. A to je najstrašnejšie, čo môže byť. Človek chápe, cíti, pozná pravdu, ale nekoná (**T:** Áno). Toto je práve slúženie tomu, komu netreba. A človek vždy slúži. Je úplne jedno, či je veriaci alebo ateista – každý človek slúži buď Bohu, alebo diablovi. Tretie nie je dané. Keď mnohí slúžia diablovi, tak načo je taký svet Bohu? Sami predsa volíme (**T:** Hej) a sami to robíme. Všetko je jednoduché. A nie je dôležité, či človek verí v Boha alebo nie. Dôležité je, keď Boh neverí v ľudstvo – to už je problém. Vtedy dochádza k tomu, k čomu dochádza. A ako sme už povedali, vo vedomí mnohých ľudí preskočila taká „spravodlivosť“, že „tento svet by už mal skončiť“, že „civilizácia si zaslúžila likvidáciu“. Dobré myšlienky máte v hlavách, priatelia, spravodlivé vo vzťahu k sebe. Ale seba z akéhosi dôvodu nezahŕňajú. Že? Zaujímavá práca vedomia (**T:** Všetkých): „svet sa zničí – to je spravodlivé, ale že ja umriem, ja budem postihnutý – to je nespravodlivé“. Egoizmus a krátkozrakosť. No čo spravíš? Fakty sú také, aké sú. Ale možno ešte niečo? Ešte možno. Ak by sa nič nedalo urobiť, už by sme sa nesnažili, nič by sme nerobili. Správne? Nestrácali by sme svoj čas, sily a prostriedky na vás, priatelia moji, pokúšajúc sa vám čosi dokázať. A mnohí z našich skutočných priateľov by sa spolu s nami nevenovali tomu, čomu sa venujeme teraz. Správne? (**IV:** Samozrejme). Áno, oddychovali by sme,

užívali si kým je u nás teplo, radovali sa zo života. Nech aj krátko, ale radovali.

IV: No čiže všetko ešte závisí od nás, teda ešte je šanca (**IM:** Od nás samotných), môžeme ešte všetko napraviť, sme obyčajní ľudia, ale...

IM: Všetko nie, ale niečo môžeme.

IV: No áno, aspoň niečo...

IM: Mnohé môžeme, povedzme to tak (**IV:** Áno). Čo môžeme? Môžeme veľmi mnohé. Nie všetko, pretože sú veci, ktoré sú už nezvratné. Všetko nezmeníme, ale môžeme vybudovať oveľa lepšie ako bolo. A to je tiež pravda. Môžeme urobiť svet oveľa nádhernejším, ako bol... no, alebo zatiaľ ešte je. Prepáčte, ponáhľam sa so závermi.

T: Veľmi sa mi páči, čo ste povedali, že každý deň, každú minútu prechádza každý človek touto akousi vnútornou skúškou na ľudskosť (**IM:** Pravdaže). A povedzme, že má voľbu, ako sa vysporiada so svojím životom. Ale veď v skutočnosti to predsa nie je len jeho život. Toto nie každý chápe (**IM:** Zodpovednosť, samozrejme), že je za ním život miliónoch ľudí. Toto ľudia nechápu.

IM: V tom je zmysel. Každý z nás je zodpovedný za spoločnosť v celosti. Preto, priatelia moji, žime dôstojne, žime so zodpovednosťou, milujme, vážme si jeden druhého a žime tak, aby sme sa nemuseli hanbiť pred spoločnosťou a aby spoločnosť mohla byť hrdá na to, že sme s ňou. Ďakujem

pekne! Prepáňte za pravdu.

Beseda v zákulisí po natáčení relácie „Zmena klímy. Začiatok veľkého nešťastia“ | Klíma

IM: Igor Michajlovič Danilov

T: Tatiana

Ž: Žanna

IV: Igor Vladimírovič

K: Kameramanka

ALLATRA TV / UVÁDZA

*BESEDA MIMO ZÁBER / PO NATÁČANÍ RELÁCIE /
„ZMENA KLÍMY. ZAČIATOK VEĽKÉHO NEŠŤASTIA“*

IM: V skutočnosti, pokiaľ ich nepritlačilo, nezačali hovoriť. No veď je to pravda. Naozaj, koľko sme vynaložili síl a času na vytvorenie týchto precedensov, koľko sme ich postrkovali, aby sa rozhýbali. Kým to „nevybuchlo“ – všetci mlčia. No ešte to však „nevybuchlo“. Zatiaľ majú iba prvé finančné straty, ale začali kvíliť, a straty sú už slušné.

Ž: Tiež aká formulácia bola v správach, že práve v Davose na tejto konferencii vystupujú, za stmelený a stabilný svet, ale ako to urobiť, ak sa priepasť medzi chudobnými a bohatými iba zväčšuje?“

IM: Ale čo s tým majú chudobní a bohatí?

Ž: Teda oni už jednoducho...

IV: Áno, chytajú sa toho.

IM: Chápete, o čo sa jedná? Opäť sa chytajú za: „Priepasť sa zväčšuje medzi chudobnými a bohatými a vinní sú bohatí, že sa nedelia s chudobnými“. Prepáčte, ale ako súvisí konsolidácia celého sveta, celého ľudstva s hodnotením finančného blahobytu? Ja tomu nerozumiem. Čo je to, prerieknutie? „Nechcem ísť na tanec, pretože, prepáčte, nemám vhodné topánky“, že? Alebo „pretože sa hanbím“, alebo „pretože neviem tancovať“. Nuž hovorte pravdu: „Nechceme sa zjednocovať, pretože to nechceme, pretože potom sa budeme musieť...“

IV: Deliť sa.

IM: Nie deliť sa, problém nie je v „deliť sa“. Vari „deliť sa“ niekoho zastavuje? (**IV:** No áno) Ale to všetko sú hlúposti, je to mýtus. Ľudia bohatnú do nekonečnosti nie preto, že sú takí chamtiví, ale pretože u nich prebieha proces súťaženia, iba preto. (**IV:** Áno, vedomie) A nevidia zmysel zastavovať sa – ak sa zastavia a oni to vedia, tak ich zjedia. V určitej fáze sa to už stáva ich bezpečnosťou. Nemôžu sa stať chudobnejšími, inak ich roztrhajú, zožerú a ušliapu. No čo, nie je to tak? Tak. (**T:** Veru) To všetko je už úplne iné. A čo, je im ľúto? Ale čo im je ľúto? Každý z nich krásne chápe že nezje väčšie množstvo, ako jedáva v priebehu dňa (**IV:** Pravdaže). Všetko sú to len hlúposti.

T: Oni však len uspávajú pozornosť v ľuďoch, hovoriac, že vraj „také udalosti rokov 2018, 2019...“

Ž: Tak je. Je to vôbec paradoxné, pretože veď všetci vedci

predsa hovoria to, že sa všetko zväčšuje. Ale niektorí prognostici, ktorí robia prognózy na rok 2020, hovoria o tom, že „najhoršie z hurikánov už prešli“ a očakávajú obnovenie svetového rastu.

IM: Tak čo, ukázať im, aké bývajú... v dvadsiatom roku?

Ž: Čiže sú presvedčení o tom... (**IM:** Dobre, že...) No ako presvedčení? Proste sa dáva akoby taká informácia pre...

IM: ... pre hlupákov, že?

Ž: ... pre hlupákov, áno.

IV: Mnohí ľudia dumajú: „Hej, teraz sa otepľuje, otepľuje, ale v budúcom roku bude zima“ (**IM:** „Ochladí sa“). Áno, „ochladí sa“.

IM: Že sa všetko urovná.

Ž: Nuž, nemôže sa nepretržite otepľovať.

IV: Áno, otepľovať...

IM: Všetci čakajú, že to... Ale nejde o teplo (**IV:** Áno, pravdaže). Nech už sa otepľuje, nech sa ochladzuje – ono sa to rúca. Proces deštrukcie je spustený. Problém nie je v tom, akú teplotu máme dnes vonku, problém je v globálnosti zmien. A to už, s prepáčením, priemernou vonkajšou teplotou nezmeriaš. Sú to iné procesy a všetci to chápu. A je vidno a pochopiteľné, prečo sa to deje. Prečo dochádza k požiarom po zlomových zónach? (**Ž:** Veru) Jednoduchá otázka. (**T:** Nie klimatická...) Voľakto sa nad tým zamyslel? Toto je čo,

problém klímy? Nie. Sú to iné procesy.

T: Oveľa vážnejšie, áno.

IM: Pravdaže. A všetko je oveľa vážnejšie. A zmena klímy – to sú práve viditeľné a nami pozorované následky tých procesov, ktoré nevidíme. Ale my hovoríme akurát o tých procesoch, ktoré nie sú viditeľné voľným okom, dôsledkom ktorých je povedzme zmena vonkajšej teploty, absencia snehu, či naopak – je ho príliš veľa, o tom, že požiare prebiehajú práve po zlomových líniah a že ich ľudia nemôžu uhasiť, nedarí sa to, a o mnohom inom.

Ž: Veru, niet technických možností.

IM: Samozrejme. A aké môže mať ľudstvo možnosti, s prepáčením, odporovať prírode? Spustošiť môžeme, ale odporovať... No ako?

T: Vedomie zakazuje ľuďom priateľiť sa medzi sebou. Ľudia stavajú steny jeden pred druhým. (**IM:** A aj to.) Áno. Hoci sa nevie, ako sa situácia obráti. A možno to, čo si postavil medzi seba a svojho priateľa, zohrá...

IV: Nuž veru áno.

IM: ... to ti potom zabráni bežať (**T:** ... tebe bežať) k tvojmu priateľovi, keď ňa... pritlačí.

Ž: Veru, stane sa ti stenou smrti.

IM: To je tiež vážna otázka. A stavanie stien, aby k tebe nešli, môže byť práve tvojou prekážkou na ceste, keď budeš bežať

tam. Avšak o tomto nerozmýšľajú. Veď vedomie vždy rozpráva: „U nás je všetko dobre, to u niekoho iného je zle“.

T: A udalosti sú už veľmi nepredvídateľné, nepochybne, áno.

IM: Áno, bohužiaľ.

K: Igor Michajlovič, dnes ste hovorili o tom, že veľmi mnohé závisí od ľudí, aj o tom, že ľudstvo ešte možno zachrániť. Čo môže jednoducho urobiť každý človek hneď? U ľudí, ktorí dnes prvýkrát zapli túto reláciu a počúvajú, u nich môže vzniknúť taká otázka: „A čo môžem urobiť ja na svojom mieste? No je jasné, že od politikov, od vrchnosti nič nezávisí. Ale čo môžem urobiť ja?“

IM: Veľmi veľa. Ak si pochopil, môžeš vysvetliť priateľovi to, čo si pochopil. A takých sa už k tej spoločnosti, ktorá chápe, pripoja dvaja ľudia, nie jeden. A vo dvojici môžete vysvetliť aj tretiemu – a už ste traja. Správne? Tak sa aj spoločnosť zbiera. A vtedy nemusíme čakať, kedy nás, s prepáčením, postavia nad zráz a potom už budeme donútení chytiť sa za ruky. Iba to nebude mať zmysel, vtedy sa to už vyriešiť nedá. Ale my sa vezmeme za ruky oveľa skôr a urobíme všetko, aby nás až na ten kraj, prepácte, nezatlačili. Nie je to tak? Od každého závisí mnohé. A to je pravda.

IV: Ani myšlienku do hlavy nevpúšťaj o tom, že ľudstvo je odsúdené. Dokonca meň program na to, že všetko je v našich rukách a my minimálne môžeme spraviť spoločnosť šťastnou. Veď to je tiež...

IM: Od elementárneho – nastoliť poriadok vo svojej hlave. Už to oslabí systém (**IV:** Samozrejme), už to bude celkovo meniť program, hoci len trošku. Viete, ako televízor: obrovský televízor, no jeden poškodený pixel nezbadáme. A dva, tri, päť? (**IV:** Samozrejme) Ale ak ich je väčšia časť, tak sa nám už obraz skresľuje. Správne? (**IV:** Pravdaže) Zaviedol si si poriadok v hlave, opravil pixel – a už je obrázok lepší. Jednoduchý príklad.

IV: Veď je to ako fyzika, že? (**IM:** Pravdaže) Ak bude mnoho ľudí rozmýšľať pozitívne, tak teda rovnaké pozitívne myšlienky prídu aj iným ľuďom, na druhých koncoch (**IM:** Pravdaže) a toto všetko zosilnie (**IM:** A toto všetko začne zosilňovať) A možnosť, áno...

IM: A poskytne to možnosť, dá to ľuďom silu práve na to, aby realizovali dobré a pozitívne. Čiže poskytne to ľudstvu šancu postúpiť o ďalší krok vo svojom evolučnom vývoji. No vari to nie je úchvatné? (**IV:** Úchvatné.) Mne sa zdá, že je to úchvatné a zaujímavé. Je to nové, je to zaujímavé.

Ž: Opäť je to téma pozornosti: vkladať pozornosť do toho, čo chceš ty.

IM: Ale všetko závisí...Samozrejme. Pozornosť – to je sila. Kam ju smerujeme, to aj získavame. Nuž, všetko je jednoduché.

K: A môžem ešte..? Len, že sú ešte očití svedkovia, s ktorými sa spájajú účastníci hnutia „ALLATRA“... Dnes veľmi mnohí ľudia hovoria o tom, že to jediné, čo môže zachrániť pred

kataklizmami, je humánna spoločnosť. A ukazuje sa, že teraz je také dôležité aby sa ľudia, no, každý človek práve delil o to, aké je dnes dôležité budovať tvorivú spoločnosť. A trebárs aspoň viera v to, že je to možné, aspoň sa podeliť o to, že je to reálne, alebo dokonca si aspoň dovoliť... no neviem, aspoň snívať o tom, že táto spoločnosť je možná – veď už to je lepšie...

IM: A ešte lepšie je nie iba snívať... (**K:** Ale robiť, vytvárať túto spoločnosť) Samozrejme, veď všetko je v našich rukách.

T: Áno, veď súhlas – to nie je iba mávnuť „áno, súhlasím“, ale je to odsúhlasené spoločné konanie. Určite je to...

IM: Presne tak, v prvom rade je to konanie (**T:** Áno), zamerané na tvorenie, nie na deštrukciu. Nie dolámať všetko staré, to v žiadnom prípade. Najskôr vybudovať nové predtým, ako sa zriecť starého. Správne?

T: Áno.

Pravda Života.

IM: Igor Michajlovič Danilov

T: Tatiana

T: Dobrý deň, milí priatelia. Dnes je s nami v štúdiu AL-LATRA TV vážený Igor Michajlovič Danilov.

IM: Dobrý deň.

T: Igor Michajlovič, v minulej relácii ste povedali takúto vetu: „Viete, kto je pred ostatnými na celej planéte? Ten, kto je Živý. Ten sa nemusí ničoho báť. To je to najvyššie ocenenie. V tom je zmysel existencie človeka – získať Život. Ak ho človek získal, nemusí sa ničoho báť.“ A zdá sa mi, že túto dôležitú vetu zaznamenalo veľmi veľa ľudí z rôznych krajín. Oni chápu, aké dôležité je žiť v láske, získať tento Život „tu a teraz“. Ľudia ďakujú a delia sa s tým, že tieto Vaše slová a celkovo celá predchádzajúca relácia veľmi napĺňa a inšpiruje ku konaniu, dáva pochopenie a pocit, čo je to skutočná vnútorná opora, dáva pochopenie neochvejnosti tejto duchovnej sily.

IM: Pravda je vždy skutočná. Dokonca aj klamári cítia pravdu, pretože je to pravda. Je veľmi veľa pozitívnych reakcií od ľudí.

T: Veľmi veľa. Ľudia hovoria o tom, aká je táto relácia naliehavá, aktuálna a veľmi dôležitá. Dnes sa v médiách hovorí, že ručičky hodín Súdneho dňa sa posunuli o 20 sekúnd

dopredu. To znamená, že tak blízko k polnoci, ktorá symbolizuje koniec časov, koniec sveta sa, povedzme, čas nepriblížil ešte nikdy. A ako následok, vedci už začínajú hovoriť o tom, že treba niečo robiť, nejako sa zjednocovať, ale čo robiť, nevedia.

IM: A vieš, čo je pre mňa zaujímavé? V akom úpadku je naše ľudstvo, naša civilizácia, aká je vzdialená od duchovného, aká je vzdialená od ľudskosti, keď je potrebné posúvať ručičky hodín, ktoré im reálne ukazujú, koľko im tu zostalo času, aby sa sami zamýšľali nad tým, že treba byť ľuďmi. Teraz si otvorila otázku, že konečne začali hovoriť o tom, že je potrebné sa zjednocovať. Aj všelijaké organizácie, aj vedci a všetci chápu, čo je potrebné. A čo navrhujú? Prečo sa zjednocovať? Jednoduchá otázka.

T: Je cítiť, že chcú toto zjednotenie, ale nechápu, čo s tým robiť a prečo, kvôli čomu sa zjednocujú.

IM: Ale nechápu prečo a načo. (**T:** Áno. Bezcieľne...) A ako dlho už hovoríme a rozprávame, prečo je potrebné zjednotenie a že je to jediná šanca a čas sa bude skracovať? Vari nám verili?

T: A čo rozpráva ľuďom vedomie? Že „keď to bude tam“, áno, v hlave.

IM: Zajtra. Dnešok prejde – a zajtra to bude. A je to neodvratné. Aj keď sme o tom hovorili, dokonca už pred štyrmi – piatimi rokmi, aj keď sme o tom hovorili už veľmi dávno... Ale napriek tomu, že sme o tom hovorili pred štyrmi –

piatimi rokmi, nepočúvali nás. Prečo? Nie je to potvrdené. A vedomie potrebuje čo? Dôkazy, (T: Fakty.) fakty, (T: Dokážte to, áno.) argumenty. A či sme neuvádzali tieto fakty, či sme nehovorili o tom, čo bude, o tom, čo sa začína diať? A teraz, keď sa to už všetko deje... A prepáčte, ono sa to už deje. Už prebieha nie to, čo by malo byť. Je to začiatok konca a všetci to cítia a chápu. A teraz začínajú nesmelo vyhlasovať, že „predsa len je potrebné sa konečne zjednotiť, treba sa vziať za ruky“. A čo robiť? V minulej relácii sme hovorili: plachtami prikryvať ľadovce? Čo navrhujú? Prečo sa zjednocovať? My sme v prechádzajúcej relácii samozrejme odpovedali, že je potrebné a prečo je potrebné zjednotenie. A predtým sme veľakrát hovorili o tom, že ľudia môžu mnohé. Ale mne sa zdá, že ľudia musia trochu dospieť ako spoločnosť, pretože v skutočnosti naše ľudstvo je ako malé deti a každý je zvlášť: Dúfajú v niečo, robia si čo chcú. Vieš, ako deti na pieskovisku: Hrajú sa, tešia sa zo života, berú jeden druhému hračky, hádžu na seba piesok, pľujú po sebe, a tým sa uspokojujú a dúfajú, že príde niekto dospelý a niečo za nich urobí.

T: Je tu tiež jedna nádej, o ktorej ľudia hovoria: „Ale ALLATRA nás predsa upozorní, keď príde tá hodina X? Predsa nás upozornia?“

IM: A čo je to ALLATRA? Jednoduchá otázka. Najprv treba pochopiť, čo je to ALLATRA. ALLATRA – to sme my všetci, tí, ktorí sa snažia niečo urobiť, niečo priniesť. Či to nie je tak? A čo ostatné ľudstvo? Vari v sebe nemajú AllatRa? AllatRa

sama o sebe. Ešte raz im to povieme, priatelia moji, AllatRa – to je Božia Láska. Bez ohľadu na to, ako sa volá, je to Božia Láska a máte ju všetci, pretože ste tu. Ale ako zaobchádzate s touto láskou? Prečo ľudia sklzájú do špiny, do vzájomnej neúcty, do neúcty voči sebe samému? Nevážia si Život. Nevážia si to, čo im je dané Duchovným Svetom. Prečo? Pretože neveria v Duchovný Svet. Pochybujú o ňom, pochybujú o sebe. A komu ľudstvo verí? Diablovi. Spomeňme si na reláciu o Deviatom kruhu – akosi chýba odozva, že (T: No, áno) pretože „je to normálne“ a vedomie to doslova ľahko ospravedľňuje. No, je to pochopiteľné, ľudia sa zaoberajú mágiou, prepáčte, najvyšší vládcovia tohto sveta sa zaoberajú, povedzme, mágiou, doplňovaním síl, vďaka ktorým ovládajú naše vedomie. Nie len médiá. Média v tom tiež hrajú rolu, ale nie sú ničím iným, ako vysielateľom týchto síl. Keby nebol taký metafyzický jav, v ktorý žiadne vedomie opäť neverí, ale túži touto silou disponovať... Pozri, aký paradox. Veď ľudia vnútri – vo svojej hlave, podvádzajú sami seba, pretože tí herci, ktorí sa prezentujú ako my a žijú namiesto nás, oni nás rozdeľujú už v samotnom našom vedomí. Jeden hovorí: „Never“, druhý hovorí: „Čo si, veď to existuje“, a tretí rozpráva: „Ak by si mal takú silu, tiež by si bol...“ Však? To znamená, že podnecuje k čomu? K ovládaniu silou. A ľudia kašľú na to, že zabíjajú nemluvňatá, pretože to ospravedľňuje: Chcú sa stať silnejší, chcú byť bohatší, potom majú moc. Ale nie, oni vami predovšetkým manipulujú a vaše zotročené vedomie s tým súhlasí. Prečo? Pretože tí, ktorí dostávajú dodatočné sily, posilňujú svoje besy v

hlave a stávajú sa silnejší a tí, ktorí nedostávajú tieto sily, sa stávajú slabší. A mnohým môže teraz po týchto slovách preblesnúť že, „treba posilňovať svoje besy“. Chápeš, ako pracuje systém? A my práve hovoríme, že ľudia by mali študovať, študovať nepriateľa. A nepriateľ – to nie je nikto iný, než ako ho nazývajú v náboženstvách: Iblís, diabol... No a celkovo, my hovoríme – systém. Áno? No to je opäť názov jedného, ale každý mu pripisuje svoje vlastnosti. Ale v skutočnosti je to večne hladný tvor, žijúci z ľudí, je to to, čo sa snaží urobiť ich mŕtvymi. Je to stráž, ktorá nepúšťa slabých, ktorá nepúšťa egoistov a nepúšťa jednoducho povedané, zvieratá do raja. Raj – to nie je zverinec.

T: Ale v skutočnosti systém vykresľuje že ľudia sú si navzájom nepriatelia. Veď keď sa pozrieme na tisícročné fakty, v histórii samotného náboženstva, že najmä na náboženskej pôde sa rozpútavali vojny, ale ešte ani jedno náboženstvo sa nestalo precedensom toho, aby túto vojnu zastavilo. Prečo je to tak?

IM: Akože prečo? Pretože v týchto náboženstvách sú ľudia. Ľudia s takými istými besmi v hlave. (**T:** Neoslobodení od systému). Samozrejme. Otroci. Doslova otroci démonov, otroci vedomia, otroci túžob, zisku a všetkého ostatného. Nie je to tak? A opäť, čo sa učia v náboženstvách? „Popros Boha o chlieb a on ti ho dá, popros ho o zdravie a on ti ho dá, popros Boha o silu na život v materii a on ti ju dá.“

T: Igor Michajlovič, vrátim sa k otázke, ako sa ľudia

dozvedia o tom, že hodina X alebo tie najťažšie časy prichádzajú? Kto sa o tom dozvie?

IM: Ony už prišli a vedia o tom už všetci. Jednoducho, len sa ešte tak nerozvinuli, ale už prišli tieto časy. Prečo by sa mali dozvedieť, kedy to príde? A čo sa rozumie pod hodinou X?

T: Keď nastane ten posledný súdny deň, keď príde koniec sveta, budú na to ľudia upozornení?

IM: Samozrejme že nie. O tom vie len Duchovný Svet, ale ten dáva ľuďom šancu. Nie je to tak? Zakaždým dáva ľuďom šancu. A ľudia majú právo si vybrať – bude koniec sveta, alebo nie. Ale povedzme to tak, tí, ktorí skutočne získali Život a sú už súčasťou Duchovného Sveta, i keď ešte žijú tu, oni to samozrejme budú vedieť a vedia. A pre ostatných to bude prekvapenie. A prečo by hospodár upozorňoval stádo, keď sa ho rozhodol zbaviť, chorého stáda? Veď to je nehumánne. A mnohí povedia: „A je humánne zahubiť toľko ľudí?“ Priatelia moji poďme, budeme čestní, veď vy mnohí z vás počúvajú svoje besy v hlave, ktoré hovoria, „že veď v ALLATRA musí byť všetko čestné – tak je to duchovné. A ak je to nečestné, je to neduchovné.“ Však? Šliapu po nás za naše žarty aj za mnohé iné. Poďme, budeme čestní: A vy ste verní Bohu? Jednoduchá otázka. Nakoľko ste verní a nakoľko skutočne žijete Božou Láskou? Alebo komu slúžite, Bohu, alebo satanovi? Tak, kde sa začína čestnosť, priatelia moji? A kto je vinný za to, že ľudia...? Ako sa ospravedlňujú:

„Veď my sme slabí.“ Slabí v čom? Prišla myšlienka a ty si ju prijal? Pochybuješ o Duchovnom svete? Pochybuješ o svojich silách? Nie je to tak? (T: Áno.) A myslíš si, že za teba musí niekto niečo urobiť. Ale ty si všetko dostal. Dostal si Znalosti, dostávaš pomoc, ohromnú pomoc ku dnešnému dňu. Veď Duchovný Svet ľudí neopúšťa, on pomáha. Ale keď topiaci sa odmieta pomocnú ruku, vari je možné ho zachrániť? Jednoduchá otázka. Je vám podávaná pomocná ruka, doslova vás vyťahujú z pasce smrti, ale vy sa bránite, odstrkujete a hovoríte: „Nie, nechcem.“ Viete, odbočím, aby to bolo pochopiteľné. Poviem vám taký malý príbeh, aby ste si mohli predstaviť, ako to vyzerá z druhej strany. Predstavte si, nedajbože, ale život je život, a všeličo sa v ňom stáva, ste vo výškovej budove. Horí, ste tam so svojou rodinou, so svojimi blízkymi a priateľmi, ale podstata nie je v blízkych a priateľoch. Vy, sebec a egoista ste v ohni. Všetko horí a odísť sa nedá. Horí byt, v ktorom sa nachádzate a tu prichádzajú na pomoc hasiči. Áno? Rebrík je pod oknom. Vystupuje po ňom hasič, podáva vám ruku a hovorí: „Poďte, zachránim vás.“ A viete, čo robíte vy? Pýtate sa: „Prepáčte, nie ste vy náhodou sektár?“ Však? (T: Absurdné.) Prepáčte, nepatrím k žiadnemu náboženstvu V skutočnosti sú dnes len jedinci, ktorí vyznávajú to, alebo iné náboženstvo. Všetci ostatní sa na nich hrajú. Pre niekoho je to výhodné, pre niekoho je to práca a niekto, aby sa susedom zdal viac duchovný a niekto v nádeji, že niečo získa ide k Bohu ako k džinovi – to sú neveriaci. V každom náboženstve je povedané, povedané ich prorokmi, tými, ktorí priniesli Znalosti a na čom boli

založené všetky náboženstvá: „Nepros Boha o nič, okrem Života. O nič. Pretože všetko materiálne o čo prosíš, si prosíš od diabla.“ Alebo to nie je tak, priatelia moji? Tak teda, vraciame sa k nášmu hasičovi. Alebo nie? Veď (T: Dobrý...) vy hovoríte, že všetko má byť čestné. Poďme, budeme čestní, ale začnime od seba. (T: To je dobrý príklad, taká paralela). Áno, to je pravda života.

T: Igor Michajlovič, bolo veľmi cítiť a bolo vidieť, ako paralelne s týmito prekrásnymi reakciami, ktoré prichádzali od ľudí, a s tou vlnou, povedzme inšpirácie k činom, bol aj odpor od systému.

IM: Ale systém musí odporovať, pretože pre neho je to život. Pozri, ako my bojujeme o život. Však? Bojujeme o biznis, bojujeme o príjmy, bojujeme s chorobami, pretože nechceme zomierať. Je to tak, že? A systém, on je živý. Naše vedomie je živé, je ako parazit, žije za nás. (T: Za nás.) Ale pre neho je veľmi desivé, keď sa staneme duchovne slobodní. Prečo? Pretože v prvom rade, duchovne slobodný človek stavia tieto besy v hlave do služby Duchovnému Svetu. Nie je to tak? Tak. A v tom je zmysel duchovného spasenia. Ale čo robia tieto besy? Kladú odpor, podhadzujú pochybnosti a podobne. Nútiť človeka trpieť, zažívať neistotu v sebe, neistotu vo svojich duchovných učeniach, zneisťujú ho preto, aby človek nezískal Život. Lebo kto sa stal sebou, kto sa stal slobodným, ten veľmi dobre chápe, že vedomie je nástroj myslíci a veľmi dobre sa orientuje v trojrozmernosti. A v podstate jediný spôsob komunikácie s trojrozmernosťou – to

je naše vedomie. Ale čo nám dáva? Často lživú informáciu o tom najdôležitejšom. Hovorí nám pravdu o javoch v trojrozmernosti, ukazuje nám farby, odtiene, vďaka tomu počujeme, vidíme všetko, čo sa tu deje, môžeme navzájom komunikovať, rozprávať sa a chápať jeden druhého. Ale naozaj chápať jeden druhého? Veď ten, s kým sa rozprávame, toho často ovládajú tí istí herci, ktorí sú súčasťou jedného systému.

T: Nejaké maličké percento... Veď skutočne trojrozmerný svet – to je tretia dimenzia a systém, tam je šesť dimenzií. (**IM:** Len.) A samozrejme, že ono...

IM: nevidí to, čo je ďalej. Prečo sa ľudia stretávajú s ťažkosťami? Prečo ich premáhajú pochybnosti? Pri vykonávaní duchovných praktík, hlbokých ozajstných modlitieb, skutočných modlitieb, úprimných, keď si človek neželá matériu alebo zdravie, neprosí džinov o osobné výhody, ale keď sa skutočne obracia k Bohu, keď sa z celej svojej duše snaží zjednotiť s tým svetom, keď mieri k Božej Láske, keď sa sám nachádza v tejto Láske, a keď je sám zdrojom tejto Lásky, vtedy dostáva odpoveď. Ale vtedy nad ním satan stráca moc a vedomie sa toho bojí. Robí všetko: nepúšťa do hlbokej modlitby, odvádza myšlienkami, alebo začína okamžité riadiť. Ale veď hlboká modlitba, ako aj praktika ide od Osobnosti, nejde od vedomia. Vedomie je vždy proti. Ale vedomie hneď začína robiť čo? Kritizovať a rozprávať: „Tebe sa nič nedarí. A existuje vôbec Duchovný Svet? Existuje Boh? Veď sa pozri v akom svete žiješ“, – a tak podobne. Ale ty

žiješ v takom svete len preto, že počúvaš svoje vedomie. Vi-diš len zlo, pretože zlo ťa utláča a požiera zvnútra. Vari to tak nie je? Núti človeka pochybovať o tom najdôležitejšom a o tom hlavnom, o tom, prečo prišiel na tento svet. Núti pochybovať o Živote. Ale zároveň aj hovorí, že vedomie po smrti neumiera: „Vedomie nemôže zomrieť. Je to buď ako sen, alebo ako prechod do iného stavu...“ Do iného stavu – namiesto Života do subosobnosti.

T: Igor Michajlovič, čo sa týka pochybností, ktoré vyvoláva systém. Ide o to, že teraz je tiež taká situácia v hnutí ALLATRA, kedy sa šíria v hnutí niektoré fámy. A jedni ľudia tieto fámy povedzme šíria, druhí bránia AllatRa a veľmi veľa ich mlčí. AllatRa, to je Božia Láska. A hnutie je hnutie. Ale poďme si o tom pohovoriť, pretože je to fakt. Rovnako ako vo vedomí ľudí, tak aj v zjednotení ľudí sa deje to isté. V každom zjednotení, nech by sa ľudia zjednocovali na základe čohokoľvek dobrého, na základe toho najlepšieho, vždy sa nájdú tí, ktorí budú proti, vždy sa nájdú tí, ktorí sa proti tomu postavia. Vždy. Nech zoberieme čokoľvek. Zoberme si to najjednoduchšie. Ľudia sa zjednocujú, aby vytvorili veľký orchester, alebo zbor. Však? A začína čo? Nieкто má falošné husle, nieкто nevytiahne tón, nieкто má chrapľavý hlas. No nie je to tak? (**T:** Áno.) Ľudia sa začnú vzájomne kritizovať, pretože žijú čím? Žijú pozemským, obyčajným, satanským. ALLATRA je tiež zjednotená, povedzme, zjednotená ľuďmi... s rôznymi cieľmi. Poďme to rovno vysvetliť, aby to bolo pochopiteľné: Je hnutie ALLATRA, hnutie ALLATRA

cieľom ktorého je urobiť svet aspoň trochu lepším, pomôcť sami sebe niečomu porozumieť. Je to tak? No a teraz sa dvíha dobrá vlna o tvorivej spoločnosti (T: Áno.), robí sa množstvo projektov zameraných na morálno – etické princípy, na ľudské, povedzme zabudnuté princípy, aby sme ich aspoň trochu... niečo dobré, ľudské prebudiť v našej spoločnosti. A vytvorenie tvorivej spoločnosti, to je ako otázka. Správne? Je to potrebné, alebo nie je to potrebné? Ale v ALLATRA sa zrodila idea, správna idea, veľmi dobrá a aktuálna. Všetci chápú, že spotrebiteľský formát sa blíži k svojmu koncu, nemôže ďalej existovať. Hovoria o tom politici, ekonómovia, všetci to chápú a všetci to vedia. Človek človeku nemôže byť vlkom počas toľkých tisícov rokov najmä v tejto situácii, do ktorej vchádzame, a my vchádzame do vážnej situácie. Už sme spolu predtým o tom hovorili, že už na najvyššej úrovni hovoria o tom, že sa treba zjednotiť, to znamená, že ľudia chápú, že treba niečo robiť. No a v hnutí vznikla idea o vytvorení tvorivej spoločnosti s vysokými morálnymi hodnotami, morálno-mravnými hodnotami (T: Mravnými...), s duchovným vektorom rozvoja, no a, povedzme, prestať jeden druhého podvádzať, okrádať a treba žiť ako ľudia. To znamená, že ľudstvo je toho hodné. O to viac sa je kam rozvíjať. Aj počet ľudí môže narastať niekoľkonásobne a miesta je dosť pre všetkých. Je to vynikajúca idea, veľkolepá. Ale toto je hnutie, kam prichádzajú aj ateisti, aj predstavitelia rôznych náboženstiev, alebo ktorí sa považujú za predstaviteľov náboženstiev. Sú aj takí, ktorí sa hlásia k AllatRa v jej pravom význame. Ale aj tí, ktorí sa hlásia k AllatRa v jej

pravom význame, nie sú viac, ako účastníci hnutia ALLATRA, oni boli jednoducho iniciátormi vytvorenia hnutia, ale hnutie sa vyvinulo vlastným smerom. A je zaujímavé, že tento biľag, ktorým sa systém pokúša označovať hlavne duchovné sily, ktoré prispievajú k prebudeniu ľudí, v doslovnom slova zmysle, ktoré pomáhajú ľudstvu. A táto duchovná časť účastníkov, zdôrazňujem, účastníkov samotného hnutia, tá sa doslova vzpriečila v hrdle systému a ten to nemôže prehltnúť. A posiela čo? Myšlienky, pochybnosti – a začína sa hra okolo hnutia: „Aké je zlé hnutie, je v ňom niečo nesprávne, sú v ňom, prepáčte, takí, ktorí používajú „neduchovné“ veci.“ Teraz hovoríme o hnutí ľudí, teraz hovoríme o hnutí ALLATRA. Hnutie ALLATRA má medzi sebou aj ateistov aj všetkých ľudí na svete. Správne? (T: Áno.) A sú tu aj tí, ktorí vyhlasujú, že je to neduchovné. Paradox (T: Áno.) A vyhlasujú to ľudia, ktorí absolútne nerozumejú duchovnému a doslova k nemu nesmerujú. Je pre nich jednoduchšie a pohodlnejšie byť otrokmi systému, ale začínajú obviňovať celé hnutie. Počkajte. A prečo pranierovať celé hnutie za to, že je časť účastníkov vyznávajúcich, povedzme, duchovný smer svojho rozvoja (no, tak kultúrne), však? Tak poďme teda pranierovať kresťanov, alebo moslimov alebo hinduistov (ktorí sú tiež účastníkmi hnutia) veď v ich náboženstvách bolo, no, povedzme veľa temných škvŕn. Je to tak, že? A čo to má spoločné s hnutím? Ak chcú na niekoho poukazovať, toto hovorím démonom, hovorte konkrétne, nespájajte to s celým hnutím. A čo robia? Rovnako ako systém v hlave podsúva rôzne nedobré myšlienky, mýli človeka, aby

sa, prepáčte, potkol, spadol, zapochyboval. Tak funguje. Tak funguje aj tu. (T: Narúša...) A všetko sa deje potajomky, za chrbtom, vytvárajú sa nejaké antihnutia. Viete, pripomína mi to, ako v období vzniku Sovietskeho zväzu títo ilegálni pracovníci rozširovali letáky, niekde za rohom si šuškali, no a opäť sa usilujú o nejakú revolúciu. Revolucionári, povedzme, v negatívnom chápaní tohto slova, ktorí nesmerujú k slobode, ale smerujú k zničeniu niečoho dobrého. Priatelia, skôr, ako niečo ničiť, treba niečo vytvoriť, tak by som to povedal. A ty si nastolila správnu otázku, o tom si tiež môžeme pohovoriť. Veď my sme úplne otvorení aj dialógu aj všetkému ostatnému, tak, čo...

T: Som veľmi vďačná za túto otvorenosť, pretože akékoľvek manipulácie, môže skutočne zničiť len česťnosť a pravda.

IM: To je pravda. A my v skutočnosti nemáme čo skrývať. Sme absolútne otvorení.

T: Veď systém tiež, veď on koná skryto a dokonca ľuďom navrhuje nehovoriť o tom, povedzme, nerozoberať to masovo. (**IM:** Zamlčovať.) Áno. zamlčovať preto, aby nebola ovplyvnená voľba druhých.

IM: No počkajte... Počkajte, poďme si teraz porozprávať aj o tomto. Veď čím argumentujú? Tým, že niečo sa deje nesprávne, niečo sa skrýva, existuje nepravda. A zrazu konajú skryto, zrazu potajomky zneisťujú tých, ktorí aj tak tápu. Tí, ktorí stoja a sú verní Bohu, tí kašľú na všetky tieto (T: Áno.) rozprávky. Smejú sa, pretože chápu, sú to tí, ktorí sú

skutočne v hnutí a chápu, čo je to hnutie, pretože sami sú týmto hnutím. No ako môžeš prísť a povedať, že robím niečo zlé, ak robím dobré? Nuž, ako ti to môžem uveriť? Nie. Tápu tí, ktorí nič nerobia. (T: Lenivci, však.) Samozrejme. To sú kamienky pri ceste, ktoré sú akoby v hnutí, „sme pri tom“, no také satelitíky. Vari to nie je tak? (T: Áno.) Ak je človek v hnutí, ak sa sám zúčastňuje, on všetko vidí, cíti, a ak prichádzajú k nemu a rozprávajú – tak on nepočúva. Ale napriek tomu sa systém snaží rozkolísať, snaží sa rozvrátiť. Prečo? Jednoduchá otázka. Pretože ALLATRA je nebezpečná pre samotný systém. Ak teraz odoberieme ALLATRA, tak sa všetko urýchli. A všetci to vedia a v tom je paradox. Všetci vedia (T: Áno.), že k dnešnému dňu je to jediná nádej pre ľudstvo. Ale opäť, spoliehať sa na ALLATRA? Vy ste jediná nádej pre naše ľudstvo a nie ALLATRA. Pretože AllatRa sa v chápaní obmedzuje na čo? Ako vedomie formuje toto chápanie? ALLATRA to je niekto, však, niekde. Alebo tuto, kniha AllatRa. Priatelia, ale čo môže urobiť kniha, ak len leží? Nič. Ale vy môžete a môžete mnohé. (T: AllatRa v každom, áno). Ak máš AllatRa vnútri a chápeš jej podstatu a si verný Bohu, tak môžeš mnohé, oveľa viac ako by sa ti zdalo. Dokonca ani tvoji herci v hlave nevedia, čoho si schopný. Ale pamätaj si, priateľ môj, oni urobia všetko, aby si to neurobil, aby si nerozvinul svoj potenciál, nestal sa Človekom, pretože pre nich, pre hercov, je toto otroctvo. Hoci v skutočnosti by mali byť nástrojom. No, vieš, je strašné, keď sa otroci stanú otrokármi, a tu v ľudstve sa tak aj stalo. Vedomie začalo dominovať nad Osobnosťou. Vari to nie je paradox? Nižšia

forma, najnižšia, ktorá môže existovať, ktorá disponuje vedomím (no vedomie, disponujúce rozumom, povedzme to tak), začína diktovať vyššej forme – Osobnosti a jednoducho ju zabíja už v zárodku a nedovolí jej rozvinúť sa. Povedzme, predstavte si kokón, ktorý usmrcuje húsenicu, nedovolí jej stať sa motýľom. Je to normálny kokón? No a prečo je toto u nás normálne? Prečo kokón zabíja motýľa?

T: Kvôli pochybnostiam predovšetkým tiež v hlavách ľudí.

IM: Nuž, nesprávne želanie (**T:** Áno.), pochybnosti, túžba po mágii.

T: Igor Michajlovič, ale ak máme hovoriť o tých fámach, môžem ozvučiť niektoré z nich? Ale veď nemáme vôbec čo skrývať.

IM: A všetci v hnutí to vedia. Kto to nečítal? Veď, prepáčte, takéto klebety a všetka zloba sa rozširuje rýchlosťou blesku. A opäť, mňa zaujíma iné, prečo ľudia mlčia? Nuž, ak ste takí čestní a správni a prichádzajú k vám tieto klebety atď., tak povedzte priamo: „Tento priateľ mi to poslal.“ No nie je tak? A položte mu na spoločných chatoch, vo verejnej komunikácii otázku: „A prečo to robíš? Čo, je málo hercov v hlave, ktorí podsúvajú pochybnosti a ty ešte pomáhaš?“ Samé takéto: „Pozrite, čo povedali, čo tam napísali.“ Je to smiešne, no pravda. Nuž, ľudia sú ako malé detičky na pieskovisku. Ale veď vy sami robíte všetko v tomto hnutí. Naozaj nevidíte pravdu? No poďme, prejdime si to.

T: Nuž, jedna, povedzme, taká prvá klebeta, ktorá sa

rozširuje tajne v nejakých uzavretých chatoch alebo uzavretých skupinách, mailoch je to, že existuje určitá skupina, ktorá sa zaoberá pradávnyimi praktikami lásky, ktoré v skutočnosti napomáhajú prinášaniu sily do tohto sveta. A vedomie s tým nesúhlasí a hovorí, že je to neduchovné.

IM: Neduchovné? **(T: Nie).** A nesprávne? **(T: ...hovorí vedomie).** Tak, priatelia, existuje... Už sme o tom hovorili, poďme, zopakujeme to pre našich priateľov. V neviditeľnom svete existujú, povedzme, dva zdroje sily: jeden, ktorý sa nachádza v sfére a druhý – zvonku. Na to, aby ľudia získali určitú silu, aby sa niečo zmenilo, povedzme, na metafyzickej úrovni, využívajú len dva zdroje. Jeden – to je vziať niekomu život a tento život – to je energia. Na východe ju nazývajú prána, je to energia života. A je možné ju nie úplne, ale čiastočne doplniť. A je možné využiť túto silu na dominanciu nad besmi v hlavách iných ľudí, na posilnenie vlastných besov. Nuž, uvediem jednoduchý príklad, aby ste pochopili. Pred kým sa skláňa vaše vedomie? Teda čestne. Pred oligarchami. No bez klamania. Všetci? Ved' oni všetko môžu a vy sa ich bojíte. A oni skutočne mnohé môžu, majú veľa peňazí, veľa prisluhovačov. Ale skús im stúpiť na nohu, alebo naplŕuť do tváre, no, niekomu z oligarchov. Ved' všetci chápu, čím sa to skončí, preto sa tak všetci boja. No ešte preto, aby si sa stal silným, vládol svetu, je potrebné aby diabol bol na tvojej strane, je potrebné, aby tvoj démon v hlave bol silnejší ako démoni tých, ktorí sa ti klaňajú. Deviaty kruh (vidíš, opäť sme sa dnes k nemu vrátili) využíva tieto praktiky,

prepáčte, zabíjajú novorodencov, rozrezávajú bruchá tehotným ženám, hovorili sme o tom. Prečo? Preto, aby trpeli, aby bol väčší výron – to je fyzika. No priatelia, ale kde je vaše pobúrenie nad tým? Veď opäť o tom hovoríme. Preto, že človek berie niekomu život, mučí ho, týra ho, aby sa stal bohatším a silnejším – a niet pobúrenia; preto, aby vládol svetu, vládol vám – a niet pobúrenia, „to je normálne“. Dokonca sa k tomu stavajú so strachom, pretože démoni v hlave sa boja: „Nie, na toto nebudeme myslieť, je nám to nanič. Ale poďme, radšej posúdime ALLATRA, veď tamto je neduchovné. Ale tam o tých my už vôbec mlčíme.“ Však? Tak o tomto hovorím. Ale poďme, preberme si ALLATRA. A čo si preberieme? Nuž, budeme hovoriť takto: je skupina ľudí, ktorá používa starodávne praktiky lásky, ktoré sú špecifické, no existujú od nepamäti. Kedysi sme rozprávali o sestrách Allat. No aj o tomto, kto nie je lenivý, ten si to sám našiel, a ako potvrdenie toho, dodnes v sadoch sestier Allat prebiehajú ceremónie, zamerané na získanie týchto síl, ktoré ony získavali takým neduchovným spôsobom – ony sa milovali navzájom a využívali telo ako nástroj. Je tak? Nikoho nezabíjali, nikomu neodoberali a prinášali silu zvonku, teda spoza sféry. A táto sila dávala ľuďom... No dávala práve silu vzdorovať besom a démonom v hlave, dávala ľuďom duchovnú silu a aj dáva. A najzaujímavejšie je, že mnohí cítia túto silu, využívajú túto silu, naháňajú sa za ňou a túžia po nej, ale zároveň posudzujú, že je to neduchovné. Priatelia, nuž, prestaňte klamať. Objasním to jednoducho pre všetkých, ktorí nechápu. Každému človeku je dané presne toľko sily, aby získal Večný

Život, ale my ju míňame nie na to, na čo treba. Svet sa stal oveľa drsnejším, diabol sa stal oveľa silnejším, v takýchto podmienkach... Tak znovu, poďte, všetko odhodíme nabok a pozrieme sa čisto z pozície matematiky. Áno? Na to, aby sme vzdorovali oveľa silnejšiemu, je treba čo? Doplnujúce sily. Súhlasíte s tým, priatelia moji? Kde ich vezmete? Nikto z vás, keď dostáva pomoc, ju neodmieta. No ja mám na mysli tých, ktorí sú na duchovnej ceste, ktorí sa snažia, povedzme, z čistého srdca prísť do Duchovného Sveta, dotknúť sa Alaha, Boha, ktorí ľúbia, milujúcich Boha. Dostávajúc doplnujúcu silu Lásky stávajú sa silnejšími a cítia túto silu, cítia túto rezonanciu. Vari to nie je tak? Tak je. Pretože to je pomoc na získanie Života. A doslova pár minút po meditácii, modlitbe, po duchovnej praktike, keď pocítil a prežil toto všetko, dostáva od nejakého dobrého priateľa určitú správu alebo ešte niečo „duchovno-neduchovné“ a ihneď v jeho hlave začínajú vznikať pochybnosti. Však? Teda jeho herci v hlave rozprávajú: „Ale veď to je neduchovné.“ Priatelia, a aký je v tom rozdiel? Vás niekto núti toto robiť? Nejakو zle sa to prejavuje na vašom živote? Poviem vám to jednoduchšie, poďme, uvediem vám príklad, aby som rozptýlil vo vás „duchovnosť – neduchovnosť“, a vy nad tým porozmýšľajte. Len, priatelia, buďte čestní. Nuž, veď my neklameme, hovoríme teraz pravdu. Takže budete si hovoriť pravdu. Poviem vám niečo, na čo ste teraz vôbec nemysleli. K dnešnému dňu práve teraz umierajú tisíce detí od hladu, to je pravda, a tisíce detí umiera práve teraz preto, že nemajú pitnú vodu. Áno, nepoznáte ich, nevidíte ich, nie sú to vaše deti a nie ste

to vy, ale sú to naše deti, sú to deti nášho ľudstva, deti našej ľudskej spoločnosti. Veď vy ste tiež súčasťou tejto spoločnosti. A čo robíte vy? Kupujete množstvo produktov, ktoré sa kazia a vy ich vyhadzujete, pitnou vodou umývate podlahy a splachujete WC (Alebo nemám pravdu?) v tom čase, keď deti umierajú od smädu. Teraz vieš, čo hovoria herci? „Áno, treba deťom pomôcť... tým.“ A pozri sa, ako odvádzajú. Tak kto je duchovný alebo neduchovný? A vy ste duchovní v tomto ohľade? Postupujete ľudsky? A vedomie to ihneď objasní: „No veď to odo mňa nezávisí.“ Pozrite sa, ako je to všetko v tomto svete. A tie, ktoré mŕňajú život, mŕňajú čas, mŕňajú svoje sily a pozornosť na to, aby zaobstarali kvapku tejto životodarnej vlhky pre vás, ktoré vám dávajú barley, keď tápete, ktoré vás postrkujú... A vy súhlasíte s tým, že to je neduchovné? V čase, keď potrebujete pomoc, ony pomáhajú. Ony sú vašimi sprievodcami v tej temnote, v ktorej sa teraz nachádzate. A to je neduchovné? Ale „Deviaty kruh – to je duchovné, to je normálne.“ Pozrite, aké je všetko jednoduché. Proste netreba klamať. Vari to nie je tak? (T: To je ešte... Áno.) Uvediem jednoduchý príklad, ešte jeden, asociatívny. Nie preto, aby som vás presvedčil, ale preto, aby ste aspoň niečo pochopili. Veď tí, ktorí vás, aj tak už tápajúcich, vyvádzajú z rovnováhy, sú podobní tým blízkym priateľom, najlepším z najlepších, ale veď oni sa vždy prezentujú ako priatelia. (T: Áno.) Tak si predstavte, že ste s takým svojím najlepším priateľom, je zima, mráz, rozhodli ste sa prejsť cez rieku a prepadli ste sa pod ľad – do diery v ľade. Vonku je zima, mrzne, snažíte sa vyškríabať, kĺže sa, máte ťažké

šaty a tento priateľ, ktorý sa sám topí, sa vás chytá a ťahá vás dole. Veď on vás zachraňuje, priatelia moji, z pohnútok z čistého srdca. Máte mokrý odev od vody, ktorá má +1 stupeň, leziete na mráz, kde je -20 stupňov a ste ďaleko od ľudí. Veď kým dôjdete, buď ochoriete, alebo nedajbože umriete, ale vo vode je +1. On vás zachraňuje? Tak teda, títo sú podobní práve tomuto vášmu priateľovi, ktorý sa sám topí a drží vás v diere v ľade, tam, kde je +1 stupeň, aby ste na mráz nevyšli. Alebo nemám pravdu? Úprimne si odpovedzte. Ale najstrašnejšie je to, že práve títo tápajúci, keď počujú lož, sami sa začínajú chytať svojich priateľov a ťahať ich hlbšie do diery v ľade. A potom hovoria, že „je niečo nečestné v ALLATRA. Treba to nájsť.“ (T: Áno.) A čo je to niečo nečestné, okrem vás? ALLATRA – to sme my, vy, my všetci. Veď my sme ALLATRA ako hnutie (T: A taktiež...) A ak tam je niečo nečestné, tak je to len v ľuďoch.

T: Tiež je ešte, Igor Michajlovič, taká otázka, povedzme, dokonca ani nie otázka... A čím argumentuje vedomie v hlavách niektorých pochybujúcich – takzvanou „spovedou bývalého geliara.“

IM: Vieš, mne tiež o tom rozprávali, sám som to nečítal, bol som lenivý, ak mám byť úprimný, ale vždy mi je to smiešne: „spoveď bývalého geliara.“ Priatelia moji, geliari bývalými nebývajú. Geliar je ten, kto slúži Bohu, je to vojak Svetla, je úprimný a úplne oddaný službe Duchovnému Svetu. Nemôže byť bývalým. Rovnako, ako nemôže ani anjel padnúť, ako, že „diabol je bývalý anjel, ktorý padol“ –to je všetko

práca rozumu, to sú herci v hlave. A v danom prípade, čo sa týka tohto herca, takpovediac bývalého geliara, viete, odpoviem vám, ak dovoľíte, asociáciou. Predstavte si človeka, ktorý si namýšľal, že je znamenitý športovec. Mal priateľov, ktorých považoval za menej športovo zdatných a spolu sa rozhodli nastúpiť do športového inštitútu, napríklad. A tento znamenitý športovec prepadá na prvej skúške z telocviku, pritom totálne. Samozrejme sa nikam nedostane, ale hneď začína všetkým rozprávať: „Ja, ako absolvent tejto športovej univerzity, ako magister, vám chcem oznámiť, že sú tam absolútne nekompetentní profesori, ničomu nenaučia, je to taká hlúpa univerzita. Strácate čas, nechodte tam, upozorňujem vás, ja, ako magister tejto univerzity, ako bývalý žiak, bývalý študent.“ Toto je presne to isté. Človek, ktorý nikdy nemal žiadny vzťah ku geliarstvu, ktorý jednoducho prepadol na prvej skúške z telocviku, povedzme tak, pre svoj egoizmus, pre svoju pýchu, v prvom rade, ale naplnil sa obrovskou nenávisťou, pretože tých, ktorých dovtedy tento človek považoval za nehodných, tí sa stali geliarmi a on nie. A v tom je zmysel. A zlo, ktoré sa v ňom zrodilo, je predovšetkým nasmerované proti sebe, proti uvedomeniu si svojej vlastnej ničomnosti. No vari vedomie niekomu hovorí, že je nehodný, že je lenivý, že je nadutec? Vedomie hovorí a povstane proti len vtedy, keď je človek na duchovnej ceste. Je tak? Keď človek začína dosahovať niečo v duchovnom, tak vtedy sa vedomie vzbúri proti nemu. A keď človek robí hlúposti, vytvára zlo, vedomie to vždy ospravedlňuje: „No ak niekoho podvádzaš, ak prifarbuješ, ak klameš, ak

zvádzaš ľudí od pravdy, tak si chlapík, veď sa o seba staráš, Zlé je to, že keď o tom počujú títo tápajúci, Zlé je to, že keď o tom počujú títo tápajúci, že „v hnutí bol „bývalý geliar“... Veď to je nesprávne. A čo ja...? Počkajte, mám jednoduchú otázku: A čo, prepáčte, bol niekde uverejnený nábor na geliarov? Jednoduchá otázka na vás, priatelia, kde je možné sa zapísať? Aby si sa stal geliarom, to si treba zaslúžiť, a to nie je len tak. A prácu týchto ľudí vidíme každý deň. Viete, úprimne vám poviem, ak teraz zastavíme ich prácu hoci len na krátky okamih, verte, že vaše vedomie vás donúti kľaknúť si pred nimi, aby pokračovali vo svojej práci. Ale oni nie sú démoni, mám na mysli geliarov, aby ste pred nimi kľáčali. Preto, priatelia, vo všetkom je červená čiara, po ktorú je možné sa hrať. Sami sme za veselosť, za humor a často používame humor. Viete, hovorí sa, že bez humoru je možné sa v tomto svete upíť, ale piť je hriech, vedie k smrti, preto poďme, radšej zostaneme pri humore. Ale, priatelia moji, za červenú čiaru neprechádzajte, dokonca ani vo svojich myšlienkach, prejaví sa to. Ja nestraším, ani neupozorňujem. Ale pre všetkých pochybujúcich, ak toto chcete, môžeme to náorne predviesť a uvidíte v číslach, čo sa udeje v tomto svete. A nezávisle od toho, či vaše vedomie tomu verí alebo nie, sú veci, ktoré nie sú podriadené vášmu rozumu. Preto zostávajú so svojimi pochybnosťami, so všetkým ostatným, za červenou čiarou a nedovoľujte svojim besom strkať vás za túto čiaru, tam je to nebezpečné. Poviem tak: všetko má svoje hranice a sväté a Boha netreba hanobiť.

T: Proste už oddávna sa opisovalo, v čom spočíva toto nebezpečenstvo pre ľudí. Predovšetkým, že všetko živé a všetko skutočné v tomto svete je udržiavané Božím svetlom, svetlom Božej Lásky. Hovorili, že ak Božia blahodať opustí tento svet, tak on zrazu zanikne.

IM: Tak aj bude a súhlasím s tým na 100%. Preto je našou úlohou, ako normálnych ľudí, ako spoločnosti vcelku, urobiť všetko, aby Božia blahodať predsa len neopustila tento svet. A to závisí od každého z vás, priatelia moji. A to nie sú vtipy, to nie sú hry. Vedomie veľmi dobre rozumie matematike, fyzike, exaktným vedám, účtovníctvu, mnohým veciam, životným vzťahom, móde, mnohému, ale nie životu a vy to veľmi dobre viete. Preto poďme, priatelia moji, predsa len žiť nielen podľa rád vedomia, ale aj pocityvým svetom, duchovným a nezabúdať na to hlavné: kto ste a prečo ste tu. Správne? Ľudia tu nie sú preto, aby umierali, ale preto, aby získavali Život. Nikdy na to nezabúdajte. A vy, každý z vás, priatelia moji, ste predovšetkým potenciálny Anjel a nie otrok bezvýznamných besov. Pamätajte na to. Ste človek a človek musí znieť hrdo, ale hrdo môže znieť len vtedy, keď je on otrokár a jeho otroci sú besy v hlave, ale nie naopak. Ak je to naopak, tak človek sa už musí písať s malým písmenom č vo vzťahu k takým otrokom. Nebuďte nimi nikdy, neslúžte satanovi – to je hriech.

T: A skutočne je to tak, ako ste aj povedali, systém vchádza prostredníctvom priateľských vzťahov, cez kamarátstvo. A zrazu je všetko dobré, hovorí sa o spoločných veciach (**IM:**

Samozrejme.), a potom sa kladú otázky: „A si presvedčený, že v ALLATRA je všetko také čisté? A si si istý, ako je organizované hnutie ALLATRA? A čo si myslíš, odkiaľ je financované?“

IM: „Odkiaľ je financované“ – to je ich najbolestivejšia otázka. Však? Priatelia, a tu sa mi páči ešte jeden moment: Chystáme... no nejaký projekt, niečo robíme v hnutí. Poskladali sme sa, spolu sme to urobili, veď všetci sa zúčastňujú, všetci vidia, sami aj nejakو finančne prispievajú na realizáciu tohto projektu. A potom prichádza taká motajúca informácia a hovoria: „Odkiaľ majú financie? Však? Priatelia, no veď vy sami to financujete, sami to robíte, zúčastňujete sa. No nie je to smiešne, že odkiaľ sú peniaze?“ Áno odtiaľ sú peniaze, že sa my sami skladáme, sami všetko robíme. Je to zábavné. (**T:** No ešte je...) A to, že „tam je niečo nečestné alebo pochybné“ – vedomie vždy aj vo vás pochybuje: „A či ste dostatočne duchovní?“, obzvlášť v prvých obdobiach. Ale o tom sa porozprávame trochu neskôr.

T: Tiež je častý argument, že „nejak je všetko... no nejak je všetko v ALLATRA ideálne, alebo tak (**IM:** „Príliš dobré“.), nejak príliš dobré“. (**IM:** „Príliš ideálne“.) A ak sa aj nejaká chyba nájde, vtedy: „No, áno. Predsa len sú to dobrovoľníci, predsa len, áno, predsa len, možno že to nie je sekta.“ Teda a veď...

IM: Priatelia, no opäť: „Sekta – neseakta“. Ale aký je v tom rozdiel? Akokoľvek by nás nazývali... Uvádzal som príklad

o požiarnikovi. Však? Je to smiešne. (T: Áno.) Poviem to jednoduchšie: ak sa to niekomu páči, tak sektármi môžeme nazývať určitú skupinu ľudí, práve tú skupinu, ktorá sa zaoberá „neduchovnými praktikami získania síl“, povedzme tak. Však? No a ešte tých, ktorí sa k nim pridávajú a idú po duchovnej ceste – možno, dobre, ak si to tak prajete, nazývajte ich „sektármi“. Ale čo s tým má hnutie? Ateisti – to sú tiež sektári? Alebo iní ľudia?... Veď hnutie zahŕňa množstvo ľudí. Čo s tým oni majú? Už to nejako rozdeľujte. Správne? (T: Sekta dobrých ľudí.) Hovoríte, že „v hnutí sú sektári“ – no tak to už chápem. Dobre? No to je správne, sú sektári. Sú, priatelia, máme predstaviteľov rozličných siekt. No a čo je na tom zlé? Naopak, je to dobré. (T: Sekta dobrých ľudí). Samozrejme. (T: Igor Michajlovič, ale ešte sú...) ...živí. (T: ...živí). A to je vynikajúce.

T: Ešte sú, Igor Michajlovič, tiež také klebety, ktoré sa týkajú vás a tiež sa rozširujú.

IM: No a ako ináč? Klebiet proti mne musí byť veľa. Veď to je dôležitý argument systému.

T: Áno. Jedna z týchto klebiet je to, že máte určitú nehnuteľnosť v Golosejevskom obvode.

IM: „Nehnuteľnosť v Golosejevskom obvode“ – no to je predsa dobre. Priatelia, viete, je to smiešne, úprimne. Nikdy som o tom nehovoril, ale už som to niekoľkokrát počul, Tatiana teraz tiež hovorí o mojej nehnuteľnosti. Je to obraz, ktorý rysuje vaše vedomie, že ja mám „žiť v chate alebo v

jaskyni, niekde v lese a jesť kobyľky. Alebo celkove... Alebo celkove... Nie, kobyľky jesť je nesprávne, sú živé, to je neduchovné. “ Ja sa „mám živiť slnkom.“ Priatelia, ja mám rád hamburgery. No čestné slovo. Mám rád to isté jedlo, ako väčšina ľudí. Bývam pod strechou so stenami. Vy predsa tiež nebývate v jaskyniach. Som obyčajný človek, rovnaký, ako vy, v rovnakých podmienkach. Nie je to tak? Je tu len malý rozdiel. Viete v čom? Poviem vám úprimne, nehovoril som o tom, ale poviem to, aby neboli žiadne otázky. Pracoval som celý život, normálne som zarábal, mal som viac než dosť. Takže keď sme začali robiť ALLATRA, 90% hovorím úprimne, 90% zo všetkého, čo som zarobil, som dal na to, aby som vám vytvoril tento priestor a veľa ďalšieho. A nie len tento priestor, máme ich dosť. Primálo, ešte sú potrebné. No ak by došli prostriedky, zarobíme – kúpime. Čo narobíš? Nechal som si na život, a na rôzne... 10%. Vzal som a čestne rozdelil: vám – 90%, sebe – 10%. Nechodím pešo, mám dobré auto. Priatelia, no a čo, mám jazdiť na bicykli? No už, viete ako..., šport, ťažká práca a ešte okolnosti, množstvo zranení tohto tela... Krútiť pedále, viete, na to už som lenivý, hovorím to úprimne. Preto sa vozím v normálnom aute. A prečo by som sa nevozil v normálnom aute? A vieš, čím budú teraz argumentovať? „Tam ľudia umierajú od hladu, deti“ a ja sa vozím v normálnom aute. „To je neduchovné.“ Je tak? Duchovné, alebo neduchovné? Jednoduchá otázka. Zarábal som si vlastnými rukami. Dnes robím ako účastník hnutia všetko, čo odo mňa závisí, aby sme vytvorili takú tvorivú spoločnosť, v ktorej by neboli hladní, alebo ešte lepšie ani

chorí, ktorí by neboli nešťastní. Je možné pokúsiť sa urobiť to tak, aby sa zmenšilo nešťastie na tomto svete. Tak tým sa ja zaoberám. Strácam svoj čas, sily. V žiadnom prípade sa nechválím, priatelia moji a nikoho nevyzývam, aby zopakoval a robil to, čo som robil ja. Zapamätajte si, ja vás k tomu nevyzývam. Je to... Prečo som tak urobil? Pretože viem, že tak treba. Pretože viem, že ja to nepotrebujem. Stačí mi na strechu nad hlavou, na dobré auto aj na hamburger. A prečo nie? Nerád sa živím slnkom, čestné slovo, veď nie som rastlina.

T: Áno, ďakujem, Igor Michajlovič. Je tu tiež otázka, ani sa mi ju nechce položiť, ale poviem to, že je taká (**IM:** Povedz.) fáma o tom, že napríklad máte zbraň, že je to akosi neduchovné...

IM: Vieš, už sa ma to niekoľkokrát pýtali. Ľudia hovoria: „Šíria sa fámy, že máte zbraň. Áno priatelia, a nielen zbraň, som poľovník a rybár. Ale úprimne povedané, aký poľovník, aký rybár... Celkove, na Ahrimanovom poli hrám zle futbal, čestné slovo – zver uteká, ryby neberú, ale snažil som sa. Samozrejme že mám. A prečo by som ju nemal mať? Zabíjať zver je neduchovné? A ako ma môžu odsudzovať za to, že strieľam zver tí, ktorí každý deň jedia mäso, klobásy a pod.? Nie, no dnešná klobása, chápem, že tam mäso nie je, alebo len výnimočne, ale predsa len, aspoň formálne by tam malo byť. Všetak? Vy jete mäso? A ono nebolo živé? Ste len klamári (**T:** A spolupáchatelia.) a spolupáchatelia. (**T:** Áno.) Priatelia, a keby som pracoval v mäsokombináte, tiež by som sa

zaoberal neduchovnými vecami, pri príprave mäsa, ktoré vy potom zjete? Je to práca. Je to tak? Koľko lži, však? A ako to vedomie prekrúca. Jednoduchá otázka. Okamžite nájdú niečo, aby v človeku vyvolali pochybnosti a zakolísanie. No to je... (T: Áno.) A prečo človek ako Osobnosť dovoľuje týmto pochybnostiam vstúpiť? Nehovorím teraz o sebe. Na mňa hádžte špinu, koľko chcete, preboha. A vôbec ak špinu, tak tým sa zaoberá prepravná agentúra, poštou to nejde, tak to berte do úvahy. Ale celkovo, prečo dovoľujete, priatelia moji, aby vám diktovali besy v hlave? Veď všetci chápu a vedia, aká vyhrotená je situácia... A ja nestraším, ja konštatujem fakt a hovorím o tom už nielen ja. Nedávno, áno, som hovoril len ja, potom sme začali hovoriť spoločne. Teraz nás hovorí veľmi mnoho. A teraz vidíte, pripojili sa dokonca aj tí, ktorí boli proti tomu o čom sme hovorili. A my to chápeme, my to vieme. A my, pri tom všetkom, dovoľujeme aby nám v našom vedomí diktovali herci presný opak toho, čo potrebujeme. A to je, priatelia, skutočne neduchovné. Netreba ich počúvať a netreba platiť za to, čo nám prekáža. Akákoľvek pochybnosť, ktorá je v hlave, (nemám na mysli pochybnosti o ALLATRA alebo niečom takom): pochybnosti o Duchovnom Svete, pochybnosti o vykonávaní duchovných praktík, a pod., alebo o tom, že môžete získať Život, pochybnosti o tom, že sa môžete dotknúť Duchovného Sveta – Veď tieto pochybnosti by ste nemali financovať. Je to to isté, ako použitie jedu, je to zdraviu škodlivé. (T: Áno.) Netreba to robiť. Je to neduchovné. A práve to je hriech – pochybovať o Bohu. Neexistuje väčší hriech.

T: Teraz som si spomenula, čo sa hovorí v Biblii – že dvojaké myšlienky odvádzajú človeka zo všetkých jeho ciest – práve tieto pochybovačné myšlienky (**IM:** Samozrejme.) a herci v hlave. No a ešte je zaujímavé, Igor Michajlovič, k čomu toto všetko v podstate vedie. Tí ľudia, ktorí súhlasili a počúvajú tieto pochybnosti, veď aká je ďalšia schéma? Čo rozpráva vedomie? Ono už hovorí o tom, že „ALLATRA akceptujem čiastočne.“ To znamená, že „čiastočne ALLATRA prijímam a čiastočne nie.“ Myšlienky takéhoto typu akoby vznikali v hlavách ľudí, o tom, že „v ALLATRA sú tiež zrná Pravdy, rovnako, ako aj v iných náboženstvách.“ A predtým...

IM: ALLATRA nie je náboženstvo. A „tiež sú zrná Pravdy“ – je to nevhodné a nemá to nič spoločné s ALLATRA. Priatelia, ALLATRA – to je celý komplet, ktorý ste dostali úplne bezplatne, aby ste ho používali. Môžete s ním robiť, čo chcete. Môžete ponížovať, urážať, pochybovať. A môžete ho zobrať a začať Žiť. Všetko je vám dané. Hlavne prestaňte klať sami seba. Všetko sa začína úprimnosťou, čestnosťou a takou otvorenosťou. A my nemáme absolútne čo skrývať, chápete. Za čo by som sa mal hanbiť? V tomto svete sa... Priatelia, jediné, za čo sa môžem hanbiť... Teraz som sa zamyslel, za čo sa môžem hanbiť v tomto svete?

T: Asi za nič, pretože hanba je z toho, že je tesno.

IM: No, hanba je preto, že je tesno... (**T:** Človek je stiesnený pravidlami systému, však.) No za nič sa nemôžem hanbiť, za nič. Prebral som si všetko v hlave, paraziti mlčia, dnes

zostanú hladní za to, že nehovoria. Však? (T: Áno). Takto treba s nimi zachádzať. Ak vám nedajú včas informáciu, nechajte ich hladnými. (T: Bez hamburgerov, áno.) Alebo im pridajte prácu týmto hercom v hlave – a všetko bude v poriadku. Chcel som povedať, že jediné, za čo by som sa mohol hanbiť, to je možno, vyjsť nahý na námestie. Ale vy viete že ja kašlem na názor tých, ktorí sa na mňa budú pozeráť. Chápem, že nie som Schwarzenegger. No a čo? To je problém tých, ktorí sa pozerajú. Čo ma je do toho. Je to tak? Prečo by som sa mal hanbiť v tomto svete? Možno len za hlúposti, ktoré robíme. Ale, zase, hlúposti robíme často preto, lebo sme sa rozptýlili a herci dostali slobodu. Tak to by sa oni mali hanbiť, veď oni ich robia, len pomocou našich tiel. Ale telá, tie tiež používame my. Takže keď sme sa rozptýlili, oni to využili a porobili hlúposti – ale to sú ich problémy, oni by o tom mali uvažovať.

T: Igor Michajlovič, veď keď ľudia čiastočne akceptujú alebo neakceptujú ALLATRA, tak si myslia: „ja budem používať určité nástroje...”

IM: Poviem to jednoduchšie: znamená to, že aj žiť budú čiastočne. Jednou nohou budú žiť, druhou nebudú. Je to smiešne priatelia. „Čiastočne prijímam Božiu Lásku a čiastočne neprijímam.“ A kto potom prijme teba? Jednoduchá otázka. To zase vzniká z klamstva, zo lži to vzniká. A vieš prečo? Pretože ľudia cítia túto rezonanciu, ktorá prichádza, tú silu Lásky. A opäť, vďaka tým skupinám, ktoré sa zaoberajú absolútne neduchovnými vecami, starovekými praktikami,

ktoré boli vždy, ako sestry Allat, a mnohé ďalšie, ako Sofijská skupina, no natoľko neduchovnými vecami, že keď to cítiš, tak aj démoni v hlave stíchnu. Natoľko to približuje k Duchovnému Svetu, že vo vnútri okrem radosti nie je nič. A čo my, budeme to čiastočne prijímať? To sú vaše problémy. Ak chcete, neprijímajte to vôbec, nikto nikoho nenúti. Človek má právo Žiť a má právo slúžiť satanovi – to je právo človeka.

T: Igor Michajlovič a kto je to skutočne duchovný človek. Veď ako kreslí vedomie...

IM: Živý. Skutočne duchovný človek je ten, kto je Živý. Povieť to jednoduchšie, ten, kto sa nehanbí, ten, kto chápe, že tento svet je dočasný, aj jeho telo je dočasné, všetko tu je dočasné, a v ňom je Život, Život Večný. Ten, kto je naplnený Božou Láskou, ten, kto 90% svojej Lásky, svojej sily odovzdáva Duchovnému Svetu, svojej pozornosti, ten dostáva oveľa viac a opäť to vracia. A v takomto kolobehu on žije, žije tu a teraz. Ten sa nemusí báť smrti, pre toho sa už Život začal. A vedomie vám rozpráva a klame o tom, že je to zložitý. Nie je to nič zložitý, priatelia moji. Je to to najjednoduchšie, čo môže byť. Ale pochopíš to len vtedy, keď získaš Život.

T: Áno, je to veľmi cenné a veľmi dôležité, pretože veľmi veľa ohlasov a veľmi veľa listov bolo najmä o duchovnom, o tom ako predsa tento skutočný Život...

IM: Nuž ako je to možné nepocítiť? Ako je možné to nežiť? Vieš čo je najsmiešnejšie? Že tí, ktorí vystúpili z ALLATRA,

nemôžu ju opustiť. Začínajú bojovať, zachraňovať niekoho preto, že to cítia. Ešte pozerajú naše relácie, cítia túto odovzu, ale nad nimi má moc satan. No a vedomie hovorí: „Akýže satan? Satan neexistuje.“ Veď sú veľmi inteligentní – všetko majú tak rozumne zdôvodnené. Ale prečože je vnútri tak smutno? A prečo je tak radostne, keď cítite Lásku, skutočnú Lásku? Vari sa dá niečím nahradiť? Ale oni jednoducho... Je to pre nich ako hra, vieš, ako záujem o šport, ako hra. Uviazli v tom a začínajú sa snažiť a zachraňovať druhých, pretože si myslia (niektorí z nich), že ich vyhnali z hnutia. Ale vyhánal odtiaľto niekto niekoho? Sami odišli. Zavreli si pred sebou dvere a teraz klopú.

T: To je paradoxné, veď ten, kto (**IM:** Smiešne.) sa skutočne dotýka ALLATRA, tak to je už navždy.

IM: Je to navždy. Dokonca, keď sa človek len raz dotkol Božej Lásky, túžba bude večná, nedá sa na to zabudnúť. Áno, vedomie sa mnohonásobne zosilňuje, začína robiť čo môže, začína ňa vhaňar do neviery, nedôvery, do pochybností, núti ňa robiť obrovské hlúposti, jednoducho slúžiť satanovi. Ľudia môžu sklznúť do čohokoľvek vo svojej podlosti a neľudskosti pod diktátom práve týchto hercov, ktorým sa veľmi nechce prepúšťať túto kozičku, ktorá dáva mlieko a kŕmi týchto hercov. Nechce sa im. Nechce sa týmto otrokom, ktorí sa stali otrokármi, zase sa stať otrokmi, no nechce sa im. Bojujú o moc, nuž možno ich pochopiť. Je to len vedomie, len herci a čo s tým máte spoločné vy? A túto lásku cítia všetci, ktorí sa jej aspoň raz dotkli a strašne po nej túžia. Vieš,

povedal by som, čím sa líši živé od mŕtveho. Áno? Živý, alebo dokonca potenciálne živý, on cíti zjednotenie, on cíti život, on cíti Lásku vo vnútri. Keď zatvoríš oči a jednoducho nazrieš dovnútra, uvoľníš sa a pozrieš: Čo cítiš? Vibrácie Života. Skutočné, živé, ohromné, bezhraničné. A čo cítia tí, ktorí slúžia satanovi? Priepasť a temnotu, Osobnosť vôbec nič necíti, ona cíti priepasť a to najhoršie – osamelosť. A je to skutočne tak, pretože bude odhodená, bude podvedená, zostane len so svojimi hercami, naveky. A vari to človek nevie? Vari to necíti? Klamári a pokrytci, prestaňte sa klamať. Nahliadnite do svojho vnútra. Úprimne, nemáte nepriateľov okrem samých seba. Je to pravda a vy to viete.

T: Ved' systém skutočne pôsobí výlučne cez každého človeka. (**IM:** Samozrejme.) Vo vnútri jeho samotného, a núti hľadať týchto nepriateľov niekde vo vonkajšom, kdesi v druhom človeku.

IM: Ten najhorší nepriateľ je vo vnútri človeka, ale tento nepriateľ je taký prefikáň, nuž ako Ľavá bytosť, že sa pokúša tento strach, toto nepriateľstvo, toto pochopenie Osobnosti, že existuje nebezpečenstvo a hrozba, on sa pokúša túto hrozbu presunúť na vonkajší faktor, to znamená na niekoho, alebo na niečo. Povedzme na ALLATRA, proti ALLATRA, proti islamu, proti kresťanstvu, budhizmu atď. No nie je to tak? To znamená, proti Bohu. A potom hovoria: „Diabol sa postavil proti Bohu a padol a Boh s ním bojuje.“ Smiešne.

T: Je tiež zaujímavé, spomenula som si, ako svätí otcovia

popisovali, ako diabol vedie svoju vojnu. Ved' on skutočne v tejto prvej etape pristupuje k lenivým so slovami, že je to veľmi zložitá a predhadzuje im všetky možné komplikácie preto, aby človek pochopil, že, „aha, ak je to teraz také zložitá, tak čo bude ďalej na mojej ceste?“ (**IM:** Samozrejme). A toto je rozhodujúce kvôli tomu, že skutočne sa prikráda k lenivým a lajdákovi, tým ktorí... Zráža ich pochybnosťami, áno...

IM: K pochybujúcim. K pochybujúcim a tápajúcim. Poviem to tak, ak človek žil obyčajný život, prostý život, obyčajný ľudský život, a niečo sa v ňom pohlo a vydal sa na duchovnú cestu, a ak proti nemu začína útok, je to už znamenie, že za niečo stojí. Systém by neplytval silu na to, aby ňu zneistil, vohnal ňu do pochybností, do smútku, žiaľu, vytvoril okolo teba celý ten chaos, množstvo problémov, aby ňu zahnal do ohrady, do ohrady otroka, barana. Keď už to robí, to znamená, že máš veľkú šancu na to, aby si sa stal otrokárom týchto hercov, preto, aby si získal Život. Ved' je to pravda.

T: Áno. A v tomto momente, keď systém, povedzme, nad ľuďmi hustne, núti ich uveriť, že toto je už ich prehra, že to nie je moment, keď majú v duchu...

IM: On ich nenúti uveriť, on chce, aby ľudia uverili. A či človek uverí, alebo neuverí – to si musí sám vybrať. Ved' opäť, je dosť jednoduché rozniesť toto všetko na prach a popol. Ved' každý človek, dokonca, aj keď mu prichádzajú tieto myšlienky, vrú v ňom, bublajú, on to predsa pozoruje zo

strany. Áno, vlezie, vkladajúc pozornosť, do húštiny udalostí, pociťuje emócie, strachy, odpor, pochybnosti, ale na druhej strane, on zostáva pozorovateľom zboku. Stačí sa zastaviť a povedať: „Nie, ja toto nefinancujem.“ Veď je to veľmi jednoduché: Kam vkladáš pozornosť, to sa aj realizuje, priateľ môj. Ak vkladáš pozornosť do pochybností, budeš plný pochybností. Čo kupuješ, to dostaneš. A pozornosť, to sú tvoje prostriedky. Tak načo kupovať pochybnosti, počúvať hercov a podriaďovať sa nevedno komu: programíkom, malým besíkom? A možno treba vkladať pozornosť do lásky, radosti, do skutočného, večného, do tejto rezonancie, do skutočného života? Veď ty sa rozhoduješ. A ako môžeš pochybovať o tom, či si, alebo nie? Veď ty si, veď ty predsa cítiš. Vedomie rozpráva: „Ó, treba chápať. Sú potrebné obrazy.“ Obrazy sú v trojrozmernosti, ale ty v trojrozmernosti v žiadnom prípade nezostaneš. Telo, tak ako kokón veľmi rýchlo skončí. Rovnako, ako sa každé oblečenie obnosí, a ty sa oslobodíš. Otázka je v čom? Ty z tela odchádzaš kam: do života, alebo nikam, do subosobnosti? Rozhoduješ sa len ty. Nikto: ani Boh, ani diabol, ani nikto z ich pomocníkov alebo spoluvinníkov to nemôže rozhodnúť za teba. Áno systém sa snaží, aby si sa stal jeho krmivom aj potom, ale to je predsa tvoja voľba. Správne? Ako možno človeka donútiť umrieť, ak chce žiť?! Ak je človek plný Lásky, a smeruje k nej, k tejto Láske, ako ho možno donútiť pochybovať o tom, že Láska existuje?

T: A ľudia to už cítia, že Láska je, a chápajú, čo je to skutočná Láska, dotýkajú sa jej.

IM: ...a čo je to sila. Však? (**T:** Áno.) No, pozri sa, sú pravidlá hry, ktoré nemôže nikto porušiť. Vedomie (no herci), nič nerobí, ono len ponúka. A my potom svojou voľbou reagujeme na jeho ponuky – a začína sa rozvíjať už aj chémia, aj fyzika, a všetko na svete buble, hormóny hrajú, nesúhlas, súhlas a tak podobne. A to predhadzuje len maličkú myšlienku. A my ju prijímame, alebo neprijímame. Ale ono je vždy aktívne a vždy sa snaží dostať z rôznych strán a zmocniť sa našej pozornosti, pretože pre neho je to krmivo. Viete, to je ako, no povedzme, keď vezmeme proso, sypeme ho vtáčikom, a oni sa zo všetkých strán zlietajú a jedia. A paradox: Viac sypeš – viac prilietajú. Tak aj tu. Čím ste márnوترatnejší, tým viac na vás útočia. A Duchovný Svet, ten prosto je, k nemu sa dá ísť samostatne. Satan prichádza sám, ale k Duchovnému Svetu musíte ísť vy a ísť a prekročiť satana. Tak to má byť. Inej cesty niet.

T: Igor Michajlovič, kedysi ste povedali, že dobro má byť tiež, povedzme že, organizované, a najmä toto...

IM: No a ako inak, samozrejme. Pozrite sa, ako dobre je organizované zlo, ako sa konsoliduje. Veď veľmi malé množstvo zla dominuje nad celou spoločnosťou, tak to v skutočnosti je. Deviaty kruh – on je veľmi malý, v skutočnosti sú to jednotlivci, ak sa pozrieme na spoločnosť ako celok, ale diktuje celej spoločnosti a spoločnosť sa pred ním klania. Zlo je dobre organizované. A všetky tieto ohniská prejavu pozorujeme všade, ako rýchlo a dobre sa organizujú. A prečo by sa nemalo organizovať dobro? Jednoduchá otázka.

T: Ľudia si kladú otázku: A ako... čo prispieva k tejto organizácii, k tomuto zjednoteniu v kontexte...?

IM: Toto je trojrozmerný svet, tu je všetko jednoduché. Ne treba tu vymýšľať bicykel, keď už existuje. Správne? Tie isté nástroje – ale iné dôrazy. Ak zlo dáva vždy dôraz na rozdelenie, na chamtivosť, tak tie isté nástroje sú aj na zjednotenie a na dobro, na Lásku, na česťnosť a spravodlivosť.

T: Zmysel je v tom, že vytvorenie tvorivej spoločnosti, a to je v podstate aj súčasným cieľom, hnutie ALLATRA si kladie za cieľ...

IM: No, povedal by som to tak: Dnes hlavným cieľom v hnutí ALLATRA by malo byť ani nie tak vybudovanie tvorivej spoločnosti, ale pre začiatok treba zistiť, či to ľudstvo potrebuje? Alebo ľudstvo túto tvorivú spoločnosť nechce? Veď hnutie ALLATRA – to je len malá časť ohromného ľudstva. Chcú ľudia túto tvorivú spoločnosť? Chcú zmeny? Toto je hlavný cieľ – zistiť to. Ak to ľudia chcú, ak sa o to usilujú, ak si želajú zjednotenie, želajú si zmeny, ak chcú prestať žiť tak, ako žijú, a chcú žiť lepšie a tak, ako si to skutočne zaslúži žiť človek, ako si zaslúži žiť ľudstvo v dnešnom svete, tak vtedy – áno. Ale opäť, rozhodovať o tom, aká bude tvorivá spoločnosť, nemá ALLATRA, ale ľudstvo – a my len no, ako obyčajne, vytvárame precedens a rozvíjame toto všetko. Dokonca by som povedal, viete, na začiatok... Dnes sme spolu otvorili otázku o pochybnostiach o tej nedôvere k ALLATRA a podobne. Ja by som navrhol všetkým účastníkom hnutia,

úprimne a otvorene povedať: A potrebujeme my všetci vôbec hnutie ALLATRA? A úprimne, položte si ruku na srdce, a odpovedzte sami sebe, odpovedzte jeden druhému. Hnutie, ktoré si nevážime, potrebujeme ho? Nepreriekol som sa. Ak niekomu dovoľujeme miešať sa do nášho hnutia, ak dovoľujeme spochybňovať, špekulovať, urážať nás, pľuť nám do tváre, nám, účastníkom hnutia, tak načo je nám také hnutie? Keby sme boli fanúšikmi nejakého športového klubu a niekto by ho urazil, ako by sme sa zachovali? „Pretože toto je náš športový klub a my mu fandíme.“ A ALLATRA nefandíme, to znamená, že nie je naša. A keď nie je naša, tak možno nie je potrebná? Keď pochybujeme o tom, čo robíme, možno to robiť nebudeme? Viete, dokonca v takom duchu, ak sa my, ako účastníci celého hnutia, rozhodneme: prečo strácame čas? Prečo vôbec potrebujeme ALLATRA? A jednoducho to rozpustíme, zabudneme a rozídeme sa. Poviem vám, že mne osobne, ako človeku, to ušetrí množstvo času. Pozrite, aké sú tu pozitívne momenty: budete mať plno voľného času, budete môcť niečo robiť. Porozmýšľajte priatelia, možno, že ju nepotrebujeme?

T: Odpoveď z opačnej strany obrazovky znie, že hnutie je potrebné, no...

IM: Nie každý, ale všetci chápu, čo je to ALLATRA. Ale ak chápeme a ak sa rozhodneme opustiť ho a ísť ďalej, uskutočňovať to, no povedzme, na čo je zameraná teraz ALLATRA, na tvorenie, na všetko ostatné, tak aspoň si prestaňme klať. A ak niekto kladie nejaké hlúpe otázky, poďme ich

pomenovať. Napríklad: „John Smith mi poslal toto...“ Len to treba hovoriť všetkým a prestať túto v zákulisí roznášať túto špinu od jedného k druhému. Veď keď si, priateľ môj, prijal túto špinu, pošpinil si všetkých. Ak si prijal túto špinu, pošpinil si sa. No vari nie je tak? Ak chceme vytvoriť dobrú spoločnosť, ak chceme vybudovať tvorivú spoločnosť, tak poďme, začnime od hnutia, poďme, začnime od nás. Poďme, prestaňme klamať jeden druhému, hrať sa v špine, navzájom sa posudzujúc. Poďme jednoducho otvorene nazývať veci pravými menami. Vidíte, veď my sa absolútne nehanbíme, hovoríme pravdu, hovoríme všetko tak, ako aj je. A aký to má vzťah, to z čoho obviňujú, napríklad nás, aký to má vzťah k vám alebo k hnutiu? Ak nás volajú sektármi, nuž, áno, sme sektári, účastníci hnutia. A ja sa hrdím tým, že som požiarnik, pretože som prišiel tak, ako ten požiarnik. Však? A vaša úloha – to je už úloha toho, kto sa nachádzal v ohni.

T: Chcela by som ešte pripomenúť a porozprávať ľuďom, ako pracuje systém, že prečo mlčia. Veď aké sú argumenty? Také, že „ak som v Láske, ak som duchovný človek, tak nemôžem odsudzovať blížneho, nemôžem nejako ovplyvňovať alebo odsudzovať jeho voľbu.“

IM: A tiež posudzujú. A čo činia? Posudzujú niekoho a hovoria: „Je to duchovné alebo neduchovné.“ Však? Hry na duchovnosť. Ešte raz hovorím, priatelia, je čas prestať byť deťmi na pieskovisku: „Toto tu je duchovná formička s piešočkom, ktorú sme zlepili a táto tu je neduchovná. Prečo? Táto tu bola – v červenom vedierku a táto v modrom

vedierku. V modrom vedierku je neduchovná.“ Však? Priatelia, no poďme dospieť, poďme, skutočne vybudujeme dospelú organizáciu, ak to chceme. A hnutie – to sa už formuje ako organizácia. Tak poďme, s plnou zodpovednosťou, vyhrňme si rukávy, budeme niečo robiť a prestaneme sa zaoberať hlúposťami. Tí, ktorí čiastočne veria, čiastočne neveria v ALLATRA, tí nebudú robiť nič. Tak nech idú a prechádzajú sa čo možno najďalej od našej polianky. Veď robíme poriadok na našej polianke, my ju čistíme a oni prichádzajú a rozhadzujú smeti na našej polianke, čistučkej a peknučkej a ešte nám pľujú do tváre. A my sa utierame a hovoríme: „Veď my musíme byť duchovní.“ Priatelia, poďme a spo-meňme si na najväčšieho z prorokov – na Mohameda: Dovoľoval on niekomu rozhadzovať smeti po jeho polianke?

T: Áno. Prestaňme sa hrať na takých duchovných hercov, áno.

IM: Samozrejme. Prestaňme sa hrať, poďme začať Žiž. Jednoducho o všetkom sa rozhoduje v našej hlave: Urobíme poriadok tam – urobíme poriadok všade, ako vo vnútri tak aj zvonku. Správne? No, poďme byť čestní a rozhodnime sa: Potrebujeme ALLATRA alebo nie? Ak ju nepotrebujeme – každý sa bude zaoberať svojimi vecami. Sektári svojimi, vy svojimi. Jednoducho čestne a správne. Správne? Ale ak sa predsa len rozhodneme, že ALLATRA potrebujeme a budeme ďalej pokračovať v záchrane topiaceho sa sveta... A v skutočnosti... A povedzte, že to nie je tak. Veď je to tak. Kto, okrem nás? Jednoduchá otázka. Pochybujúci klamári? Alebo

kto? Alebo stlťnutí žreci? Čestne si odpovedzte. Tak sa ukáže. Poďme hľadať živých, zjednocovať sa a snažiť sa prežiť. Nie pre seba, ale pre tých, ktorí prídu za nami, aby bolo kam prísť a aby mal kto. Preto, aby sme potešili Duchovný Svet novými Anjelmi nielen teraz, ale aj potom. No je to tak, však? Alebo všetko zatvoríme a ukončíme túto frašku. A toto je tiež vaša voľba, na ktorú máte plné právo, priatelia moji. Absolútne čestne a s plnou zodpovednosťou to hovorím. A teraz viete, všetci viete, že hovorím pravdu, cítite to. Vedomie môže podstrkovať čokoľvek, ale ak ho budete naďalej počúvať a pôjdete proti tomu, čo cítite, tak potom poďme a ukončíme tento projekt. Prepáčte mi túto pravdu. Nuž, mám návrh. Tatiana, poďme predsa len, kým naši ľudia rozmýšľajú, riešia, či je ALLATRA potrebná alebo nie, pohovoríme si o našich sektároch a o problémoch, o tých, ktorí sú s nami, o tých, ktorí spolu s nami mieria k Duchovnému Svetu, o tých, ktorí nežijú podlosťami, ale Božou Láskou. Lepšia bude táto téma, myslím si, že moji priatelia budú súhlasiť, kým rozmýšľate, či potrebujete ALLATRA. Správne? Myslím si, že ľudia majú veľa otázok. (T: Majú). Nimi teda začneme.

T: Veľmi ma teší, že máme možnosť prebrať tieto otázky ľudí, pretože sa na prvý pohľad môžu zdať veľmi prosté. Ale veď systém ako koná...?

IM: Nuž, „jednoduché...“ Chápeš, pre niekoho je to jednoduché a pre niekoho zložité. Keď človek stojí pred určitou dilemou, keď má množstvo rád od démonov v hlave, keď

nevie, čomu má veriť, kam vkladať, keď... Nuž, to nie je úplne jednoduché. Dokonca aj to, čo zo strany vyzerá ako maličkosť, sa v danom momente človeku môže javiť ako veľmi závažný problém, preto akákoľvek pomoc, je vždy nápomocná. (T: Áno.) Skúsime pomôcť našim priateľom našimi odpoveďami.

T: Ešte sú, Igor Michajlovič, tiež otázky ľudí, ktorí tiež chcú v tejto Láske prebývať neustále, skutočne. Sú to otázky týkajúce sa aj hlbokých duchovných praktík, ktoré vykonávajú. Samozrejme, teraz určite, keď cítia čo prebieha, myslím, že pre nich je praktická skúsenosť precítienia odpoveďou, ale predsa položím otázku. Otázka je: A keď si v duchovnej praktike, keď sa roztvára Duchovný Svet, cítiš tú veľkú Lásku, ktorá vychádza z Duchovného Sveta, tak v určitej chvíli sa priblížiš, povedzme, k akejsi blanky, k niečomu pružnému napnutému, cez čo sa človek nemôže prebrať. Čo to je? Čo je to za napnutie a ako cez to prejsť?

IM: Toto napnutie, táto blanka je podmienená dokonca aj, povedzme, fyzickým pocitom, ale ono môže existovať len v prvých etapách duchovnej praktiky. Už sme o tom hovorili, keď Osobnosť vykonáva duchovnú praktiku, vykonáva ju spolu s prvotným vedomím. Teda to je prvá etapa a vždy ju budeme robiť práve s takou, povedzme, oporou o prvotné vedomie. A vtom človek cíti, že môže ísť ďalej, ale ho to nepúšťa. A prečo ho nepúšťa? Pretože tento návyk, táto skúsenosť, ktorú človek získava, tento stupeň slobody narastá. On získava silu, cíti, ale ďalej nemôže prejsť, pretože vedomie

tam nemôže prejsť. Ono je ohraničené svojimi možnosťami. A tu je potrebné uvoľniť vedomie. Samozrejme, ono pochybuje, odporuje: „Veď akože bezo mňa? Zabľúdiš.“ Ale verte, že v duchovných veciach je najhorší navigátor vedomie. Preto ho treba púšťať a ponárať sa. A hovoria: „Ako to môžem urobiť? Veď vedomie posiela pochybnosti, strach...“ Získavaním Božej Lásky. Začnite milovať a prestaňte pochybovať, milovať Duchovný Svet, staňte sa Láskou – a dvere sa otvoria. Veľmi jednoduchá cesta. Nie je nič jednoduchšie ako práve táto duchovná rezonancia s Duchovným Svetom. Jednoducho je potrebné byť čestný, je potrebné byť otvorený, otvorený pre Lásku a je potrebné samému byť Láskou. Veď my môžeme generovať a posilať do tohto sveta zlo, a môžeme aj Lásku. No vari nie je tak? To hovoríme o tomto svete, ale do Duchovného Sveta môžeme posilať len Lásku, len radosť, šťastie, to, čím sme v skutočnosti my ako Osobnosti – časťou Duchovného Sveta. Je to iba cesta domov, ktorá je vždy príjemná a ľahká. No vari to nie je tak?

T: Pýtali sa nás ešte: Ako opísať to, čo ľudia cítia? Ako opísať skutočné hlboké pocity, to, čo cítiš vnútri v hrudi?

IM: A načo ich opisovať? Nuž, ľudia drahí, no ako je možné opísať krásu Duchovného Sveta pozemskými slovami? Ako je možné čiernymi farbami vykresliť biele? Načo opisovať, ak je oveľa príjemnejšie, lepšie a užitočnejšie precítiť to, stať sa tým? No je tak?

T: Ďakujem, Igor Michajlovič. Otázka obhajovania

duchovnej pozície. Ľudia opisujú situáciu, že niekedy sa odrazu v hlave objavuje taký, povedzme, herec – kritik, ktorý sa zrazu začína, povedzme, nelichotivo vyjadrovať o duchovnom. A tu si považujú akoby za česť a šľachetnosť vnútri mu odpovedať, a proti argumentovať na toto všetko.

IM: Priatelia moji, to je prirodzená reakcia. A tieto protiargumenty, povedzme, tomu hercovi, ktorý uráža sväté v hlave, to je práve, povedzme, nesprávny postup. No mnohým sa to zdá ako správne riešenie: „Akože? Veď treba obhajovať. Ak náš herec v hlave začína hanobiť všetko sväté, tak ho treba zastaviť.“ Priatelia, môžem sa vyjadriť jednoducho? Je to podvod druhého herca vo vašej hlave. A tu začne pár hercov vo vašej hlave... Jeden bude za duchovné, druhý proti, a vy to budete financovať a stáť na mieste. Poznáte najjednoduchšie riešenie? Keď sa objavujú takéto myšlienky v hlave, že „duchovné neexistuje“ atď., že „len mínaš čas, nič nedosiahneš“, priatelia, prestaňte financovať tieto myšlienky, jednoducho ich zastavujte. Čím viac budete bojovať, takpovediac obhajovať „pravdu“, tým viac budete zapadať do tohto trasoviska, tým viac vás ono bude pohlcovať a bude veľmi ťažké potom z neho vyliezť. Najsprávnejšie je... Rozpráva ti, ale ty vieš, cítiš. Preto v tento moment prinúťte vedomie učiť sa, toho herca, ktorý začína hanobiť sväté, alebo vás vystavuje pochybnostiam, že niečo môžete, alebo niečo nemôžete, že ste dôstojní – nedôstojní... Dokonca tieto myšlienky – tie znamenajú lenivosť rozumu. Donúťte ho pracovať. Ak vedomie nemá nič na práci, nemá čo riešiť v živote, tak ho

prinúťte učiť sa jazyk, ktorý nepoznáte, aj keď ho vôbec nepotrebuje. Nájdite jazyk, zabudnutý bohom, ako sa hovorí, čosi pradávne, alebo akýsi zložitý jazyk, nech sa učí. Vôbec to nepotrebuje, ale potrebuje to na to, aby vedomie bolo zaťažené. Len tomuto venujte pozornosť. Ono vám hovorí: „No a si presvedčený, že Duchovný Svet existuje?“ Prichádza taká myšlienka. A vy hneď na to: „Takže, učíme sa čínštinu“, a to je všetko. Odsuňte bokom televízor, internet, alebo ešte nejaké rozptýlenie, a zoberte učebnicu alebo, prepáčte, na tomto tablete „lekcie čínštiny“ a začínate sa učiť. Keď sa začína vzdávať, hovorí: „Áno. No nič, dobre, Duchovný Svet existuje“, no berte to tak, že ste vyhrali, chápete, hoci len o jeden stupeň. Už sa otázka nerozoberá, vedomie súhlasilo: „Duchovný Svet existuje.“ No nič, už je ľahšie, čínština pomohla. Správne? Druhá myšlienka prichádza: „Ty nič nedokážeš. Veď ako môžeš vykonať duchovnú praktiku, niečo dosiahnuť, alebo počas dňa byť v láske?“ Priatelia, je to veľmi jednoduché: Treba byť v láske a nepočúvať hercov. A ak vás odpútavajú a vytrhávajú – donúťte sa učiť čínštinu, alebo prepáčte, zaoberajte sa generálnym upratovaním v dome, jednoducho... alebo opravou. Strhnite tapety a nalepte nové. A nech lepí aj do noci, ak sa nechce zaoberať duchovnými praktikami. A kam sa podeje? Nikam. Hercov treba nútiť pracovať. Zapamätajte si jedno pravidlo, pravidlo tohto sveta: Keď otrok dostáva veľa slobody, začína týrať svojho pána. To je vždy tak, a vždy otrok bude hanobiť pána a vždy bude robiť podlosti voči nemu. Tak je usporiadaný svet. Vari nie je tak? A títo herci v hlave nemajú byť vašimi

otrokármi, oni musia byť vašimi otrokmi. Všetko, čo potrebujete, je prinútiť ich slúžiť Duchovnému Svetu, a slúžiť sebe ako časti Duchovného Sveta. To je správny postoj. Nie je potrebný žiadny iný postoj. S nimi sa nesmie kamarátiť ani dohovárať sa. Zviera (každé) musí slúžiť človeku alebo byť jeho potravou – to je ich funkcia. A keď sme až tak vzdialení od duchovna, že sa cítime osamelí a začíname prideľovať nejaké duševné alebo duchovné kvality zvieraťu, či už je to naša milovaná mačička alebo psíček, tak zabúdame, že je to len pes alebo mačka, ktorá sa nám líška len kvôli jedlu. A chceme, aby nás milovali, vždy to chceme. Vari my? Vedomie chce, aby nás milovali, rešpektovali nás. Poďme, sami sa naučíme milovať a rešpektovať. A zviera zostane zvieraťom, akékoľvek by bolo dobré. Dokonca aj váš milovaný kocúr bude behať po tanieroch a špiňať tam, kde nemá, pretože je to predovšetkým zviera. Kocúr môže byť hračkou, rozptýlením, alebo ako, povedzme, predmet... namiesto ruženca, viete, v teplučkej srsti sa pohrabať, popočúvať ako pradiu. No v žiadnom prípade mu nepripisujte to, kým alebo čím samo nie je, pretože je to zviera. Vaše vedomie – to je časť zvieračieho sveta, s obrovským intelektom, rozumný tvor, ale je to tvor. A tento tvor musí slúžiť vám – ako Osobnosti, inak budete vy slúžiť jemu.

T: A ešte, Igor Michajlovič, je tiež taká situácia, o ktorú sa s nami podelili, týkajúca sa toho, ako systém skutočne podáva človeku pochybnosti o sebe a samozrejme o duchovnom. A zdá sa, že človek aj vie, že netreba vedomím

posudzovať duchovnú cestu, po ktorej ideš, alebo duchovné praktiky, počas ktorých prebieha ponorenie sa, a zjednotiť...

IM: Vie, chápe, ale potáca sa, (**T:** Áno.) a aj tak ho to sužuje. Prečo? Pretože je človek v tej chvíli zaujatý čím? Počúvaním. Počúva, myslí. A opäť sa vraciame k prvej otázke. Však? Je treba milovať, túžiť po Duchovnom Svete a ľúbiť. Práve tam treba vkladať pozornosť. A ak človeka odvedli myšlienky o pochybnostiach, atď. ... Opäť, toto všetko stojí na pýche a egoizme – veď sa to týka jeho. Chápeš? Je to ako... „Veď akože...?“ „Ja nemôžem“ alebo „mne sa nepodariť“, „veď to som ja“. A kto vtedy hovorí: „Ja?“ Práve herec, ktorý sa zmocnil tvojej pozornosti, stavia sa na tvoje miesto a žije miesto teba, a on toto všetko posiela a mučí ňu ako Osobnosť. Nuž, priatelia, otrok nemá týrať otrokára – to je nesprávne, ak to berieme v medziach a hľadiskách trojrozmernosti. Ak to vezmeme z duchovnej stránky, tak živočíšne vôbec neexistuje, ono je dočasné. Existovať môže to, čo existuje večne, ale všetko ostatné sa objavuje a mizne. Nič z toho, čo sa objavuje a mizne, nie je duchovné ani nemôže byť, a preto dočasné nemôže diktovať večnému, dokonca ani potenciálne večnému. A Osobnosť je potenciálne večná. A našou úlohou tu – je pochopiť, že sme Osobnosť: „Kto som ja? Ja – Osobnosť. Ja – časť Duchovného Sveta“. Alebo inak: „Ja ako Osobnosť – časť živočíšneho sveta, dočasne existujúca“. Áno, vtedy sa priateľ môj, staneš časťou tohto materiálneho sveta. Ale veď je to tvoja voľba. Vtedy v tebe bude veľa zla, vtedy ono bude v tebe dominovať, bude ňu požierať. Vtedy budeš

vždy sám, budeš osamotený a v utrpení. Je to dôstojné teba ako človeka? A to je pravda. Veď dnes hovoríme o pravde, všade a vo všetkom. Tak to je pravda. A vy to viete, priatelia moji. Netreba sa pohrávať s Duchovným Svetom. Treba k nemu pristupovať ako dospelý človek, ako zrelá Osobnosť, vtedy sa bude všetko dariť. A akékoľvek pochybnosti, ktoré sa podsúvajú, majú jeden cieľ – destabilizovať vás. Je to lož, ktorá sa vám podáva zabalená do pravdy. Netreba ju rozbaľovať a ochutnávať. Vy viete, že je to lož. Tak prečo samých seba týrate? Prečo sa sami pripravujete o šancu žiť? Priatelia, to je nesprávne. Jednoduchšie. Duchovná cesta je veľmi jednoduchá, je radostná, ona... duchovná cesta. Duchovná cesta – to je šťastie a Láska. Nezávisle od toho, kde sa nachádza vaše telo, v utrpení, mukách, telo môže byť choré, môžeme fyzicky trpieť, zažívať bolesť alebo prísť o zdravie. Ale pokiaľ môžeme cítiť, žijeme a máme šancu získať Život Večný. A tento svet vždy prináša utrpenia. Ale my ho môžeme urobiť aj lepším. A my sa o to usilujeme, aby sme ako hnutie, ako ALLATRA, urobili tento svet lepším, aby tu bolo menej tohto zla a utrpenia. Vari nie je tak? Tak je. Aby tu bolo viac čestnosti a pravdy, vzájomnej úcty, vzájomnej pomoci. A preto pre začiatok musíme urobiť čo? V samých sebe urobiť poriadok, aby sme chápali, čo robíme a prečo to robíme. Musíme v sebe poraziť lenivosť, agresivitu pochádzajúcu od týchto otrokov, ktorí sa stali otrokarmi. To je nesprávne. Otroci musia byť otrokmi. A pozrite, ako systém... Vrátim sa trochu nazad, ako sa pred 6000 rokmi objavili otroci. Áno? Keď Duchovný Svet, dominovanie Duchovného

Sveta v tomto svete prestalo existovať, keď sa démon zmocnil vlády, prvé, čo urobil? Vytvoril otrokov z ľudí, z Anjelov. Otrokov, ktorí slúžili komu? Tomu, kto plne slúžil diablu. Pozrite, ako sa všetko prekrúca a prevracia na to, v čom teraz žijeme. A teraz sa všetci nachádzame doslova v otroctve samotného systému v podmienkach našej existencie. Nie sme slobodní a to je nesprávne. No môžeme zmeniť mnohé. Máme obrovskú zásobu síl a možností, ale len ak budeme chcieť. No môžeme to urobiť len všetci spolu. Sú veci, ktoré sa týkajú každého človeka jednotlivo – to je naša osobná duchovná sloboda, naše právo voliť si Žiť alebo umrieť, naše právo byť otrokárom alebo otrokom. A sú veci, ktoré sa týkajú spoločnosti vcelku. Napríklad, ako konzumné zriadenie, ktoré vytvorili a ktoré už 6000 rokov dominuje v tomto svete, alebo, prepáčte, tvorivá spoločnosť, ktorú môžeme vybudovať a vrátiť, ktorá dominovala predtým a trvala 6000 rokov, keď neboli vojny a bola vzájomná úcta. Všetko môžeme, ak budeme chcieť. Otázka je len v tom, čo chceme. Správne? Ak cítiš a ak poznáš pravdu, nepočúvaj hercov, ktorí zasievajú v tebe pochybnosti. Zapamätaj si jedno: Keď zasievajú pochybnosti a ty trpíš, vtedy priberajú, jednoducho jedia, jedia teba, priateľ môj. Nebuď hlupák. Dospej.

T: Tvorivá spoločnosť – to je spoločnosť skutočne rovnocenných ľudí. (**IM:** Určite.) A povedali ste, že pred 6000 rokmi sa všetko začalo tým, že sa otrocký model, v podstate, vkladal aj do vedomia ľudí (**IM:** Nuž.), áno a...

IM: Mali sme relácie, kde sme o tom hovorili.

T: Tu je zaujímavé, že kráľa robí družina. Ale ako, akým spôsobom? Veď toto všetko sa zakladá predovšetkým na ľudskom strachu.

IM: A strach – to je zrod koho? Besov v hlave. Veď ony dávajú do popredia celého života materiálnu existenciu. A máteria je plná strachov, plná skazy atď., aj falošnej dočasnej radosti. No nie je tak? (**T:** Áno.) Všetko je veľmi jednoduché, ak sa pozeráme z pozície dospelého čestného človeka. Všetko je veľmi jednoduché. A k sebe sa treba správať opäť výlučne dospelo. Okrem lásky nesmie v nás nič iné dominovať, lásky k Duchovnému Svetu. Vtedy sa všetko vyskladá. Vtedy aj ľudí začnete chápať a vážiť si ich, aj rozumieť, ako čo má byť. A vtedy vás vôbec nebudú rozrušovať, ani sa vás dotýkať udalosti v tejto trojrozmernosti, ktoré vám herci pripravili. Veď to sú ich problémy, nie vaše.

T: Áno. Veď v skutočnosti taký strach – to je proste prekladanie zodpovednosti za svoj život. Zdá sa ti, že tvoj život môžu ovplyvniť iní ľudia.

IM: Áno, ale opäť, komu sa to zdá? A kto to nanucuje toto „zdá sa“. Tí istí herci v hlave. No čo, nie je to tak? (**T:** Áno, armáda satana.) To je všetko... armáda satana. Preto je potrebné vyjasniť si, na koho strane si: na strane svetla alebo tmy? Žiješ preto, aby si spotrebovával a využíval a bol využívaný, alebo žiješ, preto, aby si sa stal rovným medzi rovnými? Žiješ preto, aby si bol dočasný alebo aby si sa stal večným? Žiješ preto, aby si nenaplnil nádeje alebo aby si ich

naplnil? Nádeje tých, ktorí ti dali život. Kto si? Skutočný alebo zradca? Je to na tebe, priateľ môj. Ale je to pravda.

T: Igor Michajlovič, ľudia si všimli zaujímavý moment, a to, ako sa systém v zásade zdôrazňuje neúspechy, to, čo sa nepodarilo, a zdôvodňuje to tým, že „veď my pracujeme na sebe, chceme sa v sebe vyznať a hľadáme chyby“...

IM: To je prvá etapa, úplne prvá etapa, keď sa človek nikdy nezaoberal duchovným, nemôže nič cítiť, ničomu nerozumie, ale niečo v ňom je, ozvena, a on pociťuje potrebu duchovného. Vedomie hovorí presný opak, že „to nepotrebuješ“, ale človek cíti. To preto, aby sme pochopili... A najdôležitejšie, čo treba pochopiť, je čo? Či existuje diabol alebo nie. Pochopiť, či existuje Boh, je nesmierne zložité. Prečo? Pretože človek, ktorý žije vedomím, povedzme, otrok, otrok svojich otrokov, pre neho je nesmierne ťažké pochopiť, že Boh existuje, pretože k Bohu okamžite smeruje požiadavka: „Ukáž sa mi“, „Daj mi, potom v Teba uverím“, „Urob pre mňa tak...“, „Sprav mi službu..“, Pozrite sa, „sprav mi službu.“ Boh by mal slúžiť komu? Démonovi. Toto od vás chce vedomie. A práve na toto je táto lož mimoriadne naviazaná. Ale keď má človek čo len malú potrebu, povedzme, v duchovnom (doslovne to nepovieš), prvá vec, ktorú môže pochopiť, to je existencia diabla, umelosť tohto sveta. Potom, prirodzene, pomocou logiky, pomocou toho istého prvotného vedomia (nie druhotného – prvotného), môže pochopiť, že existuje aj Duchovný Svet. Až potom začne silnejšie cítiť prítomnosť Duchovného Sveta. Potom sa môže naučiť

Láske, keď dostane aspoň nejaký počiatočný dôkaz a pochopenie. A tento prvý okamih boja, nepochopenia – to je, keď človek začína svoju cestu pozorovaním vedomia a keď pochopí, čo sa mu vnucuje: vnucujú sa mu tieto myšlienky, tieto nálady, ktoré vôbec nepotrebuje. Tak povedzte, priatelia moji, je to pravda, no páči sa vám, keď ste skleslí, smutní, keď vám vnútro trhá na kúsky, keď nenávidíte tento svet? To je život? Je to skvelé? No, taká je pravda. Mne sa zdá, že nie. Mne sa zdá, že to nepotrebuje. A prečo sa vám to vnucuje? A tak, keď človek začne chápať, že to nie on si objednáva túto muziku, ale ona sama v ňom hrá, ona ním trasie, trápi ho a posmieva sa mu. Alebo presne naopak: posielá sa eufória, všetky možnosti, úplná sloboda konania, svet sa pred tebou priam rozprestrel, a potom v jednom momente sa všetko rúca a človek chápe tiež lož aj tejto strany. Niečo je lož, niečo je lož. Ale odkiaľ pochádza táto lož? A človek vie a chápe, že si to neobjednal, všetko to prichádza zvonku. A keď zvonku do jeho vedomia, to znamená, že to niekto potrebuje a niekto za tým stojí. A týmto spôsobom dochádza k odhaleniu diabla a k pochopeniu, že existuje, priatelia moji, a on skutočne existuje, aj démoni existujú, a sú v tebe, v tvojej hlave. Ale niekedy sa natoľko ponárame do nejakej myšlienky, natoľko jej dávame pozornosť, že sa stávame súčasťou sveta satana. Nie je to tak? A potom sa všetko, čo nám vnucuje, pre nás stáva realitou. Ale len vtedy, keď zabúdame. Stačí len urobiť hlboký nádych a pozrieť sa na situáciu – a pozeráš sa na ňu zo strany. Áno, v tejto chvíli, dokonca, keď ju pozoruješ zo strany, sa ti vnucuje želanie vyriešiť

konflikt, problém, alebo niečo iné z rôznych pozícií, pre teba najlepším spôsobom... Vari pre teba? Akákoľvek životná situácia sa posudzuje z pozície zvieraťa presne podľa zvieracej podstaty a zvieracích túžob, nikdy ti však neukáže duchovné možnosti. Ak ňa tlačí do duchovnosti (zvíra tlačí do duchovnosti, všimnite si), potom tlačí len s cieľom zvýšiť svoju dominanciu v prvom rade nad tebou a nad ostatnými, aby si sa ukázal, ale nie, aby si takým aj bol. A ľudia chodia do kostola, stoja pred ikonami, modlia sa a diskutujú o tom, akú sviečku kúpiť, lacnejšiu alebo drahšiu, vyjednávajú s Bohom: „Kúpim ti sviečku za 50 kopejek alebo za 20 centov a ty mi dáš vagón všelijakých perníkov“, napríklad. Nie je to tak? Presne tak zvíra koná vo vzťahu k Bohu, pretože zvíra sa správa k iným presne tak. A Boha vníma ako rovnocenného, ale veľmi nebezpečného. To je jeho postoj. Ale my, priatelia moji, my sme tou Osobnosťou, sme tým, cez koho prechádza zdroj tejto sily, na ktorú poľujú tieto besy v hlave. Sme nositeľmi toho svetla, ktoré v nich vytvára syntézu života. Bez tohto svetla sú mŕtvi. To je to, na čo poľujú. A my ako Osobnosť disponujeme touto silou, životnou silou pre nich. Ak dáme všetku túto silu im, potom my, ako Osobnosť, jednoducho umierame a nerozvíjame sa. Ale ak to vezmeme a presmerujeme na Lásku... Presvedčili sme sa, poďme po poriadku, že „áno, diabol existuje. Takže treba nájsť Boha.“ Ako? Veď nie je vo vonkajšom. Vo vonkajšom vidíme stromy, domy, jeden druhého... telá, nie jeden druhého. No my veľmi dobre cítime a chápeme, že Duchovný Svet je vo vnútri – to je to, čo nazývame Dušou. No vedomie to ako

prekrúca? Že „my sme Duša“. No je to tak? To znamená, že lož vychádza prvotne zo samotného vedomia. A sme pripravení urobiť všetko pre to, aby sme „zachraňovali Dušu“. Ale Duša sa netopí, preto ju netreba zachraňovať. Seba treba zachraňovať, ako Osobnosť. A od Osobnosti môžeme vysielat' Lásku, učiť sa Lúbiť, pretože v podstate nikto z nás nevie, čo je to Láska, keď sme jej zbavení. Ale dobre vieme, čo je to otroctvo, čo je to egoizmus, čo je to pýcha, čo je to dominancia niekoho nad niekým, ale čo je to Láska – to nevieme. Preto sa treba učiť, učiť sa Lúbiť. Smiešne, ale je to pravda. Pre nás láska – to je asociácia telocviku jedného s druhým, to je celá láska, s cieľom využívania jeden druhého. A toto my nazývame „láskou“. No čo, nie je to tak? A pravá Láska, skutočná, tá nemá nič spoločné s telocvikom. To je naša intímna vec – nás a Duchovného sveta, preto sa učíme. Cestu zdoláva idúci. Každý človek má túto možnosť, možnosť stať sa Živým. A stať sa Živým je možné len vtedy, keď sa ešte počas života staneš súčasťou Duchovného Sveta. A aby si sa stal súčasťou Duchovného Sveta, musíš k nemu prísť. On nepríde. Živé k mŕtvemu neprichádza, tak ako mŕtve neprichádza k živému. Existuje jasná hranica, takže musíme opustiť mŕtve a prísť k Živému. Vidíte, všetko je veľmi jednoduché. A všetci to vieme, a všetci to cítime. Ale herci nám zakazujú o tom rozmýšľať, herci nám zakazujú cítiť. No zakazujú len vtedy, keď nad nami dominujú. Preto poďme, nech my dominujeme nad nimi. Staňme sa pánmi svojho vedomia, ak je naše. Je to tak? A všetko bude dobre.

T: Igor Michajlovič, v okamihu, keď ľudia prichádzajú do styku so silnými hlbokými pocitmi vo svojom vnútri, tak je snaha aj počas dňa, podporovať to rôznymi nástrojmi, aby sa nezabúdalo na duchovné. Sú to rôzne relácie, projekty, knihy. A v určitom okamihu...

IM: V prvých etapách, áno, je to ako nástroj, ktorý pomáha podporiť, aby... Vedomie, ono rozptyľuje, a keď sa ľudia snažia si to týmto pripomenúť, to znamená, keď sú vo viac pocitovom stave – vtedy je to nástroj. Aj táto etapa musí byť a je prítomná. Ale aj tak, treba sa snažiť o čo? O jednotu. Každý sa musí stať zdrojom sily, sily Lásky, Lásky Božej. Ale všetko sa začína, ako aj každá cesta, prvým krokom.

T: Dostali sme otázku: „A prečo sa niekedy stáva, že už samotné nástroje sa stávajú cieľom?“, že už pre človeka...

IM: Záměna od vedomia. Keď používame nástroje (povedzme, ako ty vravíš, „pomocné nástroje na duchovnej ceste“), ony aj tak vedú cez vedomie. Cez druhotné zriedkavo, ono je vždy proti. Častejšie práve cez prvotné vedomie, je bližšie a ľahšie sa dá vycvičiť – je to poslušnejšie zviera. Ale je to vedomie. A my aj tak prijímame všetky tieto pomocné nástroje prostredníctvom vedomia. No opäť, môže sa to javiť samotným cieľom, cieľom akoby lži a podvodu zo strany vedomia, keď sa na tom zacyklí. A ďalej človeka nepúšťa, pretože na to, aby si išiel ďalej, je treba opustiť vedomie, ale ono nechce, chce jesť. A to je všetko. Banálny hlad jedného zvera môže zastaviť Anjela na ceste. A na to netreba

zabúdať, priatelia moji. Zvieratá je možné využiť, a Duchovný Svet treba ľúbiť, a aj seba navzájom, ak sa to týka Lásky. Ale míňať Lásku na zvieratá – znamená stať sa ich časťou.

T: Tiež sa nám zverili s takými situáciami, že vôbec akoby systém ľudí neatakuje, akoby ani neboli zlé myšlienky, a akoby ani vo vonkajšom svete nič také nebolo, ale predsa cítia, že niečo nie je v poriadku, že je akási prázdnota, že je človeku v tom všetkom tak nejak pohodlne.

IM: A z čoho pochádza vedomie? Na začiatku relácie sme rozoberali situáciu okolo „ALLATRA“. A či nie tak vzniká vedomie? Z temných kútov, potichučky priťahuje pozornosť, zdôrazňuje. Kto zažíva prázdnotu? Vedomie. Stav prázdnoty – to je hlad vedomia. Kto zažíva beznádej? Vedomie. Či sa to týka teba ako Osobnosti? Nie. Ale, keď ňa prinúti vnímať to, čo cíti ono, začneš tomu dávať pozornosť: začínaš najprv počuť, cítiť, potom prežívať, a napokon sa tým aj staneš. Priatelia moji, je to banálna lož, banálna zámena od vedomia. Takže, ak mieriš k Duchovnému Svetu, ži Láskou, ži radosťou. Ale vedomie povie: „No, to je nudné“. Preňho je to nudné, ale pre teba to nudné nebude. V Duchovnom Svete nuda nebyva. Nuda a clivosť, smútok a podobne, to býva tam, kde je smrť, kde nie je Živé. Ale kde je Živé, tam je vždy dobre.

T: Veľmi presne ste to teraz povedali. A súčasne, veď vedomie tiež kreslí ľuďom, že analyzovať mechanizmy toho, ako

vedomie pracuje – to je dobré. Avšak duchovné – to je podľa mienky vedomia, nuž, akosi, ako keby skôr detinské, akési jednoduché.

IM: Ono vždy zjednodušuje, a vždy to všetko uvádza do minulosti, do zaostalosti, do hlúposti, a detinskosti. Vedomie tak hrá na našu pýchu a na náš egoizmus: „Tak čo, ty si sa nadchol duchovnom?“ „Nadchol“, všimni si. Ty nežiješ duchovnom, ty sa „nadchýnaš duchovnom“. To znamená, aj tie argumenty –takýmto spôsobom sa to snaží zhodiť, znížiť, zraniť pýchu, zaťať do živého, to znamená, hrať na tie isté struny. Nuž, to je nesprávne, to je banálna lož. Takéto hlúposti ti hovorí, len vtedy, keď ho počúvaš. Prestaň ho počúvať. Zráža ťa z cesty, ty začni slúžiť Duchovnému Svetu, ako len môžeš a prinúť ho slúžiť Duchovnému svetu – to bude správne. Veď ono sa ti posmieva ako časti Duchovného Sveta, tak ty sa vysmej satanovi, nech on slúži Bohu. A Duchovný Svet sa líši od mŕtveho sveta – Životom, radosťou a veselosťou, naplnenosťou Láskou. A to je krásne.

T: Igor Michajlovič, ľudia opisujú taký moment v duchovnej praktike, keď sa dotknú Duchovného Sveta, naozajstnej hĺbky, pociťujú niečo také naozaj drahé. A vo vnútri vzniká akoby chvejivý pocit, ktorý prechádza buď do nostalgie, alebo do akéhosi smútku, niekedy do emócie. Čo je to za pocit?

IM: To nie je pocit, to je rozptýlenie. Opäť, toto sa stáva v prvých etapách duchovnej praktiky, kedy sme ešte veľmi

zrastení s prvotným vedomím, ale už dokážeme cítiť a už dokážeme ľúbiť. Ale vedomie vykonáva praktiku spolu s nami, ešte je s nami spojené. Prečo? Pretože ešte potrebujeme hodnotenie, ešte sa nemôžeme oddeliť. A tu je jeden z nástrojov, ktoré používa samotné vedomie – vytvoriť klamlivý pocit. Nachádzame sa v praktike, skutočne začíname cítiť, a tu príde myšlienka. Veď čo príde? Hodnotiaca myšlienka. Priatelia, v duchovnej praktike v prvých etapách sú hodnotiace myšlienky normálne. Ale naším cieľom a úlohou je ich nepočúvať. Veď prichádza k vám a snaží sa ohodnotiť kvalitu vykonania vašej duchovnej praktiky, alebo, ako Tatiana teraz povedala, pocit akejsi nostalgie za niečím. Ale keď cítite svoj rodný Domov, keď cítite tú Lásku – nepozerajte na to, čo vám podsúva vedomie, pridajte. Začína vás rozptyľovať iba vtedy, keď začína strácať pozíciu. Priatelia moji, to znamená, že zver útočí vtedy, keď sa stávate silnejšími, aby ste sa nestali ešte silnejšími. To si zapamätajte. Keď vás systém začína rozkolísavať, začína rozkolísavať len vtedy, keď vy prestávate tápať. Keď ešte skutočne váhate, ešte neviete, nemáte skúsenosti – on na vás veľa úsilia nevynakladá. Ale ak už máte prvú skúsenosť, keď už máte pocitové vnímanie, alebo, keď cítite a viete, že toto je vaša cesta a pevne po nej idete – tak tu vám systém bude podhadzovať situácie, pomocníkov, myšlienky preto, aby vami začala kývať. A potom zosilňuje vaše kolísanie, aby vás zrazil z tejto cesty. Akonáhle zídete z cesty, zaženie vás do chlieva a budete dojnou kozou, a budete robiť to, čo od vás chcú, povedzme, vaši otrokári. A nič s tým nenarobíte, to je pravda života. A nikto

sa nikam nedostane, ak bude slúžiť satanovi. Ale človek je omnoho vyššie ako satan. Človek má možnosť Žiť. Preto, ak vás začne čo len troška kolísať, snažte sa a skoncentrujte svoju pozornosť nie na to, čím sa vás snažia odlákať (na to zabudnite a vyhoďte to), ale zosilnite kontakt s tým drahým a blízkym. Priblížte sa ešte viac, naťahujte sa za tým, dávajte tomu všetku pozornosť – a tamto odíde. Tá prekážka zmizne, lebo vy budete silnejší. Všetko je jednoduché. Duchovná cesta je veľmi jednoduchá, a je veľmi ľahké získať Život, veľmi ľahké. Je k tomu treba iba prekročiť mŕtve. Ale na ceste každého, ako sa vraví, ležia jeho vlastné kamene: je možné ich obísť, je možné ich prekročiť, ale je aj možné počúvať, čo vám tie kamene hovoria, stáť a počúvať, a nekráčať. Rozhodnutie, samozrejme, je na vás, priatelia.

T: Veľmi vhodné je, aby ste v tých momentoch posilňovali Lásku. Veď systém ľuďom našepkáva: „treba sa šetriť alebo nejako to prečkať, vyčkať, kým sa všetko neupokojí“.

IM: Toto je ešte jedna z chýb: „Nič nerob, nesil sa, vyčkaj. Teraz zviera útočí, zver sa trochu upokojí a budeš slobodnejší“. Nebudeš. Akonáhle sa vzdáš alebo poddáš – oslabneš. Odovzdal si tú silu, ktorú si mal nasmerovať na spojenie s Duchovným Svetom, tú silu, ktorá ti dáva Život – tú odovzdávaš vopred mŕtvemu. Budeš silnejší? Uvediem jednoduchý príklad: človek sa rozhodol, že zbohatne, začal veľa pracovať a začal zarábať. Má cieľ – stať sa skutočne bohatým človekom. Tu prišiel chudák, dal chudákovi almužnu: „Na, ber!“ – jednému, druhému, tretiemu. Každým dňom sa

počet chudobných zväčšoval, a množstvo peňazí zmenšovalo. Stane sa ten človek boháčom? Prepáčte, to je príklad podľa logiky vášho rozumu. Nikdy sa to nestane. Ja nevravím, že netreba dávať chudobným – to je vaša vec. Ale jednoducho vám vravím, že chudobný, namiesto toho, aby pracoval toľko, ako vy, aby mal toľko ako vy, začína žobrať a drankovať od vás, a vy mu začnete dávať. Zbohatnete? Nie. sa nikdy nestane bohatým, lebo všetko prepije a prehýri. A vy robíte na to, aby on pil. Je to správne? Veď vy mu pomáhate: „je chudobný, treba mu pomôcť“ – a on ide, kúpi si drogy alebo alkohol, a vedome sa zabíja. Robíte dobre alebo zle? Tu máte aj mravné ponaučenie, ako k tomu pristupovať. Ale na druhej strane, treba im pomáhať?

T: Ešte, Igor Michajlovič, je takýto moment: ľudia, ponorení v duchovnej praktike, keď sa dotýkajú Duchovného Sveta, si všimli, že v hlave majú akéhosi „komentátora“, ktorý celý čas opisuje tento proces ponorenia sa.

IM: To nie je v duchovných praktikách, to sú ešte meditatívne, alebo tiež prvé etapy. „Komentátor“ je – to je vedomie, aj druhotné aj prvotné. A tu sa diabol prejavuje v celej kráse: človek si nič neobjednáva, nič nechce, je orientovaný na pocitové vnímanie, a on sa po tejto rieke plaví, plaví sa k tomu oceánu – a tu počuje zo všetkých strán, prepáčte, množstvo rôznych hlasov, obrazov a všetkého ostatného. Ale veď on si to neobjednáva. A odkiaľ to teda prichádza? A kto je pánom tvojho vedomia? Vari ty? No, to dobre odzrkadľuje a ukazuje... Je to prvotná skúsenosť. Potom, ak človek ide svojou

cestou, nenecháva sa rozptyľovať týmito obrázkami, týmito hlasmi, tak rieka sa rozširuje, stáva sa rýchlejšou – a oceán sa približuje. A nikam sa nestratí, tento oceán. No ak my namiesto toho, aby sme plávali po tejto rieke, pristávame na brehu, začíname si prezerať obrázky, a potom ešte vidíme džungľu s krásnymi opičkami a všelijakými pestrofarebnými papagájikmi, ideme si ich prezerať, tak, priatelia, pripĺvame k oceánu? Jednoduchá otázka. Prepáčte mi také banálne detské prirovnanie. No ale ako to vysvetliť inak? Len na jednoduchom. A v skutočnosti je všetko jednoduché. Ak si sa vybral plávať – zaberať. Ak si sa vybral k oceánu, nech by tvoje telo akokoľvek fňukalo, a akokoľvek by chcelo na breh, – zaberať zo všetkých síl a priplávaš. Prestaneš zaberať – nepriplávaš. Všetko závisí od teba, priateľ môj. Sloboda voľby. No na duchovnej ceste je treba vynakladať úsilie. A úsilie, ono je veľmi jednoduché a ľahké, je veľmi radostné a krásne. Je to skutočne tak. Veď každý krok, krok k víťazstvu, k víťazstvu nad satanom, nemôže netešiť. Keď ťa rozptyľuje vedomie, a ty ho prekračuješ, keď robíš tento krok, tak začínaš viac cítiť, začínaš sa stávať duchovne silnejším, začínaš získavať tie kvapôčky Života, ktoré sú ti dodávané. Nuž, ako to môže netešiť, keď sa stávaš súčasťou nekonečného, keď víťaziš nad všetkým tým pozemským a smrteľným? To je krásne.

T: To, čo cíti Osobnosť, to pravdaže zaznamenáva aj ľudské vedomie. A čo si všimli ľudia, že ono chce vrátiť človeka do toho istého bodu (**IM:** Určite), späť do tej istej rieky. A

hovorí, "to je to, čo si... (**IM:** A prečo chce?) to bolo najsilnejšie, či si v živote zažil."

IM: To-to-to. je tiež dobré. Keď človek získal nejakú skúsenosť, potom, len čo sa usádza do praxe, vedomie mu okamžite šablónovite nanucuje ten východiskový bod. A prečo? Pretože v tom bode to kladne ohodnotilo. Je to jednoduchý mechanizmus: v tom bode, v ktorom si získal najväčšiu skúsenosť (podľa názoru vedomia) nachádzal si sa pod kontrolou, pod šablónou toho vedomia. Ono ti dalo okúsiť trochu z tej radosti, len ochutnať tento koláč, a potom ňa celý čas do toho istého bodu na ceste... Ty sa teda snažíš ísť dopredu, ale ono ňa vracia nazad k tomu hotelu pri ceste, kde robia chutné koláče. Hovoria: "Nedáš si tu chutnejší koláč?" Priatelia, kam potrebujete ísť? Dopredu? Dopredu. Teda nepočúvajte týchto lenivých spolucestujúcich, sú leniví na to, aby išli, a vôbec to nie je cesta pre nich. Ale vy – ste na ceste. Oni nech tam teda zostanú a jedia tie koláče, ale vy choďte do toho, choďte dopredu. A to je správne. Vedomie spôsobuje ľuďom veľké problémy. No, keď začína slúžiť samotnému človeku ako Osobnosti, vtedy aj vedomie prináša obrovský úžitok.

T: Skutočne, ľudia cítia tento úžitok a chcú sa o to deliť s inými ľuďmi. A všimli sme si ešte taký moment...

IM: No oni sa chcú deliť vtedy, keď to všetko zažívajú. To už je vyspelejšia etapa. No vedomie aj tak ešte má nad tým moc. Ale keď to želanie prerastie do potreby – to už hovorí

o zrelosti Osobnosti, keď človek inak nemôže.

T: Všimli sme si ešte taký moment, že vedomie zabraňuje ľuďom deliť sa s tými, ktorí sú im blízki, ktorí sú ich, povedzme, kamaráti, priatelia. Teda jednoduchšie by bolo...

IM: Vedomie vždy, čo sa týka duchovného, tak ono tu nie je pomocníkom. Ono buď zakazuje, alebo naopak, postrkáva a vytvára také podmienky, že človek prichádza, začína rozprávať o duchovne alebo o dobre, akurát nie v tom správnom čase alebo nie správne. Ved' my aj tak využívame vedomie na odovzdanie týchto informácií, týchto znalostí a podobne. Ved' my prostredníctvom vedomia... My ho nútime hovoriť, pretože to financujeme a ono je donútené. No ak nie je pod kontrolou, začína investovať svojich päť kopejok, začína zamieňať čiarky –akoby aj to, čo chceš povedať, povieš tak, že človek to nechápe, a zlostí ho to a rozčuľuje. A potom ňa vedomie okamžite začína obviňovať a hovorí: "Vidíš? Nepočujú ňa. Nechcú ňa počúvať". Ale prepáč, ak prichádzaš k vopred mŕtvemu, k tomu, kto žije, s prepáčením, od fľašky po fľašku, alebo od jedného problému k druhému, a tu prichádzaš ty a začínaš mu rozprávať to, čo človek vôbec nepotrebuje a čo ho nezaujíma a ešte sa aj vnucuješ, však, a ešte aj s pýchou a poučovaním – budú ňa počuť? Nie. vedomie ti okamžite povie: "Vidíš? Nepočujú ňa. Nechcú ňa počuť. Ved' ty to vôbec nemôžeš odovzdávať. Sed' a mlč. Akáže služba? O čom to hovoríš? Akáže šírenie Znalostí? Ved' sa z teba budú smiať, nazvú ňa sektárom. A budeš ako ten hasič, liezť a zachraňovať tých, ktorí o to nestoja, aby ich zachraňovali."

No je tak?

T: Tu je ešte jeden moment ohľadom prinášania týchto informácií a Znalostí ľuďom. Čo si ľudia všimli: zdá sa im, že keď jednoducho venujú svoju pozornosť v počiatočných etapách aj oblasti slnečného pletenca, cítia to teplo, tak aj vedomie prirodzene...

IM: To je fyzické. No to je banálna meditácia. No prepáč, ja si môžem predstaviť, že môj prsteň sa hľa zahrial – a on sa zahreje. Keď spúšťame svoje vedomie, nech ho ponoríme kamkoľvek, aktivujeme kapiláry, tam sa skutočne môže meniť teplota. No veď to je experiment, jednoducho všetko môže... Autogénny tréning. Preverovali to tisíckrát: stáva sa aj chladnejším, aj teplejším, aj teplomerom sa to dá zmerať – sú to fyzikálne javy. No, keď sa začíname zaoberať autogénnym tréningom aj nám sa zdá, že sme už “duchovne veľkí”.

T: A ľudia očakávali, že budú aj slová prednášať, že aj vedomie bude hovoriť len to, čo vyhovuje Duchovnému Svetu. (**IM:** Pravdaže). No, stretli sa s takými situáciami... Prečo sa to deje?

IM: A tu zrazu vedomie zapája pýchu, egoizmus aj všelijakú hlúposť. A preto, aby to tak nebolo... je pranie – neprekrúcaj. Neprekrúcaj, alebo hovor pravdu, takto: “mňa to zaujíma, môžem sa aj s tebou podeliť o to, čo ma zaujíma. Tak toto tu neviem. Tomuto nerozumiem. Tak tu ešte tápem. A tu som niečo, tu... no už aspoň že teplo v palčeku zažívam.” Keď budeš hovoriť ľuďom pravdu, tak budeš

zrozumiteľnejší, priateľ môj. Všetko je jednoduché. A ešte... Je treba chápať: mŕtvym sa o Živom nie vždy chce počúvať, ale to neznamená, že chorých nie je treba liečiť. Treba. Mŕtvych netreba kriesiť. "ALLATRA" – to nie je márnica a my nie sme ani resuscitácia. A navyše, keď je už vopred mŕtvy, tak nemá cenu utrácať hromadu síl a času na to, aby sme mu predĺžili krátky okamih času existencie. Ale pomáhať chorým vyzdraviť, to treba.

T: Ešte v duchovnej praktike... To bolo aj u svätých otcov (v podstate hovorili o tom), že v modlitbe je taký moment, ktorý prekáža pri modlitbe – to je snivosť.

IM: Myšlienka. (**T:** Myšlienka...) Prečo? Pretože dokonca duchovnej, v modlitebnej praktike, ak je vedomie aktívne a dominuje, vždy vytyčuje cieľ, obraz, cieľový bod. A vždy začína človeka postrkovať kam? "A kam ty ideš, ak nevieš kam?" Ale takýmto spôsobom, ak si vytyčuješ nejaký cieľový bod, nejaký obraz, nikam neprídeš, pretože toto všetko je pozemská cesta. Nuž, je to lož a podvod od vedomia, preto sa aj hovorí... Láska nemá obraz. Má obrovskú silu, dáva ohromnú radosť, robí človeka Živým a nielen šťastným. No nedá sa ani opísať slovami, nieto si predstaviť jej nejakú formu alebo obraz.

T: Skutočne, vedomie postrkuje ľudí hlavne k nejakému cieľu (**IM:** Samozrejme), k tomu, aby hlbšie preniklo do duchovna, zabúdajúc na to, že toto je dialóg s Duchovným Svetom, s Bohom...

IM: A ihneď “použiť všetky sily”, “napnúť svaly”, “sústrediť svoju pozornosť”. Nie dávať pozornosť, ale sústreďovať svoje vedomie. Kam? Na bod. Veď povedali – bod kdesi v oblasti pletenca. A my to, ako v autogénnom tréningu, robíme. No poviem to tak, pri prvých pokusoch, v prvých etapách je aj toto dobré, veď je potrebné od niečoho začať. A to je vynikajúce... v prvých etapách. Len sa netreba celý život zdržiavať na prvých etapách, priatelia moji. Je treba ísť a rýchlo ísť – vtedy všetko bude dobré.

T: Ľudia kladú otázku: “A ako mám to, čo som precítil v duchovnej praktike, to, čo som precítil teraz, nestrať počas dňa, v práci?”

IM: Oj, priatelia, toto je v skutočnosti veľmi jednoduché. Opäť všetko závisí... Veď sme o tom veľakrát hovorili, ale ešte raz porozprávam. Však máte ten pocit, cítite, v praktike ste pocítili, zostala stopa po praktike – táto Láska, táto radosť vnútri. Ale ak nebudeme tento ohníček prikrmovať, vyhasne. A prikrmujeme ho, ako drevami oheň – svojou pozornosťou. Preto, aby nevyhasol, je potrebné neustále prikladať drevo na tento oheň. Teda, ak všetku svoju pozornosť prepneme na pozemské veci – vyhasne. Viete, to je ako, povedzme, zapálili sme oheň, otočili sme sa a odišli, prichádzame – všetko zhorelo a potom: “Aj-jaj-jaj, treba ho nanovo zapáliť”. Samozrejme. Je nutné neustále prihadzovať drevo, vtedy horí. A radowať sa z tohoto tepla. Je potrebné cítiť toto teplo neustále. A keď cítime, že teplo od ohňa sa zmenšilo... Môžeme sa odvrátiť, zaoberať sa svojimi vecami, ale cítime,

že teplo pokleslo, to znamená, že je treba priložiť drevo, teda svoju pozornosť presmerovať na naše ohnisko. Veľmi jednoduché, priatelia. Prepáčte, opäť asociácia pre pochopenie rozumom, pretože teraz hovoríme práve o tých ľuďoch, ktorí sa o to snažia, ale nemajú ešte osobnú skúsenosť, preto aspoň tak, aby bolo pochopenie dokonca aj na úrovni prvotného vedomia. V skutočnosti je to veľmi jednoduché: tam, kde je naša pozornosť, tam sme aj my. Ideálne 90% našej pozornosti je treba presmerovávať na Lásku na Duchovný Svet, na ten kontakt, a 10% našej pozornosti – na celý náš zvyšný materiálny život tu. Existovanie ale nie život. Ale zo začiatku sa to tak nepodariť. Pre začiatok ak aj 10% pozornosti venujete, ale neustále, to už je dobre. Potom viac a viac. Každým krokom budeme stále bližšie a bližšie k cieľu. Ako na tréningoch: napríklad prišiel človek do telocvične, nikdy necvičil. Akú činku zodvihne? Akú váhu? Nuž nijakú. Dajbože, aby zvládol úchop. Ale ak bude chodiť každý deň? Nuž, berieme mladého, zdravého človeka, ale doteraz lenivého. Ale ak bude každý deň prichádzať a trénovať, každý deň bude maličký rast. Správne? Po roku až dvoch sa pozrieš – a človek už dvíha činku, a už dosť dobre. O tri až päť rokov je už športovec. No vari nie je tak? (T: Áno). Jednoducho, len nech sa nelení. (T: Konať, znásobovať túto skúsenosť). Samozrejme. Ale vec je v tom, že tak, ako sa do telocvične vedomiu lení chodiť, tak aj duchovným zaoberať sa mu ešte menej chce, je tu neochota a je to nebezpečné. Vedomie zažíva strach a ohrozenie z duchovných cvičení a to je potrebné vedieť. Preto ho vezmeme za uško a ideme, dokonca aj v prvých

etapách, no niekto do telocvične a niekto sa zaoberať duchovnými praktikami, hoci jedno druhému neprekáža.

T: Igor Michajlovič, je tu otázka od ľudí o tom, ako systém aj tak počas dňa prevádza duchovno na rutinu. A otázka: akým spôsobom nedopustiť, aby vedomie?... Povedzme že, ľudia zabúdajú na cieľ svojho života a prečo sa zobúdzajú do tohto dňa.

IM: Ľudia zabúdajú len vtedy, keď veľa pozornosti venujú pozemskému, keď celých 100% svojej pozornosti venujú všednému. A potom chápú, že prichádza čas modlitby alebo duchovnej praktiky alebo meditácie a musia vynaložiť dokonca aj úsilie a vedomie to nechce, veď pre neho je to zhubné. No a zdá sa, že človek akoby vynakladá úsilie preto, aby neochotne vykonal modlitbu alebo duchovnú praktiku. No vari je to normálne? Samozrejme, že nenormálne. Preto sa to premieňa na rutinu, na nejakú prácu, nejakú povinnosť. A ako, prepáčte, môže byť Život povinnosťou, ako môže byť Láska povinnosťou? Ak tým nehoríš, ak to necítiš, ak k tomu nesmeruješ, to znamená, že to nepotrebuješ. No načo je otrokovi sloboda, ak sa o ňu neusiluje? Hovorím obrazne, ale veď je to tak. Odtiaľ aj vzniká taký pocit u tých, ktorí zabúdajú na Boha, ktorí slúžia satanovi. Ale veď, ak neslúžime Bohu, slúžime satanovi – tretieho niet.

T: Áno, veď zmysel každého dňa – to je znásobiť túto Lásku vnútri seba.

IM: 100%. Samozrejme. Zmysel našej existencie – to je

neustále zväčšovanie tejto Lásky. No keď ju človek už zažíva, keď ju môže zväčšovať, keď sa nemôže ani na okamih s ňou rozlúčiť, vtedy nemá také myšlienky a ani nemôže mať. Ale v prvých etapách, samozrejme, sa ľudia dostávajú do takýchto klieští systému. Nuž nič sa nedeje, prekračujú a idú. Cestu zdoláva idúci. Toto prechádza, je to všetko dočasné, ak sa človek usiluje a chce. Všetko je možné.

T: Igor Michajlovič, veľmi pekne ďakujeme. Dnes ste odpovedali na veľmi veľa otázok ľudí, ktorí začínajú svoju cestu, idúcich po duchovnej ceste. No ešte je tu prosba od tých ľudí, ktorí teraz cítia.

IM: Nuž, pre tých slová netreba.

T: A oni majú prosbu: “Pobudnúť hoci len minútku s nami.”

IM: Ja som vždy s vami. Ale chápem o čom hovorí. Tichá minúta pochopiteľná bez slov. Poďme, predsa len nebudeme premieňať reláciu na naše záležitosti. Správne? Chápem.

T: Obrovské ďakujem.

IM: A mne – za čo?

T: Za všetko, Igor Michajlovič, za Lásku aj za Život.

IM: To vám, priatelia, vďaka. Ďakujem za to, že ste s nami. Ďakujem, že ste. Poďme sa jednoducho navzájom milovať a ísť priamou cestou. Ďakujem.

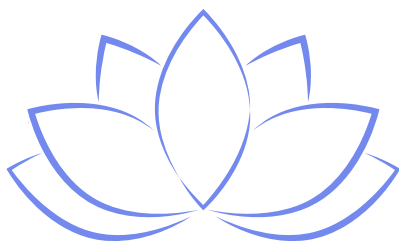
T: Obrovské ďakujem.

Za kamerou: Igor Michajlovič, ďakujeme veľmi pekne. Za kamerou: Ďakujem. Ďakujem.

IM: Ďakujem vám.

Cenné rozhovory
o Tom najdôležitejšom
v živote každého človeka,
ktoré prehovárajú do Duše
a privádzajú nás k
prebudeniu.

S Láskou a Vďačnosťou za všetko.